

CLASS

DEXTER V TEMNOTÁCH

*HŘÍŠNÍCI
NEBUDDOU MÍT KLIDU...*

JEFF
LINDSAY

Jeden z nejsympatičtějších sériových vrahů-mstitelů
 čelí svému nejsilnějšímu protivníkovi...

Zlu tak hroznému, že vyděsí dokonce i Dexterova vnitřního netvora –
 a málem ho připraví i o smysl pro humor.
 To vše vás čeká v tomto zvráceně vtipném
 a temně fascinujícím románu.

ISBN 978-80-7381-287-4

9 788073 812874

Cena 229 Kč

Nakladatelství BB/art
 e-mail: bbart@bbart.cz
 www.bbart.cz

DEXTER V TEMNOTÁCH

**JEFF
LINDSAY**

Přeložil Zdeněk Hofmann

EDICE CLASS
svazek 134

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2008
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2007 by Jeff Lindsay
All rights reserved.

Z anglického originálu *Dexter in the Dark*
(Published in the United States by Doubleday, an imprint
of The Doubleday Broadway Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York)
přeložil © 2008 Zdeněk Hofmann
Redakce textu: Dana Packová
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Grafická úprava obálky © 2008 Bohumil Fencel

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-287-4

Pro Hilary, jako vždy

PODĚKOVÁNÍ

Není možné psát ve vzduchoprázdnu. Vzduch pro tuto knihu poskytli Méd'a, Pookie a Tinky. Děkuji Jasonu Kaufmanovi a jeho spolupracovníku Calebovi za ohromnou pomoc při tvorbě rukopisu. A jako vždy patří zvláštní dík Nicku Ellisonovi, bez kterého by nevzniklo nic.

NA POČÁTKU

To si pamatovalo jenom pocit překvapení a pak pád, nic víc. Pak TO prostě jen čekalo. TO čekalo velmi dlouho, ale mohlo čekat klidně, protože nemělo žádnou paměť a nic ještě nezačalo křičet. A tak TO ani nevědělo, že vlastně čeká. V té době TO ještě nevědělo vůbec nic. TO prostě existovalo, neznalo způsob, jak měřit čas, a nemělo dokonce ani představu, co to čas je.

A tak TO čekalo a pozorovalo. Zpočátku toho moc k vidění nebylo: oheň, skály, voda a konečně i nějakí malí plazící se tvorové, kteří se měnili a po nějaké době se začali zvětšovat. Nic zvláštního nedělali, jen požírali jeden druhého a množili se. Ale neexistovalo nic, s čím by se dali srovnávat, a tak to pro začátek stačilo.

Čas ubíhal. TO pozorovalo, jak se velcí a malí tvorové navzájem nazdarbůh zabíjejí a požírají. Nevyvolávalo to v něm skutečné potěšení, protože nemělo nic jiného na práci a tvorů byla všude kolem spousta. Ale TO nedokázalo jen nečinně přihlížet. A tak se začalo zajímat: proč všechno tohle pozoruji?

TO nevidělo v tom, co se dělo, žádný smysl a neexistovalo nic, co by mohlo dělat, a přesto tady TO bylo a pozorovalo. TO o tom velice dlouhou dobu přemýšlelo, ale nedošlo k žádným závěrům. Ještě neznalo způsob, jak něco promyslet, protože mu chyběla představa cíle. Existovalo jen TO a ti tvorové.

Bylo jich mnoho, stále víc, a snaživě se zabíjeli, jedli a kopulovali. Ale existovalo jen jediné TO a TO žádného z těch tvorů nevytvořilo, a tak se začalo zajímat, proč tomu tak je. Proč je TO odlišné? Proč se nepodobá ničemu jinému? Co je vlastně zač, a pokud je skutečně něčím, má také něco dělat?

Uběhl další čas. Nesčetní plazící se tvorové se měnili, pomalu rostli a zabíjeli se stále důmyslněji. Zpočátku to bylo zajímavé, ale šlo jen o drobné rozdíly. Tvorové lezli, skákali a plazili se, aby zabíjeli jeden druhého – někteří kvůli zabíjení dokonce plachtili vzduchem. Velice zajímavé, ale k čemu to všechno?

TO se začalo ze všeho cítit nesvé. Jaký má účel? Má snad být součástí pozorovaného? A pokud ne, tak proč tu je a pozoruje?

A tak se TO rozhodlo zjistit důvod své existence, ať již je jakýkoli.

Proto začalo zkoumat velké a malé tvory. Zkoumalo i způsoby, jakými se od nich odlišuje. Všechny ostatní bytosti potřebovaly jíst a pít, jinak umíraly. A dokonce i když jedly a pily, nakonec stejně zemřely. TO nezemřelo. Prostě jen trvalo dál a dál. Nepotřebovalo jíst ani pít. Ale TO si postupně uvědomilo, že také něco potřebuje – něco, ale co? Cítilo nějakou potřebu a ta potřeba sílila, ale TO nedokázalo určit, oč jde; šlo jen o pocit, že mu něco schází.

A jak plynuly věky šupin a vaječných skořápek, nepřicházely žádné odpovědi. Zabíjení a požíraní, zabíjení a požíraní. Jaký to má smysl? Proč musím všechno tohle pozorovat, když s tím nemohu nic udělat? TO začalo být z celé záležitosti mírně zahořklé.

A pak jednoho dne ho napadla zcela nová myšlenka: Odkud jsem se vzalo?

TO již dávno zjistilo, že vejce, která ostatní snášejí, pocházejí z kopulace. Ale TO se nevylihlo z vejce. Vůbec nic nekopulovalo, aby přivedlo TO na svět. Když TO poprvé začalo pozorovat, neexistovalo vůbec nic. TO bylo první a zjevně i věčné, až na nejasnou a nepříjemnou vzpomínku na pád. Ale vše ostatní se buď vyklubalo, nebo narodilo. TO ale ne. A s touto myšlenkou se zeď dělící TO a tvory zdála růst do nedohledna, rozpínat do neuvěřitelné výšky a naprosto a navždy oddělovat TO a tvory. TO bylo samo, naprosto a navždy samo, a to bolelo. TO se toužilo stát součástí něčeho. Ale existovalo jen jediné TO – neměl by existovat i pro TO nějaký způsob, jak kopulovat a rozmnožit se?

A ta myšlenka mu začala připadat stále důležitější: ROZMNOŽIT SE. Vše ostatní se množí. I TO se chtělo množit.

TO trpělo: pozorovalo bezduché tvory a jejich vířivý a rozmařilý život. Jeho rozladění narůstalo a změnilo se ve vztek a vztek se

nakonec obrátil v zášť vůči hloupým, bezcílným stvořením a vůči jejich nekonečné, pošetilé, nesmyslné a urážlivé existenci. A zášť rostla a prohlubovala se, až jednoho dne ji TO již nedokázalo snášet. Aniž by TO přemýšlelo, co vlastně dělá, povstalo a vrhlo se na jednu z těch ještěrek v touze ji nějakým způsobem zničit. A stala se zážračná věc.

TO se ocitlo v nitru ještěrky.

Vidělo, co vidí ještěrka, a cítilo to, co ona.

TO na dlouhou dobu dokonale zapomnělo na zášť.

Zdálo se, že si ještěrka vůbec nepovšimla svého společníka. Dál se věnovala svému zabíjení a kopulování a TO se vezlo s ní. Bylo pro ně nesmírně zajímavé být při tom, když ještěrka zabíjela nějaké menší tvory. TO se pokusně přeneslo i do jednoho z nich. Být v zabíjejícím tvorovi mu způsobovalo mnohem větší potěšení, nicméně ne takové, aby ho to vedlo k nějakým skutečně smysluplným myšlenkám. Být v zabíjeném tvorovi bylo velice zajímavé a vedlo to k jistým myšlenkám, ale ty nebyly šťastné.

TO se těmito novými zážitky nějaký čas těšilo. Ale přestože mohlo cítit jejich jednoduché emoce, ti tvorové se nikdy nevymanili ze zmatenosti. Stále si nevšimli, že je s nimi TO, stále o něm neměli ani ponětí – prostě neměli ponětí o ničem. Zdálo se, že nejsou schopni mít jasnou myšlenku. Byli prostě tak omezení, a přesto živí. Měli dar života, a nevěděli o tom, nechápali, co si s ním počít. To se nezdálo být správné. A TO brzy pocítilo opět nudu a rostoucí zášť ke všem okolo.

Konečně se však jednoho dne začali objevovat tvorové v podobě opic. Zpočátku nevypadali nijak zvlášť slibně. Byli malí, zbabělí a hlasití. Ale přece jen jedna jejich zvláštnost TO zaujala: opice měly ruce a to jim umožňovalo dělat překvapivé věci. TO sledovalo, jak si také uvědomily, jakou výhodou je mít ruce, a začaly je používat. Používaly je na velkou spoustu úplně nových věcí: na masturbaci, mrzačení druhých a na krádeň jídla slabším svého vlastního druhu.

TO takové věci fascinovaly a začalo si jich všímat pozorněji. Sledovalo, jak jeden druhého udeří a pak odběhnou a skryjí se. Dívalo se, jak se vzájemně okrádají, ale jen když se nikdo z nich nedívá. Pozorovalo, jak si provádějí hrozné věci a pak se tváří, že se

nic nestalo. A jak je TO sledovalo, stalo se poprvé něco zázračného: TO se zasmálo. A jak se rozesmálo, zrodila se v něm myšlenka a zformovala se do průzračné jasnosti s nádechem škodolibosti.

TO si pomyslelo: s tímhle materiálem už můžu pracovat.

KAPITOLA I

Co je tohle za měsíc? Ne ten jasný a zářivý měsíc provázející příliv mučivého štěstí, to tedy vskutku ne. Jistě, sice se předvádí a kvílí a svítí jako nějaká levná a skomíravá napodobenina toho, čím by měl být, ale nemá tu pravou šťávu. Tenhle měsíc nezvedá správný vítr, který by zadul do plachet všem masožravcům a rozpohyboval je pod spokojenou noční oblohou do porcovací extáze. Tenhle měsíc místo toho jen stydlivě poblikává skrz dokonale vyleštěné okno a shlíží na jistou ženu, která si pohodlně trůní na pohovce a spokojeně švitoří o květinách, francouzské kuchyni a o Paříži.

O Paříži?

No vážně, s dojemně blaženou vážností básní sirupovitě sladkým tónem o Paříži. Už zase.

Takže co to může být za měsíc, s téměř bezduchým úsměvem a samolibou aurou lemující jeho obrys? Chabě buší na okno, ale nedokáže proniknout přes všechno to nechutně sladké švitoření. A jakýpak Temný mstitel asi může nečinně sedět naproti ní, jako teď definitivně domestikovaný Dexter, který se tváří, že jí naslouchá, zatímco měsíční světlo kalně svítí na jeho židli?

Aha, nejspíš jde o měsíc všech zamilovaných – nahazuje svou svatební síť do setmělého obývacího pokoje a svolává všechny, aby se shromáždili ve svatební síni, drazí přátelé a příbuzní – neboť Dexter s dravčími dolíčky se bude ženit. Přistoupil do vozu blaženosti taženého rozkošnou Ritou, která zjistila, že celý život touží vidět Paříž.

Manželství, líbánky, Paříž... vážně taková slova patří do stejné věty jako „tajemný stahovač z kůže“?

Vážně uvidíme dočista střízlivého a uculujícího se kráječe stát před oltářem ve skutečném kostele, s kravatou a ve fraku, jaký nosí Fred Astaire, jak navléká prsten nevěstě v bílém, zatímco shromáždění dojatě posmrkává a produkuje úsměvy? A pak démonického Dextera v turistických šortkách, jak obdivně zírá na Eiffelovku a popíjí café au lait u Vítězného oblouku? Jak se drží se svou vyvolenou za ruce a šťastně se plouží podél Seiny, aby spolu mohli nepřítomně zírat na každou strakatou mazanici v Louvrů? Jistě, možná bych mohl podniknout pout' do Rue Morgue, svatého místa všech sériových vrahů.

Ale zkusme být alespoň na chvíli zase vážní: Dexter v Paříži? Pro začátečníky: copak Američané stále ještě smějí do Francie? A pro pokročilé: Dexter v Paříži? A na *líbáncích*? Jak může někoho s jeho půlnoční povahou vůbec napadnout něco tak přízemního? Jak může někdo, kdo pokládá sex za zhruba stejně vzrušující jako podvojně účetnictví, vstoupit do manželství? Zkrátka, jak při všem, co je nesvaté, temné a smrtící, může Dexter něco takového myslet vážně?

Všechno to jsou skvělé a mimořádně případné otázky. Jenže po pravdě řečeno se na ně dost těžko odpovídá. Dokonce i mně. Ale jsem zde, sedím tu a na hlavu se mi po kapkách jako čínské mučení snášejí Ritiny plány a očekávání a mísí se s údivem, jak tohle dokáže Dexter snášet.

Tak dobrá. Dexter to dokáže snášet, protože musí; částečně aby si udržel, a dokonce ještě posílil tolik potřebné maskování, které brání zbytku světa vidět ho takového, jaký skutečně je. Což přinejlepším znamená, že s někým takovým byste rozhodně nechtěli sedět u stolu, když dojde k výpadku elektřiny, zejména pokud jsou již na stole přístroje. A celkem přirozeně dá spoustu práce a opatrnosti zajistit, aby se nikdo nedozvěděl, že Dextera řídí jeho Temný společník, hebký šeptavý hlas ze setmělého zadního sedadla duše, který si čas od času přeleze dopředu, zasedne za volant a odveze nás do říše nepředstavitelného. Ovce si nikdy nesmějí uvědomit, že je mezi nimi Dexter, vlk v rouše beránčím.

A tak pracujeme na společném díle, Společník a já, velmi tvrdě pracujeme na svém maskování. Pár posledních let jsme tu měli dvořícího se Dextera, vytvořeného k tomu, aby světu ukazoval

mírumilovnou a nudně normální tvář. V tomto půvabném představení účinkovala Rita jako přítelkyně a jednalo se v mnoha směrech o ideální uspořádání, neboť projevovala stejný nezáměr o sex jako já, a přesto toužila po Vztahu s velkým V s nějakým gentlemanem plným porozumění. A Dexter jí skutečně rozuměl. Ne po lidsku – romantika, láska a podobný blábol. Ne. Čemu Dexter rozumí, je vražedně se šklebící dno duše, to, jak najít mezi nesčetnými miamskými kandidáty správnou oběť, která si nejvíc zaslouží konečnou temnou volbou vstoupit do Dexterovy nenáročné síně slávy.

Celé to vůbec nezaručovalo, že je Dexter nějak zvlášť okouzlejícím společníkem; osobní kouzlo zabere roky tréninku a jde čistě o umělý produkt pečlivé výzkumné práce. Ale běda ubohé Ritě poznamenané děsivě nešťastným prvním manželstvím plným násilí – zjevně nerozeznala margarín od másla.

Leč vše se dobře vyladilo. Dexter s Ritou udělali ve společenském životě v Miami pořádný rozruch, všude byli v centru pozornosti a dávali je za příklad. Ale pak kvůli řadě náhod, jež by v osvětleném pozorovateli dokázaly vzbudit silnou skepsi, se Dexter s Ritou omylem zasnoubili. A čím víc jsem se snažil vymyslet, jak z toho absurdního nároku vybruslit, tím jasněji jsem si uvědomoval, že se jedná jen o další fázi ve vývoji mého maskování. A ženatý Dexter – Dexter se dvěma již hotovými dětmi! – je nepochybně mnohem méně pravděpodobným kandidátem na to, co ve skutečnosti je. Prostě kvantový skok na novou úroveň maskování se za člověka.

A pak, jsou tu ty dvě děti.

Může se zdát divné, že někdo, pro něž je jedinou vášní vivisekce bližních, by mohl mít skutečně rád Ritiny děti, ale je to tak. Já je měl rád. Abychom si rozuměli, nepropadám dojetí při myšlence na pleny anebo vypadlý mléčný zoubek, neboť to vyžaduje schopnost cítit emoce a já naštěstí postrádám tuto mutaci. Ale když to shrnu, pokládám děti za mnohem zajímavější než dospělé a s těmi, kdo jim ubližují, dokážu zacházet obzvláště drsně. Vlastně je občas vyhledávám. A když tyto dravce vystopuji a získám jistotu, že dětem skutečně udělali to, co předpokládám, ujistím se, že nic takového už nezopakují – a díky přízni osudu mi v tom nebrání svědomí.

Proto skutečnost, že má Rita z katastrofálního prvního manželství dvě děti, mi nijak nevadila, zejména když se jasně ukázalo, že potřebují Dexterovo speciální rodičovské vedení, aby udržely své čerstvě opeřené Temné společníky hezky pod kontrolou a připoutané na zadních sedadlech temného koutu duše, dokud se nenaučí, jak s nimi vyjít. Dalo se čekat, že Cody a Astor v důsledku citového, a dokonce i fyzického poškození způsobeného jejich drogově závislým biologickým otcem rovněž propadli temné straně Síly, přesně jako já. A nyní se stanou mými dětmi, právně i duchovně. Téměř bych díky tomu uvěřil, že život nakonec přece jen řídí nějaký vyšší záměr.

A tak ve skutečnosti existovalo pro Dextera hned několik velmi dobrých důvodů podstoupit tuto změnu – ale Paříž? Nevím ani, odkud se to vzalo, ta představa, že je Paříž romantická. Copak někdo kromě Francouzů někdy pokládal, tedy kromě Lawrence Welka, tahací harmoniku za sexy? Člověk by si myslel, že nyní už je všeobecně zřejmé, že tam našince neradi vidí, že všichni trvají na tom, aby tam cizinci mluvili jen francouzsky, a všelijak podobně.

Ritě možná vymyl mozek nějaký starý film, něco s podnikavou, odvážnou blondýnou a romantickým brunetem; modernistická hudba hraje do rytmu, když se honí kolem Eiffelovky a smějí se dědičnému nepřátelství špinavého mužíka v baretu, pokuřujícího gaulloisky. Anebo kdysi možná poslouchala nějakou desku Jacquesa Brela a rozhodla se, že jí mluví z duše. Kdo ví? Ale Rita měla prostě do mozku vtištěno ocelovým razidlem, že Paříž je hlavní město vytříbené romantiky, a ta myšlenka ji bez zásadní lobotomie neopustí.

Takže se nekonečné debaty o tom, jestli si dáme kuře či rybu, víno nebo něco ostřejšího, začaly zvolna, ale jistě měnit v sled maniakálních a nesouvislých monologů o Paříži. Nepochybně bychom si tam mohli dovolit celý týden, což by nám poskytlo dost času vidět Jardin des Tuileries a Louvre – a třeba i něco od Moliéra v Comedie Francaise. Musel jsem zatleskat hloubce jejího zájmu. Z mé strany zájem o Paříž už dávno dokonale opadl po zjištění, že je ve Francii.

Naštěstí pro všechny, právě když jsem hledal nějaký taktický způsob, jak jí všechno tohle sdělit, zachránili mě svým decentním

příchodem Cody a Astor. Nevrazili do pokoje s pistolkami jako většina sedmiletých a devítiletých dětí. Jak jsem už řekl, byli poškození svým starým dobrým biologickým otcem a jedním z důsledků bylo, že jste je nikdy neviděli přijít ani odejít: pronikali do pokoje jakousi osmózou. Jednu chvíli nebyli nikde vidět, a v další chvíli stáli tiše za vámi a čekali, až si jich všimnete.

„Chceme si zahrát na schovku,“ oznámila Astor. Byla jejich mluvčí; Cody nikdy nedal dohromady víc než čtyři slova denně. Ne že by byl hloupý, to rozhodně ne. Prostě jen dával přednost mlčení. Nyní se na mě jen podíval a přikývl.

„Ale,“ zarazila se Rita a přerušila hlasité snění o zemi Rousseaua, Candida a Jerryho Lewise, „co kdybyste vy dva radši –“

„Chceme si hrát na schovku s *Dexterem*,“ upřesnila Astor a Cody velice důrazně přikývl.

Rita se zamračila. „Myslím, že jsme o tom spolu už mluvili, ale co kdyby tě Cody a Astor – víš, neměli by ti začít říkat už nějak jinak, já nevím, ale jen Dexter? Zdá se mi to tak –“

„A co třeba *mon papère*?“ navrhl jsem. „Anebo *Monsieur le Comte*?“

„A co když se nám to líbí takhle?“ zamumlala Astor.

„Jen tak uvažuju,“ pospíšila si Rita.

„Dexter je prima,“ ozval jsem se. „Jsou na to zvyklé.“

„Mně to jen nepřijde dostatečně uctivé,“ nedala se.

Pohlédl jsem dolů na Astor. „Ukažte mamince, že umíte říct ‚Dexter‘ uctivě,“ vyzval jsem ji.

Jen obrátila oči v sloup. „*Prosíííím*,“ zaškemrala.

Usmál jsem se na Ritu. „Vidíš? Je jí teprve devět. Neumí říct uctivě ještě *vůbec nic*.“

„No dobře, ale...“ nevzdávala se Rita.

„To je v pořádku. Oni jsou v pořádku,“ ujistil jsem ji. „Ale ta Paříž –“

„Tak pojďme ven,“ pronesl Cody a já na něj zůstal jen zírat. Čtyři slabiky najednou – to byl na něj nebývalý řečnický výkon.

„No dobrá,“ konečně kapitulovala Rita. „Když si vážně myslíte, že...“

„Já skoro nikdy nemyslím,“ ubezpečil jsem ji. „Překáží to

myšlenkovým pochodům.“

„To nedává smysl,“ namítla Astor.

„A ani to nemá dávat smysl. Je to pravda,“ uzemnil jsem ji.

Cody jen potřásl hlavou. „Schovka,“ řekl. A tak jsem mu raději neskákal do řeči a prostě ho následoval ven na dvůr.

KAPITOLA 2

Jenže přes Ritiny skvělé plány nebyl život jen permanentní oslavou ve valčíkovém rytmu. Musel jsem se věnovat i vážné práci. A protože je Dexter zosobněná svědomitost, nezanedbával jsem ani ji. Poslední dva týdny jsem strávil pečlivými závěrečnými tahy štětcem na docela novém plátně. Mladý muž, který mi sloužil za předlohu, zdědil pořádný balík peněz a zjevně je užíval k úděsným vražedným eskapádám, které ve mně vzbudily touhu být také takhle bohatý. Jmenoval se Alexander Macauley a říkal si „Úhoř“, což mi přišlo na přezdívku poněkud konzervativní, ale možná právě to byl jeho záměr. Koneckonců patřil k těm, kdo se narodili ve zlaté kolébce, nikdy nemusel doopravdy pracovat a věnoval se cele jen svému nezávaznému potěšeníčku, které by mi dokázalo rozbušit jinak pusté srdce sympatiemi, jen kdyby měl trochu lepší vkus při výběru obětí. Peníze Macauleyů pocházely z ohromných stád dobytka, nekonečných citrusových plantáží a těžby fosfátů u jezera Okeechobee. Úhoř se často objevoval v chudinských čtvrtích města, aby prokazoval dobročinnost místním bezdomovcům. A pár oblíbenců, které chtěl skutečně podpořit, si pak odvážel zpět na rodinný ranč a dával jim práci, jak jsem zjistil z usazených a obdivných novinových článků.

Dexter pochopitelně vždy tleská dobročinné duši. Ale v podstatě si této ušlechtilosti cením především proto, neboť se téměř vždy jedná o varovné znamení, že se za maskou matky Terezy skrývá cosi hanebného, zkaženého a hravého. Nepochyboval jsem, že se někde v hlubinách lidského srdce skutečně a upřímně ukrývá laskavost a ryzí dobročinnost pramenící z čiré lásky k bližnímu... Ovšemže tam

někde je. Tedy, jsem si jistý, že tam někde musí být. Jen jsem se s ní zatím nikdy nesetkal. A jelikož postrádám lidskost i skutečné srdce, musím se spoléhat jen na zkušenost, která mi napovídá, že dobročinnost začíná u domácího krbu a většinou tam i končí.

Když tedy vidím bohatého, atraktivního a jinak normálně se projevujícího mladíka, jak mrhá zdroji na odpornou pozemskou žoužel, jen těžko přijímám, že se jedná o upřímný altruismus, ať se již podává v sebekrásnější formě. Nakonec sám jsem celkem dobrý ve vytváření okouzlujícího a nevinného obrazu sebe sama a všichni přece dobře víme, jaká je skutečnost, ne?

Naštěstí pro můj ucelený světonázor netvořil ani Macauley žádnou výjimku; byl jen o něco zazobanější. A zděděné peníze trochu ukolébaly jeho opatrnost. V jeho přepečlivě vedených daňových záznamech jsem totiž odhalil, že rodinný ranč je neobydlený a nevýdělečný, což znamenalo nade vší pochybnost, že ať už své špinavé přátele bere kamkoli, rozhodně nejde o dělný a spokojený život na venkově.

A co bylo pro mé záměry ještě lepší: ať už nového přítele Úhoře následovali kamkoli, šli tam bosi. Ve svém krásném domě se zdmi obloženými korálem, ve speciální místnosti strážené hned několika velice složitými a drahými zámky, jejichž zdolání mi zabralo téměř pět minut, ukrýval své suvenýry. Pro takového netvora jde o pošetilý risk; znám to sám nejlépe, protože dělám totéž. Ale jestli jednoho dne nějaký svědomitý vyšetřovatel objeví mou krabičku se vzpomínkami, najde jen sadu laboratorních sklíček s kapkou krve na každém a nebude mít nikdy šanci prokázat, že je na nich něco závadného.

Úhoř však nebyl takhle chytrý. Od každé oběti si schoval jednu botu a spolehl se, že spousta peněz a zamčené dveře udrží jeho tajemství.

No vážně. Není divu, že mají netvoři tak špatnou pověst. Bylo na to škoda slov – a nejspíš i bot. Jen považte – při všem, co je vám nesvaté – proč boty? Snažím se být tolerantní k slabostem druhých, ale tohle je přece jen trochu moc. Čím ho přitahuje propocená, dvacet let stará teniska pokrytá slizem? A navíc je nechá takhle všem na očích. Zapůsobilo to na mě až urážlivým dojmem.

No ovšem, Úhoř si nejspíš myslí, že kdyby ho někdy dopadli, může si koupit ty nejlepší právníky na světě, kteří ho vysekají jen s veřejně prospěšnými pracemi – což je tak trochu ironie, protože těmi to vlastně všechno začalo. Ale s jedním nepočítal: že ho dopadne místo policie Dexter. A soud s ním proběhne za předsednictví Temného společníka, který ve své síni nestrpí žádné právníky – i když pochopitelně doufám, že brzy už také některého dostanu do spárů – a jeho rozsudek je vždy naprosto konečný.

Ale stačí bota jako dostatečný důkaz? Nepochyboval jsem, že je Úhoř vinen; i když mi Temný společník nezpíval při jejich prohlídce celou dobu do ouška triumfální árie, moc dobře jsem věděl, co taková sbírka znamená; mezi námi, vzhledem ke zdrojům, které měl k dispozici, jich mohl nasbírat víc. Byl jsem si jistý, že je to skutečně moc zlý člověk, dychtil jsem po rozhovoru pod měsíčkem a připravil jsem si pro něj pár pepřných komentářů. Ale musel jsem si být naprosto jistý – tak mi to přikazoval Harryho kodex.

Vždy jsem dodržoval všechna pravidla opatrnosti stanovená Harrym, mým nevlastním otcem policistou, který mě srozumitelně a přesně naučil, jak se stát tím, čím jsem. Ukázal mi, jak nechat místo činu beze stop, jak to dokáže jen policista, a naučil mě stejné opatrnosti i při výběru partnera pro tanec smrti. Pokud budu mít o Úhořově vině sebemenší stín pochybnosti, nebudu si s ním hrát.

A teď? Žádný soud na světě by na základě sbírky obnošené obuvi Úhoře neusvědčil z ničeho jiného než z nehygienického fetišismu – ale žádný soud na světě také nemá k dispozici expertizu Temného společníka, toho tichého a naléhavého vnitřního hlasu, který požaduje okamžitou akci a nikdy se nemýlí. A s takovým stále sílícím sykavým šepotem ve vnitřním uchu bylo obtížné zůstat klidný a nezúčastněný. Potřeboval jsem vyzvat Úhoře k poslednímu tangu, stejně jako jsem potřeboval dýchat.

Potřeboval jsem to, nebylo pochyb – ale věděl jsem, co by řekl Harry. Důkazy nestačí. Naučil mě, že k získání jistoty je dobré vidět těla, a Úhořovi se je všechna podařilo ukrýt tak dobře, že jsem je nedokázal najít. A bez alespoň jednoho těla by mé další skutky neospravedlnilo ani sebevětší nutkání.

Vrátil jsem se tedy zpět k pátrání po tom, kam mohl ukrýt krátkou

řadu marinovaných těl. Jeho dům nepřipadal v úvahu. Byl jsem tam a nenarazil na nic kromě muzea bot, přitom je Temný společník celkem dobrý hledač sbírek mrtvol. Kromě toho v domě nebylo dost místa, kde by je mohl ukrýt – na Floridě neexistují sklepy a všude kolem je spousta zvědavých sousedů, takže nemohl kopat na zahradě ani někam tahat těla, aniž by ho viděli. A krátká konzultace se Společníkem mě ujistila, že když si někdo takhle vystavuje suvenýry div ne na stříbrném podnosu, určitě se čistě zbaví všech ostatních zbytků.

Farma představovala skvělou možnost, ale rychlý výlet na staré známé místo vůbec nic neodhalil. Celé to tam bylo zjevně dávno opuštěné; dokonce i příjezdová cesta zarostla býlím.

Přitlačil jsem na pilu: Úhoř vlastnil nějaký činžovní dům v Maui, ale to bylo příliš daleko. Měl také pár akrů půdy v Severní Karolíně – to by byla možnost, ale představa, jak jede s tělem v kufru auta dvanáct hodin, vypadala nepravděpodobně. Patřil mu balík akcií jisté společnosti, která se pokoušela stavět na Toro Key, ostrůvku jižně od Cape Florida. Ale společný pozemek nepřipadal v úvahu – mohlo se tam potloukat a slídit příliš mnoho lidí. V každém případě jsem si pamatoval, jak jsem se zamlada pokoušel na Toro Key přistát a kolik tam hlídalo ozbrojených stráží, které odháněly pryč všechny bez rozdílu. Musí to být někde jinde.

Mezi všemi jeho movitostmi i nemovitostmi dávala smysl jediná věc, a to Úhořova jachta, čtrnáctimetrová Cigarette. Už jsem měl zkušenost s předchozím netvorem, že jachta představuje skvělou příležitost, jak zlikvidovat zbytky. Stačí k tělu jednoduše přivázat nějaké závaží, hodit ho přes palubu a zamávat na rozloučenou. Čisté, elegantní, stylové; žádný povyk, žádný nepořádek, žádné důkazy.

Tím pádem nemám šanci, že získám svůj vytoužený důkaz. Úhoř s jachtou kotvil v nejprominentnějším soukromém přístavišti Coconut Grove, v Royal Bay Yacht Clubu. Měli tam mimořádně silnou ostrahu, příliš dobrou na Dextera, aby tam začal jen tak čmúchat se šperhákem a nevinným úsměvem. Šlo o klub s kompletním servisem pro svrchované boháče, prostě o takové místo, kde vám po příplutí vytřou trup lodi dosucha a ještě ho navoskují. Dokonce ani nemusíte sami tankovat; stačí zavolat a loď už čeká

připravená a v kabině se chladí šampaňské. Spokojeně se zubící ozbrojené strážě pochodují sem a tam ve dne v noci, smekají čepice před zákazníky a zastřelí každého, kdo přeleze plot.

Ta jachta byla nedosažitelná. Cítil jsem s jistotou, jak jen mohu cítit, že ji Úhoř používá ke zbavování se těl, a stejně jistý si byl i Temný společník, a to už něco znamená. Ale neexistoval způsob, jak se k ní dostat.

Bylo mrzuté, dokonce frustrující představovat si Úhoře s jeho poslední trofejí – nejspíš úhledně uloženou do pozlaceného přenosného chladicího boxu – jak poklidně klábosí se správcem klubu a poroučí, ať mu natankují jachtu, a pak nonšalantně schází do podpalubí, zatímco dvě hekající gorily mu nakládají box na loď a pak z břehu uctivě mávají. A já nemohl proniknout na tu zatracenou jachtu a dokázat mu to. Bez konečného důkazu mi Harryho kodex nedovolí pokračovat.

Jsem si sice jistý, ale co si mám počít? Mohl bych zkusit dopadnout Úhoře rovnou při činu. Ale není způsob, jak zjistit, kdy to bude, a nemohu ho přece neustále sledovat. Musím se přece občas ukázat v práci a také oblažovat bonmoty svou novou rodinu; prostě pokračovat ve všech činnostech udržujících dojem, že vedu normální život. A pak v jisté chvíli, někdy během příštích týdnů, pokud se Úhoř bude držet zažitého schématu, opět zavolá správci přístaviště, ať mu připraví jeho jachtu a...

...a správce, protože má prestižní zaměstnání v klubu pro bohaté, si přesně zaznamená, jaké přípravné práce na jachtě provedli, kolik paliva natankovali, který druh šampaňského dodali a kolik čisticího spotřebovali na přední sklo. A všechno to svědomitě uloží do složky Macauley ve svém počítači.

A náhle jsme byli zpět v Dexterově světě a Společník mi vítězně syčel do ucha a hnal mě ke klávesnici.

Dexter je decentní, dokonce distingovaný, a dobře si je vědom hranic svého nezanedbatelného talentu. Ale pokud existuje nějaká hranice pro to, co dokážu najít přes počítač, zatím jsem ji neobjevil. A tak jsem za něj zasedl a dal se do práce.

Proniknout do klubových počítačů a najít patřičné soubory mi nezabralo ani půl hodiny. Ovšemže tu měli podrobné záznamy o

veškerých službách. Porovnal jsem je s rozvrhem schůzek správní rady Úhořovy oblíbené dobročinné společnosti, Celosvětové misie Božského světla, která sídlila na kraji Liberty City. Čtrnáctého února rada s potěšením oznámila, že Wynton Allen se přesune z peleše lotrovské, rozumějte z Miami, na Úhořův ranč, aby se zušlechtil prací, matkou pokroku. A patnáctého února se Úhoř vydal na výlet jachtou, při kterém spotřeboval třicet pět galonů paliva.

Jedenáctého března se dostalo podobné zušlecht'ující cti Tyranu Meeksovi. No a dvanáctého března si Úhoř opět vyrazil na jachtě.

A tak to pokračovalo dál; pokaždé když obšťastňuj nějakého bezdomovce perspektivou šťastného venkovského života, Úhoř do čtyřadvaceti hodin vydal příkaz, ať mu připraví jachtu.

Sice to nebylo totéž jako vidět těla jeho obětí – ale Harryho kodex byl nastavený tak, aby zaplnil mezery v systému a prováděl v šedé zóně dokonalou spravedlnost, a ne dokonalou zákonnost. Já si byl jistý, Společník si byl jistý, a to stačilo k uspokojení všech nároků.

Úhoř se vydá na docela jinou výpravu za měsíčního světla, než čeká, a ani všechny jeho peníze ho neudrží nad vodou.

KAPITOLA 3

A tak za noci podobné mnoha jiným, když měsíc spouští dolů akordy manické melodie ke svým šťastně krvelačným dětem, broukal jsem si je s ním a vypravoval jsem se na noční výlet na ostří nože. Všechna práce byla hotova a pro Dextera nastal čas her; jindy by mi zabralo jen několik minut sbalit si pár hraček a zamířit ke dveřím na schůzku se zlobivým rentiérem. Ale s manželstvím na krku už pochopitelně nic nebylo tak snadné. A začínal jsem se obávat, že nejspíš už nikdy nebude nic snadné.

Ovšem, vybudoval jsem si dokonalou a téměř neproniknutelnou fasádu naleštěné antiseptické oceli, skla a betonu, která zakryla přízračný gotický hrad hrůzy jménem Dexter. Proto jsem tak ochotně spolupracoval na likvidaci „starého“ Dextera a účastnil se procesu „spojování našich životů“, jak tomu říkala Rita. V tomto případě to znamenalo přesídlit z mého útulného hnízdečka na okraji Coconut Grove dál na jih do Ritina domku se třemi ložnicemi, jako by to byla ta nejrozumnější věc na světě. Pochopitelně že na tom nebylo nejen nic rozumného, ale dokonce šlo o příšernou svízěl. Nedokázal jsem si za nového režimu udržet ani kousek skutečného soukromí, i kdybych chtěl. A já pochopitelně chtěl; každý horlivý a zodpovědný netvor má přece svá tajemství a já si nepřál, aby ta moje spatřila světlo světa a ocitla se v jiných rukách než mých.

Byl tu například určitý fascikl s pátráním po možných kamarádech do hry a byla tu také malá dřevěná krabička, velmi drahá mému srdci, která obsahovala jednačtyřicet laboratorních sklíček; uprostřed každého se skvěla vysušená kapka krve, představující jeden lidský život nehodný svého jména, jenž skončil mou rukou – taková kniha

výstřižků z mého vnitřního světa. Já totiž za sebou nenechávám kusy hnijícího masa. Já nejsem žádný lajdácký, nazdařbůh vraždící zloduch. Jsem mimořádně čistotný vraždící zloduch. Vždy se nanejvýš pečlivě zbavuji zbytků, a dokonce i nějaký mimořádně nesmiřitelný a umanutý protivník, skálopevně rozhodnutý usvědčit mě coby zavilého netvora, kterým skutečně jsem, by měl spoustu práce, kdyby chtěl dokázat, co ta moje sklíčka jsou ve skutečnosti zač.

Nicméně i sebevinnější vysvětlení by nejspíš spustilo lavinu otázek, které by nakonec mohly zvíkat i milující ženu – a ještě více nějakou hroživou Nemesis, vášnivě oddanou mé zhoubě. Jedna taková stvůra tu ještě nedávno byla, miamský polda jménem seržant Doakes. A přestože je technicky vzato stále ještě naživu, začínám o něm přemýšlet v minulém čase, neboť ho šťastná souhra nehod připravila o obě ruce i nohy a také o jazyk. Takže není ve stavu pohnat mě před zaslouženou spravedlnost. Ale uvědomuji si, že když se vyskytl jeden takový, dříve či později se objeví někdo další.

Proto mi soukromí přijde důležité – ne že bych někdy byl nějaký exhibicionista, pokud jde o mé osobní záležitosti. Pokud vím, do mé krabičky se sklíčky ještě nikdy nikdo nenahlédl. Ale také jsem ještě nikdy neměl milenku, která by mi uklízela, a ani dvě mimořádně zvědavé děti, slídící za mnou, aby se něco přiučily a byly víc jako démonický drahoušek Dexter.

Zdálo se, že Rita respektuje mou potřebu kousku soukromí, i když ji nechápe, obětovala mi svůj pokojík k šití a změnila ho v něco, co nazvala Dexterovou pracovnou. Alespoň se tam vejde můj počítač, pár knížek, cédéček, a jak doufám, i krabička z růžového dřeva se sklíčky. Ale copak ji tam mohu jen tak nechat? Snadno bych její účel vysvětlil Codymu a Astor – ale co říct Ritě? Měl bych ji někam ukrýt? Udělat si tajnou chodbu za knihovnou, která by vedla po točitých schodech dolů do mého temného doupěte? Ukrýt krabičku na dno falešné plechovky s holicím krémem? Vypadalo to na pořádný problém.

Dosud jsem se vyhýbal konečnému rozhodnutí tím, že jsem lpěl na svém bytečku. Ale v nové pracovně jsem si už ukryl pár prostých věcí jako porcovací nože a kotouče izolační pásky, které se daly

snadno vysvětlit mou zálibou v rybaření a kutilstvím. Konečně rozhodnutí mohlo přijít později. Právě teď jsem cítil ledové prsty postupující mi po páteři a stále silnější nutkání zorganizovat schůzku s jistým rozmazleným mladíkem.

A tak jsem šel do pracovny a našel nylonovou modrou námořnickou tašku, kterou jsem měl pro nějakou formální příležitost, abych do ní uložil náradíčko. Vyndal jsem ji ze skříně, na jazyku jsem cítil ostrou příchut' očekávání, a naskládal do ní nový kotouč izolepy, porcovací nůž, rukavice, hedvábnou masku a klubko nylonového provazu pro případ nouze. Vše připraveno. Cítil jsem, jak mi žíly pulzují kovovým vzrušením, ve vnitřním uchu se rozeznívá divoká hudba, řev Společníka tepe a pohání mě kupředu, ven, přímo na věc. Obrátil jsem se k odchodu...

...a málem narazil do semknuté dvojice slavnostně se tvářících dětí, zírajících na mě s velkým očekáváním.

„Chce jít taky,“ oznámila Astor a Cody přikývl a dál na mě zíral těma svýma velkýma nemrkajícíma očima.

Upřímně věřím, že ti, kdo mě znají, by prohlásili, že mám pohotový jazyk a důvtip vždy po ruce, ale když jsem si v mysli přehrál, co mi právě Astor řekla, a znovu se pokusil dát jejím slovům nějaký jiný smysl, dokázal jsem ze sebe vyloudit jen jakousi velmi lidskou reakci, cosi jako: „On, ehm, tedy, cože?“

„S tebou,“ opakovala trpělivě Astor, jako by to vysvětlovala nějaké retardované pokojské. „Cody chce dnes v noci jít s tebou.“

Při zpětném pohledu bylo zřejmé, že se tento problém dříve či později vynoří. A abych byl dokonale upřímný, což je podle mě hodně důležité, něco takového jsem očekával – jenže později. Ne teď. Ne na samé hraně Noci mého Nutkání. Ne když mám zježený každý chloupek na šíji a vibruji čirou a naléhavou touhou vklouznout do noci a rozběsnit se chladnou a nerezavějící ocelovou zuřivostí...

Situace si nejspíš žádala nějakou seriózní úvahu, ale všechny nervy se mi napínaly k prasknutí a táhlo mě to k oknu, vyskočit ven do noci – jenže byli tady oni, stáli tu, a tak jsem se jen zhluboka nadechl a rychle zapřemýšlel.

Ostrou a blyštící se duši Dextera Mstitele vykovalo trauma z dětství tak hrozné, že jsem ho musel naprosto potlačit, zablokovat.

Udělal ze mě to, co jsem, a nepochybuji, že kdybych byl schopen mít nějaké emoce, určitě bych věčně jen pofňukával a cítil se hrozně nešťastný. A tihle dva, Cody a Astor, byli zranění stejným způsobem, jejich násilnický a narkomanský otec je tloukl a týral, dokud také navždy nezapomněli na sluneční světlo a na lízátko. A jak dobře věděl můj moudrý nevlastní otec-policista, už se to pak nedá vrátit zpátky, není způsob, jak dostat hada zpět do vejce, ze kterého se vylíhl.

Ale dá se s tím pracovat. Harry na mně zapracoval a vytvořil ze mě tvora, který loví jediné jiné temné dravce, další netvory a ghúly v lidské kůži, již se plíží po loveckých stezkách v našem městě. Měl jsem neodolatelné nutkání zabíjet, nedalo se to změnit, už nikdy, ale Harry mě naučil, jak vystopovat a likvidovat jediné ty, kdo si to podle jeho pevných policajtských zásad opravdu zaslouží.

Když jsem objevil, že je Cody v tomhle stejný, slíbil jsem si, že půjdu v Harryho šlépějích a předám tomu hochovi, co jsem se naučil, a vychovám ho v Temném právu. Ale představuje to hotovou galaxii různých komplikací, vysvětlování a učení. Harrymu trvalo skoro deset let nacpat mi všechno do hlavy, teprve pak mi dovolil hrát si s něčím složitějším než se zatoulanými zvířaty. S Codym jsem výuku ještě ani nezačal – a přesto jsem se cítil jako nějaký mistr Jedi. Jenže teď s ním prostě nemohu začít. Uvědomoval jsem si, že se Cody musí jednou dohodnout s někým jako já, a skutečně jsem mu toužil pomáhat – ale ne dnes. Ne, když měsíc za oknem na mě tak hravě volá a táhne mě ven jako hodný žlutý nákladní vláček připojený k mozku.

„Já přece nikam, ehm –“ spustil jsem s tím, že všechno popřu. Ale vzhlíželi ke mně s takovým roztomilým výrazem chladné jistoty; že jsem se zarazil. „Ne,“ prohlásil jsem konečně. „Je ještě moc mladý.“

Loupli po sobě očima, jen krátce, ale vydalo to za dlouhý rozhovor. „Říkala jsem mu, že přesně tohle povíš,“ obvinila mě Astor.

„A měla jsi pravdu,“ ujistil jsem ji.

„Ale, Dextere,“ namítla. „Povídal jsi, že nám to ukážeš.“

„Ukážu,“ řekl jsem a cítil, jak mi stínové prsty pomalu tápou vzhůru po páteři, přebírají kontrolu a nutí mě vypadnout ze dveří

ven, „ale ne teď.“

„Tak kdy?“ dožadovala se Astor.

Podíval jsem se na ty dva a pocítil tu nejpodivnější směs dravci nedočkavosti vyběhnout do noci a trhat, a zároveň nutkání zabalit je do nějaké měkké deky a zabít všechno, co se k nim jen přiblíží. A také jen tak zcela na okraji, pouze maličko, touhu pořádně jim ty dubové zabeđené hlavičky omlátit o sebe.

Není snad právě tohle otcovství?

Celý povrch těla mě brněl chladným plamenem nutkání být už pryč, konečně začít, udělat to velké a nepojmenovatelné, ale místo toho jsem se opravdu zhluboka nadechl a nasadil neutrální výraz. „Zítra jdete do školy,“ zamentoroval jsem, „a máte nejvyšší čas zalehnout do postýlek.“

Podívali se na mě, jako kdybych je zradil, a nejspíš měli pravdu, když jsem takhle změnil pravidla a dělám domácího Dextera, zatímco si mysleli, že mluví s démonem Dexterem. Ale nešlo to jinak. Člověk prostě nemůže brát malé děti na noční výlety za kucháním a čekat, že pak budou ráno excelovat při školní výuce. I pro mě bylo nanejvýš obtížné jít po malém nočním dobrodružství jakoby nic do práce, a to mám na své straně výhodu neomezeného množství kubánské kávy. Kromě toho jsou na to skutečně ještě příliš malí.

„Teď mluvíš jako normální dospělák,“ obvinila mě Astor s veškerým despektem svých devíti let.

„Ale já *jsem* dospělák,“ připomenul jsem jí. „A jde mi jen o vaše dobro.“ A přestože jsem to pronášel a zuby mi trnuly potlačováním stále narůstajícího Nutkání, myslel jsem to upřímně – což je ovšem nijak neobměkčilo a shodně nasadili výrazy pustého opovržení.

„A my mysleli, že jsi jiný,“ prohlásila vyčítavě.

„Nedokážu si představit, jak můžu být ještě odlišnější a přitom pořád vypadat jako člověk,“ namítl jsem.

„To není fér,“ ozval se Cody a zkřížili jsme pohledy; viděl jsem, jak to malé temné zvíře v něm zvedlo hlavu a zařvalo na mě.

„Ne, není to fér,“ ujistil jsem ho. „Nic v životě není fér. ‚Fér‘ je sprosté slovo a byl bych ti vděčný, kdybys ho už v mé přítomnosti nepoužíval.“

Cody na mě ještě chvíli upřeně zíral, v očích se mu zračila jakási zklamaná vypočítavost, kterou jsem u něj ještě nikdy neviděl, a nevěděl jsem, jestli ho mám plácnout, nebo mu dát bonbon.

„Není to fér,“ zopakoval.

„Poslyš,“ zarazil jsem ho. „O těchhle věcech něco vím. A tohle je první lekce. Normální děti chodí spát včas, když ráno vstávají do školy.“

„Normální,“ upozornil a našpulil spodní ret tak, že by se mu na něj vešly učebnice.

„A přesně o to jde,“ navázal jsem. „Právě proto musíš vždycky vypadat normálně, *chovat se normálně* a dělat všechno pro to, aby si všichni okolo mysleli, že *jsi normální*. A pokud jde o ty ostatní věci, musíš dělat jen přesně to, co ti řeknu, jinak do toho nejdu.“ Nevypadal moc přesvědčeně, ale přece jen jsem ho trochu nalomil. „Cody,“ přitlačil jsem, „musíš mi věřit a musíš to dělat mým způsobem.“

„Musím?“ zkusil smlouvat.

„Ano,“ potvrdil jsem. „Musíš.“

Velice dlouho na mě mlčky zíral, pak pohled přepnul na svou sestru, která se na něj také mlčky dívala. Další zázrak komunikace beze slov; věděl jsem, že mezi nimi proběhl dlouhý a neobyčejně složitý rozhovor, ale nikdo z nich nevydal ani hlásku, až nakonec Astor pokrčila rameny a obrátila se zpět ke mně. „Musíš nám to slíbit,“ oznámila mi.

„No dobře,“ souhlasil jsem. „A co mám slíbit?“

„Že nás začneš učit,“ řekla a Cody přikývl. „Už brzo.“

Na tohle jsem se musel nadechnout. Prozatím jsem ještě nikdy nedostal příležitost dostat se do velice hypotetického nebe. Ale pokud tohle zvládnou, pokud budu souhlasit, že změním tyto zmatené networky v uhlazené a vyškolené networky – no, pak mohu doufat, že se hypotetická existence ukáže jako pravdivá. „Dobrá, slibuju,“ pronesl jsem důrazně. Podívali se na sebe, pak na mě a odešli.

Osaměl jsem s taškou plnou nářadíčka, s naléhavým závazkem a s poněkud ovadlým nutkáním.

Mají takový rodinný život i ostatní? Pokud ano, jak ho může někdo přežít? Proč mají lidé víc než jen jedno dítě, proč mají vůbec

nějaké? Stojím tady, před sebou mám důležitý a smysluplný cíl, a náhle mi nasadí klapky na oči něco, čemu nikdy nebude muset čelit běžná matka, a už si jen matně vzpomínám, čím jsem byl posedlý ještě před malou chvilkou. Dokonce i s podporou netrpělivého vrčení Temného společníka – podivně krotkého, jako by byl sám trochu zmatený – mi chvíli trvalo dát se znovu dohromady a přepnout se zpět z dobráka domáckého Dextera na chladného mstitele. A bylo pro mne obtížné přinutit k návratu chladnou připravenost na nebezpečí; vlastně pro mě bylo obtížné i vzpomenout si, kde jsem nechal klíčky od auta.

Ale nakonec jsem je nějak našel a vypotácel se z pracovny, prohodil k Ritě pár srdečných frází a konečně za mnou zaklaply dveře a já se rozplynul v nočních tmách.

KAPITOLA 4

Sledoval jsem Úhoře dost dlouho na to, abych znal jeho zvyky, a protože byl čtvrtek večer, přesně jsem věděl, kde bude. Všechny čtvrteční večery trávil v Celosvětové misii Božského světla, nejspíš zkoumal její lidské zdroje. Asi po devadesáti minutách zubení se na personál a naslouchání krátkých bohoslužeb podepíše šek pastrovi, obrovskému černochovi, který kdysi hrával první fotbalovou ligu. Pastor se usměje a poděkuje mu a Úhoř potichu vyklouzne zadními dveřmi do svého prostého SUV a beze spěchu odjede zpět domů, celý prohrátý ctnostným pocitem, který provází jedině skutečně bohulibé činnosti.

Ale dnes večer nepojede sám.

Dnes večer si ho stopnou Dexter a jeho Temný společník a vyrazí spolu na úplně jinou cestu.

Ale nejdřív chladnokrevná a pečlivá příprava, kdy se zhodnotí týdny skrytého sledování. Zaparkoval jsem jen pár mil od Ritina domu u velkého a solidního obchodního centra jménem Dadeland a šel jsem k nejbližší zastávce metra. Vagóny byly jen zřídka plné, dokonce i ve špičce, ale lidí všude kolem se potulovalo dost na to, aby mi nikdo nevěnoval pozornost. Jsem jen další hezký mladík v módně tmavém oblečení a se sportovní taškou.

Vystoupil jsem stanici za centrem a přešel šest ulic k misii; cítil jsem, jak se ve mně všechny smysly zaostřují a ladí do stavu připravenosti, který teď tolik potřebuji. O Codym a Astor budeme uvažovat později. Právě teď, na této ulici jsem se opět stal nemilosrdnou a bystrou šelmou v utajení. Ani oslepující, růžvooranžová záře světél, hlásající, že se jedná o ulici, jež

vyhlásila boj zločinnosti, nedokázala rozehnat temnotu, kterou jsem si za chůze naopak ještě víc přitáhl k tělu a zabalil se do ní.

Misie sídlila na rohu jedné středně rušné obchodní třídy v přebudovaném krámu. Před ní se shromáždil malý dav – žádné překvapení, protože rozdávali jídlo a oblečení a jediné, co jste museli udělat, abyste ho získali, bylo strávit pár okamžiků svého rumem prosáklého života poslechem hodného reverenda, který vám vysvětlí, že takhle kráčíte do pekla. Dokonce i mně bylo jasné, jak dobrý obchod to je, ale neměl jsem hlad. A tak jsem jen projel okolo na parkoviště za misií.

Přestože tu vládlo šero, na mě tu bylo příliš světla, dokonce tolik, že jsem se ani nemohl dívat na měsíc; stejně jsem ho však cítil, jak si pluje po obloze, drze se ošklibá nad našimi nicotnými, snaživými a tak křehkými životy, vyšperkovanými sbírkou netvorů, kteří žijí jen proto, aby jiným brali životy velkými a bolestivými sousty. Netvorů, jako jsem já a jako je Úhoř. Ale dnes v noci bude o jednoho méně.

Obešel jsem parkoviště. Zdálo se, že je bezpečné. Nikdo na dohled, nikdo neseseděl nebo nespál v některém ze zaparkovaných aut. Jediné okno, ze kterého sem bylo vidět, bylo malé, vysoko v zadní zdi misie a mělo matové sklo – nejspíš toaleta. Přiblížil jsem se k Úhořovu autu, modrému Dodge Durango, stojícímu naproti zadním dveřím, a zkusil vzít za kliku; zamčeno. Vedle parkoval nějaký starý chrysler, nejspíš pro pastory bohabojné pojižďky. Proplížil jsem se na opačnou stranu chrysleru, uvelebil se tam a připravil se na čekání.

Ze sportovní tašky jsem vytáhl bílou hedvábnou masku, nasadil si ji na tvář a pečlivě vyrovnal a vycentroval otvory pro oči. Pak jsem vyndal cívku rybářského vlasce testovaného na pětadvacet kilogramů a byl jsem připravený. Už velice brzy začne Temný tanec. Úhoř nic netuše míří do dravci noci, noci plné překvapení, a konečnou a divošskou tmou pronikne divoké naplnění jako ostří meče. Velice brzy pomalu a tiše zmizí ze svého světa a stane se součástí toho mého. A pak –

Nezapomněl si Cody vyčistit zuby? V poslední době se mu to stávalo a Rita neměla to srdce nutit ho znovu vstávat z postýlky, když už jednou zalehl. Ale bylo důležité, aby právě v tomto věku získal správné návyky, a čištění zubů bylo jedním z nich.

Připravil jsem si smyčku a položil ji volně na koleno. Zítra se v Astořině škole budou fotografovat. Má si obléct šaty, které měla loni na Velikonoce, aby vypadala co nejrozkošněji. Jestlipak je má připravené, aby na ně ráno nezapomněla? Ovšemže se do objektivu zase neusměje, alespoň by však měla mít krásné šaty.

Vážně se tu takhle v noci krčím se smyčkou v ruce, číhám na kořist a přitom myslím na takovéhle věci? Jak je možné, že si čekání krátím takovými myšlenkami, namísto broušení tesáků a drápů a dychtivosti, že pustím Temného společníka konečně ze řetězu na někoho, kdo si to zaslouží měrou vrchovatou? Není tohle předzvěst Dexterova nového zářivého manželského života?

Opatrně jsem se nadechl a pocítil velké spříznění s komikem W. C. Fieldsem. Ani já nedokážu pracovat s dětmi. Zavřel jsem oči, nechal se prostoupit temným nočním vzduchem, znovu ho vydechl a cítil, jak se mi vrací mrazivá pohotovost. Dexter pomalu ustupoval a vládu znovu přebíral Temný společník.

Stihl jsem to s odřenýma ušima.

Dveře zadního vchodu se s třesknutím rozlétly a zevnitř jsme uslyšeli příšerné zvířecí zvuky mečení a bečení, opravdu příšernou parodii na „Jó, McDonald, ten si žil“; už jen tehle rámus by člověka vyhnal do noci. Alespoň u Úhoře to tak fungovalo, protože se objevil právě on. Chvilí se zastavil na zápraží, obrátil se, radostně zamával zpět a zašklebil se, pak dveře zaklaply a on obešel svůj vůz, aby se dostal k místu řidiče, teď už byl náš.

Úhoř zatápal po klíčkách, zámek dveří cvakl a my jsme oběhli auto a stáli za ním. Než si uvědomil, že se něco děje, vzduchem zasvištěla smyčka, zatahla se mu kolem krku a my jsme tvrdě zabrali, až ztratil rovnováhu; tak silně, že padl na kolena, lapal po dechu, v obličeji zfalověl a bylo to tak báááječné!

„Ani muk,“ řekli jsme mu stručně a výstižně. „Udělej přesně to, co řekneme, ani slovo, ani hlásek, a budeš žít déle,“ poručili jsme a ještě jsme mu trochu přitáhli oprátku, aby si uvědomil, že patří nám a musí dělat to, co mu řekneme.

Úhoř zareagoval tím nejpříjemnějším způsobem – padl dopředu na obličej a už se neusmíval. Z koutků mu tekly sliny a zatápal po smyčce, ale drželi jsme ji tak přitaženou, že pod lanko nemohl

vsunout prst. Když už byl na pokraji omdlení, trochu jsme uvolnili sevření, jen natolik, aby se mohl jednou sípavě a bolestně nadechnout. „Teď vstaň,“ rozkázali jsme mu něžně a zatáhli za smyčku nahoru, takže musel udělat, co jsme řekli. A Úhoř poslechl, zatápal rukama, chytil se auta a pomalu se napřímil.

„Dobře,“ pochválili jsme ho. „A teď nasedni.“ Přehmátli jsme, smyčku jsem teď svíral jen levou rukou, pravicí jsem otevřel dveře, pak ji protáhl za sloupek dveří, a jak Úhoř sedal za volant, přendal jsem smyčku z levé do pravé ruky a nasedli jsme na zadní sedadlo. „Jed’,“ poručili jsme mu temným a ledovým hlasem, který nesnesl odporu.

„Kam?“ zeptal se Úhoř chraplavým šepotem, tak mu změnilo hlas setkání s naší oprátkou.

Znovu jsme mu ji přitáhli, aby si připomněl, že jsme mu zakázali mluvit. Když jsme usoudili, že pochopil, opět jsme povolili. „Na západ,“ poručili jsme. „Už žádné řeči. Jed’.“

Zařadil rychlost a několika mírnými škubnutími za smyčku jsem ho kormidloval západně a pak na Delfíní dálnici. Chvíli se Úhoř choval přesně podle našich příkazů. Občas po nás střílel pohledem do zpětného zrcátka, ale následná jemná škubnutí za vlasec z něj udělala mimořádně vstřícnou a snaživou osobu, až dokud jsme ho nenavedli na dálnici Palmetto a nezamířili na sever.

„Poslyšte,“ ozval se náhle, když jsme míjeli letiště, „jsem hodně bohatý. Můžu vám dát, co jen budete chtít.“

„Ano, to můžeš,“ ujistili jsme ho, „a taky že dáš.“ Nepochopil, co jsme mu řekli, protože se mu trochu ulevilo.

„Tak jo,“ zasípal, smyčka ho málem připravila o hlas, „tak kolik chcete?“

Ve zpětném zrcátku jsme mu pohlédli do očí a pomalu, hodně pomalu, aby si konečně uvědomil, jak se věci mají, jsme mu přitáhli oprátku. Když už nemohl dýchat, chvíli jsme ji podrželi zataženou. „Všechno,“ pronesli jsme. „Vezmeme si úplně všechno.“ Trochu jsme povolili. „Jed’,“ poručili jsme.

Úhoř řídil. Zbytek cesty byl tichý, ale nevypadal tak vyděšeně, jak měl. Ovšem, musel si myslet, že se mu nakonec nic nestane, že se mu nemůže nic stát, ne jemu, že bude žít navždy ve svém

neproniknutelném krunýři z peněz. Všechno přece má svou cenu a on ji byl vždy schopen zaplatit. Brzy začne smlouvat. A pak se vykoupí a všechno pro něj skončí.

A má pravdu. Ovšemže pro něj všechno skončí. Jenže tentokrát se nevykoupí. Rozhodně ne z mé oprátky.

Nešlo o nijak dalekou cestu a všichni tři jsme mlčeli až na odbočku na Hialeah, kterou jsme pro něj zvolili k odbočení. Ale když Úhoř zpomalil a najížděl na rampu vedoucí z dálnice, podíval se do zrcátka na mě a v očích měl děs, rostoucí hrůzu zvířete v pasti, připraveného si ukousnout nohu, aby mohlo utéci, a zřetelný záchvat paniky zažehl v Temném společníkovi příjemný žár a cítili jsme se spokojení a silní. „Přece nemůžete – tam, tam nic není – kam vlastně jedeme?“ zblekotal Úhoř, slabý, ubožáčky a čím dál lidštější, a to nás rozzuřilo a přitáhli jsme mu oprátku příliš tvrdě, až se na okamžik zhroutil a my museli rychle zase povolit. Úhoř pak auto vyrovnal zpět na silnici a sjel z nájezdu.

„Zahni vpravo,“ poručili jsme a on poslechl a ozyval se jen jeho nehezky přerývaný dech, jak mu vyrážel zpoza oslintaných rtů. Ale udělal, co jsme mu řekli, a jel nejdřív po hlavní a pak odbočil vlevo do úzké temné uličky vroubené starými skladišti.

Zastavil, kde jsme mu přikázali, u rezavých starých dveří do temné a opuštěné budovy. Napůl shnilá tabule s ulomeným rohem hrdě hlásala JONE PLASTI. „Zaparkuj,“ poručili jsme, a jak třaslavě přeřadil na neutrální, vystoupili jsme, vyvlekli ho ven a srazili na zem; opět jsme mu přitáhli smyčku a chvíli pozorovali, jak se zmítá, než jsme ho postavili na nohy. Spodní část obličeje měl mokrou zasychajícími slinami a v očích mu stále doutnala malá jiskřička naděje, jak tam stál, ohyzdný a nechutný v krásné a něžné měsíční záři, celý roztrásený z hrozné chyby, které se dopouštím, když ignoruji jeho peníze, a sílilo v něm hrozné tušení, že se možná neliší od těch, kterým udělal přesně totéž, až ho to zaplavilo a vysálo z něj všechnu sílu. Ještě okamžik jsme ho nechali jen tak stát a oddechovat, pak jsme ho postrčili ke dveřím. Natáhl ruku a opřel se o betonovou stěnu. „Poslyšte,“ zasípal a nyní zněl jeho hlas skutečně lidsky. „Můžu vám dát tunu prachů. Co jen budete chtít.“

Neodpověděli jsme. Úhoř si olízl rty. „Tak dobře,“ řekl a hlas měl

suchý, roztřesený a ozývalo se z něj zoufalství. „Co vlastně ode mě chcete?“

„Přesně to, co sis vzal od nich,“ odpověděli jsme a prudce přitáhli smyčku. „Až na tu botu.“

Ztuhnul, klesla mu čelist a načural si do kalhot. „Já to nebyl,“ zablekotal, „já nechtěl –“

„Ale byl,“ opravili jsme ho. „A chtěl.“ Opět jsme přitáhli smyčku a odstrkali ho vpřed a dveřmi dovnitř na pečlivě připravené místo. Leželo tam několik hromádek plastových trubek, odklizených ke stěně, a také, což bylo pro Úhoře důležitější, dva dvousetlitrové barely chlorovodíkové kyseliny, které tu nechaly Jone Plasti, když skončily s prací.

Bylo pro nás snadné dotáhnout Úhoře na pracovní plochu, kterou jsme pro něj připravili, a během několika okamžiků jsme ho připoutali páskou a nemohli jsme se dočkat, až začneme. Odřízli jsme smyčku, a když se nůž dotkl jeho hrdla, zděšeně zasykl.

„Ježíšikriste,“ zakňoural. „Poslyšte, děláte velkou chybu.“

Neřekli jsme nic, měli jsme před sebou práci a připravovali jsme se na ni, pomalu jsme mu rozřezávali oblečení a pečlivě jsme ho házeli do jednoho ze sudů s kyselinou.

„Do hajzlu, prosím vás,“ zakňučel. „Vážně, není to tak, jak si myslíte – vůbec nevíte, co děláte.“

Byli jsme připravení a zvedli jsme nůž, aby ho viděl, věděli jsme přesně, co děláme, a právě jsme se chystali do toho pustit.

„Kámo, prosím tě,“ ozval se. Jeho hrůza zdaleka přesáhla míru, kterou pokládal za možnou, nevšímal si toho ponížení, že si namočil do kalhot a že prosí o milost, něco takového si nikdy nedokázal ani představit.

A pak překvapivě zmlkl. Podíval se mi přímo do očí, až nepříjemně naléhavě, a hlasem, který jsem u něj nikdy předtím neslyšel, pronesl: „On si tě najde.“

Na okamžik jsme se zarazili a uvažovali, co tím míní. Ale byli jsme si celkem jistí, že jde jen o poslední zoufalý bluf, a lahodná chuť jeho strachu nám zhořkla na patře a rozzuřilo nás to, takže jsme mu zalepili ústa a dali se do práce.

A když jsme skončili, nezůstalo z něj vůbec nic kromě jedné boty.

Napadlo nás, že si její částčku dáme na podložní sklíčko, ale to by pochopitelně byla pěkná zvrhlost, takže ukázněně následovala Úhoře do kyseliny v sudu.

Tohle není dobré, pomyslel si Pátrač. Byli uvnitř toho opuštěného skladiště příliš dlouho, a ať už tam dělali cokoli, zjevně nešlo o žádný společenský dýchánek.

Stejně jako schůzka, kterou měl domluvenou s Úhořem on. Jejich setkání byla vždy čistě obchodní, i když si Úhoř nepochybně myslel něco jiného. Posvátná úcta, která se během těch občasných společných chvil vždy rozhostila na tváři toho mladého hlupáka, hovořila za vše. Byl tak hrdý na tu trošku do mlýna, kterou mu dovoľoval přinést, tak dychtivý dostat se co nejbliže k té chladné a drtivé moci.

Ať se uvnitř dělo cokoli, Pátrač Úhoře nelitoval. Dal se snadno nahradit; zajímalo ho spíše, proč právě tato noc a co to může znamenat.

A nyní měl radost, že nijak nezasáhl, prostě se jen držel zpět a pozoroval. Snadno mohl vtrhnout dovnitř a zlikvidovat toho drzého mladíka, který dostal Úhoře, mohl ho naprosto zničit. I teď cítil, jak v něm vibruje ohromná síla, moc schopná vyřítit se ven a smést vše, co se jí postaví do cesty – ale ne.

Pátrač se vyznačoval i trpělivostí, a to je také síla. Pokud ten druhý představuje skutečnou hrozbu, je lepší vyčkat a pozorovat, a až zjistí o hrozícím nebezpečí vše potřebné, teprve pak udeří – rychle, neodvratně a smrtelně.

A tak pozoroval. Po několika hodinách vyšel ten druhý ven a nasedl do Úhořova auta. Pátrač ho z povzdálí sledoval, nejdřív s vypnutými světly; držet se nepozorovaně za modrým durangem nepředstavovalo v nočním provozu žádný problém. A když ten druhý zastavil na parkovišti u stanice městského vlaku a nastoupil do vagónu, přistoupil tam také, právě když se zavíraly dveře, a posadil se na opačný konec; poprvé si tak mohl v klidu prohlédnout jeho tvář.

Byl překvapivě mladý a dokonce i hezký. Vyzařoval jakési kouzlo nevinnosti. Nebyla to tvář, jakou by čekal, ale takoví oni nikdy

nejsou.

Když ten druhý vystoupil v Dadelandu a zamířil k jednomu ze zaparkovaných aut, Pátrač ho sledoval. Bylo už pozdě a na parkovišti nikde ani živá duše. Věděl, že by to mohl provést teď, tak snadno, stačilo by se za toho druhého jen připlížit a nechat moc vystoupit na povrch, vlít se do rukou a pak ho odeslat do temnoty. Cítil, jak v jeho nitru pomalu a majestátně narůstá síla s tím, jak se přibližuje ke kořisti, téměř chutnal na jazyku mocný a tichý řev nutkání zabíjet...

Ale pak se náhle zarazil a pomalu se stáhl pryč do jiné řady vozů.

Auto toho druhého mělo totiž na palubní desce velice nápadnou kartu.

Parkovací povolení policejního vozu.

Pocítil velkou radost, jak se mu jeho trpělivost opět vyplatila. Pokud ten druhý pracuje u policie... Může se z toho vyvinout daleko větší problém, než očekával. Vůbec to není dobré. Tohle si vyžádá pečlivé naplánování. A spoustu dalšího pozorování.

A tak se Pátrač tiše stáhl zpět do noci, aby se připravil a aby pozoroval.

KAPITOLA 5

Někdo kdysi řekl, že hříšníci nikdy nedojdou klidu, a dotyčný téměř jistě mluvil o mně, protože pár dní poté, co se dostalo drahému a milému Úhořovi spravedlivé odměny, na nebohého dělného Dextera spadla spousta práce. Jak Ritino nadšené plánování budoucnosti nabíralo stále vyšší obrátky, držela s ním krok i moje práce. Zdálo se, že jsme narazili na jakousi kletbu, která periodicky tu a tam postihuje Miami a pod jejímž vlivem náhle všem začne připadat, že vražda je skvělý nápad, a já souvisle tři dny zkoumal jedny krvavé skvrny za druhými.

A čtvrtého dne se vše zvrhlo ještě k horšímu. Přinesl jsem nějaké koblihy, čas od času se takhle ulakomím – zejména ve dnech následujících po nocích ostrých nožů. Z nějakého důvodu pár dní poté, co si se Společníkem užijeme nočních setkání blízkého druhu, se cítím nejen daleko uvolněněji, ale také mívám větší hlad. Tato skutečnost má jistě hlubinný psychologický význam, o tom nepochybuji, ale daleko víc mi záleží na tom, abych stačil ukořistit jeden nebo dva kousky s báječným želé, než si je ti diví dravci z laboroky rozeberou a roztrhají na kusy. Když jde o koblihy, psychologie může počkat.

Ale to ráno se mi povedlo na poslední chvíli zachránit jen koblížek s malinami, a to jsem měl ještě kliku, že jsem při tom nepřišel o prst. Celé patro vibrovalo přípravami k výjezdu na místo činu a podle ruchu jsem poznal, že jde o něco obzvlášť odporného, což mě nijak nepotěšilo. Znamenalo to práci přesčas, trčení někde mimo civilizaci, a tedy na hony daleko od kubánských sendvičů. Kdo ví, jak to bude s obědem. Vzhledem k debaklu s koblížky se mi oběd

jevil jako velmi podstatné jídlo, a všechno nasvědčovalo tomu, že mě místo polední siesty čeká tvrdá práce.

Popadl jsem přenosnou soupravu pro analýzu krevních vzorků a zamířil ke dveřím společně s Vincem Masuokou, kterému se přes drobnou postavu nějak podařilo získat dvě koblihy právě s těmi nejceněnějšími náplněmi – včetně bavorského krému s čokoládovou polevou. „Vedl sis až příliš dobře, ó zdatný lovče,“ obvinil jsem ho kysele a kývl směrem k jeho kořisti.

„Bohové lesa byli laskaví,“ prohlásil a s chutí a zhluboka se do ní zakousl. „Můj lid bude žít nějaký čas v hojnosti.“

„Zato já ne,“ namítl jsem.

Věnoval mi ten svůj příšerně falešný úsměv, který vypadal, jako by se ho naučil z nějaké firemní příručky o výrazech tváře. „Zákony džungle jsou neúprosné, pilná včelko,“ zadeklamoval.

„Ano, vím,“ ujistil jsem ho. „Lovec se nejprve musí naučit myslet jako kobliha.“

„Ha,“ vydal ze sebe Vince. Smích měl ještě falešnější než úsměv, zněl, jako by hlasitě předčítal nějaký fonetický zápis smíchu. „Ha, ha-ha ha!“ navázal. Ten nebožák působil, jako že předstírá všechno, co je lidské; přesně jako já. Jen nebyl tak dobrý. Proto jsem se v jeho společnosti cítil tak příjemně. Proto, a také kvůli tomu, že hodně často na něj připadl úkol přinášet koblihy.

„Potřeboval bys lepší maskování,“ řekl a kývl k mé košili s jasně růžovým a zeleným havajským motivem a dívkami tancujícími hulahop. „Anebo alespoň lepší vkus.“

„Měli ji ve slevě,“ vysvětlil jsem.

„Haha,“ znovu napodobil smích. „No, však už ti brzo bude vybírat oblečení Rita.“

A potom náhle zapomněl na svou falešnou žovialitu a dodal vážně: „Poslyš, myslím, že jsem objevil výborného dodavatele jídla na svatební menu.“

„A smaží taky koblihy s želé uvnitř?“ zajímal jsem se a upřímně doufal, že celý ten nápad s hrozivě se blížícím manželským štěstím nakonec nějak vyšumí do ztracena. Ale pro jistotu jsem požádal Vince, jestli by mi nešel za svědka, a on tu povinnost bral náramně vážně.

„Ten chlapík je vážně třída,“ pokračoval Vince. „Dělal na rozdělení cen MTV a vlastně na všech velkých party a večírcích.“

„To zní krajně drazo,“ namítl jsem.

„No, dluží mi jistou laskavost,“ prozradil Vince. „Myslím, že na něm dokážu usmlouvat slevu. Možná tak na sto padesát za talíř.“

„Víš, Vinci, doufal jsem, že si budeme moct dopřát víc než jeden talíř.“

„Byl i v tom pořadu ze South Beach,“ odsekl trochu uraženě. „Mohl by sis s ním aspoň promluvit.“

„Abych řekl pravdu,“ namítl jsem, což pochopitelně znamenalo, že lžu, „tak myslím, že by Rita chtěla spíš něco jednoduchého. Takový samoobslužný bufet.“

Vince už zjevně ztrácel trpělivost. „Aspoň si s ním promluv,“ zopakoval dotčeně.

„Promluvíme si o tom s Ritou,“ řekl jsem a přál si, aby tím celá věc skončila. A jelikož během výletu na místo činu o tom Vince už nepronesl ani slovo, nejspíš mi přání vyšlo.

Nakonec se z místa činu vyklubala mnohem příjemnější lokalita, než jsem se obával, což mi hned zvedlo náladu. Především se nacházelo na půdě Miamské univerzity, což byla má stará dobrá alma mater, spojená s mým celoživotním úsilím vypadat jako člověk, protože si vzpomínám, jak jsem během studentského pobytu stále musel předstírat, že se tam cítím náramně dobře a uvolněně. A za druhé tu zjevně bylo jen minimum krve, což znamenalo, že skončím v rozumném čase. A také jsem se nemusel zabývat tou odpornou, vlhkou, rudou tekutinou – krev totiž skutečně nesnáším, což se může zdát podivné, ale tak to prostě je. Nicméně mi přináší velké uspokojení, když jí mohu dávat na místech činu řád, donutit ji, aby odpovídala určitému typickému vzorci a chovala se slušně. V tomto konkrétním případě z toho, co jsem pochytil během cesty, nepůjde o nic složitého.

A tak jsem se v poklidné náladě došoural ke žluté policejní pásce a překročil ji, zvědavý na příjemnou změnu v jinak hektickém pracovním dni...

... a pak jsem náhle strnul s jednou nohou ještě ve vzduchu.

Svět na okamžik vybuchl do zářivé žluté a pocit beztíže, jako

bych se vznášel prostorem, mi zvedl žaludek. Neviděl jsem nic kromě ostře bodavého světla. Ze zadního sedadla duše se ozval tichý zvuk, pocit podprahové závratí smíšené se slepou panikou z řeznického nože skřípavě přejíždějícího po školní tabuli. Zmítání, nervozita, divoká jistota, že je něco zcela zásadně špatně, a přitom ani nejmenší tušení, oč se jedná a odkud to přichází.

Vrátil se mi zrak a rychle jsem se rozhlédl; neviděl jsem však nic, co bych neočekával na místě činu; menší dav tísnicí se za žlutou páskou, pár uniformovaných policistů střežících prostor, několik detektivů v levných oblecích a můj tým, tlupa techniků lezoucích po čtyřech v křoví. Vše dokonale normální – pro běžné oko. A tak jsem rozevřel své neomylné neběžné vnitřní oko, aby mi odpovědělo.

Co se děje? zeptal jsem se neslyšně, znovu jsem zavřel oči a zapátral po nějaké zprávě od Společníka, jenž předtím projevil takový nevídaný neklid. Jsem zvyklý na komentáře svého neviditelného přítele a dost často můj první vhled do místa činu doprovází potutelné obdivné nebo potěšené šeptání, ale tohle – zřetelně šlo o úzkostný zvuk a já nevěděl, jak si to vyložit.

Co je? zeptal jsem se znovu. Ale opět žádná odpověď, jen stísněné šustění neviditelných křídel, a tak jsem všechno potlačil a soustředil se na náš pracovní terén.

Ta dvě těla byla očividně spálena někde jinde, protože tu nikde nebyly známky po pikniku tak velkém, aby se na něm důkladně propekly dvě středně velké ženy. Ležely pohozené vedle jezera, které se táhne napříč univerzitním městečkem, hned vedle cesty, jež kopíruje břeh; objevil je párek ranních příznivců joggingu. Podle zanedbatelných krevních stop jsem mohl soudit, že jim hlavy někdo uřízl až po upálení.

Zarazil mě jeden detail. Těla byla uložena úhledně, téměř posvátně se spálenýma rukama zkříženýma na hrudi. A místo useknutých hlav na krky obou torz někdo pečlivě umístil keramické býčí hlavy.

Tohle je přesně ten druh milostného doteku, který vždy vyvolá, obecně řečeno, nějakou reakci Temného společníka – pochvalný šepot, uchechtnutí, někdy dokonce i bodnutí žárlivosti. Proto si i tentokrát Dexter pomyslel: Aha, býčí hlava! Co si o tom máme

myslet? A Společník odpověděl hned a nekompromisně...

... nic?

Ani šeptnutí, ba ani povzdech?

Podrážděně jsem čekal na odpověď, ale ozval se jen poděšený šramot, jako by se Společník snažil skrčit za něco, co by ho ukrylo, a doufal, že než se přezene bouře, nikdo si ho nevšimne.

Otevřel jsem oči, částečně i na protest. Nevzpomínal jsem si, že by Společník někdy k našemu oblíbenému tématu neměl co říct, a přesto byl přítomen; nejenže se odvracel, ale přímo ukrýval.

Pohlédl jsem opět na ta dvě spálená těla, tentokrát s novým respektem. Neměl jsem ponětí, co tohle všechno má znamenat, ale jelikož se nikdy předtím nic podobného nestalo, přišlo mi jako dobrý nápad to zjistit.

Angel-ne-ten-Batista klečel na všech čtyřech na opačném konci cesty a mimořádně opatrně zkoumal něco, co jsem neviděl a vlastně mě to ani nezajímalo. „Už jsi to našel?“ zavolal jsem na něj.

Ani nevzhlédl. „A co jako?“ odpověděl.

„Nemám ponětí,“ řekl jsem. „Ale musí to tu někde být.“

Natáhl ruku s dlouhou pinzetou, uchopil stéblo trávy, pozorně si ho prohlédl, vložil ho do plastového sáčku a pak se ozval. „Nechápu,“ pronesl, „proč jim někdo nasazoval ty keramické býčí hlavy?“

„Protože čokoládové by se roztekly,“ ochotně jsem vysvětlil.

Aniž by ke mně vzhlédl, přikývl. „Tvoje sestra si myslí, že je v tom santería.“

„Vážně?“ opáčil jsem. Ta možnost mě vůbec nenapadla, a trochu mě to namíchlo. Tohle je přece Miami a setkáváme se pořád s něčím, co vypadá jako nějaký rituál a zahrnuje zvířecí hlavy, takže jako první nás opravdu měla napadnout santería. Toto afrokubánské náboženství, spojující jorubský animismus s katolicismem, je totiž v Miami všudypřítomné. Mezi jeho přívrženci jsou zvířecí oběti a symbolika běžné, což by vysvětlovalo ty býčí hlavy. A přestože santerii doopravdy praktikuje jen relativně malé množství lidí, většina domácností ve městě se pyšní jednou či dvěma posvěcenými svíčkami nebo náhrdelníkem z mušlí kauri, koupeným v *Botanice*. Převládající postoj ve městě byl ten, že i když v to nevěříte, neuškodí

projevit trochu úcty.

Jak říkám, mělo mě to hned napadnout. Ale moje nevlastní sestřička, nyní již stálý seržant na oddělení vražd, mě předběhla, a přitom za chytráka jsem platil já.

Když jsem zjistil, že na případu pracuje Debora, ulevilo se mi, protože to znamenalo, že se vyskytne jen minimum projevů do očí bijící hlouposti. A také, jak jsem doufal, začne konečně trávit čas užitečněji než doposud. Prozatím věnovala veškeré volné chvíle ve dne i v noci opečovávání svého zmrzačeného milence Kylea Chutského, který přišel o jeden nebo dva méně významné údy při nedávném setkání s nepříčetným chirurgem na volné noze, který se specializoval na přetváření lidských bytostí ve vřešticí larvy – tentýž zavilec rovněž umělecky zredukoval převážnou většinu zbytných tělesných částí seržanta Doakese. Neměl čas dokončit Kylea, protože Deb si celou záležitost vzala osobně a po odstřelení dobrého pana doktora se věnovala snaze navrátit Chutského zpět do agresivně mužné formy.

Jsem si jistý, že mohutně zabodovala na nebeské tabuli cti, ať už si ji vedl kdokoli, ale upřímně, veškerý čas, který takhle trávila mimo okrsek, jí u nadřizených ani na oddělení moc dobré jméno nedělal; a co bylo ještě horší, chudáček opuštěný Dexter zřetelně cítil, jak se mu jediná žijící příbuzná vzdaluje a zanedbává ho.

Proto mě zpráva, že na případu pracuje Debora, velice potěšila; právě na opačném konci stezky mluvila se svým šéfem, kapitánem Matthewsem, a nepochybně mu dávala čerstvou municí pro jeho vleklou mediální válku, neboť ho redaktoři tvrdohlavě odmítali zabírat z té pohlednější půlky.

Přenosové vozy tu již číhaly, pojížděly a chrlily z útrob posádky, které freneticky fotografovaly a natáčely místo činu a přilehlé okolí. Jeden nebo dva z místních šakalů tam postávali, svírali mikrofony jako svátost a drmolili truchlivé věty o tragické ztrátě dvou brutálně ukončených mladých životů. Jako vždy jsem cítil až uctivý vděk, že žiju ve svobodné společnosti, kde mají média svaté právo ukazovat ve večerních zprávách záběry mrtvých lidí.

Kapitán Matthews si dlaní opatrně přihladil již tak dokonale upravené vlasy, poplácal Deboru po rameni a vydal se promluvit s

médii. A já se pro změnu vydal promluvit si se sestřičkou.

Stála tam, kde ji Matthews opustil, a dívala se mu na záda, když se dal do hovoru s reportérským esem Rickem Krvákem, který se řídil heslem „čím větší krvák, tím větší trháč“. „No, sestřičko,“ oslovil jsem ji. „Vítej zpět do reality.“

Jen potřásla hlavou. „Hip hip hurá,“ odsekla.

„Jak se má Kyle?“ zeptal jsem se, protože mi můj trénink napověděl, že se to ode mne čeká.

„Fyzicky?“ zabrala. „Je v pořádku. Ale pořád si připadá tak *neužitečný*. A ti kreténi ve Washingtonu mu nechtějí dovolit, aby se vrátil do práce.“

Jen velmi těžko jsem mohl posoudit schopnost Chutského zapojit se do pracovního procesu, protože mi nikdo nikdy nesdělil, jakou práci vlastně dělá. Věděl jsem jenom, že to má nějakou spojitost s vládou a že je to přísně tajné, ale tím mé informace končily. „Skvělé,“ prohlásil jsem a zapátral po příhodné frázi, „jsem si jistý, že to chce jen čas.“

„Jo,“ řekla, „no jasně.“

Střelila pohledem k místu, kde leželo zuhelnatělé duo. „V každém případě je tohle bezva způsob, jak přijít na jiný myšlenky.“

„Prý si myslíš, že jde o santerii,“ podotkl jsem a ona rychle otočila hlavu a pohlédla mi do očí.

„A ty myslíš, že *ne*?“ vystřelila otázku.

„No, klidně o ni může jít,“ zkusil jsem ji ukolébat.

„Ale?“ pronesla ostře.

„Vůbec žádné ale,“ řekl jsem.

„Jdi k čertu, Dextere,“ vyštěkla. „Tak co o tom víš?“ A byla to od ní docela případná otázka. Jsem mírně proslulý, že když řešíme nějakou obzvlášť hrůznou vraždu, tu a tam dám k lepšímu poměrně přesný postřeh. Získal jsem si tím i jistou reputaci, že vidím přímo do duše těch pokřivených vraždících maniaků a vím, co si myslí a co udělají – což je celkem přirozené, neboť až na mou sestřičku nikdo netuší, že jsem také pokřivený vraždící maniak.

Ale i když se Debora nedávno dozvěděla o mé pravé povaze, ani trochu se nestydí využívat mého nadání pro svou kariéru. Mně to nevádí, vždy rád pomohu bližnímu. K čemu by jinak byla rodina? A

vůbec mi nesejde na tom, jestli kolegové netvoří splatí svůj dluh vůči společnosti pobytem na elektrickém křesle. Tedy pokud nejde zrovna o někoho, koho si šetřím pro vlastní nevinné potěšení.

Jenže u tohoto případu jsem neměl pro Deboru skutečně nic. Spíše jsem mlčky doufal, že by mohla mít nějaký střípek informace ona pro mě, něco, co by vysvětlovalo zvláštní únikové chování Temného společníka, pro něj tak netypické. Ale to nebyla vhodná témata, o kterých by se mi s Deborou dobře povídalo. Bohužel bez ohledu na to, co řeknu o těch dvou zápalných obětech, mi stejně neuvěří. Bude přesvědčená, že mám informace a z nějakého důvodu si je chci nechat jen pro sebe. Jediný ještě podezřelejší tvor než sourozenec je sourozenec pracující u policie.

No jistě, umanula si, že ji schválně držím zpátky. „No tak, Dextere,“ přitlačila. „Ven s tím. Pověz mi, co si o tom myslíš.“

„Drahá sestřičko, jsem naprosto zmatený,“ ujistil jsem ji.

„Blbost,“ zavrčela a zjevně si nevšimla skrytého dvojmyslu. „Něco přede mnou tajíš.“

„To bych si nedovolil,“ prohlásil jsem. „Přece bych nelhal jediné nevlastní sestře.“

Zabodla do mě pohled. „Takže nejde o santerii?“

„Nemám ponětí,“ řekl jsem co nejkonejšivějším hlasem. „Ale rozhodně se od toho dá začít. Jenže –“

„Já to věděla,“ vpadla dychtivě. „Jenže co?“

„No,“ spustil jsem. A opravdu mě to napadlo právě v tu chvíli; nejspíš o nic nešlo, ale když už jsem nakouzl větu, musel jsem pokračovat. „Už jsi někdy slyšela, že by nějaký *santero* používal keramiku? A býky – nemají snad slabost spíš pro *kozlí* hlavy?“

Asi minutu na mě zkoumavě hleděla, pak jen potřásla hlavou. „To je všechno? Nic jinýho nemáš?“

„Přece ti říkám, Deb, že nemám vůbec nic. Jde jen o takový nápad, co mi právě bleskl hlavou.“

„No dobře,“ připustila. „Jestli mi skutečně říkáš pravdu –“

„Ovšemže říkám,“ zaprotestoval jsem.

„Tak to skutečně máš prd,“ dokončila a ohlédla se po kapitánu Matthewsovi, který odpovídal na otázky reportérů, až se mu velkolepá mužná čelist klepala. „A to je, jak známo, ještě míň než

koňskej pšouk,“ dodala.

Nikdy předtím jsem si neuvědomil, že prd je méně než pšouk, ale vždy je milé naučit se něco nového. Avšak ani toto šokující odhalení mi nepomohlo odpovědět na skutečně vážnou otázku:

Proč si Temný společník hraje na schovávanou? Při své profesi a nočním koníčku jsem byl svědkem věcí, které si většina lidí nedokáže ani představit, pokud ovšem předtím nezhlédli pár krátkých filmů, které promítají v dopravní škole a které ukazují, jaké jsou následky řízení v opilosti. V každém případě jsem ještě ani u nejprříšernějšího výjevu nikdy nezažil, že by můj stínový druh neměl řízné komentáře ohledně postupu, anebo mi alespoň nežíval do ucha.

Ale nyní tváří v tvář ničemu horšímu než dvě spálená těla a amatérská keramika se Temný společník rozhodl zdrhnout jako vyděšený pavouk a nechat mě bez pomoci – pro mě nový, nezvyklý pocit, a navíc jsem zjistil, že se mi vůbec nezamlouvá.

Ale stejně, co mám dělat? Neznal jsem nikoho, s kým bych si mohl promluvit o něčem, jako je Temný společník; tedy pokud chci zůstat na svobodě, což opravdu vřele chci. A pokud vím, kromě mé maličkosti neexistují na tuto specializaci žádní odborníci. Ale co vlastně vím o svém dobrotivém souputníkovi? Jsem doopravdy přes něj takový odborník jen proto, že s ním už tak dlouho sdílím společný prostor? Skutečnost, že se rozhodl zalézt kamsi do nory, mě hodně rozrušila, asi jako kdybych se přistihl, že se procházím po okrsku bez kalhot. A když dojde k jádru věci, nemám ani tušení, co je Temný společník zač anebo odkud se vzal; až dosud se mi to nikdy nezdálo podstatné.

Ale teď bůhvíproč ano.

Za žlutou páskou ohrazující místo činu se již nashromáždil slušný dav. Dost lidí, aby se Pátrač mohl postavit do jejich středu a nijak na sebe neupozornil.

Sledoval vše s chladnokrevným hladem, který se na jeho tváři nijak neodrážel – na tváři se mu neodráželo vůbec nic; byla to jen maska, kterou určitý čas nosil, způsob, jak skrýt napruženou sílu číhající uvnitř. Ale i přesto ji lidé kolem něj nějak vycítili, nervózně po něm tu a tam střelili pohledem, jako by slyšeli někde nablízku

tlumeně vrčet tygra.

Pátrače jejich nejistota těšila, těšil ho způsob, jak vždy zírali v sevření hloupého strachu na to, co udělal. Všechno to byla součást slasti pramenící z vědomí vlastní síly a jeden z důvodů, proč tak rád pozoroval.

Právě teď však pozoroval s jistým záměrem, opatrně a záměrně, i když všichni jen pobíhali kolem jako mravenci; dál cítil příval síly a napětí v nitru. *Chodící maso*, pomyslel si. *Méně než ovce a my jsme pastýř.*

Jak se škodolibě radoval z jejich žalostných reakcí na svou přítomnost, ucítil, jak jiná bytost polechtala okraj jeho dravcích smyslů. Pomalu otáčel hlavou podél žluté pásy –

Támhle. To je on, ten v pestré havajské košili. Skutečně pracuje u policie.

Pátrač k tomu druhému vyslal opatrně jeden z úponků síly, a když se toho druhého dotkla, sledoval, jak druhý strnul na místě a zavřel oči, jako by někomu pokládal tichou otázku – ano. Všechno do sebe zapadá. Ten druhý cítil jemný dotek jeho smyslů; je hodně silný, o tom není pochyb.

Ale o co mu jde?

Sledoval, jak se ten druhý napřímil, rozhlédl a pak to zjevně nechal být a překročil hranici vytyčenou policií.

My jsme však silnější, pomyslel si. *Silnější než všichni z nich. A oni se o tom ke své velké lítosti už brzy přesvědčí.*

Cítil, jak v něm narůstá hlad – ale potřebuje vědět ještě víc a vyčká na správný čas. Bude čekat a sledovat.

Prozatím.

KAPITOLA 6

Místo činu bez krvavých skvrn rozesetých všude kolem, to pro mě obvykle znamenalo prázdniny, ale nějak jsem se nedokázal dostat do správného rozpoložení a pořádně si užít volna. Chvilí jsem se tam poflakoval, střídavě jsem přelézal pásku ven a zase dovnitř, ale jinak jsem neměl vůbec nic na práci. A Debora mi již zřejmě řekla všechno, co chtěla, takže jsem se cítil opuštěně a nevytíženě.

Dalo by se pochopit, kdyby rozumná bytost v této situaci poněkud zahořkla, ale já nikdy netvrdil, že jsem rozumný, proto mi už moc možností nezbyvalo. Nejspíš bude nejlepší pokračovat jako předtím a probrat si v mysli všechny důležité věci, které nyní vyžadovaly mou pozornost – děti, dodavatel na svatební hostinu, Paříž, oběd... Když k tomu přidám ještě lístek z čistírny, ani se nedivím, že se Společník projevil jako pěkný zbabělec.

Ohlédl jsem se na ta dvě propečená těla. Nedělala nic nepatřičného. Byla stále mrtvá. Ale Temný společník dál mlčel.

Vrátil jsem se k Deboře, která stála opodál a hovořila s Angelem-ne-tím-Batistou. Oba se na mě podívali plni očekávání, ale já pro ně neměl vůbec nic, což se mi ani trochu nepodobalo. Naštěstí pro mou světově proslulou reputaci coby permanentně stoicky klidné osoby – než jsem stačil propadnout hluboké trudnomyslnosti, Debora mi pohlédla přes rameno a utrousila: „No, bylo na čase.“

Podíval jsem se stejným směrem a spatřil, jak z hlídkového vozu vystupuje nějaký muž celý v bílém.

Dorazil sám *babalao* města Miami.

Naše skvělé město existuje v permanentním a nezakryvaném ovzduší vzájemných úsluh a korupce, že by nad tím zbledlo i turecké

hospodářství, a miliony dolarů se každoročně vyhazují na imaginární poradenské služby, překračují se rozpočty projektů, jež se ani nerozběhly, protože je přiklepli něčí tchyni, a investuje se do dalších podivných akcí obrovského významu pro město, do nových luxusních vozů pro politické přívržence. Takže není vůbec překvapivé, že město platí a uděluje funkční požitky i knězi santerie.

Překvapivé však je, že si své peníze zaslouží.

Každé ráno při východu slunce přijíždí *babalao* do soudní budovy, kde obvykle najde jednu nebo dvě drobné zvířecí oběti, které mu tam nechají lidé řešící důležité případy a spory. Žádný obyvatel Miami, kterému zbyla alespoň špetka zdravého rozumu, by se jich nedotkl, ale pochopitelně je nechutné nechávat povalovat mrtvá zvířata v miamském chrámu spravedlnosti. Proto *babalao* posbírá oběti, mušle kauri, pírká, šňůry korálků, medailonky a obrázky způsobem, který neurazí *orishas*, strážné duchy santerie.

Čas od času ho také zavolají, aby začaroval nějaké důležité městské akce, jako třeba požehnání nového nadjezdu zaplaceného nějakým nejlevnějším dodavatelem, anebo prokletí mužstva New York Jets. Tentokrát ho sem zavolala nepochybně moje sestra Debora.

Úřední městský *babalao* byl černoch okolo padesátky, vysoký něco přes metr osmdesát a měl velice dlouhé nehty a pozoruhodné břicho. Byl oblečený do bílých kalhot, bílého plandavého trička a na nohou měl sandály. Upachtěně vylezl z policejního auta, které ho přivezlo, a ve tváři měl rozmrzelý výraz byrokrata, kterého vyrušili od třídění lejster. Při chůzi si leštil černé hranaté brýle, které mu visely na šňůrce kolem krku. Když se blížil k tělům, nasadil si je a to, co spatřil, ho úplně uzemnilo. Pak s očima stále přilepenýma na těla, začal ustupovat. Když byl asi deset metrů daleko, obrátil se, přešel zpět k policejnímu vozu a nasedl do něj.

„Co to má, do hajzlu, znamenat?“ zavrčela Debora a já s ní souhlasil, shrnula celou situaci skutečně výstižně. *Babalao* s třísknutím zavřel dveře auta a usadil se dopředu na sedadlo spolujezdce, seděl vzpřímeně, bez hnutí a skrz přední sklo se díval přímo před sebe. Po chvíli Debora zamumlala „Sakra,“ a vydala se k autu. A protože chci jako všichni zvědavci být v obraze, šel jsem za

ní.

Když jsem došel k autu, Debora právě klepala na boční okno a *babalao* dál nehnutě seděl a hleděl přímo vpřed, čelisti zatáté a zarputile předstíral, že ji nevidí. Deb zatukala silněji; jen zavrtěl hlavou. „Otevřete ty dveře,“ vyzvala ho tím nejúřednějším hlasem, používaným k výzvě k odhození zbraně. On o to rozhodněji zavrtěl hlavou. Ona zaklepala na sklo ještě silněji. „Otevřete!“ vyštěkla.

Nakonec si dal říct a stáhl okénko. „Nemám s tím nic společného.“

„Tak proč ten cirkus?“ zajímala se Debora.

Znovu jen zavrtěl hlavou. „Musím se vrátit zpátky do práce.“

„Je to *palo mayombe*?“ zeptal jsem se ho a Deb po mně střelila pohledem, ale vypadalo to jako správná otázka. *Palo mayombe* byla poněkud temnější odnož santeríe, a přestože jsem o ní nevěděl skoro nic, šuškal se o nějakých skutečně hodně zvrhlých rituálech.

Ale *babalao* jen zavrtěl hlavou. „Poslyšte,“ řekl. „Dějou se divné věci, o kterých nemáte páru a ani byste to nechtěli vědět.“

„Je tohle jedna z těch ‚divných věcí‘?“ nedal jsem se odradit.

„Nevím,“ odpověděl. „Možná.“

„A co nám o tom můžete říct?“ dotírala Debora.

„Nemůžu vám říct nic, protože nic nevím,“ prohlásil. „Ale nelíbí se mi to a nechci s tím mít nic společného. Mám na práci ještě důležitý věci – řekněte tomu poldovi, ať mě zase odveze.“ A pak zase vytáhl okénko.

„Sakra,“ zaklela Debora a vyčítavě se na mě podívala.

„Já za to nemůžu,“ namítl jsem.

„Sakra,“ zopakovala. „Co to má k čertu všechno znamenat?“

„Tápu v temnotách,“ řekl jsem.

„M-hm,“ zabručela a zatvářila se naprosto nepřesvědčeně. Bylo to trochu ironické. Chci tím říct, že mi lidé věří každé slovo, když se, skromně řečeno, odchyluji od pravdy – a tady přede mnou stojí moje nevlastní maso a krev a odmítá věřit, že upřímně a na rovinu tápu v temnotách. Až na skutečnost, že ten *babalao* zareagoval stejně jako Společník – ale co z toho mám vydedukovat?

Než jsem mohl dál sledovat tento fascinující myšlenkový řetěz, uvědomil jsem si, že na mě Debora stále ještě upřeně hledí a tváří se

mimořádně nepřívětivě.

„Už jste našli hlavy?“ zeptal jsem se, podle mě celkem vstřícně. „Pokud uvidíme, co provedl s hlavami, můžeme zjistit, o jaký rituál se jedná.“

„Ne, hlavy ani nic jiného jsme zatím nenašli, jen bratra, co mi něco zamlčuje.“

„Deboro, tohle permanentní ovzduší odporného podezírání nesvědčí tvým obličejovým svalům. Udělají se ti vrásky.“

„Ale možná dostanu vraha,“ odsekla a vrátila se zpět ke dvěma spaleným tělům.

Jelikož jsem tím vyčerpal svou užitečnost, přinejmenším pokud jde o mou sestru, už jsem tu vlastně neměl co dělat. Skončil jsem se soupřavou na krevní vzorky, odebral stopy černé zaschlé krve z obou krků a pospíchal jsem zpátky do laboratoře; a ještě mi zbyla spousta času na pozdní oběd.

Leč běda, drahoušek děsuvzdorný Dexter má nejspíš na zádech nakreslený terč ke strefování, protože mé potíže spíše jen začaly. Právě když jsem si uklízel stůl a připravoval se vmísit do spokojeně sebevraždného silničního provozu v období špičky, do kanceláře vpadl Vince Masuoka. „Právě jsem mluvil s Mannym,“ oznámil mi. „Udělal si na nás čas zítra ráno v deset.“

„To je přímo skvělá zpráva,“ nadchl jsem se. „K dokonalosti už jí chybí, jen kdybych věděl, kdo je Manny a proč nás chce vidět.“

Vince se zatvářil trochu ublíženě, jeden z mála upřímných výrazů, které jsem kdy na jeho tváři viděl. „Manny Borque,“ vysvětlil. „Ten dodavatel.“

„Ten z MTV?“

„No jasně, ten,“ rozzářil se Vince. „Chlápek, co vyhrál všechny ceny a píšou o něm v časopisu *Gourmet*.“

„Aha,“ řekl jsem a pokusil se získat čas v naději, že mi třeba nějaký geniální záblesk inspirace pomůže nějak se vykroutit z tak hrozného osudu. „Ten významný vyznamenaný dodavatel.“

„Dextere, ten chlap je třída. Mohl by ti zorganizovat celou svatbu.“

„Hele, Vinci, je to vážně skvělé, ale –“

„Tak podívej,“ přerušil mě a do hlasu se mu vkradl rozkazovací

tón, který jsem nikdy předtím od něj neslyšel. „Říkal jsi, že si o tom promluvíš s Ritou a rozhodnutí necháš na ní.“

„To že jsem řekl?“

„Jo, řekl. A nenechám tě zahodit takovou skvělou příležitost, a zvlášť ne, když vím, že Rita z ní bude úplně nadšená.“

Nechápal jsem, jak si tím může být tak jistý. Koneckonců jsem s ní byl zasnoubený já a stejně jsem neměl nejmenší tušení, jaký druh dodavatele ji ohromí a naplní radostným úžasem. Ale usoudil jsem, že není vhodný čas, abych se ho vyptával, jak ví, co má Rita ráda a co ne. Na druhou stranu – muž, který se o Halloweenu převlékl za Carmen Mirandovou, možná vážně má pro nejniternější kulinářské tužby mé snoubenky lepší cit než já.

„No dobře,“ připustil jsem s tím, že nejlepším řešením bude hrát o čas, dokud se mi nepovede vyklouznout, „v tom případě zajedu domů a promluví si o tom s Ritou.“

„Udělej to,“ řekl významně. Sice za sebou nepráskl dveřmi, ale kdyby tam nějaké dveře byly, nejspíš by to udělal.

Dokončil jsem úklid a vyploužil se do večerního provozu. Na cestě domů se za mě pověsil nějaký muž ve středním věku v Toyotě SUV a začal bůhvíproč troubit. Asi po pěti nebo šesti blocích mě předjel, a jak mě míjel, trochu pohnul volantem ke mně, abych se lekl a vjel na chodník. I když jsem obdivoval jeho kuráž a rád bych mu vyhověl, zůstal jsem na silnici. Nemá smysl hledat logiku ve způsobu, jakým se miamští řidiči přemísťují z jednoho místa na druhé. Musíte se prostě jen uvolnit a užívat si tu brutalitu – a to pro mě pochopitelně nikdy nepředstavovalo žádný problém. Tak jsem se usmál a zamával mu, on šlápl na plyn a ztratil se v provozu, povolenou rychlost překročil asi o devadesát kilometrů za hodinu.

Za normálních okolností si jízdu domů večerním dopravním chaosem užívám jako dokonalé zakončení dne. Pohled na tolik vzteku a agresivity mě uklidňuje, dodává mi pocit domova a sounáležitosti s jeho rozpustilými obyvateli. Ale dnes večer mi ani tohle nezvedlo náladu. Nikdy mě ani nenapadlo, že by k tomu někdy mohlo dojít, ale cítil jsem se ztrápeně.

A co bylo ještě horší, nevěděl jsem, z čeho ten nepříjemný pocit pramení, jedině že na mě Temný společník na scéně kreativní vraždy

zkoušel léčení tichem. Nikdy předtím se to nestalo, mohl jsem jen tušit, že se děje něco neobvyklého a nejspíš i dextrovýhružného. Ale co? A jak si mohu být tak jistý, když o Společníkovi vlastně vůbec nic nevím, až na to, že mě vždy předtím zásoboval spokojenými bonmoty a postřehy? I spálená těla jsme spolu už viděli a spoustu keramiky a nikdy se od něj neozvalo ani pípnutí. Je to tou kombinací? Anebo je na obou tělech něco zvláštního? Nebo jde jen o náhodnou shodu okolností a vůbec to nemá co dělat s tím, co jsme viděli?

Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím méně jsem se v tom vyznal; ale provoz okolo mě burácel uklidňujícím, důvěrně známým způsobem, a než jsem dojel k Ritině domu, málem jsem sám sebe přesvědčil, že se vážně není čeho bát.

Rita, Cody a Astor byli již doma. Rita pracovala mnohem blíž k domovu než já a děti měly po škole program v parku jen kousek vedle, takže čekaly už nejméně půl hodiny na příležitost pořádně potrápit můj pracně získaný klid mysli.

„Bylo to ve zprávách,“ zašeptala Astor, hned jak jsem otevřel dveře, a Cody přikývl a svým tichým, chraptivým hláskem poznamenal: „Fuj.“

„Co bylo ve zprávách?“ zeptal jsem se a pokoušel se protáhnout kolem nich dovnitř, aniž bych je musel ušlapat.

„Tys je *upálil!*“ zasyčela Astor a Cody mě probodl bezvýrazným pohledem, který jakýmsi záhadným způsobem současně vyjadřoval nesouhlas.

„Cože? Koho jsem –“

„Ty dva lidi, co našli na kolejích,“ řekla. „*Tohle* se učit nechceme,“ dodala důrazně a Cody znovu přikývl.

„Na kolejích – aha, vy myslíte na koleji, na univerzitě? To jsem nebyl já –“

„Univerzita jsou koleje,“ prohlásila Astor s nezdolnou jistotou devítileté holčičky. „A myslíme si, že upalování je nechutný.“

Začalo mi svítat, co nejspíš viděli ve zprávách – reportáž z místa činu, kde jsem strávil ráno sběrem spečených krevních vzorků ze dvou zuhelnatělých těl. A protože věděli, že jsem minulou noc byl venku na výletě, nějak usoudili, že se jedná o mou práci. I bez

podivného zmizení Temného společníka bych s nimi musel souhlasit, že je to naprosto nechutná práce, a přišlo mi krajně mrzuté, jak si mohou myslet, že bych byl schopen něčeho podobného. „Tak poslyšte,“ spustil jsem přísně, „to jsem nebyl –“

„Dextere? Jseš to ty?“ zanotovala Rita z kuchyně.

„Nejsem si jistý,“ zahalekal jsem. „Moment, kouknu se do náprsní tašky.“

Rita rozzářeně přicupitala, a než jsem stačil zaujmout obranný postoj, ovinula se kolem mě, očividně dychtivá zmáčknout mě tak, že to bude neslučitelné se životem. „Ahoj, fešáku,“ zavrkala. „Jaký jsi měl den?“

„Nechutnej,“ zamumlala Astor.

„Naprosto báječný,“ ujistil jsem ji mezi pokusy o nadechnutí. „Spousta mrtvol, dostalo se na všechny. A došlo i na bavlňené tampony.“

Rita se zašklebila. „Brr. To je – myslím, že bys neměl takhle mluvit před dětmi. Co když z toho budou mít noční můry?“

Kdybych byl naprosto upřímná osoba, řekl bych jí, že její děti mohou spíš vyvolat něčí špatné sny, než je samy mít, ale protože mě neomezuje pošetilá potřeba mluvit pravdu, jen jsem ji poplácal a řekl: „Každý den slyší v kreslených filmech mnohem horší věci. Nemám pravdu, děti?“

„Ne,“ odsekl tiše Cody a já se na něj překvapeně podíval. Jen zřídka kdy něco řekl, a slyšet ho nejen mluvit, ale navíc mi i odporovat, bylo téměř šokující. Vlastně byl celý den až pronikavě nanic, ranním panickým úprkem Temného společníka počínaje, přes Vinceovu dodavatelskou tirádu – a teď ještě tohle. Co se to ve jménu temnoty a hrůzy vlastně děje? Vymkla se má aura kontrole? Spojily se snad proti mně Jupiterovy měsíce ve Střelci?

„Cody,“ oslovil jsem ho a doufal, že to zní alespoň trochu ublíženě. „Nebudeš mít z toho noční můry, že ne?“

„On přece nemá noční můry,“ prohlásila Astor, jako by to musel vědět každý, kdo není naprosto mentálně retardovaný. „Nemá totiž *vůbec* žádný sny.“

„To je dobré vědět,“ řekl jsem, protože také skoro nikdy nemám sny, a z nějakého důvodu mi přijde důležité mít s Codym co nejvíc

společného. Jenže všechno tohle jde mimo Ritu.

„Ale, Astor, nebud' hloupá,“ ozvala se. „Ovšemže má Cody sny. Každý má přece sny.“

„Já ne,“ trval na svém Cody, a nejenže mluvil za nás oba, současně překonával osobní rekord v upovídánosti. A přestože nemám srdce, respektive mi plní jen oběhové funkce, pocítil jsem k němu sympatie a chtěl jsem se postavit na jeho stranu.

„To je jen dobře,“ řekl jsem. „Drž se toho. Sny se hrozně přeceňují. A neprospívají dobrému spaní.“

„No tak, Dextere,“ napomenula mě Rita. „Tohle bysme přece neměli podporovat.“

„Ale jistěže měli,“ opravil jsem ji a zamrkal na Codyho. „Prokazuje nadšení, odvahu a fantazii.“

„Ne,“ namítl a já se znovu totálně udivil nad jeho výřečností.

„Ovšemže ne,“ trochu jsem ztlumil hlas, „ale musíme podobné věci říkat tvé matce, jinak si začne dělat starosti.“

„Propánajána,“ rezignovala Rita, „nechte už toho, vy dva. Tak, děti, běžte si ven hrát.“

„Chceme si hrát s Dexterem,“ našpulila rty Astor.

„Za pár minut za vámi přijdu,“ ujistil jsem je.

„Radši jo,“ utrousila temně; zamířili spolu chodbou k zadním dveřím, a jak odešli, konečně jsem si spokojeně oddychl, že zavlité a bezdůvodné útoky proti mé osobě prozatím skončily. Ovšemže jsem se přepočítal.

„Pojď sem,“ řekla Rita a odvedla mě za ruku k sedačce. „Před chvílí mi volal Vince,“ spustila, když jsme se usadili vedle sebe.

„Vážně?“ zajímal jsem se a tělem mi proběhlo zachvění věštící nebezpečí; představil jsem si totiž, co nejspíš Ritě napovídal. „A co chtěl?“

Potrásla hlavou. „Mluvil hrozně tajemně. Prý ať mu zavoláš, až se o tom domluvíme. A když jsem se ho zeptala, co je to ,to‘, nechtěl mi nic prozradit. Ze prý mi to řekneš sám.“

V poslední chvíli jsem se zarazil, abych se neztrapnil konverzační botou a znovu nezopakoval „vážně“. Na svou obranu musím uvést, že jsem měl zatmění mozku; jednak mě zachvacovala panika, že musím zmizet někam do bezpečí, a jednak jsem měl sto chutí nejdřív

ještě zajít s taškou náradíčka k Vinceovi. Ale ještě předtím, než jsem si mohl alespoň v duchu vybrat ten správný porcovací nůž, Rita navázala.

„Podívej, Dextere, můžeš mluvit o štěstí, že máš přítele, jako je Vince. Bere svou povinnost svědka skutečně vážně a má skvělý vkus.“

„A taky skvěle drahý,“ řekl jsem – možná jsem se stále ještě zotavoval z toho, jak jsem málem zopakoval „vážně“, ale sotva jsem to vypustil z úst, hned mi došlo, že jsem to hůř už načasovat nemohl. No ovšem, Rita se hned rozzářila jako vánoční stromeček.

„Opravdu?“ řekla. „No, doufám, že má drahý vkus. Víš, většinou to jde spolu ruku v ruce, ne? Alespoň skutečně dostaneš to, za co zaplatíš.“

„Ano, ale je otázka, kolik za to musíš zaplatit,“ namítl jsem.

„Tak kolik a za co?“ zeptala se Rita a bylo to tady – past zaklapla.

„Víš,“ začal jsem opatrně, „Vince dostal takový bláznivý nápad, že bychme si mohli najmout na svatbu toho dodavatele ze South Beach; jednoho moc drahého chlápka, který organizuje celebritám večírky a podobné akce.“

Rita spráskla ruce, chytila se za tváře a celá se rozzářila štěstím. „Snad ne Mannyho Borquea!“ vykřikla. „Vince zná Mannyho Borquea?“

Taková reakce se pochopitelně dala čekat, ale drsný Dexter se nevzdává bez boje, byť předem ztraceného. „Už jsem se zmínil, že je opravdu moc drahý?“ zdůraznil jsem s nadějí v hlase.

„Ale, Dextere, při takové příležitosti se přece nemůžeš ohlížet na peníze,“ prohlásila přezíravě.

„Já můžu. A dělám to.“

„Ne, když je šance získat Mannyho Borquea,“ namítl a v hlase jí zazněla překvapivá rozhodnost, kterou jsem u ní zaslechl, jen když něco vyčítala Codymu a Astor.

„Jistě, ale, Rito,“ řekl jsem, „nedává přece smysl vyhodit spoustu peněz jen za dodavatele.“

„Smysl s tím nemá co dělat,“ pronesla a musím přiznat, že v tom jsem s ní souhlasil. „Když můžeme mít Mannyho Borquea, aby nám uspořádal svatební hostinu, byli bychme blázni, kdybysme toho

nevyužili.“

„Ale,“ namítl jsem a tím jsem skončil, protože kromě toho, že je pitomost platit královské výkupné za sušenky s čekankou, dobarvované rebarborovým džusem a vytvarované do podoby Jennifer Lopezové, mě žádná jiná námitka nenapadla. Copak to ale nestačí?

Zjevně ne. „Dextere,“ řekla, „kolikrát za život myslíš, že se člověk žení a vdává?“ Musím si připsat k dobru, že jsem byl stále dost ve střehu, takže jsem včas potlačil nutkání říct: „Ve tvém případě nejméně dvakrát,“ což bylo určitě nanejvýš moudré.

Rychle jsem změnil kurz a přešel k taktice, kterou jsem se naučil díky mnohaletému předstírání, že jsem člověk. „Rito,“ pronesl jsem vážně, „důležitou částí svatby je okamžik, kdy ti navléknu na prst snubní prsten. Na tom, co budeme pak jíst, mi nesejde.“

„To je od tebe moc milé,“ zavrkala. „Takže ti nebude vadit, když si najmeme Mannyho Borquea?“

Opět jsem si uvědomil, že mi chybějí argumenty, a to dřív, než jsem vymyslel, na které jsem vlastně straně. Úplně mi vyschlo v ústech – nepochybně důsledek skutečnosti, že jsem měl pusu dokořán, jak se můj mozek pokoušel držet krok s vývojem situace a vymyslet nějakou výmluvu, jak opět získat pevnou půdu pod nohama.

Ale bylo už příliš pozdě. „Hned zavolám Vinceovi,“ oznámila, pak se naklonila a políbila mě na tvář. „Je to tak vzrušující. Moc ti děkuju, Dextere.“

No, když se to tak vezme, neznamená manželství nakonec kompromisy?

KAPITOLA 7

Manny Borque bydlel na South Beach. Přirozeně. Sídlil v posledním patře jednoho z nových mrakodrapů, které se rozrostly po Miami jako houby po dešti. Tenhle se uhnízdil na bývalé opuštěné pláži, kam nás s Deb brával Harry na nedělní ranní procházky. Hledali jsme tam zajímavé věci – tajemné kousky dřeva z nějaké nešťastné lodi, bójky od humrových klecí, útržky rybářských sítí a jedno hrozné ráno i dlouho mrtvé lidské tělo převalující se v příboji. Pečlivě jsem si tyto vzpomínky z dětství střežil a dohánělo mě k šilenství, že někdo na tak krásném místě postavil lesklý a chatrně vypadající věžák.

Příštího rána jsme v deset dopoledne vyrazili s Vincem z práce a odjeli k té moderní přišernosti, která znesvětila krajinu mého dětství. Cestu výtahem až nahoru jsem absolvoval mlčky a pozoroval, jak se Vince ošívá a pomrkává. Nechápal jsem, proč by měl být nervózní ze setkání s někým, kdo se živí aranžováním nakrájených jater, ale bylo tomu zjevně tak. Po tváři mu začala stékat kapička potu a vynervovaně polkl. Dvakrát.

„Vinci, je to jen dodavatel jídla,“ upozornil jsem ho. „Není nebezpečný. Nemůže ti ani zrušit průkaz do knihovny.“

Vince se na mě vlhce podíval a znovu naprázdno polkl. „Je hrozně temperamentní,“ zapípal. „Umí být dost nepříjemný.“

„No dobrá,“ chytil jsem se toho a hned se mi zvedla nálada, „tak si najdeme někoho rozumnějšího.“

Zatnul čelist jako odsouzenec tváří v tvář popravčí četě a zavrtěl hlavou. „Ne,“ prohlásil statečně, „musíme projít ohněm.“ A jako na povel se výtah zastavil a dveře otevřely. Vince se napřímil, kývl na

mě a řekl: „Jdeme.“

Přešli jsme na konec chodby a Vince stanul u posledních dveří. Zhluboka se nadechl, zatnul ruku v pěst a po krátkém zaváhání zaklepal. Dlouho se nedělo nic, podíval se na mě a zamžikal, ruku měl stále ještě zvednutou. „Možná –“ začal.

Dveře se otevřely. „Ahoj, Vicu!“ zašveholil ten tvor a Vince zareagoval zrudnutím a zakoktáním: „Já-já, ahoj.“ Pak přešlápl z nohy na nohu, vykotal něco jako: „Hm-etady,“ a zapotácel se o půl kroku zpět.

Byl to zajímavý a vcelku podmanivý výkon a já nebyl jediný, kdo se jím kochal. Kreatura, která nám otevřela, ho pozorovala s úsměvem prozrazujícím, že jí dělá dobře jakýkoli druh lidského strádání, a nechala ještě několik dlouhých okamžiků Vince podusit ve vlastní šťávě, než konečně pronesla: „No dobrá, pojd'te *přece* dál!“

Manny Borque, pokud to byl skutečně on, a ne nějaký podivný hologram z *Hvězdných válek*, se vypínal do výšky 165 centimetrů od podrážek stříbrných vyšívaných bot na vysokých podpatcích až po oranžové vlasy. Měl je krátce sestřižené až na dvě černé ofiny, které se mu na čele dělily jako vlaštovčí ocas a padaly přes ohromné brýle posázené lesklými kamínky. Na sobě měl dlouhý, zářivě rudý pulovr a pod ním zjevně nic; když ustoupil od dveří, abychom mohli dovnitř, zaplandal na něm jako na holi; a pak nás vedl cupitavými krůčky k obrovskému panoramatickému oknu shlížejícímu na moře.

„Pojd'te sem a dáme řeč,“ řekl a obešel podstavec, na kterém trčel nějaký ohromný objekt připomínající gigantickou kouli zvířecích zvratků zalitou do průhledného plastu, barevně posprejovaný nejspíš deníkovými záznamy. Zavedl nás ke skleněnému stolu u okna, okolo kterého číhaly čtyři předměty, jež měly být nejspíš židle, ale klidně mohlo jít i o bronzová velbloudí sedla navařená na chůdy. „Sedněte si,“ řekl a rozmáchle nám pokynul; vybral jsem si pseudožidli hned u okna. Vince okamžik váhal, pak se usadil vedle mě a Manny si vyskočil na sedátko přímo naproti němu. „Výborně,“ uspokojil se. „Jak se vede, Vicu? Nedáte si kávu?“ a aniž by počkal na odpověď, otočil se doleva a zavolal: „Eduardo!“

Vince se vedle mě trhaně nadechl, ale než s tím stačil něco udělat,

Manny se obrátil zpět a pohlédl na mě. „A VY musíte být ten stydlivý ženich!“ prohlásil.

„Dexter Morgan,“ představil jsem se. „Ale se stydlivostí je to slabší.“

„Nevadí, myslím, že Vic to zvládne za vás oba,“ uculil se. A chudák Vince jako na povel skutečně tak zrudl, jak mu to jen barva pleti dovolila. Protože jsem byl na něj pořád ještě dost našťvaný, že mě zatahl do takového utrpení, rozhodl jsem se ho v tom nechat a neodlákat Mannyho pozornost nějakou vtipnou replikou, a dokonce jsem ho ani neopravil, že se Vince nejmenuje Vic. Nepochyboval jsem, že zná Vincovo skutečné jméno a jen ho trápí. Ale nevadilo mi to. Jen ať se Vince kroutí – zaslouží si to, protože mě obešel, obrátil se rovnou na Ritu a navezl mě do téhle trapárny.

Vešel Eduardo a na obyčejném plastovém tácu balancoval starožitným kávovým servisem Fiestaware, vyvedeným hned v několika zářivých barvách. Byl to urostlý mladík asi dvakrát větší než Manny a také se zdálo, že se jen třese, aby udělal všechno, co vidí na očích tomu malému skřetovi. Postavil před něj žlutý šálek, pak uchopil modrý, že ho postaví před Vince, ale Manny ho ťukl prstem do ruky a zarazil ho.

„Eduardo,“ zapředl sametově a hoch ztuhl. „Žlutý? Copak jsi zapomněl? Manny přece pije z modrého.“

Eduardo sebou div nesekl, jak se snažil co nejrychleji zařadit zpátečku. Tak pospíchal, aby odstranil urážlivý žlutý šálek a nahradil ho přijatelným modrým, že div nepřevrhl celý tác.

„Díky, Eduardo,“ opět zapředl Manny a Eduardo chvíli vyčkával, zjevně aby se ujistil, že to Manny myslí vážně, anebo jestli náhodou neprovedl nějakou další hroznou botu. Ale Manny ho jen poplácal po ruce a řekl: „Teď obsluž i naše hosty,“ a Eduardo kývl a obešel stůl.

Odmítnutý žlutý šálek nakonec vyšel na mě, což mi nevadilo, i když bych rád věděl, jestli mi tím výběrem nechtěli naznačit, že se jim nelíbím. Když Eduardo nalil kávu, odběhl do kuchyně a vrátil se zpět s talířkem, na kterém trůnil půltucet *pastelitos*. I když nebyly ve tvaru pozadí Jennifer Lopezové, klidně mohly být. Vypadaly jako malí rudí a krémem plnění dikobrazi – temně hnědé hrudky ježící se ostny buď z čokolády, anebo z mořské sasanky. Střed byl otevřený a

odhaloval kuličku oranžové hmoty konzistence pudinku a každá z těch kuliček měla nahoře zelenou, modrou nebo hnědou kapičku.

Eduardo položil talířek doprostřed stolu a všichni jsme na něj chvíli jen zadumaně zírali. Manny zjevně se zalíbením a Vince očividně upadl do jakéhosi druhu nábožného transu, několikrát za sebou polkl a vydal zvuk podobající se nejspíš zájknutí. Pokud jde o mě, nebyl jsem si jistý, jestli se to má jíst, anebo použít při nějakém bizarním a krvavém aztéckém rituálu, a tak jsem jen zvědavě studoval obsah talířku s nadějí, že snad naleznu nějaké vodítko.

Nakonec ho poskytl Vince. „Můj bože,“ vyhrkl.

Manny přikývl. „Jsou nádherné, že?“ řekl. „Ale to je už loňský hit.“ Zdvihl jeden z nich, ten s modrým vrškem, a prohlédl si ho s rezervovanou hrdostí. „Mít barevné patro se brzy omrzí a ten hnusný starý hotel v Indián Creek je začal kopírovat. Jenže,“ řekl a s pokrčením ramen si ho nacpal do pusy. Měl jsem radost, že mu to nezpůsobilo žádné větší krvácení. „Člověk má stále větší radost z vlastních malých triků.“ Obrátil se a zamrkal na Eduarda. „Někdy možná až nepřiměřenou radost.“ Eduardo zbledl a prchl do kuchyně; Manny se k nám otočil se širokým krokodýlím úsměvem. „Vezměte si taky jeden, no tak.“

„Přijde mi škoda do něj kousnout,“ namítl Vince. „Jsou tak dokonalé!“

„Já se spíš bojím, že můžou kousnout ony mě,“ poznamenal jsem.

Manny vycenil pár tuctů zubů. „Kdybych je to mohl naučit,“ pronesl, „už nikdy bych nebyl sám.“ Pošoupl talíř mým směrem. „No, jen do toho,“ vybídl mě.

„Budete je servírovat na mé svatbě?“ zeptal jsem se a pomyslel si, že alespoň někdo musí v tom všem najít nějaký smysl.

Vince mě pod stolem dloubl loktem, dost tvrdě, ale zjevně už bylo příliš pozdě. Manny přimhouřil oči do štěrbin, ale jeho působivá zubařská práce byla stále nám oběma na očích. „Já nic neservíruji,“ pronesl důrazně, „*prezentuji*. A *prezentuji* jen to, co se *mně* zdá nejlepší.“

„A neměl bych mít s časovým předstihem alespoň představu, co to bude?“ zeptal jsem se. „Víte, dejme tomu, že je nevěsta alergická na wasabi zalité v roketovém aspiku.“

Manny zaťal pěsti tak silně, že jsem zaslechl zapraštění kostí. Na okamžik ve mně zaplátl plamének naděje při myšlence, že jsem se vykroutil ze sevření dodavatele. Ale pak se Manny uvolnil a rozesmál. „Tvůj přítel se mi líbí, Vicu,“ řekl. „Je moc statečný.“

Vince nás oba obdařil úsměvem a začal znovu dýchat, zatímco Manny si čmáral na papír, a tak jsem se Mannym Borquem dohodl, že zásobí mou svatbu za speciální množstevní slevu pouhých dvě stě padesát dolarů na osobu.

Přišlo mi to trochu moc. Ale koneckonců jsem dostal zvláštní ponaučení, že nemám hledět na peníze. Byl jsem si jistý, že by si Rita stejně našla nějaký způsob, jak na to vyžrát, třeba by pozvala jen dva nebo tři lidi. Tak jako tak jsem neměl čas řešit výši financí, protože mi mobil začal spokojeně drnčet, a když jsem hovor přijal, zaslechl jsem, jak Debora říká, aniž by se pokusila odpovědět mi na pozdrav: „Potřebuju tě ihned tady.“

„Právě teď mám neodkladnou záležitost a sedím na velice důležitém kanapi,“ oznámil jsem jí. „Nemůžeš mi půjčit dvacet tisíc?“

Vydala ze sebe něco jako zavrčení a řekla: „Nemám čas na srandičky, Dextere. Za dvacet minut začíná porada po čtyřiaadvaceti hodinách a já tě tam potřebuju.“ Na oddělení vražd bylo zvykem svolat všechny, kdo přišli s případem do styku, na poradu po 24 hodinách, aby se zajistilo, že je vše zorganizované a všichni přítomní jsou naladěni na stejnou notu. A Deb měla nejspíš stále pocit, že mám nějaký šestý smysl na případy – vážně velmi zajímavé, leč nepravdivé. S Temným společníkem stále očividně někde na dovolené si nemyslím, že mě v dohledné době zaplaví světlo poznání.

„Deb, k tomuhle případu vážně nemám vůbec žádné nápady, ani jediný,“ řekl jsem.

„Prostě tam buď,“ poručila a zavěsila.

KAPITOLA 8

Provoz na dálnici 836 se ucpal asi na půl míle hned za místem, kde se na ni napojovala dálnice 395 z Miami Beach. Mezi jednotlivými exity jsme pojížděli po centimetrech, dokud jsme neuviděli, kde je problém: nějaký kamion vysypal na dálnici celý svůj náklad melounů. Vozovku pokrývala dvaceticentimetrová vrstva červenozeleňého šlemu, tu a tam narušená auty v nejrůznějším stádiu vrakovitosti. Kolem projela sanitka následovaná kolonou vozů řízených osobami příliš důležitými, než aby dál čekaly v dopravní zácpě. Snad každý troubil, lidé ječeli a mávali na sebe pěstmi a odněkud zepředu jsem zaslechl ojedinělý výstřel z pistole. Bylo dobré ocitnout se zpět v normálním životě.

Než jsme se probíjeli skrz zácpu a vjeli do klidnějších ulic, ztratili jsme patnáct minut a dalších patnáct minut trvalo vrátit se zpět do práce. Vyjeli jsme s Vincem mlčky výtahem do prvního patra, ale když se otevřely dveře a vystoupili jsme, zastavil mě. „Jednáš správně,“ prohlásil.

„Ano, jednám,“ řekl jsem. „Ale pokud sebou nehodím, Debora mě zabije.“

Popadl mě za paži. „Myslím s Mannym,“ vysvětlil. „Bude se ti líbit, co a jak dělá. Uvidíš, co dokáže.“

Už jsem viděl, co dokázal s mým bankovním kontem, ale kromě toho jsem v tom žádný smysl neviděl. Copak se vážně všichni budou bavit lépe, když jim předloží nějakou sadu podivných a zjevně mimozemských předmětů neznámého využití a původu namísto plátků nakládaného masa? Ve spoustě věcí lidským bytostem nerozumím ale nejméně asi právě v ochotě komplikovat si slasti –

předpokládejme ovšem, že nějaké slasti skutečně budou, což podle mého názoru není zdaleka jisté.

Nicméně jedné věci rozumím docela dobře, a tou je Debořin postoj k dochvilnosti. Zakořenil ho v ní její otec Harry a zní tak, že nedochvilnost je neúcta k druhým a že pro ni neexistují žádné omluvy. A tak jsem sundal Vincovy prsty z paže a potřásl mu rukou. „Jsem si jistý, že všichni budeme z toho jídla mimořádně nadšení,“ řekl jsem.

Stiskl mi ruku a držel ji. „Je v tom ještě víc,“ spustil.

„Vinci –“

„Děláš rozhodnutí na celý zbytek života,“ nedal se zastavit. „A opravdu dobré rozhodnutí, že tvůj život a Ritin život, společný –“

„Pokud hned teď nevyrazím, je můj život v ohrožení,“ řekl jsem.

„Mám z vás dvou opravdu upřímnou radost,“ prohlásil dojatě a bylo skličující vidět ho, jak vyjadřuje nepokrytě autentické emoce, takže jsem propadl mírné panice a prchl od něj pryč chodbou do konferenční místnosti.

Místnost byla plná, protože se případ stal prestižním díky hysterickým večerním zprávám o dvou mladých ženách, které našli spálené a bez hlavy. Když jsem vklouzl dovnitř a postavil se vedle dveří, Debora se na mě podívala a já ji obdařil odzbrojujícím úsměvem; alespoň jsem v to doufal. Přerušila jednoho ze strážníků, který podával hlášení a byl první na místě činu.

„Dobrá,“ prohlásila. „Víme už, že na místě činu hlavy nenajdeme.“

Pomyslel jsem si, že můj pozdní příchod a Debořin vzteklý pohled směrem ke mně by jistě vyhrály cenu za nejdramatičtější vstup roku, ale pyramidálně jsem se mýlil. Neboť právě když se Deb pokoušela znovu rozhýbat shromáždění, jsem byl upozaděn tak dokonale jako svíčka mezi zápalnými pumami.

„No tak, lidi,“ zavolala sestřička seržantka. „Kdo má nějaký nápad?“

„Mohli bysme prohledat jezero,“ nadhodila Camilla Figgová. Byla to pětatřicetiletá laboratorní pipinka, která většinou mlčela, takže všechny překvapilo, že se ozvala právě ona. Někteří lidé si zjevně mysleli, že to tak mělo i zůstat, protože jeden hubený

rtuťovitý policista jménem Corrigan ji hned setřel.

„Blbost,“ prohlásil. „Hlavy plavou.“

„Neplavou – tvoří je hlavně kosti,“ nedala se Camilla.

„Některý možná,“ odsekl Corrigan a ozvalo se kradmé pochechtávání.

Debora se zamračila a právě se chystala zasáhnout autoritativním slovem či dvěma, když ji zastavil nějaký zvuk z chodby.

KLAP.

Nebyl nijak zvlášť hlasitý, ale nějak k sobě připoutal pozornost všech v místnosti.

KLAP.

Blíží a trochu hlasitěji, jako by se k nám blížilo něco z béčkového hororového filmu...

KLAP.

Z nějakého důvodu, který jsem nedokázal vysvětlit, všichni v místnosti zadrželi dech a pomalu se otočili ke dveřím. Jen a jen proto, že jsem chtěl zapadnout do davu, jsem se začal ke dveřím na chodbu obracet také, když mě zastavilo to nejslabší možné vnitřní zašimrání, jen záblesk cuknutí, tak jsem zavřel oči a poslouchal. *Haló?* zavolał jsem v duchu a po kratičké odmlce se ozval tichý, mírně váhavý zvuk, něco jako mentální odkašlání, a pak –

Někdo v místnosti zamumlal: „Ježíšikriste,“ s takovým procítěným výrazem hrůzy, který vždy dokáže vzbudit můj zájem, a tenký hlásek nehlásek v nitru jen trochu zapředl a pak se vytratil. Otevřel jsem oči.

Mohu jen říct, že pocit štěstí z přítomnosti Společníka, který opět vklouzl na temné zadní sedadlo mé duše, byl tak silný, až jsem na chvíli pustil ze zřetele vše kolem sebe. To je vždy nebezpečný kiks, zejména pro umělého člověka, jakým jsem já, a naplno se mi to potvrdilo, když jsem otevřel oči.

Ocitl jsem se v nízkorozpočtovém hororovém filmu, v Noci oživlých mrtvol, ale reálně, ne na plátně, protože ve dveřích hned po mé pravici stál muž, který měl být skutečně už dávno mrtvý, a zíral upřeně na mě.

Seržant Doakes.

Doakes mě nikdy neměl rád. Byl zřejmě jediným poldou u celého

útvary, který mě podezíral, že mohu být tím, kým skutečně jsem. Vždy jsem si myslel, že dokáže prohlédnout mé přestrojení, protože je v jistém smyslu stejný jako já, chladnokrevný vrah. Pokoušel se dokázat, že jsem vinen téměř vším, a selhal; toto selhání nijak nepřispělo k tomu, aby si mě víc oblíbil.

Když jsem naposledy viděl Doakese, nakládali ho zdravotníci do sanitky. Byl v bezvědomí, částečně následkem šoku a bolesti z toho, jak mu jistý velice nadaný chirurg-amatér, jenž se domníval, že mu Doakes ublížil, vyřízl jazyk a amputoval ruce a nohy. Byla pravda, že osudné setkání s oním příležitostným doktorem jsem mu sjednal já, alespoň jsem však měl tolik slušnosti přesvědčit seržanta, aby souhlasil v zájmu dopadení té nelidské zrůdy s mým plánem. A také jsem Doakese téměř zachránil, a to i za cenu výrazného rizika pro můj drahocenný a nenahraditelný život a také pro mé údy. Sice jsem nepřeháněl pátrání a jeho včasnou záchranu z chirurgových spárů, když zmizel, a Doakes spoléhal jen a jen na mě, ale snažil jsem se a skutečně a upřímně, nebyla to moje chyba, že byl víc mrtvý než živý, když ho konečně sanitáři naložili na nosítka.

Takže si nemyslím, že jsem žádal tak mnoho, jen trochu uznání z jeho strany za tak obrovské riziko, kterému jsem se vystavil kvůli němu; nečekám květiny, medaili nebo dokonce bonboniéru, ale co třeba letmé poplácání po zádech a zamumlání typu: „Díky, kámo.“ Jistě, bez jazyka se jen krajně obtížně mumlá cokoliv a ani poplácání po zádech jeho novou kovovou protézou by nejspíš nebylo bezbolestné, ale mohl to alespoň zkusit. Anebo chci tak moc?

Zjevně ano. Doakes na mě zíral jako nejhladovější pes na světě na úplně poslední kus masa. Dřív jsem si myslel, že v jeho pohledu je tolik jedu, že by porazil celý seznam ohrožených druhů. Ale ve srovnání se způsobem, jakým na mě zíral teď, se jednalo jen o šelmovský kukuč rozčepýřeného pacholety za slunečného dne. A také jsem pochopil, proč si Temný společník tak významně odkašlal: zachytil stopu známého spoludravce. Ucítil jsem pomalé roztahování vnitřních křídel, jak se můj démon probouzel k plnému životu a postavil se výzvě v Doakesových očích. A za jeho temným pohledem jeho vnitřní netvor zavrčel a zaprskal na mého. Stáli jsme tam tak hodně dlouho; z vnějšího pohledu jsme na sebe jen mlčky hleděli, ale

uvnitř se dva vřeštící dravci stíny vzpínaly proti sobě.

Někdo něco říkal, ale svět se zúžil jen na mě, na Doakese a na ty dva černé stíny v nás, vyzývající se k boji, takže jsme neslyšeli jediné slovo, jen jakési rušivé monotónní mumlání na pozadí. Nakonec tou mlhou pronikl Debořin hlas. „Seržante Doakesi,“ zavolala zvýšeným hlasem. Doakes se k ní konečně otočil a kouzlo bylo zlomeno. Pocítil jsem pýchu nad silou – to štěstí a blaho! – svého Společníka a rovněž nad drobným vítězstvím, že se Doakes musel odvrátit jako první – vysíleně jsem se opřel o otapetovanou zeď, ale pak jsem udělal krůček vpřed a zkoumal, co zbylo z mé kdysi tak mocné Nemesis.

Seržant Doakes sice stále držel rekord útvaru ve vzpírání, ale nevypadal, že by ho mohl v dohledné budoucnosti obhajovat. Byl kost a kůže a kromě ohně doutnajícího v očích vypadal téměř chatrně. Stál strnule na dvou protézách, ruce mu visely podél boků přímo dolů a končily od zápěstí zářivými stříbrnými pařáty, které vypadaly jako komplikované svěráky.

Slyšel jsem sípavý dech ostatních v místnosti, ale jinak nikdo ani nehlesl. Každý jen mlčky hleděl na tvora, který kdysi býval Doakesem, a on zíral na Deboru, která si olízla rty a zjevně se pokoušela vymyslet, co by řekla smysluplného. Nakonec se zmohla jen na: „Posaďte se, Doakesi. Ehm. Mám vás zasvětit do případu?“

Doakes se zahleděl pro změnu upřeně na ni. Pak se neohrabaně otočil, pohlédl na mě a vykulhal z místnosti; jeho podivné a odměřené kroky vracela chodba ozvěnou, dokud nezanikly v dálce.

Policisté obecně jen neradi vzbuzují dojem, že na ně něco dokáže udělat dojem nebo je vyděsit, takže už několik vteřin předtím se všichni odvážili potlačit nežádoucí emoce tím, že začali znovu pravidelně dýchat. A přirozeně to byla Debora, kdo nakonec prolomil nepřirozené ticho. „Tak to by bylo,“ řekla a náhle si všichni začali odkašlávat a vrtět se na židlích.

„Tak to by bylo,“ zopakovala. „Aha, takže na místě činu se nenalezly hlavy.“

„Hlavy neplavou,“ trvala pohrdlivě na svém Camilla Figgová a byli jsme opět tam, kde jsme byli před náhlým polozjevením seržanta Doakese. A nesmyslně se přeli ještě asi deset minut, neúnavně

bojovali proti zločinu tím, že se hádali o tom, kdo má vyplňovat hlášení, když je znovu náhle přerušily dveře vedle mne, které se prudce otevřely.

„Promiňte, že ruším,“ pronesl kapitán Matthews. „Dozvěděl jsem se nějaké – ehm – skutečně dobré zprávy.“ Rozhlédl se zamračeně po místnosti; i já bych mu dokázal říct, že tenhle výraz se ke sdělování dobrých zpráv zásadně nehodí. „Jde o... ee... ehm. Seržant Doakes se vrátil a je – ehm... Je důležité, abyste si všichni uvědomili, že je ošklivě, ehm, zraněný. Zbývá mu jen pár let ke splnění nároku na plnou penzi, takže právníci, ehm... my jsme mysleli, že za daných okolností, ehm...“ Zasekl se a rozhlédl po místnosti. „Už vám to snad někdo říkal?“

„Seržant Doakes tu právě byl,“ vysvětlila Debora.

„Aha,“ zarazil se Matthews. „Tak dobrá –“ pokrčil rameny. „To je v pořádku. Všechno je v pořádku. Teď vás nechám pokračovat v poradě. Něco nového?“

„Zatím žádný pokrok, kapitáne,“ zahlásila Debora.

„Dobrá, jsem si jistý, že ten případ dokážete rozlousknout dřív, než se tisk – chci říct v rozumném čase.“

„Ano, pane,“ ujistila ho.

„Tak dobrá,“ zopakoval. Ještě jednou se rozhlédl po místnosti, napřímil se a odešel.

„Hlavy neplavou,“ pronesl někdo a místností proběhla vlna smíchu.

„Ježíši,“ vzdychla Debora. „Můžete se, prosím, soustředit? Máme tu dvě těla.“

A další příbudou, pomyslel jsem si a Temný společník se mírně zavrtěl, jako by se velice statečně pokoušel opět neutéct, ale to bylo vše a já ho na nějakou dobu pustil z hlavy.

KAPITOLA 9

Nemám sny. Chci říct, že nepochybně v nějaké fázi normálního spánku se mým podvědomím musí proménádovat nějaké obrazy a nesmyslné útržky. Koneckonců odborníci tvrdí, že se to děje každému. Ale i pokud mívám sny, nikdy si je nepamatuji, na což odborníci namítají, že se to neděje nikomu. Takže předpokládám, že sny vůbec nemám.

Proto byl pro mě šok, když jsem se později té noci probudil a zjistil, že mě Rita ve spaní objímá a já křičím něco, co neslyším; byla to jen ozvěna mého přiškrceného hlasu, která ke mně dolehla z hedvábné tmy, a pak Ritina chladná ruka na mém čele a její zamumlání: „Jen klid, miláčku, já tě neopustím.“

„Tak to jsem rád,“ zakrákal jsem. Pak jsem si odkašlal a posadil se.

„Měl jsi ošklivý sen,“ řekla mi.

„Vážně? A jaký?“ Stále jsem si nic nepamatoval, jen vlastní křik a neurčitý pocit nebezpečí stahujícího se kolem mě a to, že jsem docela sám.

„To nevím,“ odpověděla Rita. „Křičel jsi: ‚Vrat’ se! Nenechávej mě samotného.‘“ Rita si odkašlala. „Dextere – já vím, že jsi z naší svatby stresovaný –“

„Ale vůbec ne,“ zaprotestoval jsem.

„Ale chci, abys to věděl. Já tě nikdy neopustím.“ Znovu mě chytila za ruku. „Pro mě je to navždy, krasavce. Už si tě nechám.“ Naklonila se blíž a položila mi hlavu na rameno. „Neboj se. Nikdy tě neopustím, Dextere.“

Přestože postrádám zkušenosti se sny, byl jsem si celkem jistý, že

se mé podvědomí neděsilo toho, že mě opustí právě Rita. Víte, ani mě nenapadlo, že by to udělala, ovšem nejednalo se z mé strany o projev důvěry. Prostě jsem jen o tom nepřemýšlel. Abych řekl pravdu, netušil jsem, proč na mně tak úporně visí, takže nějaké hypotetické opuštění pro mě bylo stejnou záhadou.

Ne, šlo o mé podvědomí. Pokud se svíjelo bolestí pod hrozbou nějakého opuštění, věděl jsem přesně, koho to nechce ztratit: Temného společníka. Mého důvěrného přítele, stálého druha na cestě životními strastmi a břítkými slastmi. Za snem se skrýval strach; hrůza ze ztráty bytosti, která je se mnou tak propojená, že vlastně tvoří to, co jsem, a to odjakživa a na věčné časy.

Když Společník zalezl na univerzitě na místě činu do skryše, hluboce to mnou otrásl, víc, než jsem si tehdy uvědomil. Náhlé a značně děsivé zjevení pětadesáti procent seržanta Doakese navodilo pocit nebezpečí a zbytek už byl snadný. Mé podvědomí se nastartovalo a dodalo sen na příslušné téma. Naprosto jasné; diagnóza Psych 101, učebnicový případ, není se čeho bát.

Tak proč si pořád dělám starosti?

Protože Společník ještě nikdy předtím takhle neutekl a já pořád netuším, proč to udělal právě teď. Neměla snad Rita pravdu ohledně stresu z blížící se svatby? Anebo na těch dvou bezhlavých tělech u univerzitního jezera bylo skutečně něco, co prostě vyděsilo temnou stránku ve mně a zahnilo ji?

Prostě nevím – a jelikož Ritiny představy o péči o mě právě přešly do neodolatelné fáze, zřejmě to v dohledné době ani nezjistím.

„Pojď ke mně, ty jeden,“ zašeptala svůdně.

A po pravdě, v průměrně velké posteli stejně není kam utéct, nemyslíte?

Příští ráno Debora propadla posedlosti a rozhodla se hledat chybějící hlavy od dvou těl na univerzitě. Nějakým záhadným způsobem se média dozvěděla, že policie touží po páru lebek, které se zatoulaly. Tohle je Miami a opravdu bych očekával, že nějaká pohřešovaná hlava vzbudí menší zájem tisku než třeba dopravní zácpa na dálnici 1-95. Ale zřejmě skutečnost, že se jedná hned o dvě hlavy, které navíc patří mladým ženám, vyvolala bouřlivou reakci.

Kapitán Matthews patřil k těm, kdo znají cenu toho, že se o nich píše, ale dokonce ani jeho nepotěšil tón nepřátelské hysterie, kterým byl příběh vylíčen.

A tak na všechny dolehl tlak shora; kapitán tlačil na Deboru, která nemámila čas a dala nám to také vyžrat. Vince Masuoka dospěl k přesvědčení, že by mohl poskytnout Deboře klíč k celému případu, kdyby zjistil, která z bizarních sekt je za vraždy odpovědná. Proto mi ráno strčil hlavu do dveří a bez varování mě obdařil nejlepším ze svých falešných úsměvů a pronesl jasně a zřetelně: „Kandomble.“

„Styď se,“ pokáral jsem ho. „Na takový slovník je ještě příliš brzy.“

„Ha,“ vydal ze sebe charakteristický nepřírozený smích. „Ale není, jsem si tím jistý. Kandomble je něco jako santería, jenže pochází z Brazílie.“

„Vinci, nemám důvod zpochybňovat tvé znalosti. Jen mě zajímá, o čem to k čertu vlastně mluvíš?“

Vešel do kanceláře téměř tanečními kroky, jako by jeho tělo toužilo vzlétnout a on to nedokázal potlačit. „Používají při svých rituálech zvířecí hlavy,“ vysvětlil. „Našel jsem to na internetu.“

„Opravdu?“ řekl jsem. „A píšou taky na internetu, že ti Brazilci pečou lidi, uřezávají jim hlavy a nahrazují je keramickými hlavami býků?“

Vince trochu zchladl. „Ne,“ připustil, ale pak s nadějí vykulil oči. „Ale používají zvířata.“

„A jak je používají, Vinci?“ zeptal jsem se.

„No,“ protáhl a rozhlížel se po mém doupátku, nejspíš pátral, jak změnit téma. „Někdy je... no, vždyť víš. Obětují jejich části bohům a zbytek pak snědí.“

„Vinci,“ přitlačil jsem, „chceš snad říct, že ty chybějící hlavy někdo sežral?“

„Ne,“ pípl a zasmušil se; přesně takhle by zareagovali Cody s Astor. „Ale třeba mohl.“

„Byly by neúnosně krupavé, nemyslíš?“

„Tak jo,“ vzdal se a upadl do krajní mrzutosti. „Jen se pokouším pomoci.“ A odklátil se pryč, aniž by mi věnoval byť sebeslabší z falešných úsměvů.

Ale celý ten chaos teprve začínal. Jak naznačil můj nechtěný výlet do říše snů, už tak jsem byl dost pod tlakem, a to se ještě přidala se svou pořádnou troškou do mlýna má rozběsněná sestra. Jen o pár minut později totiž moje malá oáza klidu a míru vzala definitivně za své, když do ní vtrhla pro změnu Debora a povykovala přitom, jako by ji pronásledoval roj zabijáckých včel.

„Pojď,“ zavrčela na mě.

„Kam?“ položil jsem jí podle mého mínění celkem rozumnou otázku, ale zareagovala, jako bych ji požádal, aby si oholila hlavu a natřela si ji namodro.

„Prostě se zvedni a jdeme!“ poručila, tak jsem se zvedl a pokorněji následoval na parkoviště a pak do jejího auta.

„Přísahám bohu,“ vybuchla vztekle a bezohledně se proplétala provozem, „ještě nikdy jsem neviděla Matthewse takhle našťavaného. A prý je to moje chyba!“ Na zdůraznění slov zatroubila a udělala myšku dodávce s nápisem SOCIÁLNÍ SLUŽBY PALMVIEW na boku. „A všechno jen proto, že nějaký osel vykecal médiím to o těch hlavách.“

„Hele, Deb,“ pronesl jsem tím nejrozumnějším a nejkonejšivějším tónem, na jaký jsem se zmohl, „jsem si jistý, že se ty hlavy někde objeví.“

„To máš teda zatraceně pravdu,“ odsekla a o vlásek minula nějakého tlust'ocha na kole, který ve velkých bočních sedlových brašnách vezl náklad šrotu. „Protože hodlám zjistit, ke kterému kultu ten hajzl patří, a pak ho pořádně skřípnu.“

Zarazil jsem se; má drahá dementní sestřička stejně jako Vince se bůhvíproč upnula k představě, že když najde odpovídající alternativní náboženství, najde automaticky i vraha. „No tak jo,“ rezignoval jsem. „A kam to jedeme?“

Nenamáhala se s odpovědí, mlčky odbočila z Biscayne Boulevard, zajela na parkoviště a vystoupila. Zjistil jsem, že ji trpělivě následuji do Centra pro Vnitřní Rozvoj, naleziště všech těch zázračných věcí, které obsahují slova jako „holistický“, „herbální“ nebo „aura“.

Centrum tvořila malá zchátralá budova v oblasti Biscayne Boulevard, kterou očividně někdo navrhl jako rezervaci pro prostitutky a drogové dealery. Skleněnou výlohu jistily masivní

mříže a ještě tlustší varianta chránila zamčené dveře. Debora na ně zabušila a po chvíli se ozvalo ostré bzučení. Debora do nich zatlačila, po krátkém lomcování cvakly a otevřely se.

Vešli jsme dovnitř. Obklopil mě dusivý oblak protivně sladkého kadidla a mohl jsem prohlásit, že můj Vnitřní Rozvoj začal generálkou mých plic. Přes kouř jsem matně uviděl velký transparent ze žlutého hedvábí, visící přes jednu stěnu, který hlásal: VŠICHNI JSME JEDNO. Jaké jedno, to se tam už nepsalo. Ozývala se tichá hudba, kterou složila nejspíš osoba usilující příležitostným cinkáním na zvonečky zdolat předávkování sedativy. Na pozadí zurčel vodopád a nepochybuji, že by se má duše také pozvedla, kdybych nějakou měl. Ale protože duši nemám, jen jsem shledal celou záležitost tak trochu vlezlou.

Ovšem, nepřišli jsme sem za zábavou ani za Vnitřním Rozvojem. A sestřička seržantka byla pochopitelně permanentně ve službě. Depochodovala k pokladně, kde postávala nějaká žena ve středních letech, která měla na sobě dlouhé batikované šaty, které vypadaly jako z hodně starého krepového papíru. Šedivější vlasy jí trčely z hlavy zcela náhodným způsobem a právě se mračila. Mohlo se však jednat i o rituální kabonění za účelem osvícení.

„Jak vám mohu pomoci?“ pronesla chraplavým hlasem naznačujícím, že nám není pomoci.

Debora zvedla odznak. Než však stačila něco říct, žena se natáhla a vyškubla jí ho z ruky.

„Tak dobře, seržantko Morganová,“ řekla a hodila odznak na pokladnu. „Vypadá, že je pravý.“

„Nemohla jste to rovnou poznat z její aury?“ zajímal jsem se. Ani jedna z nich nevypadala, že mou poznámku patřičně docení, tak jsem jen pokrčil rameny a naslouchal Deboře, která zahájila zničující výslech.

„Ráda bych vám položila pár otázek,“ pronesla a nahnula se, aby si vzala zpět svůj odznak.

„O čem?“ chtěla vědět žena. Zamračila se ještě víc a Debora se zaškaredila pro změnu na ni; začalo to vypadat, jako bychom se účastnili staré dobré soutěže o nejzavilejší kukuč a vítězka vyhraje zdarma dost botoxu, aby si mohla změnit tvář do permanentního

šklebu.

„Došlo k několika vraždám,“ řekla Debora a žena jen pokrčila rameny.

„A co to má co dělat se mnou?“ zeptala se.

V duchu jsem zatleskal jejímu zdravému rozumu, ale koneckonců musím tu a tam kopat za svůj tým.

„Přece víte, že jsme všichni jedno,“ vmísil jsem se. „To je základ veškeré policejní práce.“

Zaostřila mračení na mě a zamžourala velice agresivně. „Kdo k čertu jste?“ vyštěkla. „Ukažte mi svůj odznak.“

„Jsem její záloha,“ vysvětlil jsem. „Pro případ, že by ji napadla zlá karma.“

Ženština si odfrkla, alespoň mě však nezastřelila. „Místní poldové,“ zaskřehotala, „se přímo *koupou* ve zlé karmě. Byla jsem na shromáždění FTAA a vím, jací jsou to lidé.“

„Možná jsme takoví,“ řekla Debora, „ale ti na druhé straně jsou ještě horší, takže nemůžete nám prostě odpovědět na pár otázek?“

Žena pohlédla zpět na Deboru, stále se mračila, a pokrčila rameny. „Tak dobrá,“ změkla. „Ale nechápu, jak vám mohu pomoci. A jestli se mi to přestane líbit, zavolám svého právníka.“

„Fajn,“ oddechla si Debora. „Hledáme pachatele, který může být napojený na nějakou místní alternativní náboženskou skupinu, která uctívá býky.“

Na vteřinu se zdálo, že se ta žena málem usměje, ale v poslední chvíli se vzpamatovala. „Býky? Ježíši, kdo neuctívá býky. Jejich kult se táhne zpět do Sumeru, mínojské Kréty a všech těch říší na Středním východě. Uctívala je spousta lidí. Víte, kvůli jejich síle, a to nemyslím jen ty jejich ohromný péra.“

Pokud si myslela, že přivede Deboru do rozpaků, znala miamské policisty mnohem méně, než se domnívala. Sestra ani nemrkla. „A nevíte o nějaké konkrétní místní skupině nebo sektě?“ zeptala se.

„Nevím,“ odpověděla. „O jaké skupině?“

„Kandomble?“ navrhl jsem, na okamžik vděčný Vincovi za vhodné slovo. „Palo mayombé? Anebo třeba i wicca?“

„To je španělská záležitost, musíte zajet na Eleggua na 8. ulici. Vůbec bych o nich neměla vědět. Prodáváme lidem z wiccy nějaké

věci, ale víc vám o tom neřeknu, to byste museli mít soudní příkaz. A stejně neuctívají býky.“ Pohrdavě si odfrkla. „Jen stojí nahatí v kruhu někde v bažinách Everglades a čekají, až na ně sestoupí vyšší moc.“

„Je tu ještě někdo další?“ naléhala Deb.

Žena jen potřásla hlavou. „Nevím. Hele, znám většinu skupin ve městě, ale nenapadá mě žádná, která by se vám hodila.“ Pokrčila rameny. „Možná druidové, těm se blíží oslava jara. Ti používali lidské oběti.“

Debora na ni rychle pohlédla a ještě víc se zamračila. „Kdy to bylo?“ vypálila.

Tentokrát se žena skutečně usmála, jen trochu koutkem úst. „Tak před dvěma tisíci lety. Přicházíte trochu pozdě, šerločko.“

„Víte ještě něco, cokoliv, co by nám mohlo pomoci?“ zeptala se Debora.

Žena zavrtěla hlavou. „A s čím jako? Může to být nějaký magor, co čte Aleistera Crowleyho, žije někde na farmě a dojí krávy. Jak to mám vědět?“

Debora ji chvíli pozorovala, jako by se rozhodovala, jestli byla dost drzá na to, aby ji zatkla, ale pak ten nápad zjevně zavrhl. „Děkuji vám za váš čas,“ řekla a položila na pokladnu svou vizitku. „Pokud vás napadne něco, co by nám pomohlo, zavolejte mi, prosím.“

„No jasně,“ ujistila ji žena, aniž by pohlédla na vizitku. Debora na ni zůstala ještě chvíli zírat a pak vyšla ze dveří. Žena pohlédla na mě a já se na ni usmál.

„Mám moc rád zeleninu,“ prohlásil jsem. Pak jsem ji obšťastnil znamením míru a šel ven za sestřičkou.

„Byl to blbej nápad,“ zasmušila se Debora, když chvátała zpět k autu.

„No, to jsem neřekl,“ těšil jsem ji. A měl jsem pravdu, skutečně jsem to neřekl. Byl to pochopitelně blbý nápad, ale kdybych to řekl nahlas, jen bych si vysloužil jeden z Debiných záludných úderů do žeber. „Když už nic jiného, alespoň jsme vyloučili pár možností.“

„No jistě,“ prohlásila kysele. „Víme, že to nejspíš nespáchala tlupa nahých pošuků, i když to prováděli před dvěma tisíci lety.“

Měla pravdu, jenže já se v životě snažím všem okolo pomáhat

udržet pozitivní přístup. „I tak je to pokrok,“ řekl jsem. „Nepodíváme se na tu 8. ulici? Budu ti překládat.“ Přestože se Deb narodila v Miami, trvala ze záhadných důvodů na tom, že bude na škole studovat francouzštinu a španělsky si nebyla schopná ani objednat v restauraci.

Potrásla hlavou. „Je to jen ztráta času,“ namítla. „Řeknu Angelovi, aby se poptal v okolí, ale k ničemu to nebude.“

A měla pravdu; Angel se vrátil pozdě odpoledne s moc hezkou svíčkou popsanou španělskou modlitbou ke sv. Judovi, ale nic jiného jeho výlet na 8. ulici nepřinesl, přesně jak předpověděla Deb.

Takže jsme neměli nic, jen dvě těla; žádné hlavy a hodně špatný pocit.

Nejvyšší čas, aby se to změnilo.

KAPITOLA 10

Příští den proběhl v klidu a ohledně dvou vražd na univerzitě jsme nepostoupili ani o krok. A jelikož je život nespravedlivý a groteskní, Debora všechno svedla na mě. Stále ještě byla přesvědčená, že mám nějaké zvláštní magické schopnosti a používám je, abych viděl přímo do temného srdce vrahů, a že znám řešení případu, ale nechávám si ho z jakýchsi malicherných osobních důvodů pro sebe.

Velice lichotivé, nicméně naprosto nepravdivé. Jediný můj vhled do této záležitosti spočíval v tom, že něco na ní vyděsilo Temného společníka, a rozhodně jsem netoužil, aby se to stalo znovu. Rozhodl jsem se tedy držet se od případu dál, a jelikož s ním nesouvisela téměř žádná krevní analýza, mělo to být snadné, tedy v logickém a harmonickém světě.

Leč běda, v takovém světě bohužel nežijeme. Náš vesmír se řídí náhodnými vrtochy a obývají ho lidé vysmívající se vši logice. A v této chvíli byla jejich královnou má sestra. K polednímu mě zaskočila v mém pracovním doupátku a odtáhla na oběd se svým přítelem Kylem Chutským. Nic proti němu ve skutečnosti nemám, jen to, že se pokládá za permanentně vtělenou všeobecnou moudrost. Kromě toho je příjemný a milý, jak jen chladnokrevný zabiják může být, a bylo by ode mne přehnaně kritické ho na tomto základě odsuzovat. A jelikož se zdálo, že je s ním má sestra šťastná, neodsuzoval jsem ho ani na žádných jiných základech.

A tak jsem s nimi šel na oběd, protože v první řadě je Deb moje sestra a v druhé řadě takový mohutný stroj jako moje tělo potřebuje téměř neustálý přísun paliva.

A palivo, které nečastěji vyžaduje, je sendvič *medianoche*, nejlépe

se smaženými *platanos* a mléčným šejkem *mame*. Nevím, proč zrovna tohle prosté a vydatné jídlo rozehrává přímo transcendentní akordy na strunách mé duše, ale nic se mu nevyrovná. Když je sendvič správně připravený, přivádí mě ze všech pozemských věcí nejbližší ke skutečné extázi. A nikde ho nepřipravují tak správně jako v Café Relampago, bistru kousek od policejního velitelství, kde se odnepaměti stravují všichni Morganovi. Mají je tam tak dobré, že dokáží utišit dokonce i Debořinu věčnou nabručenost.

„K čertu s tím,“ zamumlala ke mně s pusou plnou sendviče. Jistě, nešlo o žádnou hlubokomyslnou větu z románu, ale pronesla ji se zápalem a mírně mě ohodila chlebovými drobkami. Dal jsem si loka skvělého *batido de mame* a čekal, až trochu rozvine svou argumentaci, ale místo toho to jen zopakovala. „K ČERTU s tím!“

„Už zase skrýváš svoje pocity,“ podotkl jsem. „Ale protože jsem tvůj bratr, stejně poznám, že tě něco žere.“

Chutsky supěl, jak pižlal svůj kubánský steak. „Nech toho,“ řekl. A chtěl toho říct ještě víc, ale vidlička, kterou svíral v protéze, kterou měl místo levé dlaně, mu vyklouzla. „K čertu s tím,“ zaklel a já si uvědomil, že ti dva mají víc společného, než jsem si myslel. Debora se naklonila a pomohla mu ji narovnat. „Díky,“ řekl a nacpal si do pusy velký kus do tenka vyklepaného masa.

„No vidíš?“ poukázal jsem bystře. „Potřebuješ se jen odreagovat od vlastních problémů.“

Seděli jsme u stolu, kde jsme nejspíš jedli už stokrát. Ale Deboru netrápily sentimentální vzpomínky; narovнала se a praštila do ohmatané desky tak tvrdě, až nadskočila cukřenka.

„Chci vědět, kdo mluvil s tím supem Rickem Krvákem!“ vyhrkla. Krvák byl místní televizní reportér, pevně přesvědčený, že čím krvavější příběh, tím je pro veřejnost důležitější mít svobodná média schopná ji zásobit co největším množstvím nechutných detailů. Z tónu jejího hlasu bylo zřejmé, že je Debora přesvědčená, že je Rick mým novým důvěrným přítelem.

„No já to nebyl,“ řekl jsem. „A ani Doakes nejspíš nic neřekl.“

„Ouvej,“ ozval se Chutsky.

„A TAKY,“ pokračovala, „chci najít ty zatracené hlavy!“

„Tak ani ty nemám,“ ujistil jsem ji. „Zkusila jsi ztráty a nálezy?“

„Ty určitě něco víš, Dextere,“ obvinila mě. „No tak, proč to přede mnou tajíš?“

Chutsky vzhlédl a polkl. „A proč by měl vědět něco, co ty ne?“ zeptal se. „Bylo tam hodně krevních stop?“

„Vůbec žádné,“ řekl jsem. „Ta těla byla upečená, hezky dosucha.“

Chutsky přikývl a pokusil se na vidličku naložit trochu rýže a fazolí. „Jseš nejspíš hodně ujetej zmetek, co?“

„Je to s ním ještě horší,“ řekla Debora. „Nechává si něco pro sebe.“

„Aha,“ zamumlal Chutsky s plnou pusou. „Jde zase o to jeho amatérský profilování pachatele, že jo?“ Jednalo se o takovou malou fikci; řekli jsme mu, že mým koníčkem je spíš analýza než ruční práce.

„Právě,“ chytila se toho Debora. „A nechce mi říct, co zjistil.“

„Pořád tomu nechceš uvěřit, sestřičko, ale já o tom vážně nic nevím. Jen...“ pokrčil jsem rameny, ale hned na mě vybafla jako píchnutá.

„Aha! No tak ven s tím!“

Znovu jsem zaváhal. Neexistoval přijatelný způsob, jak jí sdělit, že Temný společník na ty vraždy zareagoval úplně novým a velice znepokojujícím způsobem. „Měl jsem jen takový pocit,“ nadhodil jsem. „Něco s tím případem prostě není v pořádku.“

Odfrkla si. „Dvě spálená bezhlavá těla a on říká, že něco není v pořádku. Nechceš si náhodou hrát na chytráka?“

Ukousl jsem si ze svého sendviče a Debora si zatím otravovala posvátný čas jídla kaboněním. „Už jste identifikovali ta těla?“ zeptal jsem se.

„Ale no tak, Dextere. Nenašli jsme hlavy, takže nemáme zubní záznamy. Těla byla zuhelnatělá, a proto nemáme ani otisky prstů. Sakra, vždyť ani nevíme, jakou barvu měly jejich vlasy. Co vlastně myslíš, že mám dělat?“

„Možná bych ti mohl pomoci,“ ozval se Chutsky. Nabodl kus smažené *maduras* a nacpal si ho do pusy. „Mám pár zdrojů, kam bych mohl brknout.“

„Nepotřebuju tvou pomoc,“ odsekla a on jen pokrčil rameny.

„Ale chceš, aby ti pomohl Dexter,“ namítl.

„To je něco jinýho.“

„Jo, a v čem?“ zeptal se a připadlo mi to jako rozumná otázka.

„Protože on mi *jen* pomáhá,“ vysvětlila. „Ty to ale chceš vyřešit za mě.“

Zaklínili se do sebe pohledy a dlouho nic neříkali. Už jsem je takhle viděl dřív a poněkud strašidelně to připomínalo nonverbální komunikaci probíhající mezi Codym a Astor. Bylo hezké je vidět tak úzce propojené jako pár, i když mi to připomnělo, že mám na krku vlastní svatbu, kterou bude kompletně zajišťovat zjevně šilený prominentní dodavatel. Naštěstí těsně předtím, než jsem začal skřípat zuby, Deb ukončila tajuplné mlčení.

„Nechci patřit k těm ženám, co potřebují pomoc,“ pronesla.

„Ale já ti můžu sehnat informace, ke kterým se jinak nedostaneš,“ řekl a položil jí zdravou ruku na rameno.

„A jaké?“ zeptal jsem se. Přiznávám, že jsem byl už nějaký čas zvědavý na to, co je vlastně Chutsky zač, anebo čím býval před těmi nepředvídanými amputacemi. Věděl jsem, že pracoval pro nějakou vládní agenturu, o které mluvil jako o OGA, ale stále jsem ještě nerušil, co ta písmena znamenají.

Ochotně se ke mně otočili. „Mám přátele a zdroje na mnoha místech,“ sdělil mi. „Něco takového se přece mohlo vyskytnout již někde jinde, takže mohu obvolat pár lidí a poptat se.“

„Myslíš svoje kámoše z OGA?“ nadhodil jsem.

Jen se usmál. „Tak nějak,“ utrousil.

„Ježíši, Dextere,“ vpadla Debora, „OGA přece znamená jen Očividně Gangsterskou Agenturu. Nic takového neexistuje, je to jen fór pro zasvěcené.“

„Tak konečně jsem taky zasvěcený,“ řekl jsem. „A pořád máš přístup k jejich materiálům?“

Pokrčil rameny. „Technicky vzato jsem jen na zdravotní dovolené,“ vysvětlil.

„A jinak děláš co?“ zkusil jsem otázku.

Jen se na mě strojeně usmál. „Vlastně to ani nechceš vědět,“ odpověděl. „Vtip je v tom, že se ještě nerozhodli, jestli jim můžu být i takhle k něčemu dobrý.“ Podíval se na vidličku sevřenou v ocelové protéze a pomalu ji otočil, aby se přesvědčil, že se hýbe. „Do háje,“

zaklel.

A jelikož jsem pocítil, že zavládl jeden z těch trapných lidských okamžiků, udělal jsem, co bylo v mých silách, abych vrátil hovor zpět na věčnou půdu. „Objevila jsi něco v té peci?“ zeptal jsem se. „Třeba nějaké šperky nebo něco podobného?“

„O čem to k čertu mluvíš?“ vyštěkla.

„O peci,“ vysvětlil jsem. „Tam, kde se spálila ta těla.“

„A kdes to vzal? Přece jsme ještě nenašli místo, kde je někdo spálil.“

„Aha,“ podotkl jsem. „Myslel jsem, že to provedli přímo v univerzitním areálu, v tom keramickém studiu.“

Podle toho, jak jí ztuhly rysy, mi došlo, že se jí buď udělalo hrozně špatně od žaludku, anebo o keramickém studiu nevěděla. „Je jen půl míle od jezera, kde se našla těla,“ dodal jsem. „A pochopitelně tam mají pec. Jak by jinak vypalovali keramiku?“

Debora na mě ještě okamžik zírala jako zkamenělá a pak mlčky vyskočila od stolu. Usoudil jsem, že to je nádherně tvůrčí a dramatické zakončení našeho rozhovoru, a pak jsem už mohl jen sledovat, jak mizí v dáli.

„Počítám, že to nevěděla,“ utrousil Chutsky.

„Taky bych řekl,“ přidal jsem se. „Půjdem za ní?“

Jen pokrčil rameny a nabodl poslední kousek svého steaku. „Dám si ještě *flan* a *cafecitu*. Pak si zavolám taxík, protože ona o mou pomoc nestojí,“ pronesl. Pracně nabral trochu rýže a fazolí a kývl na mě. „Tak raději běž, pokud nechceš domů šlapat pěšky.“

Abych se přiznal, pěší túra k domovu mě nijak nelákala a dnes řídila Debora. Na druhou stranu mi pořád ještě zbývala půlka mléčného koktejlu a nechtěl jsem opustit naši tabuli hojnosti. Vstal jsem a vyrazil za sestrou, ale trochu jsem si to martyrium zpříjemnil půlkou Debina nedojedeného sendviče, který jsem rychle popadl; pak jsem už vyběhl ze dveří za ní.

Za chvíli jsme už projížděli hlavní branou do univerzitního areálu. Debora půlku cesty chrlila rozkazy do vysílačky a sháněla lidi, aby na nás počkali před pecemi, zbytek jízdy pak skřípala zuby a něco si hrdelně mumlala.

Za branou jsme zahnuli vlevo a vydali se po klikaté cestě vedoucí

ke keramické a hrnčířské dílně. Během studia jsem si tu odkroutil semestr keramiky ve snaze rozšířit si obzory a zjistil jsem, že vynikám ve výrobě souměrných a neosobních váziček, ale silně zaostávám v tvorbě originálních uměleckých děl, tedy alespoň co se hlíny týče. Ve svém vlastním uměleckém žánru si však troufám tvrdit, že jsem kreativní až až, jak jsem nedávno dokázal na Úhořovi.

Angel-ne-ten-Batista už tam byl, opatrně a trpělivě zkoumal první z pecí a pátral po čemkoli, co by nás mohlo zajímat. Debora hned přešla k němu a přidřepala si vedle něj a mě nechala samotného se třemi posledními sousty jejího sendviče. Ukousl jsem si první. Za žlutou páskou se začal shromažďovat dav čumilů. Možná doufali, že uvidí něco příliš hrůzného, než aby se na to mohli dívat; nikdy jsem nepochopil, proč se takhle stahují do houfu, ale dělali to zásadně a vždycky.

Debora nyní ležela na zemi vedle Angela, který měl hlavu uvnitř první pece. Tohle se patrně pořádně protáhne.

Právě jsem strkal do pusy poslední sousto, když jsem si uvědomil, že mě někdo pozoruje. Ovšemže se na mě lidi *dívali*; na každého na pracovní straně žluté pásky se vždycky lidé okolo dívají. Ale kromě toho mě někdo i *pozoroval* – Temný společník na mě křičel, že si mě něco s nezdravým zájmem pozorně prohlíží a soustředí se jen na mě, a ten pocit se mi pranic nelíbil. Polkl jsem tedy poslední sousto sendviče a otočil jsem se, abych to zjistil, šepot v mém nitru zasyčel něco, co znělo zmateně... a pak upadl do mlčení.

A jak to Společník udělal, opět jsem ucítil vlnu panické nevolnosti a oslnivě žlutou oslepující záři, na okamžik jsem zavrával, všechny smysly volaly na poplach, že mi hrozí nebezpečí, ale má schopnost nějak zareagovat naprosto zmizela. Trvalo to jen vteřinu; prodral jsem se zpět k hladině a pozorně se rozhlédl; nic se však nezměnilo. Stál tam dav čumilů a zíral, slunce jasně zářilo a jemný větřík ševalil v korunách stromů. Prostě jen další dokonalý miamský den – ale někde v tom ráji právě pozvedl hlavu had a zasyčel. Zavřel jsem oči a úpěnlivě naslouchal s tím, že se mi podaří alespoň vytušit podstatu té hrozby, ale nikde nic, jen dozvuk drápatých spárů mizejících se škrábavým zvukem v dáli.

Otevřel jsem oči a znovu se rozhlédl. Okolo stál dav asi patnácti

lidí předstírajících, že je nefascinuje možnost vidět krev, ale nikdo z nich mezi nimi nijak nevyčínal. Nikdo se nešklebil ani nevrhal záštiplné pohledy, ba ani se nepokoušel schovávat pod košilí bazuku. V normálním stavu bych očekával, že můj Společník uvidí kolem nějakého podobného dravce temný stín, ale teď jsem se musel obejít bez takové nápovědy. Pokud jsem viděl, v davu se nedělo nic nepřístojného. Proč tedy Společník spustil takový požární poplach? Vlastně o něm skoro nic nevím; prostě je se mnou, duch naplněný škodolibým potěšením a břitkými návrhy. Ještě nikdy předtím neprojevil zmatenost, až když uviděl na břehu jezera ta dvě těla. A nyní se opět chová záhadně nejistě, pouze půl míle od původního místa.

Má to snad co dělat s místní vodou? Anebo se jedná o nějaké spojení dvou spálených těl s místními pecemi?

Přešel jsem k místu, kde pracovali Debora a Angel-ne-ten-Batista. Nezdálo se, že by objevili něco zvlášť alarmujícího, a ani od pecí neproběhly nějaké panické vlny směrem k místu, kde se ukrýval Temný společník.

Pokud tedy jeho druhý útěk nevyvolalo nic přede mnou, tak potom co? Co když se jedná o nějaký druh tajemného vnitřního narušení? Možná můj nový stav hrozícího manželství a nevlastního rodičovství mého Společníka nějak ničí. Stávám se snad příliš hodným partnerem na to, abych byl vhodným hostitelem? To by byl osud horší než pro někoho jiného smrt.

Uvědomil jsem si, že stojím hned na kraji prostoru vymezeného žlutou páskou a přede mnou se tyčí nějaká velká temná postava.

„Ehm, dobrý den,“ řekl. Byl to velký a svalnatý mladý týpek s přerostlými zplihlými vlasy a výrazem člověka, který věří na dýchání ústy.

„Co pro vás mohu udělat, občane?“ odvětil jsem.

„Vy jste, ehm, no však víte,“ vysoukal ze sebe. „Něco jako polda?“

„Tak trochu,“ řekl jsem.

Kývl a chvíli si to v hlavě rovnal, pak se rozhlédl kolem sebe a za sebe, jako by tam hledal něco k snědku. Vzadu na krku měl jedno z těch nešťastných tetování, jež se stala tak populární, nějaký orientální

symbol či znak. Nejspíš se překládal jako „dlouhé vedení“. Poškrábal se na tetování, jako kdyby slyšel, že o něm právě přemýšlím, pak se obrátil ke mně a vyhrkl: „Dělám si starosti o Jessicu.“

„Ovšem, to je normální,“ ujistil jsem ho. „Kdo by si nedělal?“

„Nevědí, jestli náhodou jedna z nich není ona?“ zeptal se. „Jsem něco jako její kluk.“

Nyní se tomu mladému džentlmenovi konečně podařilo získat si mou profesionální pozornost. „Jessica se pohřešuje?“ ujistil jsem se.

Přikývl. „Měla, víte, se mnou jít do školy. Jako každý ráno, jasný? A po škole se učit. Ale včera se vůbec neukázala. Tak jsem si začal myslet, ehm...“ ušklíbl se, zjevně při myšlení nezvládal současně i mluvení.

„Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se.

„Kurt,“ odpověděl. „Kurt Wagner. A vy?“

„Dexter,“ řekl jsem. „Počkejte chvíli tady, Kurte.“ Pospíšil jsem si za Deborahou, než úsilí myslet na tom hochovi napáchá nenapravitelnou paseku.

„Deboro,“ zavolal jsem na ni, „možná bychom si mohli teď dát menší pauzu.“

„Hele, tohle nejsou ty správný pece,“ zavrčela. „Na tělo jsou moc malý.“

„Ne,“ řekl jsem. „Ale támhleten mladík postrádá jednu dívku.“

Prudce zvedla hlavu, pak vstala a napružila se skoro jako lovecký pes, když zavětrí kořist. Pohlédla na Jessičina rádoby přítele, ten se podíval na ni a nejistě přešlápl. „Už bylo načase,“ utrousila a zamířila k němu.

Podíval jsem se na Angela. Jen pokrčil rameny a vstal. Chvíli se zdálo, že se chystá něco říct. Ale pak potřásl hlavou, oprášil si ruce a vydal se za Deborahou poslechnout si, co jí řekne Kurt; nechal mě tam stát dočista samotinkého, jen s mými temnými myšlenkami.

Stačí jen pozorovat, někdy není třeba nic víc. Ovšemže je tu pevně přesvědčení, že pozorování nevyhnutelně povede k vzdušnému nádhernému výtrysku krve, k omamnému rozbouření citů vyzařujících z obětí, k sílící symfonii řízeného šílenství, když se zápalná oběť propadá do nádherné smrti... Vše tohle přijde. Nyní

však stačilo Pátrači pozorovat a nasávat lahodný pocit anonymní a svrchované síly a moci. Cítil neklid toho druhého. Ten neklid poroste, bude sílit, až změni tóninu a stane se strachem, pak panickou hrůzou a konečně plnokrevným děsem. Všechno má svůj správný čas.

Pátrač si všiml, jak ten druhý pozoruje dav, hledá nějaké vodítko ke zdroji rostoucího pocitu nebezpečí, který mu jítřil smysly. Pochopitelně nic neobjeví. Ještě ne. Ne, dokud se *on sám* nerozhodne, že přišel správný čas. Ne, dokud *on sám* nedožene toho druhého k ochromující a otupující panice. Teprve pak přestane pozorovat a zahájí závěrečnou akci.

A do té doby – je čas nechat toho druhého, aby začal naslouchat melodii strachu.

KAPITOLA 11

Jmenovala se Jessica Ortegová. Studovala první ročník a bydlela v jednom z blízkých rezidenčních domů. Číslo jejího pokoje jsme zjistili od Kurta a Debora nechala Angela čekat u pecí, dokud nepřijede vůz se specialisty a nepřevezmou to.

Nikdy jsem nepochopil, proč se zdejší ubytovnárnám říká rezidenční domy, a ne koleje. Možná proto, že vypadají spíše jako dnešní hotely. Žádné břečťanem obrostlé letité zdi ukrývající v nitru posvátné klenuté chodby; vstupní halu tvořila spousta skla a květin v keramických vázách a koberce na chodbách zářily čistotou a vypadaly nově.

Zastavili jsme se u dveří Jessičina pokoje. V úrovni očí měly malý, čistý štítek, na kterém stálo: *ARIEL GOLDMANOVÁ & JESSICA ORTEGOVÁ*. Pod jmény stálo menším písmem: *Vstup pouze s alkoholem*. Někdo podtrhl „Vstup“ a naškrábal pod něj: *vážně?*

Debora na mě mrkla. „Paříčky,“ poznamenala.

„Někdo to dělat musí,“ podotkl jsem.

Odfrkla si a zaklepala. Neozvala se žádná odpověď a Deb počkala dlouhé tři vteřiny, než zaklepala znovu, tentokrát mnohem důrazněji.

Uslyšel jsem, jak se otevírají dveře za mnou, otočil jsem se a uviděl na kost vychrtlou dívku s krátkými blond vlasy a brýlemi, jak na nás zírá. „Nejsou tady,“ prohlásila s jasným nesouhlasem. „Nejspíš už pár dnů. Konečně máme poprvé za celý semestr aspoň chvíli klid.“

„Nevíte, kam zmizely?“ zeptala se jí Debora.

Dívka jen obrátila oči v sloup. „Někde musí být ještě větší pařba,“

vysvětlila.

„Kdy jste je viděla naposledy?“ zajímala se Debora.

Děvče pokrčilo rameny. „Tyhle dvě jsou spíš slyšet než vidět. Ve dne v noci hudba na plný pecky a věčný hihňání, jasný? Jsou jako osina v zadku pro všechny, kdo skutečně studují a choděj na přednášky.“ Potřásla hlavou, až se jí krátké vlasy rozlétly do stran. „Teda nic ve zlým.“

„Tak kdy jste je naposledy slyšela?“ obměnil jsem Debinu otázku.

Pohlédla na mě. „Jste snad policajti nebo co? Co zas provedly?“

„A co provedly předtím?“ zeptala se Deb.

Povzdechla si. „Pokuty za parkování. Spousta pokut. Jednou řízení v opilosti. Hele, nechci, aby to vypadalo, jako že je špehuju nebo něco takovýho.“

„Řekla byste, že je pro ně neobvyklé být takhle dlouho pryč?“ zajímal jsem se.

„Neobvyklý by bylo, kdyby se ukázaly na přednáškách. Nechápu, jak mohly dostat jedinej zápočet. Teda,“ věnovala nám krátký úšklebek, „dokážu si živě představit, za co je dostaly, ale –“ Opět trhla rameny. Nepodělila se s námi o svou představu, tedy nepočítám-li ten úšklebek.

„Které kurzy měly společné?“ zeptala se Debora.

Dívka znovu pokrčila rameny a potřásla hlavou. „Tak to se budete muset zeptat na studijním,“ odpověděla.

Cesta na rektorát nebyla nijak příšerně dlouhá, zejména ne při tempu, které nasadila Debora. Nakonec se mi podařilo s ní srovnat krok a dokonce mi ještě zbylo dost dechu na to, abych jí položil pár konkrétních dotazů. „Proč tě zajímá, na které přednášky chodily spolu?“

Debora netrpělivě mávla rukou. „Jestli má ta holka pravdu, tak Jessica a její spolubydlící –“

„Ariel Goldmanová,“ upřesnil jsem.

„Správně. Takže jestli si dobré známky zajišťovaly sexem, chci přirozeně mluvit s jejich profesory.“

Při prvním pohledu to dávalo smysl; sex je jedním z nejčastějších vražedných motivů, což mi nějak nesedí se skutečností, že se prý často spojuje s láskou. Nicméně jedna drobnost mi na tom neseděla.

„Proč by je ale nějaký profesor takhle opékal a řezal jim hlavy? Proč by je jednoduše neuškrtil a těla pak nepohodil do kontejneru?“

Debora však jen potřásla hlavou. „Není důležitý, *jak* to spáchal. Důležitý je, *jestli* to spáchal.“

„No dobře,“ nechal jsem to být. „A nakolik jsme si jistí, že oběťmi jsou skutečně ty dvě?“

„Dost jistí na to, abysme si promluvili s jejich učiteli,“ poučila mě. „Pro začátek.“

Dorazili jsme do kanceláře kvestora, a když Deb zablýskala odznakem, uvedli nás hned dál. Ale pak Deboru čekalo dobrých třicet minut netrpělivého přecházení sem a tam a mumlání, než jsem prošel s asistentkou kvestora počítačové záznamy. Vyšlo najevo, že Jessica s Ariel navštěvovaly hned několik společných kurzů, a já vytiskl jména, služební čísla a adresy příslušných profesorů. Debora se podívala na seznam a přikývla. „Tihle dva, Bukovich a Halpern, mají právě konzultační hodiny,“ prohlásila. „Můžeme začít s nima.“

A tak jsme s Deborou znovu vyšli ven do dusného dne a vydali se napříč univerzitním areálem.

„Je fajn ocitnout se znovu na akademické půdě, co?“ nadhodil jsem ve snaze, jako vždy marné, udržet tok příjemné konverzace.

Debora si jen odfrkla. „Fajn bude, jestli dokážeme s jistotou identifikovat ta těla a třeba se i trochu přiblížit k dopadení pachatele.“

Nemyslel jsem si, že by nás identifikace těl skutečně mohla přivést blíž k identifikaci vraha, ale už jsem se nejednou mýlil; policejní práce u každého případu probíhá rutinně podle určitého postupu a jednou ze silných a hrdých tradic našeho řemesla je to, že se sluší zjistit, jak se jmenovali mrtví. A tak jsem se snaživě ploužil vedle Debory k úřední budově, kde působili zmínění dva profesori.

Kabinet profesora Halperna byl v přízemí hned vedle hlavního vchodu, a než se vstupní dveře stačily zavřít, Deb již klepala na jeho dveře. Neozvala se žádná odpověď. Debora zkusila otevřít, ale bylo zamčeno; zabušila na dveře ještě jednou s tímž výsledkem.

Nějaký muž procházel kolem, zastavil se u dveří sousedního kabinetu a podíval se na nás se zdviženým obočím. „Hledáte Jerryho Halperna?“ prohodil. „Myslím, že tu dnes není.“

„A nevíte, kde je?“ zeptala se Debora.

Pousmál se. „Podle mě doma, ve svém bytě, když není tady. Proč se ptáte?“

Deb vytáhla odznak a ukázala mu ho. Nezdálo se, že by to na něj udělalo dojem. „Aha,“ utrousil. „Souvisí to nějak s těmi dvěma mrtvými tady v areálu?“

„Máte snad nějaký důvod myslet si, že ano?“ zajímala se Debora.

„Ehm, n-ne-e,“ vyhrkl zaskočeně, „vlastně ne.“

Debora na něj dál vyčkávavě hleděla, ale on už nic neřekl. „Můžete mi sdělit své jméno, pane?“ vyzvala ho nakonec.

„Jsem doktor Wilkins,“ odpověděl a kývl ke dveřím, před kterými stál. „Tohle je můj kabinet.“

„Takže, doktore Wilkinsi,“ pronesla Debora. „Mohl byste mi laskavě vysvětlit, co znamenala ta vaše poznámka o profesoru Halpernovi?“

Wilkins našpulil rty. „Noo,“ protáhl váhavě. „Jerry je moc milý chlapík, ale když jde o vyšetřování vraždy...“ odmlčel se a nechal načatou věru chvíli viset ve vzduchu. Debora mlčky čekala. „Tak dobře,“ spustil konečně, „myslím, že to bylo minulou středu, když jsem zaslechl z jeho kabinetu nějaký hluk.“ Potřásl hlavou. „Tyhle zdi jsou jako z papíru.“

„O jaký šlo hluk?“ zeptala se Debora.

„O křik,“ vysvětlil. „Jako hádka nebo dokonce potyčka. Vyhlédl jsem ze dveří a uviděl nějakou studentku. Vypotácela se z Halpernova kabinetu a pak utíkala pryč. Byla, ehm – měla roztrženou blůzu.“

„A nepoznal jste ji náhodou?“ zeptala se Debora.

„Ano,“ odpověděl Wilkins. „Minulý semestr jsem ji učil. Jmenuje se Ariel Goldmanová. Moc hezká dívka, ale žádný studijní typ.“

Debora se na mě podívala a já povzbudivě přikývl. „Myslíte, že se ji Halpern pokusil znásilnit?“ nadhodila.

Wilkins naklonil hlavu na stranu a zvedl ruku. „To nemohu s jistotou říct. Ale vypadalo to tak.“

Debora hleděla na Wilkinse, ale ten už nic neřekl, proto kývla a pronesla: „Děkuji vám, doktore Wilkinsi. Hodně jste nám pomohl.“

„To doufám,“ odpověděl, otočil se, otevřel dveře a zmizel ve

svém kabinetu. Deb již nahlížela do vytištěného seznamu.

„Halpern bydlí jen asi míli odtud,“ řekla a zamířila ke dveřím. Znovu jsem musel popoběhnout, abych s ní srovnal krok.

„Kterou teorii jsme opustili?“ zeptal jsem se jí. „Tu, že se Ariel pokusila Halperna svést? Anebo tu, že se ji pokusil znásilnit?“

„Zatím žádnou,“ odsekla. „Ani jednu, dokud si nepromluvíme s Halpernem.“

KAPITOLA 12

Doktor Jerry Halpern měl být ani ne dvě míle od univerzitního areálu v dvoupatrovém domě, který byl nejspíš před čtyřiceti lety moc hezký. Hned po Debořině zaklepání nám otevřel, a jak mu zasvitlo slunce do očí, zamžoural na nás. Byl to pětatřicátník s hubenou, nezdravě vyhlížející postavou a pár dní se neholil. „Přejete si?“ zeptal se třaslavým hlasem, který by se hodil tak pro osmdesátiletého profesora. Odkáslal si a zkusil to znovu. „Co se děje?“

Debora mu ukázala odznak a řekla: „Můžeme dovnitř, prosím?“

Halpern vyvalil oči na odznak a celý zplihl. „Já nic ne – co, co se – proč chcete dovnitř?“ vykotkal ze sebe.

„Rádi bychom vám položili pár otázek,“ odpověděla Debora. „O Ariel Goldmanové.“

Halpern omdlel.

Nevídám moc často, že by mou sestřičku něco překvapilo – na to se až příliš dobře ovládá. Takže bylo pro mě zadostiučinění vidět ji s pusou dokořán, když se Halpern sesunul k zemi. Vykouzlil jsem odpovídající výraz a sehnul se k němu, abych mu nahmatl puls.

„Srdce mu pořád tluče,“ oznámil jsem.

„Odnes ho dovnitř,“ poručila Debora. Poslechl jsem ji.

Jeho byt nejspíš nebyl tak malý, jak se zdál, ale zdi lemovaly přetékající knihovny a pracovní stůl se prohýbal pod papíry a dalšími knihami. Ve zbytku prostoru stála otlučená a omšele působící pohovka pro dva a čalouněné křeslo se stojací lampou. Podánilo se mi Halperna hodit na pohovku, ta pod ním zaskřípala a varovně podklesla.

Napřímil jsem se a málem narazil do Debory, která stála nad námi a shlížela dolů na Halperna. „Raději počkej, dokud se neprobere, než ho zase začneš děsit,“ upozornil jsem ji.

„Ten mizera něco ví,“ řekla. „Proč by se jinak takhle skácel?“

„Podvýchiva?“ navrhl jsem.

„Probud' ho,“ poručila.

Podíval jsem se na ni, jestli si dělá legraci, ale pochopitelně to myslela smrtelně vážně. „A co bys navrhovala?“ zeptal jsem se. „Vonné soli jsem nechal doma.“

„Nemůžeme tu jen takhle stát a čekat,“ namítla. A naklonila se k němu, jako kdyby s ním chtěla zatřást nebo ho praštit do nosu.

Ale naštěstí si Halpern vybral právě tuto chvíli k procitnutí. Několikrát zamžikal a pak otevřel oči; jak nás uviděl, celý se napjal. „Co ode mě chcete?“ vydechl.

„Slibujete, že znovu neomdlíte?“ zajímal jsem se. Debora se na mě zamračila a odehnala mě štulcem pryč.

„Ariel Goldmanová,“ připomněla.

„Proboha,“ zakvílel Halpern. „Věděl jsem, že to takhle skončí.“

„A měl jste pravdu,“ utěšil jsem ho.

„Musíte mi věřit,“ vykoktal a pokusil se posadit. „Já to neudělal.“

„No dobrá,“ pronesla Deb. „Tak kdo?“

„Udělala si to sama,“ vyhrkl přesvědčeně.

Debora se na mě podívala; nejspíš proto, abych jí vysvětlil, proč je Halpern tak zjevně nepřičetný. Bohužel jsem jí nedokázal vyhovět, a tak pohlédla zpátky na něj. „Takže si to udělala sama,“ opáčila hlasem, z nějž číselá policajtská pochybnost.

„Ano,“ trval na svém. „Chtěla, aby to vypadalo, jako že jsem to udělal já, abych jí musel dát dobrou známku.“

„Takže se sama upálila,“ řekla Debora velice pomalu a zřetelně, jako by mluvila k tříletému děcku, „a pak si uřízla hlavu. Proto jste jí pak musel dát dobrou známku.“

„Doufám, že za tu námahu dostala minimálně dvojku,“ dodal jsem.

Halpern na nás vytřeštil oči, čelist mu poklesla a křečovitě se rozklepala, jako kdyby se ji pokoušel zavřít, ale praskla mu šlachy. „Coo...“ vykoktal nakonec. „O čem to mluvíte?“

„O Ariel Goldmanové,“ upřesnila Deb. „A o její spolubydlící Jessice Ortegové. Někdo je upálil. A uřezal jim hlavy. Co nám o tom můžete říct, Jerry?“

Halpern sebou nepravdělně škubal a dlouho nic neříkal. „J-j-jsou mrtvé?“ zašeptal nakonec.

„Jerry,“ připomněla Debora, „měly uřezané hlavy. Tak co myslíte?“ Sledoval jsem s velkým zájmem, jak Halpernova tvář prošla celou paletou výrazů, vystřídala škálu nechápavých a prázdných obličejů, až nakonec, když mince zapadla do automatu, se znovu ustálila na pokleslé čelisti. „Vy-vy si myslíte, že... to přece nemůžete –“

„Obávám se, že můžu, Jerry,“ namítla Debora. „Pokud mi neřeknete, proč bych nemohla.“

„Ale tohle – já nikdy,“ zablekotal.

„Někdo to udělal,“ poznamenal jsem.

„Ano, ale... proboha,“ zaskučel.

„Jerry,“ přerušila ho Debora. „Na co jste myslel, že jsme se vás přišli zeptat?“

„Na-na to znásilnění,“ odpověděl. „Když jsem ji neznásilnil.“

Nejspíš někde existuje svět, kde všechno dává hezky smysl, ale zjevně v něm nežijeme. „Když jste ji *neznásilnil*?“ ujistila se Debora.

„Ano, víte – ona to po mně chtěla, ehm,“ vykoktal.

„Ona chtěla, abyste ji znásilnil?“ opáčil jsem.

„Ona-ona,“ pokračoval a začal rudnout, „ona mi nabídla, ehm, sex. Za dobrou známku,“ řekl a sklopil hlavu. „A já odmítl.“

„A pak vám řekla, abyste ji znásilnil?“ pronesl jsem nechápavě. Debora mi uštědřila loktem štulec.

„Vážně jste ji odmítl, Jerry?“ zajímala se Debora. „Takovou hezkou holku?“

„Právě tehdy, ehm,“ navázal, „mi řekla, že dostane jedničku ať už tak, nebo jinak. A pak se popadla za halenku, roztrhla si ji a začala ječet.“ Polkl naprázdno, ale nepodíval se na nás.

„Pokračujte,“ vyzvala ho Debora.

„Potom na mě takhle zamávala,“ řekl, zvedl ruku a mávl na pozdrav. „A pak vyběhla na chodbu.“ Konečně zvedl oči. „Letos

mám dostat definitivu,“ dodal. „Jestli se něco takového rozkřikne, mám po kariéře.“

„Chápu,“ pronesla Deb mimořádně chápavě. „Takže jste ji zabil, abyste si zachránil kariéru.“

„Cože? Ne!“ vybuchl. „Já ji nezabil!“

„Tak kdo to udělal, Jerry?“ naléhala Debora.

„Já nevím!“ řekl a znělo to téměř podrážděně, jako bychom ho obvinili, že snědl poslední bonbon. Debora na něj jen mlčky zírala a on zase na ni, pak uhnul pohledem ke mně a nakonec se podíval zpět na ni. „Já to neudělal!“ trval na svém.

„Ráda bych vám věřila, Jerry,“ prohlásila Debora. „Ale vážně to nezávisí jen na mně.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se.

„Musím vás požádat, abyste šel se mnou,“ pronesla.

„Vy mě *zatýkáte*?“ zasípěl.

„Jen vás odvezu na stanici, abyste nám zodpověděl pár otázek, to je celé,“ opravila ho konejšivě.

„Proboha,“ vydechl. „Vy mě *zatýkáte*. To – ne. Ne.“

„Nedělejte si to ještě těžší, profesore,“ podotkla Debora. „Myslím, že nebudeme potřebovat pouta, co vy na to?“

Dlouho na ni jen hleděl a pak náhle vyskočil a vrhl se ke dveřím. Ale naneštěstí pro něj a pro jeho mistrný plán útěku musel proběhnout kolem mě a Dexter je všeobecně a oprávněně proslulý bleskurychlými reflexy. Nastavil jsem profesorovi nohu a on se natáhl jak široký tak dlouhý tváří k zemi, až mu hlavička zaduněla o podlahu.

„Au,“ dodal.

Zazubil jsem se na Deboru. „Počítám, že *budeš* potřebovat pouta,“ uzavřel jsem.

KAPITOLA 13

Nejsem doopravdy paranoidní. Nevěřím, že mne obklopují nějakí tajemní nepřátelé, kteří se mě snaží polapit, mučit a zabít. Pochopitelně si moc dobře uvědomuji, že pokud zanedbám své maskování a vyjde najevo, co jsem zač, hned se celá společnost semkne a bude žádat mou pomalou a bolestivou smrt. Ale to není paranoia, jen chladný a logický pohled na skutečný stav věcí, a nijak mě neleká. Jen se prostě snažím být opatrný, aby k tomu nedošlo.

Velký kus mé opatrnosti však vždy naslouchal tichému šeptání Temného společníka a ten byl nyní ohledně sdílení myšlenek podivně stydlivý. A tak jsem čelil novému a znepokojivému vnitřnímu tichu, což mě náramně vyvádělo z rovnováhy a rozvířovalo to mou hladinu nejistoty. Začalo to pocitem u pecí, že mě někdo pozoruje, dokonce sleduje. A pak, když jsme se vraceli zpět na okrsek, nedokázal jsem se zbavit přesvědčení, že za námi jede nějaký vůz – je to realita? Jedná se o nějaký zlovolný záměr? A pokud ano, tak vůči mně nebo Deboře, anebo jde jen o běžnou paranoiu miamských řidičů?

Prohlížel jsem si ten vůz, bílou Toyotu Avalon, ve zpětném zrcátku. Držela se za námi celou cestu z univerzity, dokud Debora nezabočila na parkoviště, pak jednoduše projela kolem, aniž by zpomalila nebo nás z ní někdo pozoroval, ale stejně jsem se nedokázal zbavit absurdního pocitu, že nás skutečně sledovala. Nemohl jsem si být jistý, pokud mi to nepotvrdí Temný společník, což neudělal – vydal ze sebe jen něco jako sykové odkašlání, a tak se mi zdálo hloupé se s tím svěřit Deboře.

A později, když jsem vyšel z budovy ke svému autu, abych se

večer vrátil domů, přepadl mě znovu tentýž pocit, že mě někdo nebo něco sleduje – ale šlo jen o *pocit*. Ne o varování, ne o vnitřní šepot ze stínu, ne o poplašné třepetání neviditelných černých křídel – jen o *pocit*. A to mě znervózňovalo. Když promluví Společník, naslouchám. Jednám. Ale on teď mlčel, jen se svíjel, a já neměl představu, jak na to zareagovat. Proto jsem při nedostatku konkrétnější náповědy během jízdy domů na jih jen sledoval zpětné zrcátko.

Tak takhle to chutná, být člověkem? Kráčet životem s neustálým pocitem, že jste jen bezmocná kořist, potácet se jako štvaná zvěř, když vám za patami slintají tygři? Pokud ano, rozhodně to vysvětluje mnohé z lidského chování. Já jakožto šelma znám velice důvěrně pocit moci, když se pohybuji v přestrojení stádem potenciální kořisti, znám vědomí, že mohu každým okamžikem oddělit kohokoliv z nich od zbytku stáda. Ale bez slůvka podpory od Společníka jsem se stádem nejen splýval; stával jsem se jeho skutečnou součástí, stejně bezbrannou. Byl jsem kořistí, a to se mi nelíbilo. Stával jsem se mnohem ostražitějším.

A když jsem sjel na dálnici, znovu se za mnou vynořila bílá Toyota Avalon a sledovala mě.

Po světě pochopitelně jezdí spousta bílých Toyot Avalon. Japonci koneckonců prohráli válku, a to jim dává právo dominovat na našem automobilovém trhu. A nepochybně míří domů spousta stejných avalonů právě touhle přeplněnou dálnicí, kterou jsem si zvolil i já. Logicky vzato je zde spousta směrů, kudy jet, a dávalo dokonalý smysl, že jedním z nich jede i bílá avalonka. A také nebylo logické předpokládat, že by někdo chtěl sledovat právě mě; přece jsem nic neprovedl. Tedy, co mi kdo může dokázat?

A tak bylo ode mne dokonale nelogické mít pocit, že mě někdo sleduje, což ale nevysvětlovalo, proč jsem náhle odbočil z dálnice a jel raději vedlejší ulicí.

A také to nevysvětlovalo, proč mě bílá avalonka následovala.

Držela se hezky zpátky, jak by to udělal každý dravec, aby nepoplašil vybranou kořist – anebo jako každý normální člověk, který se náhodou rozhodl odbočit stejně jako já. Proto jsem se stejnou netypickou nelogičností znovu přešel do krajního pruhu a

odbočil tentokrát vlevo, do malé uličky s obytnými domky.

Chvíli na to mě druhé auto sledovalo i tam.

Jak jsem se zmínil, démonický Dexter neví, co je strach. Z toho vyplývá, že to prudké bušení srdce, vyprahlost v ústech a pot řinoucí se mi po rukou jsou jen důsledkem vážného znepokojení.

Vůbec se mi ten pocit nezamlouval. Už jsem nebyl rytířem Porcovacího nože. Můj meč a zbroj zůstaly někde v hradním sklepení a já se ocitl na bitevním poli bez nich, náhle jen snadná a chutná oběť, a aniž bych mohl uvést nějaký důvod, byl jsem si jistý, že něco krvelačného zavěťilo můj pach.

Znovu jsem zahrnul doprava – a než jsem stačil zareagovat, projel jsem kolem značky SLEPÁ ULICE.

Ocitl jsem se v pasti. Byl jsem chycen.

Z nějaké příčiny jsem zpomalil a počkal na pronásledovatele. Předpokládám, že jsem se chtěl jen ujistit, že je bílá avalonka skutečně za mnou. Byla. Pokračoval jsem na konec ulice, kde se silnice rozšiřovala na malý kruhový plácek, kde se dalo obrátit. Na příjezdové cestě domu na konci ulice nestála žádná auta. Zahrnul jsem tam, vypnul motor a čekal, překvapený tím, jak mi buší srdce, a neschopností cokoli udělat kromě strnulého čekání na nevyhnutelné drápy a zuby toho, co mě loví.

Bílý vůz se blížil. Zpomalil, když dojel k otočce, ještě víc zpomalil, když přijížděl ke mně...

A pak projel okolo, dokončil otočku, vyrazil zpět na hlavní a rozplynul se v záři zapadajícího miamského slunce.

Sledoval jsem, jak odjíždí, a když zadní světla zmizela za rohem, náhle mi došlo, že jsem zapomněl dýchat. Radostně jsem využil luxusu této znovunabyté schopnosti: A aj, bylo to velmi dobré. Když jsem doplnil zásoby kyslíku a stal se znovu sám sebou, začal jsem si připadat naprosto hloupě. Vždyť co se to vlastně ve skutečnosti odehrálo? Zdálo se mi, že mě sleduje nějaké auto. A pak zase odjelo pryč. Existoval milion důvodů, proč si dotyčný mohl vybrat stejnou trasu jako já, a většina se dala shrnout jedním slovem – náhoda. A pak, když se dojemně dostrašený Dexter celý zpocený klepal na sedadle, co ten velký zlý auták udělal? Projel kolem. Jeho řidič nezastavil a nezíral, nezavrčel na mě, ani po mně nehodil ruční

granát. Prostě jen projel kolem a nechal mě tu sedět v loužičce vlastního absurdního strachu.

Vtom mi na okénko někdo zaklepal a já si leknutím div neurazil hlavu o střechu.

Ohlédl jsem se. Nějaký muž ve středním věku s knírkem a ošklivými jizvami od akné se nakláněl k autu a zíral dovnitř na mě. Až doted jsem si ho nevšiml; jen další důkaz, jak jsem osiřelý a bezbranný.

Stáhl jsem okénko. „Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se muž.

„Ne, díky,“ odpověděl jsem mu, trochu zmatený tím, jakou pomoc by mi asi tak mohl nabídnout. Ale nenechal mě na pochybách.

„Jste na mý příjezdový cestě,“ upozornil mě.

„Aha,“ pronesl jsem bystře a došlo mi, že má nejspíš pravdu a právem očekává nějaké vysvětlení. „Hledám Vinnyho,“ odtušil jsem. Žádný zázrak, ale za daných okolností to postačí.

„Tak to jste na špatném místě,“ prohlásil muž s určitým zvilým zadostiučiněním, což mě znovu trochu usebralo.

„Tak pardon,“ řekl jsem. Vytáhl jsem okénko a zacouval pryč z příjezdové cesty; muž tam dál stál a sledoval, jak odjíždím, nejspíš aby se ujistil, že najednou nevyskočím ven a nenapadnu ho mačetou. Za pár okamžiků jsem se již znovu ocitl v krvelačném chaosu dálnice US 1. A jak mě pohltilo rutinní násilí provozu a zavřelo se kolem mě jako hřejivá přikrývka, pomalu jsem vplul zpět do své kůže. Zase jsem doma, za polozhroucenými zdmi strašidelného hradu Dexter, v němž sklepení zeje prázdnotou, a tak podobně.

Ještě nikdy předtím jsem se necítil tak hloupě, tedy přesněji řečeno, se skutečnou lidskou bytostí jsem se ztotožnil, jak to jen bylo možné. Co jsem si pro všechno na světě myslel? Nejspíš jsem nemyslel vůbec, jen jsem reagoval na bizarní záchvat paniky. Všechno to bylo příliš absurdní, zjevně příliš lidské a směšné, jen kdybych byl opravdový člověk, který se dokáže doopravdy smát. No dobrá. Přinejmenším jsem alespoň doopravdy směšný.

Dalších pár kilometrů jsem vymýšlel dostatečně urážlivé věci, které jsem si říkal jako trest za tu přehnaně ustrašenou reakci, a když jsem posléze zahýbal na příjezd k Ritině domu, byl jsem už natolik sám sebou smrtelně pozurážený, že jsem se hned cítil lépe. Z auta

jsem už vystupoval s téměř nepředstíraným úsměvem na rtech, vyvolaným pýchou na nezměrné hlubiny dostrašeného Dextera. A jak jsem udělal první krok a začal otáčet hlavu k domku, kolem pomalu projel nějaký vůz.

Nějaký? Pochopitelně bílá avalonka.

Pokud na světě existuje něco jako spravedlnost, pak tohle bylo nepochybně jedno z jejích soukromých představení určených jen pro mé oči. Mnohokrát jsem se totiž kochal pohledem na nějakého člověka, jak stojí s otevřenou pusou, naprosto paralyzovaný překvapením a strachem, a nyní se zde ocitl ve stejné hloupém postoji i Dexter. Ztuhlý na místě, neschopný se pohnout, nadokázal si ani utřít stékající slinu; pozoroval jsem ten vůz, jak projíždí pomalu kolem, a jediná myšlenka, na kterou jsem se zmohl, byla, že musím vypadat nesmírně hloupě.

Přírozeně bych vypadal ještě daleko hloupěji, kdyby řidič bílého vozu, ať už to byl kdokoli, udělal něco jiného, než jen projel pomalu kolem mě. Ale naštěstí pro mnoho lidí, kteří mě znají a milují – minimálně dva, pokud počítám i sebe – auto projelo kolem bez zastávky. Jen na okamžik se mi zazdalo, že jsem zahlédl nějakou tvář, hledící na mě z místa řidiče. A pak přidal plyn, trochu odbočil doprostřed silnice, takže světlo na chvíli ozářilo stříbrnou býčí hlavu, znak toyoty, a pak byl pryč.

A mě nenapadlo nic jiného, než konečně zavřít pusu, poškrábat se na hlavě a odpotácet se domů.

Zaznívalo tiché, ale velice hluboké a mocné dunění bubnu a stoupala ve mně radost zrozená z úlevy a očekávání věcí příštích. Pak se ozvaly trubky, nyní to bylo velmi blízko, zbývalo jen pár okamžiků, než to začne a konečně se to stane znovu, a radost přecházela v melodii, stále sílící, až se zdála vycházet odevšad. Cítil jsem, jak mne nohy nesou tam, kde mi hlasy slibují blaženost, dokonalé naplnění tou stoupající radostí, natolik dokonalé naplnění, že nás pozdvihne až k extázi...

...a pak jsem se probudil, srdce mi bušilo jako splašené a ten pocit úlevy určitě nebyl oprávněný a vůbec jsem tomu nerozuměl. Nešlo totiž o úlevu, jako když máte žízeň a napijete se vody, anebo

odpočíváte, když jste unavení, ačkoli i tohle v tom bylo obsaženo.

Ale – příliš jasně, než aby se mohlo jednat o omyl, a příliš hluboko, než aby šlo o něco zneklidňujícího – to byla také úleva, dostavující se po některém z mých tanců s d'áblem; úleva, která říká, že jste naplnili hlubinnou touhu svého nejvnitřnějšího Já a nyní můžete nějaký čas odpočívat a být spokojení.

A to nemohla být pravda. Bylo nemožné, abych prožil svůj nejniternější a nejsoukromější pocit jen tak vleže a ve spánku.

Pohlédl jsem na hodiny u postele, pět minut po půlnoci, nevhodná doba pro Dextera, aby byl vzhůru, zejména ne v takovou noc, kdy si naplánoval jen spát.

Na opačné straně lůžka tiše pochrupovala Rita a jemně sebou pošukávala jako psík, kterému se zdá, že honí zajíce.

A na mé straně postele zíral do tmy naprosto zmatený Dexter. Něco se vplížilo do mé bezesné noci a rozvířilo vody na moři klidu mého neosobního spánku. Nevěděl jsem, co to něco mohlo být, ale z nějakého nepochopitelného důvodu mě to učinilo velice šťastným, což bylo krajně podezřelé. Můj koníček s příchutí měsíčního světla mě těšil svým vlastním neemočným způsobem, a to stačilo. Nic jiného nikdy nesmělo vkročit do toho kouta Dexterova temného sklepení. Takto jsem si to zvolil. Měl jsem vlastní malý a pečlivě strážžený vnitřní koutek, hezky vyznačený a uzamčený, kde jsem pociťoval soukromou radost – za Oněch Nocí a nikdy jindy. Nic jiného pro mě nemělo smysl.

Tak co vpadlo dovnitř, vyrazilo dveře a zaplavilo mou kobku tím nezvaným a nechtěným pocitem? Co, pro všechno na světě, vůbec mohlo proniknout do mé svatyně s takovou zdrcující snadností?

Znovu jsem si lehl, rozhodnutý opět usnout a dokázat si tím, že jsem tu stále pánem, že se nic nestalo a určitě se už ani nestane. Tohle je Dexterovo území, já jsem tu králem. A nic jiného dovnitř nesmí. Zavřel jsem oči a obrátil se pro potvrzení ke svému autoritativnímu vnitřnímu hlasu, k nespornému vládci temných zákoutí všeho, co jsem, k Temnému společníkovi. Čekal jsem, že bude souhlasit, že zasyčí něco uklidňujícího, aby odkázal tu podmanivou hudbu a gejzíry pocitů, které vyvolala, do patřičných mezí, vyhnal je z mé temnoty do vnějšího světa. Čekal jsem, až něco

řekne, cokoliv, on však mlčel.

Dloubl jsem do něj hezky zostra podrážděnou myšlenkou: *Probud' se! Tak ukaž zuby!*

A on mlčel.

Pospíšil jsem si do všech svých zákoutí, křičel jsem se stále rostoucí obavou, volal jsem svého Společníka, ale jeho místo zelo prázdnotou, bylo vybydlené, pokoj k pronajmutí. Prostě zmizel, jako kdyby nikdy neexistoval.

Na místě, kde býval, jsem stále slyšel ozvěnu oné hudby, odrážející se od tvrdých zdí holého příbytku a kroužící v náhlé, palčivě bolestné prázdnotě.

Temný společník mě opustil.

KAPITOLA 14

Příští den jsem strávil jako na trní a doufal, že se Společník vrátí, a současně jsem byl přesvědčený, že to neudělá. A jak den plynul, to pochmurné přesvědčení stále sílilo a bylo čím dál bezútěšnější.

Uvnitř mne se náhle nacházel velký a pustý prostor a já neznal způsob, jak na něj myslet nebo jak se vyrovnat se zející prázdnotou, kterou jsem nikdy předtím nezakusil. Rozhodně bych netvrdil, že se cítím sklíčený, protože to mi vždy přišlo jako navýsost požitkářský luxus, ale byl jsem akutně nesvůj a celý den jsem prožíval jako v hustém sirupu úzkostné bázně.

Kam zmizel můj Společník a proč? Vráť se ještě? Takové otázky mě nevyhnutelně stahovaly dolů k ještě znepokojivější spekulaci: co je vlastně Společník zač a proč ke mně vůbec přišel?

Zjištění, jak zásadně jsem definoval sebe sama skrze něco, co vlastně není mé Já – anebo naopak je? – mě nutilo k ještě hlubšímu zamyšlení. Možná celá osobnost Temného společníka není nic jiného než úchylný výtvar nemocné mysli, pavouci síť k zachycování drobných střípků profiltrované reality, a má mě chránit před strašlivou pravdou o tom, co vlastně ve skutečnosti jsem. Klidně by to bylo možné; dobře se vyznám v základech psychologie a už nějaký čas předpokládám, že se pohybuji dost silně mimo normu. Jsem s tím vyrovnaný; výborně si vystačím bez toho, že by se se mnou spojovala byť i jen špetka normálního lidství.

Alespoň doteď to fungovalo. Ale náhle jsem se ocitl zcela osamocený a nic se mi již nejevilo jako zřejmé a ostře vykreslené. A poprvé jsem se v tom všem opravdu potřeboval vyznat.

Existuje jen pár zaměstnání, kde vás platí za sebezpytování,

dokonce i o něčem tak důležitém, jako jsou zmizelí Temní společníci. Ne, Dexter zkrátka musí dál nést své břímě. Zejména když mu nad hlavou praská bičem Debora.

Naštěstí je má práce především rutina; ráno jsem strávil společně s kolegy pročesáváním Halpernova bytu a pátráním po nějakých konkrétních důkazech jeho viny. Naštěstí bylo důkazů tolik, že si vyžádaly jen málo skutečné práce.

Vzadu ve skříni jsme našli ponožku s několika kapkami krve. Pod pohovkou byla bílá plátěnka se skvrnou stejné krve. Plastový pytel na prádlo v koupelně ukrýval kalhoty s opálenými manžetami a ještě větším množstvím krve, spoustou drobných kapiček ztvrdlých žárem.

Dobře že toho bylo tolik hned na ráně, protože Dexter dnes skutečně neměl svou obvyklou britkou a dychtivou formu. Zjistil jsem, že se vznáším v úzkostné šedavé mlze a přemýšlím, jestli se Společník vrátí, a pak jsem opět skočil zpět do reality a přistihl se, že stojím v přístěnku a držím špinavou ponožku se stopami krve. Pokud by šlo o skutečné vyšetřování, nejsem si jistý, že bych tehdy dokázal odvést nějaký extra výkon.

Naštěstí nebyl zapotřebí. Ještě nikdy předtím jsem neviděl takovou záplavu jasných a nápadných důkazů u někoho, kdo měl několik dnů čas je všechny uklidit. Když se oddávám svému koníčku, jsem čistotný, pečlivý a během pár minut laboratorně nepostižitelný; Halpern nechal uplynout pár dnů, aniž by podnikl alespoň ta nejnutnější opatření. Bylo to téměř až příliš snadné, a když jsme zkoumali jeho vůz, vynechal jsem i „téměř“. Na středové opěrce předního sedadla svítil otisk vyvedený v zaschlé krvi.

Bylo pochopitelně stále možné, že laboratorní rozbor prokáže, že se jedná o kuřecí krev a Halpern se věnuje jen nevinnému koníčku, třeba amatérskému kuchání drůbeže. Ale nějak jsem tomu nevěřil. Zdálo se jasné jakoacka, že Halpern někomu provedl něco skutečně nepěkného.

A přesto na mě dorážela malá utkvělá myšlenka, že to je právě díky té zřejmosti až příliš snadné. Něco prostě nebylo zcela v pořádku. Ale protože jsem neměl Společníka, který by mě správně nasměroval, nechal jsem si to pro sebe. V každém případě by bylo kruté propíchnout spokojené Deboře balónek. Ta přímo zářila

uspokojením, jak se objevovaly stále nové důkazy a Halpern čím dál víc vypadal jako naprostý dement.

Debora si skutečně pobrukovala nějakou písničku, když mě táhla s sebou na jeho výslech, což jen zvýšilo o další stupeň můj neklid. Sledoval jsem ji, když jsme vcházeli do místnosti, kde nás čekal Halpern. Nevzpomínám si, kdy jsem ji naposledy viděl tak šťastnou. Dokonce si zapomněla nasadit i svůj oblíbený výraz věčné nespokojenosti. Působilo to mimořádně nepřírozeně, jako naprosté narušení přírodních zákonů, jako kdyby se najednou všichni na dálnici I-95 rozhodli jet předepsanou rychlostí a ohleduplně.

„No, Jerry,“ spustila přívětivě, když jsme se usazovali do židlí proti němu. „Nechcete nám něco říct o těch dvou dívkách?“

„Není co,“ odušil. Byl hodně bledý, skoro zelený, ale vypadal mnohem zatvrzeleji, než když jsme ho sem přivedli. „Děláte velkou chybu,“ dodal. „Nic jsem neprovedl.“

Debora se na mě zazubila a potřásla hlavou. „Tak on nic neprovedl,“ opáčila spokojeně.

„Je to možné,“ ozval jsem se. „Třeba ty krvavé šaty nastražil do jeho bytu někdo jiný, zatímco on fandil školnímu týmu.“

„Takhle se to stalo, Jerry?“ zapředla Deb. „Dal vám do bytu ty krvavé šaty někdo jiný?“

Pokud to vůbec šlo, zezelenal ještě víc. „Jaké – krvavé – o čem to mluvíte?“

Usmála se na něj. „Jerry. Našli jsme kalhoty, vaše kalhoty s krvavými skvrnami. Ty odpovídají krvi obětí. Našli jsme botu a ponožku – totéž. A ve vašem autě jsme objevili krvavý otisk prstu. Váš otisk, jejich krev.“ Debora se zaklonila v židli a složila ruce na prsou. „Tak co, osvěží vám to trochu paměť, Jerry?“

Když mluvila, začal Halpern vrtět hlavou a pokračoval v tom, jako by šlo o nějaký podivný reflex a vůbec si ho neuvědomoval. „Ne,“ prohlásil. „Ne. To přece není... Ne.“

„Ne, Jerry?“ zanotovala Debora. „Co má znamenat to ne?“

Pořád ještě vrtěl hlavou. Odstríkla z něj kapka potu a dopadla na stůl, slyšel jsem, jak lapá po dechu. „Prosím,“ zakňoural. „To je šílené. Nic jsem neudělal. Proč mi to... tohle je jako Kafka, nic jsem neudělal.“

Debora se otočila ke mně a tázavě zvedla obočí. „Kavka?“ zeptala se.

„Myslí si, že je obrovský šváb,“ poučil jsem ji.

„Jsem jenom hloupá policistka, Jerry,“ řekla mu. „Nevím nic o žádné kavce. Ale poznám solidní důkazy, když je najdu. A víte co, Jerry? Našla jsem je ve vašem bytě na každém kroku.“

„Ale já nic neudělal!“ zaškemral.

„No dobrá,“ trhla Debora rameny. „Tak mi pomozte. Jak se všechny ty důkazy dostaly do vašeho bytu?“

„Udělal to Wilkins,“ vyhrkl a zatvářil se překvapeně, jako by to řekl někdo jiný.

„Wilkins?“ opáčila Debora a pohlédla na mě.

„Ten profesor, co má kancelář vedle vás?“ zeptal jsem se.

„Ano, ten,“ prohlásil Halpern a najednou získal novou energii a naklonil se dopředu. „Byl to Wilkins – musel to být on.“

„Takže to udělal Wilkins,“ prohlásila Debora. „Oblékl si vaše šaty, zavraždil dívky a pak šaty zase vrátil do vašeho bytu.“

„Ano, přesně tak.“

„A proč by to dělal?“

„Oba jsme žádali o definitivu,“ vysvětlil. „Ale má ji dostat jen jeden z nás.“

Debora se na něj zadívala, jako kdyby navrhl, že tu zatancuje nahý. „Tak definitivu,“ řekla konečně a znělo to užasle.

„To je ono,“ přitakal nejistě. „Jde o nejdůležitější okamžik v akademické kariéře.“

„Dost důležitý, aby se kvůli němu vraždilo?“ zeptal jsem se.

Jen upřeně hleděl na nějaký bod na stole. „Byl to Wilkins,“ opakoval.

Debora na něj zírala celou dlouhou minutu a měla výraz pyšné tety kochající se oblíbeným synovcem. Vydržel její pohled opětovat jen pár vteřin, pak zamžikal a znovu se zadíval na stůl, pak na mě a zase na stůl. Jak na něj stále tíživěji doléhalo ticho, nakonec se opět podíval na Deboru. „No dobrá, Jerry,“ pronesla. „Pokud se nezmůžete na nic lepšího, myslím, že je nejvyšší čas, abyste zavolal svého právníka.“

Vypouklil na ni oči, ale zjevně nevěděl, co říct, a tak Debora vstala

a zamířila ke dveřím se mnou v patách.

„Máme ho,“ utrousila na chodbě. „Ten hajzl je vyřízenej. Hra, set a zápas.“

A byla tak optimisticky rozzářená, že jsem si nemohl pomoci a dodal: „Pokud to byl on.“

Vyjela po mně jako divá. „Jasně že je to on, Dexi. Ježíši, nekomplikuj to. Odvedl jsi tady kus práce a pro jednu jsme dostali toho pravýho hned napoprvý.“

„Nejspíš jo,“ připustil jsem.

Naklonila hlavu na stranu a věnovala mi naprosto sebejistý úsměv. „Tak co tě žere, Dexi?“ zeptala se. „Leze ti snad na mozek ta blížící se svatba?“

„Nic se neděje,“ pospíšil jsem si. „Pozemský život ještě nikdy nebyl tak harmonický a uspokojivý. Já jen –“ A tady jsem se zarazil, protože jsem opravdu nevěděl, co „jen“. Jen že jsem měl neodbytný a nepodložený pocit, že něco není v pořádku.

„Já vím, Dexi,“ chlácholila mě shovívavě, což celou věc ještě zhoršovalo. „Zdá se to až moc snadný, že jo? Ale vzpomeň si, v jakým svinstvu se denně musíme hrabat, u každého případu. Je jen logický, že tu a tam vyfasujeme i nějakej jednoduchej, ne?“

„Když já nevím,“ namítl jsem. „Prostě se mi na něm něco *nezdá*.“

Odfrkla si. „S tou haldou přímých důkazů, kterou na něj máme, ti všichni kašlou na nějaký zdání, Dexi,“ odsekla. „Co kdybys to pustil z hlavy a radoval se z úspěšného dne?“

Určitě šlo o skvělou radu, ale nemohl jsem se jí řídit; přestože jsem postrádal důvěrně známé našeptávání, které by podepřelo mé pochybnosti něčím konkrétním, musel jsem něco říct. „Nechová se, jako kdyby lhal,“ namítl jsem chabě.

Debora se jen ušklíbla. „Je to magor. To není můj problém. Vraždil a bašta.“

„Ale jestli je psychotik, proč to u něj propuklo tak najednou? Chci říct, že je mu přes třicet a tohle je poprvé, co by něco udělal? To přece nesedí.“

Blahosklonně mě poplácala po rameni a znovu se usmála. „Dobrý postřeh, Dexi. Proč se nevrátíš ke svému počítači a neproklepneš si jeho minulost? Vsadím se, že něco najdeš.“ Podívala se na hodinky.

„Můžeš se do toho pustit hned po tiskovce, platí? Tak pojď, nesmíme přijít pozdě.“

A já ji tupě následoval a lámal si hlavu, jak to, že se vždycky nabídnu k nějaké práci navíc.

Deboře se dostalo neocenitelné výsady vést tiskovou konferenci, čehož se kapitán Matthews vzdával jen nerad. Bylo to poprvé, co vystupovala jako velící detektiv ve velkém případě, o který se zajímala média, a nepochybně si pečlivě nastudovala, jak se tvářit a mluvit ve večerních zprávách. Vymazala úsměv a jakékoli další viditelné známky emocí a odříkala ploché věty v dokonalé policejní hantýrce. Jen někdo, kdo ji znal tak dokonale jako já, poznal, že za tou kamennou tvář se skrývá velké a netypické uspokojení.

A tak jsem stál vzadu v místnosti a sledoval, jak moje sestřička pronáší sérii naleštěných mechanických prohlášení a dodává k nim pevné přesvědčení, že zatkla hlavního podezřelého z ohavných vražd na univerzitě a že hned, jak zjistí, jestli je vinen, budou její drazí přátelé z médií mezi prvními, kdo se to dozvědí. Byla na sebe hrdá a tak šťastná, že by z její strany byla čirá zavilost byť i jen naznačit, že s Halpernovou vinou není všechno úplně v pořádku. Zejména když jsem nerušil, co by to mohlo být – a jestli vůbec něco.

Skoro určitě měla pravdu – Halpern je vinen a já jsem hlupák a šťoura, vykořeněný zmizením svého Společníka. To jen dozvuk jeho nepřítomnosti mě zneklidňuje, a ne pochybnosti o podezřelém v případě, který se mnou navíc nemá vůbec nic společného. Skoro určitě...

A znovu to skoro určitě. Až dosud jsem žil jen v jistotách – takže nemám žádné zkušenosti s „téměř“, a to mě tak znepokojuje. Znejistňuje mě nemít už ten hlas jistoty, aby mi říkal nesporné pravdy a zaháněl pochybnosti. Začínal jsem si uvědomovat, jak jsem bez Temného společníka vlastně bezmocný. Už ani moje denní práce, zkrátka nic už nebylo jednoduché.

Po návratu do své kanceláře jsem se uvelebil na židli, zaklonil se a zavřel oči. *Je tam někdo?* zeptal jsem se toužebně. Nikdo doma. Jen prázdné místo, které začínalo s opadnutím prvotního údivu bolet.

Kromě rozptýlení v práci mi nic nepomáhalo proti stravující sebelítosti. Byl jsem sám v temném a krutém světě plném stejně

strašných bytostí, jako jsem já. Anebo jsem býval, abych byl přesný.

Kam Společník zmizel a proč někam odešel? Jestli ho něco skutečně tak vyděsilo – co to mohlo být? Co může zaplašit bytost, která přebývá v temnotě a procítá k životu jen v lesku obnažených nožů?

Což mě přivádí k naprosto nové úvaze, která je nanejvýš znepokojující: pokud toto hypotetické něco vyděsilo a zahnilo Společníka, sledovalo ho to i do jeho vyhnanství? Anebo jde stále po mé stopě? Hrozí mi nebezpečí, proti kterému se již nemohu bránit – nedokážu zjistit, jestli se ke mně zezadu plíží smrtelné nebezpečí, dokud mi na krk neskápnou jeho sliny?

Vždy jsem slýchal, že nové zkušenosti jsou dobré a prospěšné, ale tahle pro mě byla hotovým mučením. Čím víc jsem o tom všem přemýšlel, tím méně jsem chápal, co se se mnou děje, a tím více mě to trápilo.

No, na takovou mizérii existuje spolehlivý lék, a to tvrdá práce na něčem naprosto bezvýznamném. A tak jsem se předklonil, zapnul počítač a dal se do díla.

Během pár minut jsem měl pohromadě celý život a kariéru Dr. Geralda Halperna, PhD. Ovšemže to bylo trochu komplikovanější, než jen zadat jeho jméno do vyhledávače na Googlu. Například takové zaheslované soudní záznamy mi zabraly skoro pět minut, než jsem se do nich dostal. Ale když jsem to udělal, rozhodně stály za tu štrapác a přistihl jsem se, že si myslím: *Ale, ale, ale...* A protože jsem teď uvnitř byl tragicky opuštěný a nikdo mé hluboké myšlenky neslyšel, pronesl jsem je nahlas. „Ale, ale, ale,“ řekl jsem.

Záznamy o pěstounské péči byly zajímavé samy o sobě – ne protože bych cítil spříznění s Halpernem kvůli společnému dětství bez rodičů. Harry, Doris a Debora mi víc než dostatečně nahradili domov a rodinu; na rozdíl od Halperna, kterého si pěstounské rodiny přehazovaly jako horký brambor, až nakonec skončil na syrakuské univerzitě.

Daleko zajímavější však byla složka, kterou nesměl nikdo otevřít bez písemného povolení, soudního příkazu a nejspíš i kamenných desek s desaterem z rukou samotného Hospodina. A když jsem si obsah složky přečetl i podruhé, moje reakce byla ještě zásadnější.

„Ale, ale, ale, *ale*,“ vyloudil jsem ze sebe a mírně mě zarazilo, jak se v mojí malé kobce ta slova hlasitě odrážejí od holých stěn. A jelikož jsou zásadní objevy ještě dramatičtější s nějakým obecenstvem, popadl jsem telefon a zavolał sestřičce.

Během pár minut se přihnala do mé kanceláře a sedla si na volnou židli. „Tak co jsi zjistil?“ vyhrkla.

„Dr. Gerald Halpern má Minulost s velkým M,“ pronesl jsem a pečlivě vyslovoval velká písmena, aby ji nenapadlo skočit přes stůl a začít mě objímat.

„Já to věděla,“ zajásala. „Tak co provedl?“

„Nejde ani tak o to, co provedl on,“ vysvětlil jsem, „ale spíš o to, co někdo provedl jemu.“

„Přestaň kličkovat,“ zarazila mě. „O co jde?“

„Tak hezky po pořádku, je to sirotek.“

„Rychle, Dexi, zkrat' to.“

Zvedl jsem ruku a zkusil ji uklidnit, ale zjevně to na ni nezabralo, protože začala netrpělivě poklepávat na stůl. „Snažím se tu utkat jemné předivo souvislostí, sestřičko,“ upozornil jsem ji.

„Tak před' rychleji,“ vyzvala mě.

„Jak chceš. Halpern se dostal do systému pěstounské péče na severu státu New York, když ho našli, jak přežívá v nějaké bedně u dálnice. Zjistili pak, že jeho rodiče naneštěstí nedávno někdo brutálně zavraždil. A zdá se, že si to vrchovatě zasloužili.“

„Jak to k čertu myslíš?“

„Jeho rodiče ho prodávali pedofilům,“ došel jsem k pointě.

„Ježíši,“ vydechla Debora a zjevně byla trochu v šoku; tohle bylo moc dokonce i na Miami.

„A Halpern si nic z toho nepamatuje. Podle té složky se mu pod vlivem stresu zablokovala paměť. Dává to smysl. Ty výpadky jsou nejspíš podmíněnou reakcí na opakované trauma,“ řekl jsem. „To se může stát.“

„No jo, do hajzlu,“ prohlásila Debora a já jí v duchu zatleskal za eleganci. „Takže zapomněl na ten hnus. Musíš připustit, že to sedí. Když se ho ta holka pokusí obvinít ze znásilnění a on se navíc bojí o definitivu – dostane se do stresu a zabije ji, aniž by o tom věděl.“

„A je toho ještě víc,“ pospíšil jsem si a musím přiznat, že jsem si

tu dramatickou situaci užíval víc, než bylo nezbytně nutné. „Tak především jde o tu smrt jeho rodičů.“

„Co je s ní?“ zeptala se, naprosto bez citu pro gradaci.

„Někdo jim uřízl hlavy,“ řekl jsem. „A pak podpálil jejich dům.“

Debora se v židli napřímila. „A do prdele,“ pronesla procítěně.

„Myslím si totéž.“

„Panebože, to je přímo BOŽÍ, Dexi,“ zavýskla. „Máme ho.“

„No,“ usoudil jsem, „rozhodně odpovídá profilu.“

„No to mi povídej,“ řekla. „Takže zavraždil i svoje rodiče?“

Pokrčil jsem rameny. „Nic mu nedokázali. Kdyby mohli, postavili by ho před soud. Ale šlo o mimořádně krutě provedené vraždy a nikdo neuvěřil, že by je mohlo spáchat dítě. Byli si však celkem jistí, že byl u toho a přinejmenším všechno viděl.“

Tvrdě na mě pohlédla. „Tak co je v nepořádku? Pořád si myslíš, že to nespáchal? Máš snad zase jednu z těch svých předtuch?“

Dotklo se mě to víc, než by mělo, a na chvíli jsem zavřel oči. Uvnitř pořád nikdo, jen temno a prázdnota. Mé proslulé předtuchy se pochopitelně zakládaly na věcech, které mi našeptával Temný společník, a při jeho absenci jsem neměl vůbec nic. „Už nemám předtuchy,“ přiznal jsem. „Jen mi na tom prostě něco nesedí. Já jen...“

Otevřel jsem oči a spatřil Deboru zírající na mě. Poprvé se dnes v jejím výrazu objevilo něco jiného než s námahou potlačované nadšení a na okamžik jsem si myslel, že se mě zeptá, co tím myslím a jestli jsem v pořádku. A pokud se zeptá, netušil jsem, co jí odpovím, protože o Temném společníkovi jsem nikdy nikomu neřekl ani slovo a představa, že bych se podělil o tak intimní informaci – mě naprosto vyváděla z míry.

„Já prostě nevím,“ dodal jsem chabě. „Prostě se mi to nezdá.“

Debora se přezíravě usmála. Víc by mě uklidnilo, kdyby na mě zavrčela a zepsula mě, ať si trhnu nohou, ale jen se usmála, natáhla ruku přes stůl a konejšivě mě popleskala. „Dexi,“ pronesla vemlouvavě, „důkazů je habaděj. I pozadí případu sedí. Motiv je dost silný. Přiznáváš, že nemáš ani tu svou – předtuchu.“ Naklonila hlavu na stranu a stále se usmívala, což jen zvýšilo mou nejistotu. „Je to prostě on, bráško. Ať už tě žere, co chce, netahej to sem. Zvládl

jsme to, máme ho, a tím to hasne.“ Pustila mou ruku dřív, než se někdo z nás stihl rozbrečet. „Ale začínám si o tebe dělat starosti.“

„Jsem v pořádku,“ prohlásil jsem a dokonce i mně to znělo falešně.

Debora se na mě dlouho dívala a pak vstala. „No dobrá,“ řekla. „Ale kdybys mě potřeboval, stačí říct.“ Pak se otočila a odešla.

Nějak jsem se protřmácel šedým šlemem zbytku dne a dopravil se nakonec i k Ritě domů, kde šlem jen zrosolovatě do sulcu senzorické deprivace. Nevzpomínám si, co jsme večereli, ani co kdo říkal. Jediné, co by mě dokázalo probrat z letargie, byl zvuk kroků navracejícího se Společníka a ten se neozýval. A tak jsem večer přepnul na autopilota a nakonec zalezl do postele, stále v podobě netečně prázdného Dextera.

Hodně mě překvapilo zjištění, že spánek nepřichází k lidem, ba ani k pololidem, k nimž jsem teď začínal patřit, automaticky. Mé staré Já, démonický Dexter, usínalo dokonale, naprosto snadno, prostě jsem si lehl, zavřel oči a pomyslel si „jedna, dvě, tři, TED“. A bylo to.

Ale Dexter nového typu neměl takové štěstí.

Házel jsem sebou, převracel se, rozkazoval svému nebohému Já, aby okamžitě usnulo a nedělalo cavyky, ale bezúspěšně. Prostě jsem nemohl zabrat. Jen ležet s vytřeštěnýma očima a lámat si hlavu proč.

A jak noc ubíhala, provedl jsem hrozné a bezúčelné sebezpytování. Žil jsem snad celý život v bludu? Co když nejsem démonický dravec Dexter a jeho prohnáný kámoš Společník? Co když jsem ve skutečnosti jen Temný řidič, který smí žít pouze v přístěnku velkého domu výměnou za to, že poslušně vozí svého pána na dohodnuté schůzky? A co když mé služby už nejsou víc žádány, co se mnou teď bude, když se velký šéf kamsi přestěhoval? Kdo jsem, když už nejsem sám sebou?

Nebyla to šťastná myšlenka a také mě nijak nepotěšila. A ani mi nepomohla usnout. Protože jsem se už navrtěl a napřevracel do únavy, aniž bych ji ovšem pocítil, soustředil jsem se pro změnu na překulování a protahování; jenže s tímž výsledkem. Ale nakonec okolo půl čtvrté jsem konečně musel narazit na správnou kombinaci bezcílných pohybů a upadl jsem alespoň do lehkého a neklidného

spánku.

Probudila mě vůně a syčení slaniny. Mrkl jsem na hodiny – bylo 8.32, ještě nikdy jsem nespal déle. Naštěstí byla sobota ráno. Rita mě nechala bloudit mým zbídačelým nevědomím. A nyní odmění můj návrat do reálného světa opulentní snídaní. Hurá.

Snídaně skutečně zaplašila část hořkosti, kterou jsem cítil. Je hrozně těžké dál si pěstovat skutečně upřímnou depresi a pocit naprosté méněcennosti, když máte břicho plné dobrého jídla, a to jsem ještě musel pro naprostou přejezenost nechat půlku skutečně báječné omelety.

Cody a Astor byli pochopitelně vzhůru již celé hodiny – sobota ráno byl jejich čas, kdy se mohli neomezeně dívat na televizi, a toho obvykle využívali ke sledování řady kreslených seriálů, které by před objevem LSD nikoho ani nenapadlo natáčet. Když jsem se kolem nich propotácel do kuchyně, vůbec mě nezaregistrovali a dál sledovali jako uhranutí mluvící nádobí a já zatím pokojně posnídal, vypil si závěrečný šálek kávy a rozhodl se zkusit ve zdraví a pohromadě přežít další den.

„Už je líp?“ vyzvíдалa Rita, když jsem dopil kávu.

„Ta omeleta byla skvělá,“ pochválil jsem ji. „Díky.“

Usmála se a odsunula židli, aby mi mohla vlepít pusku na tvář, než posbírala talíře, nakladla je do dřezu a začala umývat. „Nezapomeň, slíbil jsi, že dnes ráno někam vezmeš Codyho a Astor,“ zavolala přes šumění tekoucí vody.

„Vážně?“

„Dextere, víš přece, že mám dneska zkoušku. Jde o svatební šaty. Říkám ti to už týdný a ty jsi souhlasil, že se postaráš o děti, když budu u Susan, a pak nutně potřebuju zajít do květinářství a zajistit nějakou celkovou organizaci, dokonce i Vince nabídl pomoc, říkal přece, že má nějakého známého, ne?“

„Pochybuju,“ pospíšil jsem si se vzpomínkou na Mannyho Borquea. „Vince vynechme.“

„Ale mně se jeho nabídka líbila. Doufám, že to vyjde.“

„Jak chceš,“ řekl jsem. „Ale máme jen jeden dům, který můžeme prodat, abysme to zaplatili.“

„Nechci Vince urazit a ten jeho přítel je určitě báječný, ale

chodím k Hansovi pro květiny odjakživa a zlomilo by mu srdce, kdybych zrovna kytky na svatbu pořídila u někoho jiného.“

„Tak dobře,“ kapituloval jsem. „Postarám se o děti.“

Doufal jsem, že budu mít příležitost pořádně se pobahnit ve vlastním neštěstí a najít nějaký způsob, jak začít řešit problém s nepřítomným Společníkem. A pokud se mi to nepovede, bude příjemné prostě jen tak odpočívat a možná se dokonce i trochu dospát po předchozí noci, je to přece mé svaté právo.

Koneckonců je sobota. Mnoho uznávaných náboženství a vlivných odborů jak známo doporučuje, aby se soboty věnovaly relaxaci a osobnímu růstu; ideální čas vzdálit se hektickému každodennímu shonu a zaslouženě se rekreovat. Ale z Dextera se už stal víceméně rodinný typ, což, jak jsem zjistil, všechno změnilo. A s Ritou vířící kolem v zajetí svatebních příprav jako blondáté tornádo mi zkrátka nezbylo než nalodit Codyho a Astora a deportovat je z tohoto pandemonia do některého z útočišť, kde se provozuje činnost posvěcená společností coby vhodný oddechový čas pro dospělé s dětmi.

Po pečlivém prostudování možností jsem zvolil miamské Muzeum přírodních věd a planetárium. I proto, že bude přeplněné ostatními rodinnými skupinkami, které jen přiživí mé maskování – a také zahájí to jejich. Pokud opravdu hodlají vykročit na Temnou stezku, musí začít co nejdříve chápat to, že čím jsou výjimečnější, tím důležitější je vypadat normálně.

A výlet do muzea s dobráckým drahouškem Dexterem patří ke svrchovaně normálně vypadajícím činnostem, a to pro nás všechny tři. A má to ještě přidanou hodnotu, totiž že je to pro ně obecně prospěšné, což představuje natolik velkou výhodu, že nesejde na tom, jak moc se u toho budou kroutit.

Takže jsem nás naložil do auta a zamířil na sever po dálnici US 1, když jsem předtím ujistil vířící Ritu, že se vrátíme v pořádku k večeři. Projeli jsme přes Coconut Grove a těsně před odbočkou na Rickenbacker jsem zahrnul na parkoviště dotyčného muzea. Nicméně do této ctihodné instituce jsme nedošli až tak idylicky. Cody na parkovišti vystoupil a prostě zůstal stát. Astor se na něj chvíli dívala a pak se otočila ke mně. „Proč tam musíme jít?“ zeptala se.

„Je to výchovné,“ poučil jsem ji.

„Pche,“ zareagovala a Cody přikývl.

„A je důležité, abychom trávili čas spolu,“ dodal jsem.

„V MUZEU!?!“ namítla Astor. „To je *trapný*.“

„Moc hezké slovo,“ řekl jsem. „Kdes ho slyšela?“

„My tam *nejdeme*,“ prohlásila. „Chceme něco *dělat*.“

„A už jste tam někdy byli?“

„Ne-by-li,“ řekla a zdůraznila všechny tři slabiky odděleně, jak to dokáže jen devítiletá holčička.

„No, možná vás příjemně překvapí,“ nadhodil jsem. „Můžete se tam vážně něco naučit.“

„Ale tam není nic, co bysme se *chtěli* naučit,“ odsekla. „Ne v MUZEU.“

„A co se vlastně chcete naučit?“ zeptal jsem se a dokonce i na mě udělalo dojem, jak trpělivě, rozumně a dospělácky to vyznělo.

Astor se zašklebila. „Však ty víš,“ řekla. „Slíbil jsi, že nám ukážeš TAMTO.“

„A jak víš, že právě tohle nechci udělat?“ namítl jsem.

Chvilí po mně nejistě pokukovala a pak se otočila ke Codymu. Ať už si řekli cokoliv, nepotřebovali k tomu slova. Když se okamžik na to obrátila zpět ke mně, promluvila naprosto věcně a sebejistě. „Prostě nechceš,“ řekla.

„A co víš o tom, co vám chci ukázat?“

„DEX-te-re,“ protáhla. „Proč po tobě asi chceme, abys nám to ukázal?“

„Protože o tom nic nevíte, a já ano.“

„M-hm.“

„Vaše výchova začne v téhle budově,“ prohlásil jsem s tím nejvážnějším výrazem. „Následujte mě a uče se.“ Chvilí jsem se na ně díval a sledoval, jak roste jejich nejistota, a pak jsem se otočil a zamířil k muzeu. Možná jsem byl prostě jen rozladěný z probdělé noci a nevěděl jsem, jestli mě skutečně budou následovat, ale musel jsem stanovit základní pravidla, a to teď hned. Potřebují se naučit poslouchat, stejně jako jsem kdysi já pochopil, že musím poslouchat Harryho a dělat to podle něj.

KAPITOLA 15

Když je vám čtrnáct, není to nikdy jednoduché, dokonce ani pro umělé lidi ne. Je to věk, kdy vládu přebírá biologie a zuřivě pronásleduje po závodní dráze dřevěného králíka, poté co vykazala pryč všechno ostatní, co mohlo být v nitru, a posadila to do autu na hlavní tribunu. A i když má dotyčný čtrnáctiletý větší zájem o klinickou biologii než o verzi mnohem populárnější mezi spolužáky na základní škole v Ponce de Leon, stále ho drží ve svém železném sevření.

Jedním z kategorických imperativů puberty, který platí dokonce i pro mladistvé netvory, je, že nikdo nad dvacet ničemu nerozumí. A jelikož Harry, můj nevlastní otec-policista měl tehdy už hodně přes dvacet, prošel jsem krátkým obdobím vzpoury proti jeho nerozumným omezením mých dokonale přirozených a blahodárných sklonů rozřezat spolužáky na kousíčky.

Harry vypracoval nádherně logický plán, jak mě dát do pořádku, což byl jeho výraz pro to, jak uspořádat záležitosti – anebo lidi – úhledně a ke všeobecné spokojenosti. Jenže na sotva opeřeném Temném společníkovi, který poprvé rozpíná křídla a bije jimi o mříže své klece, není nic logického, touží vznést se do vzduchu a vrhnout se na kořist jako čerstvě nabroušený ocelový blesk.

Harry znal tolik věcí, které jsem se potřeboval naučit, abych se bezpečně a nenápadně stal sebou samým, aby mě proměnil z divokého a rozkvétajícího netvora v Temného mstitele – jak se chovat jako člověk, jak získat jistotu a potřebnou opatrnost, jak po sobě čistě uklidit. Všechno tohle dokonale znal, jak to může znát jen zkušený policista. Uvědomoval jsem si to dokonce už tehdy – ale

stejně mi to přišlo hloupé a zbytečné.

A Harry přece nemohl vědět úplně všechno. Nemohl například vědět o Stevu Gonzalesovi, obzvlášť okouzlejícím exemplářem pubertálního lidství, který si zasloužil mou zvláštní pozornost.

Steve byl větší než já a o rok nebo dva starší, už měl dokonce něco nad horním rtem, o čemž sám prohlašoval, že je to knír. Měl jsem se Stevem společné hodiny tělocviku a on si vzal za svatou povinnost, že mi co nejvíc znepríjemní život. A pokud skutečně šlo o bohulibé poslání, musel být bůh upřímně potěšen z úsilí, které do toho vkládal.

To se odehrálo ještě dlouho před tím, než se Dexter stal živoucím kusem ledu, tehdy mne ještě prostupovaly žhnoucí a pronikavé pocity. Právě to zřejmě těšilo Steva Gonzaleze a ponoukalo ho pronikat do stále vyšších poloh kreativity při šikaně mladého Dextera dusícího se ve vlastní šťávě. Oba jsme věděli, že to může skončit jen jediným způsobem, ale naneštěstí pro něj ne tím, který měl na mysli.

A tak jedno odpoledne jistý nemístně horlivý školník omylem vešel do biologické laboratoře v Ponce de Leon a našel Dextera a Steva Gonzaleze uprostřed definitivního řešení jejich osobních sporů. Nešlo o klasickou školáckou rvačku se spoustou nadávek a ran pěstí, i když přesně tohle měl Steve nejspíš na mysli. Ale nepočítal, že se utká s mladým Temným společníkem, takže školník našel Steva pevně připoutaného na stůl s pásem šedé izolační pásky přes ústa a Dextera stojícího nad ním se skalpelem, jak si zkouší vzpomenout, co se naučil v biologii při pitvě žáby.

Harry si pro mě přijel v policejním hlídkovém voze a v uniformě. Vyslechl vzteklého zástupce ředitele, který mu popsal onu scénu, odcitoval školní řád a pak se zeptal, co s tím Harry hodlá udělat. Harry do zástupce jen zabodl pohled, až postupně zmlkl a rozhostilo se ticho. Ještě chvíli pak na něj hleděl, jen pro efekt, a nakonec upřel chladné modré oči na mě.

„Udělal jsi to, co říkáš, Dextere?“ zeptal se mě.

V zajetí jeho pohledu jsem nemohl ani mlčet, ani lhát. „Ano,“ přiznal jsem a Harry přikývl.

„Vidíte?“ vmísil se zástupce. Chtěl ještě pokračovat, ale Harry do něj opět zabodl pohled a on znovu zmlkl.

Harry pohlédl zpět na mě. „Proč?“ zeptal se.

„Šikanoval mě.“ Znělo to chabě, dokonce i mně, a tak jsem ještě dodal: „Hodně. Vlastně pořád.“

„A tak jsi ho přivázal ke stolu,“ dodal bezbarvě.

„M-hm.“

„A pak jsi vzal skalpel.“

„Chtěl jsem, aby toho nechal,“ řekl jsem.

„Proč jsi o tom nikomu neřekl?“ otázal se Harry.

Pokrčil jsem rameny, což byl jeden z mých tehdejších hlavních výrazových prostředků.

„Zvládl jsem to sám,“ zabručel jsem.

„No, zdá se, že ne moc dobře,“ namítl.

Zdálo se, že nemám moc na výběr, a proto jsem jen sklopil zrak a díval se na špičky svých nohou. Ani oni neměli zjevně co dodat, a tak jsem zase vzhlédl k nim. Harry mě stále upřeně pozoroval a pořád nepotřeboval mrkat. Nevypadal našťavaně a já se ho vlastně ani nebál, což mě kupodivu znejistilo ještě víc.

„Moc mě to mrzí,“ poznamenal jsem nakonec. Nebyl jsem si jistý, jestli jsem to myslel úplně vážně – alespoň pro tu příležitost, stále si nejsem jistý, jestli dokážu doopravdy cítit lítost za to, co dělám. Ale přišlo mi to jako velice taktická poznámka a nic jiného se v mém pubertálním mozku nevynořilo, celý mi totiž bublal jako hustá ovesná kaše z hormonů a nejistot. A přestože jsem si jistý, že Harry ani na okamžik neuvěřil, že bych cítil nějakou lítost, znovu přikývl.

„Pojďme,“ vyzval mě.

„Tak moment,“ vpadl zástupce. „Musíme přece ještě probrat spoustu věcí.“

„Myslíte třeba to, že jste kvůli ledabylému dozoru nechali známého provokatéra, aby dohnal mého kluka až k zoufalému činu? Kolikrát jste toho druhého potrestali?“

„O to teď přece nejde...“ pokusil se oponovat zástupce.

„Anebo chcete mluvit o tom, že necháváte skalpely a další nebezpečné nástroje snadno dostupné všem studentům v nezamčené a nehlídané učebně?“

„Počkejte, strážníku...“

„Něco vám navrhnou,“ nedal se přerušit Harry. „Slibuji, že

přehlédnou zdejší katastrofální situaci, když mi slíbíte, že se postaráte o okamžitou nápravu.“

„Ale tenhle hoch –“ snažil se namítat zástupce.

„Já to s ním vyřídím,“ ujistil ho Harry. „A vy si tady uklid'te ten svůj svinčík, abych se nemusel obrátit se stížností na školní radu.“

A tím to přirozeně skončilo. Harrymu se prostě nedalo odmlouvat, ať už jste byl podezřelý z vraždy, prezident rotariánů anebo mladý a nedočkavý netvor. Zástupce ředitele ještě několikrát otevřel a znovu zavřel pus, ale nevyhloužil ze sebe ani slovo, jen jakýsi neartikulovaný zvuk ve spojení s odkašláváním. Harry ho ještě chvíli upřeně pozoroval a pak se obrátil ke mně. „Pojďme,“ zopakoval.

Cestou k autu Harry mlčel a nebylo to přátelské ticho. Nemluvil, ani když jsme odjeli od školy a zahrnuli na sever po dálnici Dixie – místo abychom obkroužili školu a jeli opačně, z Granady do Hardee a pak k našemu domku v Grove. Pohlédl jsem tázavě na něj, ale on stále nic neříkal a výraz jeho tváře nevybízel ke konverzaci. Upřeně hleděl vpřed na silnici a řídil – rychle, ale ne tak rychle, aby musel zapnout sirénu.

Pak zahrnul vlevo na 17. avenue a na chvíli jsem dostal bláznivý nápad, že mě z nějakého záhadného důvodu chce vzít na Orange Bowl. Ale odbočku ke stadionu jsme minuli a jeli stále dál, přes řeku Miami a pak doprava na dálnici North River; tehdy mi už došlo, *kam* míříme, ale nevěděl jsem *proč*. Harry stále neproněsl jediné slovo, ani se ke mně neotočil a já cítil, jak se do odpoledne začíná zvolna vkrádat jisté napětí, které nemá co dělat s bouřkovými mračny kupíícími se na horizontu.

Harry zaparkoval služební vůz a konečně promluvil. „Jdeme,“ řekl. „Dovnitř.“ Podíval jsem se na něj, ale již vystupoval z auta, tak jsem také vystoupil a pokorně ho následoval do věznice.

Harryho tam dobře znali, stejně jako všude jinde. Celou cestu přes příjem a pak chodbou do vězeňského bloku ho doprovázelo neustálé

„Harry!“ a „Ahoj, seržo!“ Plížil jsem se mlčky za ním se stále sílící neblahou předtuchou. Proč mě Harry zavedl do vězení? Proč mi nevynadal, nevyčítal, jak jsem ho zklamal, nenapařil mi tvrdý, ale spravedlivý trest?

Nic z toho, co udělal nebo neřekl, mi nenaznačilo, o co mu jde.

Tak jsem šel za ním. Konečně jsme se zastavili u jednoho ze strážných. Harry si ho vzal stranou a tiše s ním mluvil; muž se pak podíval na mě, přikývl a odvedl nás až na konec chodby s celami. „Tady je,“ řekl. „Dobrou zábavu.“ Kývl směrem k postavě v cele, krátce na mě pohlédl a odešel; nechal mě s Harrym opět v našem nepříjemném mlčení.

Harry neudělal nic, aby porušil ticho jako první. Otočil se a zadíval do cely; nezřetelná postava uvnitř se pohnula, vstala a došla k mřížím. „Hleďme, to je seržant Harry!“ pronesla šťastně. „Jak se máte, Harry? Je od vás vážně *milé*, že jste se zastavil.“

„Ahoj, Carle,“ řekl Harry. Konečně se obrátil ke mně a pronesl: „Tohle je Carl, Dextere.“

„Jsi moc hezký kluk, Dextere,“ zapředel Carl. „Těší mě, že tě poznávám.“

Carl na mě upřeně zíral jasnýma a prázdnýma očima, ale za nimi jsem téměř viděl obrovský temný stín a někde uvnitř mne se něco zasvíjelo a pokusilo se odplížit před větší a zuřivější bytostí, která přebývala za mřížemi. Ten člověk sám o sobě nebyl nějak zvlášť velký ani nevypadal zuřivě – na úplně první pohled byl dokonce sympatický, měl hladké světlé vlasy a pravidelné rysy, ale vyzařovalo z něj něco, co mě pronikavě zneklidňovalo.

„Carla sem přivezli včera,“ řekl Harry. „Zavraždil jedenáct lidí.“

„No ano,“ potvrdil Carl skromně, „více méně.“

Venku zaburácel hrom a dalo se do deště. Pohlédl jsem na Carla se skutečným zájmem; nyní jsem už věděl, co znepokojilo mého Temného společníka. Teprve jsme spolu začínali a zde stojí někdo, kdo už prošel celou cestu tam a zase zpátky, a to minimálně jedenáctkrát – více méně. Poprvé jsem pochopil, jak se mohou cítit mí spolužáci v Ponce propadlí fotbalu, když se setkají tváří v tvář s hvězdou profesionální ligy.

„Carlovi se líbí zabíjet lidi,“ konstatoval věčně Harry. „Že jo, Carle?“

„Dává to životu šťávu,“ prohlásil šťastně Carl.

„Dokud jsme tě nechtyli,“ dodal Harry bez obalu.

„No, ano, přirozeně. Ale i tak –“ pokrčil rameny a věnoval Harrymu neupřímný úsměv. „Dokud to trvalo, byla to zábava.“

„Byl jsi neopatrný,“ podotkl Harry.

„Ano,“ připustil Carl. „Jak jsem mohl vědět, že policie bude tak pečlivá?“

„Jak jste to dělal?“ vyhrkl jsem.

„Není to tak těžké,“ ujistil mě Carl.

„Ne, chci říct – ehm, jak *konkrétně*?“

Carl se na mě zkoumavě podíval a já skoro uslyšel předení stínu za jeho očima. Na okamžik se naše pohledy zkřížily a svět zaplnil temný zvuk dvou dravců stojících nad malou a bezmocnou kořistí. „Ale, ale,“ prohlásil Carl nakonec. „Copak to tu máme?“ Otočil se k Harrymu, zrovna když jsem se už začínal svíjet. „Takže vám mám posloužit jako názorný odstrašující příklad, že, seržante? Vyděsit vašeho kluka, aby se obrátil na přímou a úzkou stezku bohobojnosti?“

Harry na něj jen mlčky hleděl, nijak nereagoval a mlčel.

„Dobrá, ale obávám se, že vám musím oznámit, že z téhle cesty se nedá sejít, můj ubohý Harry. Když se po ní vydáte, je to na celý život, a nejspíš ještě déle, a neexistuje nic, co byste s tím vy, já nebo tohle drahé dítě mohli udělat.“

„Něco přece jen ano,“ pronesl Harry.

„Vážně?“ zapředel Carl a zdálo se mi, že okolo něj začíná houstnout černé mračno, kondenzující se na zubech jeho úsměvu a rozpínající křídla k Harrymu a ke mně. „A ráčíte mi prozradit, co by to tak mohlo být?“

„Nenechat se chytit,“ řekl Harry.

Černé mračno na okamžik znehybnělo, pak se stáhlo a zmizelo. „Proboha,“ vydechl Carl. „Kéž bych se uměl od srdce zasmát.“ Pomalu zavrtěl hlavou ze strany na stranu. „Myslíte to vážně, co? Proboha. Seržante Harry, jste naprosto skvělý otec.“ A věnoval nám tak široký úsměv, až vypadal málem opravdově.

Harry teď obrátil ledově modré oči ke mně.

„Nechal se chytit,“ řekl mi důrazně, „protože nevěděl, co dělá. A teď půjde na elektrické křeslo. Protože nevěděl, co dělá *policie*. Protože,“ dodal Harry, aniž by seabeméně zvýšil hlas a aniž by spiklenecky zamrkal, „neměl žádný výcvik.“

Pohlédl jsem na Carla, který nás zpoza tlustých mříží pozoroval

příliš jasnýma, mrtvolně prázdnýma očima. Chycený v pasti. Pohlédl jsem zpět na Harryho. „Rozumím,“ řekl jsem.

A porozuměl jsem.

A to byl konec mé mladistvé vzpoury.

Nyní, po mnoha letech – nádherných letech naplněných řezáním a porcováním, aniž by mě chytili – až nyní mi skutečně došlo, jak vysokou hazardní hru Harry rozehrál, když mě seznámil s Carlem. Nemohu ani doufat, že bych se mu někdy vyrovnal – vždyť Harry se koneckonců řídil citem a emocemi, které já jednou provždy nemám – ale mohu následovat jeho příkladu a naučit Codyho a Astor nevystupovat z řady a dodržovat pravidla. Také se pustím do hazardní hry jako Harry.

A děti mě buď budou následovat, anebo ne.

KAPITOLA 16

Následovaly mě.

Muzeum bylo přeplněné skupinkami zvědavých občanů toužících po vzdělání – a stejně tak i po záchodě. Většině z nich bylo mezi dvěma až deseti roky a zdálo se, že zhruba na sedm dětí teprve připadá jeden dospělý. Všichni se pohybovali jako velké hejno barevných papoušků přelétávajících sem a tam mezi jednotlivými exponáty s hlasitým krákoráním, které přes skutečnost, že se jednalo nejméně o tři jazyky, znělo naprosto stejně. Mezinárodní jazyk všech dětí.

Cody a Astor vypadali trochu zstrašení z toho davu a drželi se těsně u mě. Byla to příjemná změna oproti antidexterovské nezávislosti, která je zřejmě řídila po zbytek času; pokusil jsem se toho využít a rovnou je nasměroval k piraňám.

„Jak vypadají?“ zeptal jsem se.

„Hodně zle,“ utrousil tiše Cody a bez mrkání hleděl na spoustu ostrých zubů.

„To jsou pirani,“ dodala Astor. „Sežerou klidně celou krávu.“

„Kdybyste se koupali a uviděli pirani, co uděláte?“ zeptal jsem se.

„Zabiju je,“ řekl Cody.

„Je jich moc,“ namítla Astor. „Musíš před nima utéct a už se k nim nikdy nepřibližovat.“

„Takže kdykoli uvidíte tyhle zuřivě vypadající ryby, zkusíte je buď zabít, anebo před nimi utéct?“ navázal jsem. Oba přikývli. „Kdyby byly tyhle ryby opravdu chytré, třeba jako člověk, co by udělaly?“

„Přestrojily by se,“ zahuhňala se Astor.

„Přesně tak,“ pochválil jsem ji, a dokonce i Cody se usmál. „A jaký převlek bys navrhovala? Paruku a vousy?“

„Dextere,“ protáhla Astor. „Jsou to ryby. Ryby nemají vousy.“

„Aha,“ řekl jsem. „Myslíš tím, že by chtěly dál vypadat jako ryby?“

„No jasně,“ prohlásila, jako bych byl příliš hloupý a nerozuměl dospěláckým slovům.

„A jaké ryby?“ zeptal jsem se. „Jako ty velké? Jako žraloci?“

„Jako normální,“ řekl Cody. Sestra se na něj chvíli dívala a pak přikývla.

„Jako ty, kterých je všude kolem spousta,“ řekla. „Aby nevydělaly ty, které chtějí sežrat.“

„M-hmm,“ řekl jsem významně.

Oba chvíli mlčky zírali na zubaté vycpaniny. První, komu to došlo, byl Cody. Svrástil čelo a vzhlédl ke mně. Povzbudivě jsem se na něj usmál. Zaseptal něco Astor a ta se zatvářila vyděšeně. Otevřela pusku, že něco řekne, ale pak se zarazila.

„Aha,“ vyhrkla.

„Ano,“ potvrdil jsem. „Aha.“

Podívala se na Codyho, který už opět zíral na pirani. Znovu neřekli ani slovo nahlas, ale proběhl mezi nimi celý rozhovor. Nechal jsem je, dokud nevzhlédli ke mně. „Takže, co se můžeme naučit od pirani?“ položil jsem kontrolní otázku.

„Nevypadat dravě,“ řekl Cody.

„Vypadat úplně normálně,“ připustila neochotně i Astor. „Ale, Dextere, ryby nejsou lidi.“

„Máš naprostou pravdu,“ připustil jsem. „Lidi totiž přežívají díky tomu, že dokážou rozpoznat tvory, kteří vypadají nebezpečně. A ryby se nechají chytit. My se nechceme dát chytit.“ Pohlédli vážně nejdřív na mě, potom na rybu. „Co dalšího jsme se dnes naučili?“ zeptal jsem se po dramatické pauze.

„Nenechat se chytit,“ řekla Astor.

Povzdechl jsem si. Alespoň nějaký začátek, ale čeká nás ještě spousta práce. „Pojďte,“ vyzval jsem je. „Prohlédneme si nějaké další exponáty.“

Příliš jsem se v muzeu nevyznal, nejspíš proto, že jsem doposud

neměl žádné děti, které bych sem vodil. A tak jsem improvizoval a hledal exponáty, které by je mohly podnítit k přemýšlení správným směrem a učit se. Pirani byly šťastnou trefou, to připouštím, prostě jsme na ně narazili a můj obrovský mozek hned dodal správný výklad. Najít něco dalšího, podobně vděčného, již nebylo tak snadné a trvalo půl hodiny nespokojeného potulování mezi vražednými davy dětí a jejich vzteklými rodiči, než jsme došli ke lvům.

Jejich divoký vzhled a reputace neodolatelně přilákaly i Codyho s Astor, došli k nim a zastavili se. Šlo přirozeně o vycpané lvy v prostoru, kterému se, tuším, říká dioráma, ale jejich pozornost přivábil spolehlivě. Samec hrdě stál nad tělem gazely, tlamu se zářivými tesáky široce rozevřenou. Za ním byly dvě samice a mládě. Před nimi se nacházela cedule s dvoustránkovým informačním textem a zhruba v polovině druhé stránky jsem našel, co jsem potřeboval.

„Vidíte?“ spustil jsem bystře. „Není skvělé, že nejsme lvi?“

„Ne,“ řekl Cody.

„Tady se píše,“ nenechal jsem se odradit, „že když nějaký lev přebere vládu nad lví rodinou –“

„Říká se jí smečka, Dextere,“ hned mě Astor opravila. „Bylo to ve *Lvím králi!*“

„Tak dobrá,“ řekl jsem. „Když smečku ovládne nový lev-táta, zabije všechna lvíčata.“

„To je hrozné,“ zareagovala Astor.

Usmál jsem se, abych jí ukázal své ostré zuby. „Ne, je to naprosto přirozené,“ vysvětlil jsem. „Jen tím chrání svoje vlastní lvíčata a zajišťuje, aby o JEHO mlád'ata pečovala celá smečka. Dělá to spousta dravců.“

„A co to má společného s náma?“ zeptala se Astor. „Až si vezmeš mámu, přece nás nezabiješ, že ne?“

„Ovšemže ne,“ uklidnil jsem ji. „Už teď jste moje mlád'ata.“

„Takže co?“ zkoumala dál.

Otevřel jsem ústa, že jí to vysvětlím, a pak jsem náhle ucítil, jak mi uniká všechn vzduch z plic. Pusa mi zůstala otevřená, ale nemohl jsem promluvit, protože se mi v mozku vylíhla myšlenka natolik šílená, že jsem se ani nesnažil ji zaplašit. *Dělá to spousta*

dravců, slyšel jsem se říkat. *Chrání svoje vlastní*, řekl jsem.

Ať už ze mě udělalo dravce cokoliv, přebývalo to v Temném společníkovi. A něco nyní Společníka zahnal. Nemohlo by jít o –

O co? O nějakého nového Společníka-otce, který vyděsil *mého* Společníka? V životě jsem už narazil na mnoho lidí, kteří měli kolem sebe stín připomínající ten můj, a nikdy se nic nestalo kromě vzájemného rozpoznání a trochy toho neslyšitelného vrčení. Tohle bylo natolik hloupé, že ani nestálo za to o tom přemýšlet – Společníci nemají otce.

Anebo mají?

„Dextere,“ ozvala se Astor. „Ty nás děšíš.“

Musel jsem přiznat, že děším i sám sebe. Že by Společník mohl mít nějakého rodiče, který ho pronásleduje s vražednými záměry, byla zjevně hloupá myšlenka – když se to ale vezme kolem a kolem, odkud vlastně Společník přišel? Byl jsem si celkem jistý, že je něčím víc než jen nějakým psychotickým výtvozem mého nepochybně narušeného mozku. Nejsem schizofrenik – tím jsme si byli oba jistí. Když nyní zmizel, dokázal, že existuje nezávisle na mně.

A to znamená, že Společník musel odněkud přijít. Že existoval i přede mnou. A má nějaký původ, ať už tomu říkáte rodič nebo nějak jinak.

„Dextere, prober se,“ zakňourala Astor a já si uvědomil, že stále ještě stojím před nimi jako zasažený bleskem a mám netypicky hloupě otevřenou pusou jako nějaký pedantský zombie.

„Ano,“ zablekotal jsem, „jen jsem přemýšlel.“

„A bolelo to moc?“ zeptala se.

Zavřel jsem pusou a pohlédl na ni. Vzhlížela ke mně se znechuceným výrazem devítileté holčičky pohoršené nad tím, jak dokážou být ti dospěláci hloupí; pro tentokrát jsem s ní musel souhlasit. Vždy jsem bral Společníka jako danost, jako natolik velkou jistotu, že jsem se nikdy nezajímal, odkud se vzal anebo jakým způsobem vznikl. Byl jsem samolibý, pošetile spokojený s tím, že s ním sdílím společný prostor, že je se mnou, a ne s nějakým jiným, prázdnějším smrtelníkem; nyní, když by mi trocha sebezpoznaní mohla prosvětlit den, objevil jsem svou omezenost. Proč jsem o těchto věcech ještě nikdy nepřemýšlel? A proč mě to poprvé

napadlo právě teď, v přítomnosti sarkastického dítěte? Musím těmto úvahám věnovat nějaký čas a prostor – ale pochopitelně ne *tento* čas a prostor.

„Pardon,“ vyhrkl jsem. „Pojďme raději do planetária.“

„Ale zrovna jsi nám chtěl vyprávět, proč jsou lvi důležití,“ namítla.

Po pravdě řečeno jsem už dávno zapomněl, proč jsou lvi důležití. Ale než jsem to stihl přiznat, naštěstí pro mou image mi začal vyzvánět mobil. „Okamžik,“ řekl jsem a vytáhl ho z pouzdra. Pohlédl jsem na displej a uviděl, že volá Debora. Nakonec, rodina je rodina, takže jsem hovor přijal.

„Našli jsme hlavy,“ oznámila.

Chvíli trvalo, než mi došlo, o čem mluví, ale tón, jakým to řekla, jasně naznačoval, že ode mě očekává nějakou odpověď. „Hlavy? Od těch dvou těl na univerzitě?“ zareagoval jsem bystře.

Debora podrážděně sykla a vyštěkla: „Ježíši, Dextere, kolik dalších hlav se ve městě pohřešuje?“

„No, co třeba na radnici?“ nadhodil jsem.

„Tak hejbní zadkem, Dextere. Potřebuju tě tady.“

„Ale Debora, je sobota a já jsem zrovna –“

„Hned,“ přerušila mě a zavěsila.

Pohlédl jsem na Codyho a Astora a zamyslel se nad dilematem. Pokud je nejdříve zavezu domů, dostanu se k Deb nejdříve za hodinu a navíc přijdeme o náš vytoužený společný sobotní čas. Na druhou stranu, dokonce i já jsem si uvědomoval, že vzít děti na místo činu může být pokládáno za trochu excentrické.

Ale bylo by to také výchovné. Potřebují si uvědomit, jak pečlivá je policie, když objeví nějakou mrtvolu, a tohle je stejně dobrá příležitost jako každá jiná. Zvážil jsem to a vzal v úvahu i agresivní reakce své sestřičky, když jsem ji někdy neposlechl, a pak jsem se rozhodl, že bude nejjednodušší je prostě naložit do auta a odvézt na jejich první výzkumnou misi.

„Tak poslyšte,“ oznámil jsem jim, když jsem schovával mobil. „Musíme hned jinam.“

„A kam?“ zeptal se Cody.

„Pomoci mojí sestře,“ řekl jsem. „Tak pamatujete si, co jsme se

dnes naučili?“

„Ano, ale je to jenom *muzeum*,“ prohlásila Astor. „Tohle se nechceme učit.“

„Ano, je to muzeum,“ odpověděl jsem. „A vy mi musíte věřit a dělat to mým způsobem, jinak vás už nebudu učit.“ Sklonil jsem se, takže jsem jim viděl přímo do očí. „A už žádné odmítání,“ dodal jsem.

Astor se zamračila. „Dex-terrre,“ protáhla.

„Myslím to vážně. Musíte to udělat, jak chci já.“

Ještě jednou si s Codym vyměnila pohledy. Po chvíli přikývl a ona se otočila zpět ke mně. „Slibujeme.“

„Počkáme,“ řekl Cody.

„Rozumíme,“ souhlasila Astor. „Kdy začneme s tamtím?“

„Až řeknu,“ odpověděl jsem. „Ale teď už musíme jít.“

Okamžitě se znovu přepnula na vzteklou devítiletou holčičku. „A kam teda musíme jít?“

„Musím do práce,“ řekl jsem. „A vás беру s sebou.“

„A uvidíme nějakou mrtvolu?“ zeptala se s nadějí.

Zavrtěl jsem hlavou. „Jenom hlavu,“ uklidnil jsem ji.

Podívala se na Codyho, taky zavrtěl hlavou. „Mámě se to nebude líbit.“

„Jestli chcete, můžete čekat v autě,“ navrhl jsem.

„Tak už pojed'me,“ pronesl Cody svou nejdelší řeč dne.

A jeli jsme.

KAPITOLA 17

Debora čekala v honosném domě za dva miliony dolarů, který stál na konci soukromé slepé uličky na Coconut Grove. Ulici u ústí blokovala strážní budka po levé straně a za ní postával hlouček pobouřených místních usedlíků, kteří ze svých pečlivě posekaných trávníků a příjezdových cest k domům dštili síru na plebejské a špatně placené vetřelce z policejního oddělení, kteří narušili jejich soukromý ráj. Debora na silnici instruovala fotografa, co má vyfotit a z jakého úhlu. Pospíšil jsem za ní a Cody s Astor mi klusali v patách.

„Co je k čertu tohle?“ vyštěkla Debora a hleděla střídavě na mě a na dvě malé postavičky.

„Říká se jim děti,“ poučil jsem ji. „Často vznikají jako vedlejší produkt manželství. Možná právě proto se ti zdají tak nepovědomé.“

„Copak ses zbláznil, jak jsi je sem do prdele mohl přivézt?“ zavrčela.

„Neměla bys říkat tak sprostá slova,“ zamračila se Astor na Deboru. „Dlužíš mi za to padesát centů.“

Debora otevřela naprázdno pusy, zrudla jako pivoňka a znovu ji zavřela. „Okamžitě je odtud odveď,“ zmohla se konečně na odpověď. „Neměly by vidět něco takového.“

„Ale my to *chceme* vidět,“ ujistila ji Astor.

„Už ani muk,“ poručil jsem jim. „Oba.“

„Ježíši, Dextere,“ zazoufala si Debora.

„Poručilas mi, abych hned přijel,“ řekl jsem. „Tak jsem tě poslechl.“

„Nemůžu tu dělat chůvu párku dětí,“ namítla Debora.

„Vždyť nemusíš,“ uklidňoval jsem ji. „Budou v pohodě.“

Debora na ně pohlédla, ony hleděly na ni. Nikdo nezamrkal a na chvíli jsem si myslel, že si moje drahá sestřička ukousne spodní ret. Pak se vzpamatovala. „K čertu s tím,“ kapitulovala. „Nemám čas se s nima párat. Vy dva, počkejte támhle.“ Ukázala ke svému autu, zaparkovanému přes ulici, a popadla mě za rameno. Odtáhla mě k domu, kde bylo už pořádně rušno. „Koukni na to,“ řekla a ukázala na jeho průčelí.

V telefonu mi Debora sdělila, že našli hlavy, ale po pravdě by dalo značnou práci je přehlédnout. Před domem krátká příjezdová cesta procházela mezi dvojicí korálových skal jako bránou, než se rozšířila v plácek s fontánou uprostřed. Na vrcholu každé skály byla ozdobná lampa. Na cestě mezi skalami byl na zemi nějaký nápis, vypadalo to jako písmena MLK, až na to, že se jednalo o nějaké podivné písmo, které jsem nepoznával. A aby se někdo ujistil, že tu zprávu nikdo nepřehlédne, na vršku každé ze skal –

No ano. Musím připustit, že i když měla ta instalace v sobě určitou primitivní sílu a nesporný dramatický účinek, pro můj vkus byla až příliš obhroublá. Přestože byly hlavy zjevně pečlivě očištěny, oči chyběly a ústa se stáhla žářem do podivného úsměvu; nepůsobilo to příjemně. Nikdo se mě pochopitelně nezeptal na můj názor, ale vždy jsem měl za to, že by neměly zůstat žádné zbytky. Je to nečisté a ukazuje to na nedostatek skutečného fortelu. A jelikož tam někdo nechal ty hlavy tak na ráně, jen tím prokázal nekulturní přístup k celé záležitosti. Nicméně proti gustu žádný dišputát. Jsem ochoten připustit, že můj přístup není jediný správný. Tohle prostě bylo příliš drsné, dokonce barbarské. Jako vždy, když se jedná o estetické záležitosti, čekal jsem na tichý syčivý šepot Společníka, který by můj názor podpořil, ale pochopitelně se neozvalo nic.

Ani zamumlání, ani mávnutí křídel, ani pípnutí. Můj kompas zmizel a zanechal mě ve velice nepříjemné situaci, kdy se musím vést za ruku sám.

Jistě, nebyl jsem úplně sám. Mám vedle sebe Deboru a uvědomil jsem si, že zatímco řeším problém zmizení svého stínového druha, ona na mě mluví.

„Byli dnes ráno na pohřbu,“ říkala. „Vrátili se a čekalo je tu tohle.“

„Co jsou zač?“ zeptal jsem se a kývl směrem k domu.

Debora mi dala štulec loktem do žeber. Zabolelo to. „Přece rodina, hlupáku. Goldmanovi. Copak jsem to právě neříkala?“

„Takže se to stalo za denního světla?“ Z nějakého důvodu mi to přišlo ještě zvrácenější.

„Většina sousedů byla taky na pohřbu,“ řekla. „Ale přesto se dál snažíme najít někoho, kdo mohl něco zahlédnout.“ Pokrčila rameny. „Třeba budeme mít štěstí. Kdo ví.“

Jenže já si z nějakého důvodu nemyslel, že by nám v tomto případě pomohlo štěstí. „Počítám, že to trochu zpochybnilo Halpernovu vinu,“ nadhodil jsem.

„To teda ani náhodou,“ vzplanula. „Ten hajzl je vinnej!“

„Aha,“ zarazil jsem se. „Takže – ty si myslíš, že hlavy našel někdo jiný a, ehm...“

„Jak to mám sakra vědět?“ odsekla. „Musí mít nějakýho komplice.“

Jen jsem zavrtěl hlavou. Nedávalo to vůbec smysl a oba jsme to věděli. Když je někdo schopný vymyslet a spáchat složitou dvojnásobnou rituální vraždu, skoro určitě pracuje sám. Takové činy bývají natolik osobní a každý jednotlivý krok vyjadřuje hluboce vnitřní a osobní motiv, že představa, jak dva lidé sdílejí v tomto ohledu stejnou vizi, je v podstatě naprostý nesmysl. Svým zvráceným způsobem bylo takové obřadné vystavení hlav v souladu se stavem, v jakém jsme našli těla; šlo o dvě fáze stejného rituálu.

„To se mi nezdá,“ pronesl jsem.

„Tak co teda navrhuješ?“

Podíval jsem se na hlavy opatrně položené na lampy. Byly pochopitelně také sežehlé v ohni, který spalil těla, a bez viditelných krvavých stop. Vypadalo to, že krk byl přeříznut velice čistě. A nic dalšího, neměl jsem vůbec žádný ze svých bystrých vhledů – a navíc tu stála Debora a hleděla na mě s dychtivým očekáváním. Je nevděčné mít reputaci, že dokážete nahlédnout do samotného jádra záhady, když veškerý věhlas závisí na šedé eminenci jakéhosi vnitřního hlasu, který se ovšem v současnosti skrývá bůhvídkde. Pripadal jsem si jako břichomluvcova loutka, od které se najednou žádá, aby sehrála celý výstup úplně sama.

„Jsou tu obě hlavy,“ pronesl jsem, protože zjevně čekala, že něco řeknu. „Proč ne u domu té druhé dívky? Té, co měla přítele?“

„Její rodina bydlí v Massachusetts,“ odpověděla Debora. „Tady to bylo jednodušší.“

„A vyslechla jsi ho?“

„Koho?“

„Přítele té mrtvé,“ řekl jsem pomalu a opatrně. „Toho kluka s tetováním na krku.“

„Ježíšikriste, Dextere, jasně že jsme ho vyslechli. Vyslechli jsme každého, kdo se k těm holkám během jejich krátkého a smutného zbabraného života přiblížil i jen na půl míle, a ty –“ Zhluboka se nadechla, ale nijak zvlášť ji to neuklidnilo. „Poslyš, já fakt nepotřebuju pomoci s rutinní policejní prací, jasný? Co od tebe potřebuju, jsou takový ty tvoje divný, strašidelný kecý, který obvykle trousíš.“

Bylo milé mít potvrzeno, že jsem divný a strašidelný kecal, zajímalo mě však, jak dlouho vydržím bez té své Temné koruny. Když je tedy v sázce má reputace, musím se odvážit nějakého pronikavého úsudku, tak jsem udělal takový menší a pokud možno nekrvavý pokus.

„No dobře,“ prohlásil jsem. „Z divného strašidelného pohledu mi nedává smysl, že by tu působili dva různí vražedci se stejným rituálem. Buď je zabil Halpern a někdo našel hlavy a řekl si, ale co, k čertu, někam je pověsím – anebo jsme zavřeli nepravého.“

„To je hovadina,“ obvinila mě.

„Která část?“

„Obě, k čertu s tebou!“ rozohnila se. „Obě možnosti jsou blbost.“

„Tak jo, sakra,“ odsekl jsem a překvapil tím nás oba. A protože jsem byl vrcholně naštvaný na Deboru, na sebe a na celý ten spálený a bezhlavý případ, udělal jsem jedinou logickou a rozumnou věc. Nakopl jsem kokos na zemi.

Čím dál lépe. Teď mě navíc bolela noha.

„Prověřuju si i Goldmanovy,“ přerušila náhle mlčení a kývla směrem k domu. „Z toho, co vím, je on obyčejný zubař. A patří mu administrativní budova v Davie. Ale tohle – je jako vystřižený z nějaký války narkomafií. A vůbec mi to nedává smysl. Tak sakra,

Dextere,“ vybuchla. „Přihraj mi něco.“

Pohlédl jsem překvapeně na Deboru. Nějak to zase přehrála na mě, a já neměl vůbec nic, jen silné přání, aby se z Goldmana nakonec vyklubal nějaký narkobaron, který se jen vydává za dentistu. „Vůbec nic mě nenapadá,“ přiznal jsem a bylo to sice smutné, ale naprosto pravdivé.

„Pche, kecáš,“ prohlásila a pohlédla za mě na okraj shromážděného davu. Přijel první přenosový vůz, a ještě než zastavil, vyskočil z něho nějaký reportér a začal dirigovat kameramana do pozice na panoramatický záběr celé scény místa činu. „K čertu s nima,“ zavrčela Debora a pospíchala se s nimi vypořádat.

„Je tam strašidelný muž, Dextere,“ pronesl nějaký hlásek za mnou a já se rychle otočil. Cody s Astor se už zase ke mně nepozorovaně připlížili. Stáli vedle sebe a Cody kývl k malému davu, který se shromáždil na druhé straně žluté pásky vymezující místo činu.

„Kde je strašidelný muž?“ zeptal jsem se a Astor řekla: „Támhle. Ten v oranžovém triku. Nechci ukazovat, on se sem *kouká!*“

Podíval jsem se do davu po oranžovém triku a uviděl jen záblesk barvy na opačném konci slepé ulice, když někdo nastupoval do auta. Šlo o malý modrý vůz, ne o bílou avalonku – ale všiml jsem si známé barevné tečky za zadním sklem, když vůz vyjížděl na hlavní silnici. A přestože jsem nemohl mít jistotu, byl jsem celkem přesvědčený, že se jedná o parkovací kartu Miamské univerzity.

Otočil jsem se zpět k Astor. „No, už je pryč,“ uklidnil jsem ji. „A čím vám vlastně nahnal strach?“

„ON to říkal,“ prohlásila Astor, ukázala na Codyho a Cody přikývl.

„Jo,“ řekl Cody a skoro šeptal. „Měl velkej stín.“

„Je mi líto, že vás vyděsil,“ prohlásil jsem. „Ale teď už je pryč.“

Cody přikývl. „Můžem vidět hlavy?“

Děti jsou tak zajímavé, co říkáte? Tady Codyho vyděsilo něco tak nehmotného jako něčí stín, a přesto jen hořel dychtivostí, aby se mohl zblízka podívat na konkrétní exemplář vraždy, hrůzy a lidské smrtelnosti. Já mu pochopitelně tu touhu nevyčítal, ale nemyslel jsem si, že mu to mohu veřejně dovolit. Na druhou stranu jsem neměl

představu, jak to těm dvěma vysvětlit. Slyšel jsem, že například v turečtině existují jemnosti jazyka, které si ani nedokážeme představit, ale angličtina je pro podobné účely naprosto nevhodná.

Naštěstí pro mne se právě v tu chvíli vrátila Debora a něco si pro sebe mumlala. „Už nikdy neřeknu proti kapitánovi křivý slovo,“ zavrčela. To bylo vysoce nepravděpodobné, ale nezdálo se mi vhodné jí to připomínat. „Ochotně mu *přenechám* všechny ty krvelačný mediální zmetky.“

„Možná to jen neumíš dobře s lidma,“ zkusil jsem ji utěšit.

„Ta sběr vůbec nejsou lidi,“ vybuchla. „Jediný, o co jim jde, je udělat zajebaný fotky a záběry jejich debilně načinčanejch ksichtů před těma hlavama, aby mohli odeslat reportáže do éteru. Který zvířata může zajímat takovýhle maso?“

Vlastně jsem znal odpověď, protože jsem o dvě z těchto zvířat právě pečoval a po pravdě sám jsem byl třetí. Ale vypadalo to spíš jako řečnická otázka, takže bylo lepší soustředit se na náš problém. Proto jsem se zamyslel nad tím, proč vlastně připadal ten strašidelný muž Codymu tak strašidelný, a nad tím, že měl za sklem něco, co velice připomínalo univerzitní parkovací povolení.

„Něco mě napadlo,“ řekl jsem Deboře a podle toho, jak bleskově se ke mně otočila, byste mysleli, že jsem jí řekl, že šlápla na hada. „Ale nejde to moc dohromady s tou tvou teorií o zubařinarkobaronovi,“ varoval jsem ji.

„Tak ven s tím,“ procedila skrze zaťaté zuby.

„Někdo tu byl a vyděsil děti. Odjel v autě s fakultní parkovací kartou.“

Debora na mě zůstala zírat, pohled měla tvrdý a neprůhledný. „Sakra,“ zaklela potichu. „Ten chlap, co o něm mluvil Halpern, jak se jmenuje?“

„Wilkins,“ řekl jsem.

„Ne,“ prohlásila. „To je nesmysl. Jen protože děti tvrdí, že je někdo vyděsil? Ne.“

„Má motiv,“ nadhodil jsem.

„Myslíš tu definitivu? Prokristapána, Dexi, nebud’ směšnej.“

„Pro nás to třeba nic neznamená,“ podotkl jsem, „ale *pro ně* ano.“

„Takže aby dostal definitivu,“ prohlásila, „vloupá se do

Halpernova bytu, ukradne mu šaty, zabije dvě studentky...“

„A navede nás na Halperna,“ dodal jsem a vzpomněl jsem si, jak stál na té chodbě a nasměroval nás na něj.

Debora otočila hlavu a pohlédla na mě. „A sakra,“ vyhrkla. „On to udělal, že jo? Řekl nám, ať zajdeme za Halpernem.“

„Ať se nám zdá motiv té definitivy sebeslabší,“ navázal jsem, „pořád to dává větší smysl než spojitost mezi Dannym Rollinsem a Tedem Bundym, ne?“

Debora si přihladila vlasy na krku, podivně ženské gesto u někoho, na koho myslím jen jako na seržantku z kamene. „Možná,“ prohlásila nakonec. „Nevím o Wilkinsovi dost, abych to mohla tvrdit s jistotou.“

„Nepůjdeme si s ním promluvit?“

Zavrtěla hlavou. „Nejdřív chci znovu vidět Halperna,“ oznámila.

„Přivedu děti,“ řekl jsem.

Pochopitelně nebyly tam, kde měly být. Ale našel jsem je celkem snadno; popošly, co mohly nejbliž, aby měly dobrý výhled na hlavy; možná šlo jen o mou představivost, ale zdálo se mi, že jsem v Codyho očích zahlédl záblesk profesionálního ocenění.

„Pojďte,“ vyzval jsem je, „už musíme pryč.“ Odvrátily se a váhavě mě následovaly, ale ještě jsem zaslechl, jak Astor potichu zamumlala: „Mnohem lepší než to pitomý muzeum.“

Z okraje hloučku, který se shromáždil ke krvavé podívané, vše pozoroval, opatrně, aby zůstal pouze jedním z davu, který se nijak neliší od ostatních a nestojí za speciální pozornost. Pro Pátrače bylo i tak riskantní se tam vůbec ukázat – mohl být snadno poznán, ale rozhodl se podstoupit to riziko. A pochopitelně bylo také radostné vidět reakci na jeho dílo; drobná marnivost, ale povolil si ji.

Kromě toho byl zvědavý, jak využijí jediné zřejmé stopy, kterou jim zanechal. Ten druhý byl chytrý – ale dosud si jí nevšiml, přešel rovnou kolem a dovolil svým kolegům, aby ji vyfotografovali a prozkoumali. Možná mohla být ještě trochu nápadnější, ale neměl dost času, aby si dal záležet. Ale není třeba spěchat; nejdůležitější je toho druhého řádně připravit a zmocnit se ho, až bude vše, jak má být – to převáží všechno ostatní.

Pátrač se trochu přiblížil, jen aby si lépe prohlédl toho druhého a možná i zjistil, zda až dosud postupoval podle očekávání. Zajímavé, že s sebou přivedl děti. Nezdálo se, že by je pohled na dvě hlavy nějak rozrušil. Možná jsou už na takové věci zvyklé, anebo –

Ale ne, to prostě není možné.

Pohyboval se s nejvyšší možnou opatrností stále blíž, mistrně využíval přirozeného pohybu davu, dokud se nedostal až ke žluté pásce k místu, které bylo k dětem za ní nejbližší.

A když ten hoch pohlédl jeho směrem a jejich zraky se zkřížily, už se nemohl mýlit.

Jejich pohledy na okamžik splynuly a čas se zastavil v tlukotu stínových křídel. Hoch tam jen stál a zíral na něj vědoucím pohledem – nepoznal, *kdo* je, ale *co* je, a jeho malá temná křídla sebou tloukla v záchvatu vzteku. Pátrač si nemohl pomoci – přistoupil ještě blíž a dovolil, aby ho hoch spatřil naplno, obklopeného aurou temné moci, kterou vyzařoval. Chlapec však neprojevil strach – prostě na něj dál hleděl a ukázal mu svou temnotu. Potom se otočil, vzal sestru za ruku a odběhli spolu k tomu druhému.

Byl čas zmizet. Děti na něj jistě upozorní a on nechtěl, aby ten druhý zahlédl jeho tvář; ještě ne. Pospíšil si zpět k autu a odjel pryč, ale rozhodně ne s obavami. Vůbec ne; pokud něco, potěšilo ho to víc, než se odvažoval doufat.

Šlo pochopitelně o ty děti. Nejen proto, že o něm řeknou tomu druhému a postrčí ho o krůček blíž k nezbytné porci strachu. Ale také proto, že měl děti skutečně rád. Skvěle se s nimi pracovalo, přenášely emoce, které byly nádherně čisté a silné, a tím mohly umocnit energii celé blížící se události na řádově vyšší úroveň.

Děti – báječné.

Vážně to začínalo být mimořádně příjemné.

Na nějakou dobu TOMU stačilo obývat opičí tvory a pomáhat jim zabíjet. Ale i to se MU stále stejným opakováním postupně znudilo a TO tu a tam znovu cítilo, že musí existovat i něco víc. V okamžicích zabíjení se dostavoval mučivý pocit čehosi neuchopitelného; vědomí, že se něco svíjivě probouzí a pak znovu upadá do strnulosti, a TO chtělo poznat, oč se jedná.

Ale bez ohledu na to, kolikrát a v kolika různých opicích tvorech k tomu došlo, TO k tomuto pocitu stále nemohlo proniknout, nikdy se nedostalo dost daleko, aby zjistilo, co to je. A proto chtělo TO poznat víc.

Uběhla spousta času a TO opět začalo být zatrpklé. Opičí tvorové byli prostě příliš jednoduchí, a cokoliv s nimi TO provádělo, zkrátka nestačilo. TO začalo nesnášet jejich hloupou, nesmyslnou a nekonečně se opakující existenci. Jednou nebo dvakrát se do nich pořádně opřelo s touhou potrestat je za jejich pitomé a nevynalézavé strádání a donutilo svého hostitele vybit celé rodiny či kmeny tvorů. A když všichni zemřeli, ten zázračný náznak něčeho jiného se chvíli vznášel kolem, těsně mimo dosah, a pak se znovu pohroužil do dřímoty.

Bylo to k zešílení; musela přece být nějaká cesta, jak to prolomit, zjistit, co je to prchavé něco zač, a pak mu dát existenci.

Až konečně se začali opičí tvorové měnit. Zpočátku to bylo nesmírně pomalé, tak pomalé, že si TO ani neuvědomilo, že se něco děje, až dokud celý proces nebyl už hezky daleko. A pak jednoho krásného dne, když TO vstoupilo do nového hostitele, se ten tvor postavil na zadní končetiny, a zatímco se TO stále divilo, co se děje, se zeptal: „Kdo jsi?“

Prudký šok toho okamžiku vzápětí vyvážila dokonce ještě prudší slast.

TO už nebylo osamělé.

KAPITOLA 18

Cesta zpět do věznice proběhla v poklidu, ale s Deborou za volantem to znamenalo, že nikdo nebyl opravdu vážně zraněn. Pospíchala a patřila k prvním a význačným miamským policistům, kteří se naučili řídit zase od miamských policistů. Takže byla pevně přesvědčená, že je provoz v podstatě tekutý a dá se jím proniknout jako rozzhavená žehlička máslem; proklouzávala do mezer, které vlastně neexistovaly, a dávala všem ostatním řidičům na srozuměnou, že je jen na nich, jestli uhnou, anebo zemřou.

Cody s Astor byli pochopitelně na vrcholu blaha, seděli bezpečně připoutáni rovně jako svíčky a ze svých zadních pozic se nakláněli dopředu, aby jim nic neuniklo. A jaká vzácnost, Cody se dokonce krátce pousmál, když jsme se jen o chlup vyhnuli rozdrčení nějakého stosedmdesátikilového tlust'ocha na malém motocyklu.

„Zapni sirénu,“ vyžadovala Astor.

„Tohle není žádná zajebaná hra,“ odsekla Debora.

„A nebyla by to zajebaná hra pro tu sirénu?“ zeptala se Astor a Debora zrudla a strhla volant, aby nás vystřelila pryč z dálnice US 1, a jen těsně minula otlučenou hondu na čtyřech zploštělých pneumatikách.

„Astor,“ napomenul jsem ji. „Neříkej to slovo.“

„Ale ona ho říká pořád,“ namítla Astor.

„Až budeš v jejím věku, můžeš ho taky říkat, kdy se ti bude chtít,“ poučil jsem ji. „Ale ne, když je ti devět.“

„To je hloupý,“ posteskla si. „Když je to sprostý slovo, nezáleží na tom, jak je kdo starej.“

„Máš naprostou pravdu,“ připustil jsem. „Ale já nemůžu poroučet

seržantu Deboře, co smí říkat.“

„To je hloupý,“ zopakovala Astor a pak změnila téma, když dodala: „Je vážně seržant? To je lepší než strážník?“

„Znamená to, že je šéfem nad strážníky,“ řekl jsem.

„A může říkat těm v modrých uniformách, co mají dělat?“

„Ano,“ odpověděl jsem.

„A může mít taky pistoli?“

„Ano.“

Astor se naklonila vpřed, jak jí jen bezpečnostní pás dovolil, a pohlédla na Deboru s výrazem, který se téměř blížil úctě, což jsem u ní viděl jen velmi zřídka. „Nevěděla jsem, že holky smějí mít pistole a šéfovat policistům.“

„Holky zvládnou každou zajeb-... všechno, co zvládnou kluci,“ odsekla Debora. „A většinou ještě líp.“

Astor se podívala na Codyho a pak na mě. „Všechno?“ ujistila se.

„Skoro všechno,“ vmísil jsem se. „Profesionální fotbal nejspíš ne.“

„A střílíš lidi?“ zeptala se Astor Debory.

„Prokristapána, Dextere,“ zasténala Debora.

„Občas někoho zastřelí,“ řekl jsem Astor, „ale nerada o tom mluví.“

„A proč?“

„Někoho zastřelit je hodně soukromá věc,“ poučil jsem ji, „a myslím, že má pocit, že do toho nikomu nic není.“

„Přestaňte o mně mluvit, jako kdybych byla nějaká lampa, pro spásu boží,“ vypěnila Debora. „Sedím hned vedle vás.“

„Já vím,“ uklidnila ji Astor. „Tak nám povíš, koho jsi už zastřelila?“

Debora místo odpovědi smykem zahrnula do ostré zatáčky a pak na parkoviště, kde prudce zabrzdila před vězením. „Jsme tady,“ vyhrkla a vyskočila z auta, jako kdyby seděla v mraveništi. Odrážovala do budovy, a jen co jsem odepnul Codyho a Astor, vydali jsme se pokojnějším tempem za ní.

Debora už hovořila se seržantem, který měl službu u vchodu, a já zatím zakormidloval Codyho a Astor k páru otlučených židlí. „Počkejte tady,“ poručil jsem. „Vrátím se za pár minut.“

„Máme jen *čekat*?“ vykvikla Astor a hlásek se jí chvěl pobouřením.

„Ano,“ řekl jsem pevně. „Musím si jít promluvit s jedním zločincem.“

„A nemůžeme s tebou?“ zaškemrala.

„Je to protizákonné,“ odpovéděl jsem. „Prostě se tu posad'te a čekejte, jak jsem řekl. Prosím.“

Netvářili se nijak nadšeně, alespoň však nesekočili z židlí a nerozběhli se s vřiskotem chodbou pryč. Využil jsem jejich chvilkové spolupráce a připojil se k Deboře.

„Jdeme,“ poručila a zamířili jsme k jedné z výslechových místností na konci chodby. Za pár minut jeden strážný přivedl dovnitř Halperna. Měl pouta a tvářil se ještě hůř, než když jsme ho vedli sem. Byl neoholený, vlasy měl jako vrabčí hnízdo a v očích pohled jako štvaná zvěř, ať už to zní jako sebevětší klišé. Seděl na židli, na kterou ho strčil strážný, jen na krajíčku a zíral na ruce, které mu ležely na stole.

Debora kývla na strážného, ten vyšel ven a postavil se na chodbě ke dveřím. Počkala, až se dveře pomalu samy zavřely, a pak se znovu soustředila na Halperna. „Doufám, že jste měl klidnou noc.“

Hlava mu prudce vylétla vzhůru jako loutce, u níž někdo zatáhl za provázek, a vyvalil na ni oči. „Co – co tím myslíte?“

Debora jen nakřčila obočí. „Nemyslím tím vůbec nic, Jerry,“ prohlásila pokojně. „Jen jsem zdvořilá.“

Chvíli na ni mlčky zíral a pak znovu sklonil hlavu. „Chci jít domů,“ zakuňkal roztřeseně.

„O tom nepochybuj, Jerry,“ ujistila ho Debora. „Ale ještě vás nemůžu pustit.“

Jen potřásl hlavou a neslyšně si něco zamumlal.

„Copak, Jerry?“ zeptala se tímtež trpělivým tónem.

„Říkal jsem, že si myslím, že jsem nic neudělal,“ zašvelel a dál hleděl na stůl.

„Tak vy si to *myslíte*?“ zeptala se ho. „Neměli bysme si tím být všichni jistí, než vás zase pustíme?“

Zvedl hlavu, tentokrát velice pomalu, a pohlédl na ni. „Včera v noci...“ začal. „Nejspíš proto, že jsem se ocitl tady...“ Zavrtěl

hlavou. „Já tomu nerozumím. Prostě nevím,“ dodal.

„Už jste na takovém místě kdysi byl, že je to tak, Jerry? Když jste byl mladý,“ řekla Debora a on přikývl. „A proto jste si teď na něco vzpomněl, že?“

Trhl sebou, jako by mu plivla do tváře. „Já ne – to nebyla vzpomínka,“ vyhrkl. „Byl to sen. Musel to být jen sen.“

Debora s velkým pochopením přikývla. „A o čem byl ten sen, Jerry?“

Opět jen zavrtěl hlavou a zíral na ni s otevřenou pusou.

„Možná vám pomůže, když si o tom promluvíme,“ vyzvala ho. „Když šlo jen o sen, nemůže to nikomu uškodit.“ Jen dál vrtěl hlavou. „Tak o čem byl ten sen, Jerry?“ zeptala se znovu, trochu důrazněji, ale stále jemně.

„Byla tam nějaká obrovská socha,“ zachraplal, přestal vrtět hlavou a zatvářil se překvapeně nad tím, co řekl.

„A dál?“ ponoukla ho Debora.

„Byla – byla opravdu obrovská,“ pokračoval. „A měla – měla v břiše oheň.“

„Měla břicho?“ zajímala se Debora. „Co to bylo za sochu?“

Sklonil hlavu. „Byla tak velká,“ řekl. „Bronzové tělo se dvěma nataženými rukama a ty ruce se skláněly k...“ hlas se mu vytratil a opět jen něco zamumlal.

„Co jste říkal, Jerry?“

„Říkal, že měla býcí hlavu,“ pronesl jsem a ucítil, jak se mi ježí vlasy na šíji.

„Ty dvě ruce se sklonily,“ pokračoval. „A já se cítil... opravdu šťastný. Nevím proč. Slyšel jsem zpěv. A pak jsem vložil ty dvě dívky do nastavených rukou. Podířil jsem je nožem a ony stoupaly vzhůru k tlamě a ty ruce je nacpaly dovnitř. Do ohně...“

„Jerry,“ řekla Deb ještě něžněji, „na vašich šatech byla krev a také byly ožehlé.“ Neřekl nic, a tak pokračovala. „Víme, že když cítíte velký stres, míváte výpadky paměti,“ prohlásila. Stále mlčel. „Není třeba možné, Jerry,“ pokračovala, „že jste měl jeden z těch výpadků, zabil ty dívky a pak se vrátil domů? Aniž byste o tom věděl?“

Znovu začal vrtět hlavou, pomalu a mechanicky.

„Napadá vás snad nějaké lepší vysvětlení?“ nadhodila.

„Kde bych našel takovou sochu?“ zeptal se. „To je přece – jak bych mohl najít takovou sochu, rozdělat v ní oheň, hodit do ní ty dívky a – jak by něco takového bylo možné? Jak bych mohl tohle všechno udělat, a vůbec si to nepamatovat?“

Debora se podívala na mě a já jen pokrčil rameny. Byla to správná námitka. Musí přece nepochybně existovat nějaká hranice toho, co skutečně dokážete udělat v náměsíčném stavu, a tohle vypadalo přece jen příliš složitě.

„Odkud by se ale pak vzal ten sen, Jerry?“ zeptala se.

„Každý má přece sny,“ odpověděl.

„A jak se potom dostala na vaše šaty ta krev?“

„Udělal to Wilkins,“ trval na svém rozhodně. „Musel to být on, jiná možnost není.“

Ozvalo se zat'ukání na dveře a dovnitř vešel seržant. Sklonil se k Deboře a něco jí začal šeptat do ucha. Naklonil jsem se blíž, abych to slyšel. „Jeho právník dělá potíže,“ řekl tiše. „Tvrdí, že když se objevily hlavy a jeho klient byl přítom tady, musí být nevinný.“ Seržant pokrčil rameny. „Nemůžu ho už držet zpátky.“

„No dobrá,“ vzdychla Debora. „Díky, Dave.“ Znovu pokrčil rameny, napřímil se a odešel.

Debora se podívala na mě. „No,“ pronesla, „alespoň to už nevypadá tak jednoduše.“

Otočila se zpět k Halpernovi. „Tak dobře, Jerry,“ oznámila mu. „Ještě si spolu promluvíme.“ Vstala a vyšla ven, pospíšil jsem za ní.

„Co si o tom máme myslet?“ vyzvídál jsem.

Potrásla hlavou. „Ježíši, Dexi, já vážně nevím. Potřebovala bych nějakou další stopu.“ Zastavila se a obrátila ke mně. „Bud' to ten chlápek opravdu spáchal v jednom z těch výpadků, a to znamená, že všechno připravil a naplánoval, aniž by o tom věděl, a pak je zabil, což není možný.“

„Nejspíš ne,“ připustil jsem.

„Anebo na něj někdo ušil obrovskou boudu a nastrčil ho jako oběť s tím, že to načasoval tak, aby se to krylo s jedním z jeho výpadků paměti.“

„Což je taky nemožné,“ dodal jsem užitečně.

„Jo,“ povzdechla si. „Já vím.“

„A co ta socha s býčí hlavou a ohněm v břiše?“

„Blábol,“ řekla. „Jen sen. Musel to být jen sen.“

„Tak kde potom spálil ty holky?“

„Chceš po mně, abych ti ukázala nějakou obrovskou sochu s býčí hlavou a vestavěným grilem? Kde bys ji chtěl schovat? Najdi ji a teprve pak uvěřím, že je skutečná,“ odsekla.

„Nebudeme teď muset Halperna pustit?“ zeptal jsem se.

„Ne, sakra, ani náhodou,“ zavrčela. „Pořád na něj ještě mám to, že se bránil zatčení.“ Odvrátila se a zamířila chodbou k východu.

Cody a Astor seděli se seržantem, když jsme se k nim vrátili, a přestože nezůstali tam, kde jsem jim poručil, byl jsem jim vděčný, že nic nezapálili, a tak jsem spolkl výčitky. Debora netrpělivě sledovala, jak je vyzvedávám, až jsme konečně všichni pospolu došli ke dveřím. „A co teď?“ zeptal jsem se.

„Musíme si pochopitelně promluvit s Wilkinsem,“ řekla Debora.

„A zeptáme se ho, jestli náhodou nemá na dvorku nějakou sochu s býčí hlavou?“ zajímal jsem se.

„Ne,“ odfrkla. „To je zasraná hovadina.“

„To je sprostý slovo,“ vmísila se Astor. „Dlužíš mi padesát centů.“

„Už je pozdě,“ poznamenal jsem. „Musím zavézt děti domů, než mě jejich matka taky začne upalovat.“

Debora se dlouze zahleděla na Codyho a Astor, pak se podívala na mě. „Potom mi zavolej,“ řekla.

KAPITOLA 19

Podařilo se mi dostat děti domů dřív, než Rita začala šílet, ale bylo to jen o fous a moc věci nepomohlo, když zjistila, že se byly podívat na uťaté hlavy. Naštěstí to na nich zjevně nezanechalo žádné následky, dokonce si ten nádherně strávený den pochvalovaly a Astor se rozhodla, že jednou bude jako moje sestra Debora, takže Rita na stupnici emocí ani nedošla k něčemu, co se blížilo skutečnému hněvu. Koneckonců včasný výběr budoucího povolání může později ušetřit spoustu času a starostí.

Bylo jasné, že je Rita i tak vrcholně napružená a chystá se na velké kázání. Za normálních okolností bych se jen usmál, přikývl a nechal ji mluvit. Ale neměl jsem náladu na nic, co byť jen zavánělo normalitou. Poslední dva dny jsem toužil po tichém klidném místěčku a troše času, abych mohl přemítat, kam zmizel můj Společník, ale místo toho se mnou neustále manipuluje Debora, Rita, děti, dokonce i má práce a postrkují mě sem a tam. Můj převlek nabyt vrchu nad tím, co měl skrývat, a to se mi vůbec nelíbí. Ale pokud se zvládnou dostat přes Ritu a pak ven ze dveří, mohl bych mít konečně nějaký čas jen pro sebe.

A tak s tím, že mám důležitou práci na případu, která nemůže počkat do pondělního rána, jsem vyklouzl ze dveří a rozjel se do kanceláře; užíval jsem si relativní klid a mír sobotního večera na miamských silnicích.

Prvních patnáct minut jízdy jsem se však nemohl zbavit pocitu, že mě někdo sleduje. Já vím, bylo to směšné, ale neměl jsem zkušenost s tím, že jsem v noci sám, a proto jsem si připadal velice zranitelný.

Bez Společníka se ze mě stal chromý, bezzubý tygr bez čichu.

Cítil jsem se slabý a přihlouplý a po zádech mi pořád běhal mráz. Šlo o převládající pocit blížící se hrůzy, o pocit, že se musím obloukem vrátit zpět k vlastním stopám a prozkoumat je, protože tam něco hladově číhá. A slaboučké šimrání na prahu vnímání bylo ozvěnou té podivné hudby ze snu a nutilo mé nohy k podivným mimovolným záškubům, jako by se chtěly někam vydat beze mne.

Byl to příšerný pocit, a kdybych měl nějaké city, určitě by se dostavilo hrozné prozření, při němž bych se chytil za hlavu a skácel k zemi, mumlaje mučivé výčitky za doby, kdy jsem sám lovilal druhé a způsoboval jim takové hrozné pocity. Ale nejsem na sebemrškačské výlevy stavěný – přinejmenším ne na ty své; a jediné, nač jsem dokázal myslet, byl můj kolosální problém. Můj společník zmizel a já byl prázdný a bezbranný, pokud mě někdo skutečně sleduje.

Muselo však jít jen o mou představivost. Kdo by sledoval dobráčka Dextera proplouvajícího naprosto normální umělou existencí s přihloupлым úsměvem, dvěma dětmi a čerstvou hypotékou na zaplacení aranžéra? Jen pro jistotu jsem se podíval do zpětného zrcátka.

Pochopitelně nic; nikdo se nerozháněl sekyrou a nerozbíjel talíře s nápisem Dexter. Zřejmě už z té samoty hloupnu, ba přímo senilním.

U krajnice autostrády Palmetto stál nějaký vůz a hořel; většina aut se s dopravní zácpou vyrovnávala buď tak, že ho podjela vlevo kolem krajnice, anebo stiskla klakson a doprovázela troubení řevem. Konečně jsem se z toho zmatku vymotal a projel kolem obchodních domů u letiště. Ve skladištích u 69. avenue nekonečně vyzváněl bezpečnostní alarm a tři muži beze spěchu nakládali do kamionu krabici za krabicí. Usmál jsem se na ně a zamával jim; nijak nereagovali.

To byl alespoň pocit, na který jsem byl zvyklý – všichni v poslední době dobráčka dutého Dextera přehlížejí – pochopitelně až na toho záhadného, který mě sleduje, anebo také nesleduje.

Ale když mluvíme o té prázdnotě, způsob, kterým jsem unikl střetu s Ritou, byl sice elegantní, ale připravil mě o večeri, a té se já dobrovolně nevzdám. Právě teď jsem chtěl jíst skoro tak akutně jako dýchat.

Zastavil jsem v Pollo Tropical a nechal si zabalit půlku kuřete. Jeho vůně okamžitě naplnila auto a posledních pár mil jsem musel vynaložit veškeré sebeovládání, abych udržel vůz na silnici, nezastavil a nevrhl se na kuře jako hladový vlk.

Na parkovišti jsem to už nevydržel, a když jsem pak kráčet ke dveřím a šátral mastnými prsty po bezpečnostní kartě, málem jsem vysypal z kapsy všechny drobné. Zato jak jsem si sedal k počítači, byl jsem mnohem spokojenější chlapík a z kuřete zbyl jen pytlík s kostmi a vděčná vzpomínka.

A jako vždy s plným žaludkem a jasnou hlavou jsem zjistil, že je mnohem jednodušší přeradit můj výkonný mozek na vyšší rychlost a zamyslet se nad problémem. Temný společník zmizel; to znamená, že má určitý druh existence nezávislý na mně. Musel tedy odněkud přijít a pravděpodobně se tam teď zase vrátil. A proto je mým prvním úkolem zjistit co nejvíc o tom, odkud přišel.

Věděl jsem už velmi dobře, že můj Společník není jediný na světě; během své dlouhé a úspěšné kariéry jsem potkal několik dalších dravců zahalených do neviditelného černého mraku, znamenajícího přítomnost stopaře podobného mému. A dá se soudit, že pocházejí z nějakého místa a času, a neomezují se jen na mne a mou dobu. A je hanba, že jsem se nikdy nezajímal, proč tomu tak je a odkud tyto vnitřní hlasy pocházejí. Nyní, s vyhlídkou na celou dlouhou noc strávenou v klidu a míru ve forenzní laboratoři, mohu konečně napravit toto tragické přehlédnutí.

A tak bez pomýšlení na osobní bezpečnost jsem se neohroženě vrhl do vln internetu. Když jsem zadal heslo „temný společník“, pochopitelně nic rozumného nevypadlo. Šlo koneckonců o můj soukromý termín. Ale pro jistotu jsem ho stejně zkusil, objevilo se jen pár online her a několik blogů, které by měl někdo neprodleně prásknout odpovědným místům, která pečují o duševní zdraví mladistvých.

Pak jsem vyzkoušel „vnitřní průvodce“, „přítel v nitru“, a dokonce i „duchovní vůdce“. Znovu jsem narazil na některé velice zajímavé stránky, jež mě dovedly k úvahám o tom, kam se ten unavený starý svět řítí, ale nic, co by mi pomohlo s mým problémem. Ale pokud jsem věděl, nebyl jsem jediný a sázel jsem na to, že metodou pokusu

a omylu nakonec dojdou ke správným klíčovým slovům, která mě dovedou k tomu, co hledám.

Tak dobrá: *niterný vůdce; vnitřní rádce; skrytý pomocník*. Prošel jsem všechny kombinace z těch několika slov, které jsem jen dokázal vymyslet; prohazoval jsem přídavná jména, procházel seznamy synonym a nevycházel z údivu, jak se do nebohého internetu dokázala zažrat rádoby filozofie New Age. A stále jsem nenacházel nic užitečnějšího než návody, jak vyladit síly podvědomí, aby dotyčný udělal terno na trhu s nemovitostmi.

Nicméně se objevil jeden mimořádně zajímavý odkaz na Šalamouna, toho biblického, kde se tvrdilo, že ten starý filuta se tajně zmiňoval o jakémsi vnitřním králi. Mrknul jsem na pár pikantních informací o Šalamounovi; vida, kdo by tušil, že je Bible tak zajímavá a inspirující? Jenže když dotyčného pokládáme za moudrého a veselého chlapíka s plnovousem, který jen pro legraci vyzýval, aby se přepůlilo nemluvně, připravujeme se o to nejlepší.

Tak například: Šalamoun dal postavit chrám pro něco, čemu se říkalo Moloch, zjevně se jednalo o jednoho z pradávných a pěkně oplzlých bohů, a zabil svého bratra, protože v něm přebývala „hříšnost“. Hned mě to praštilo do očí, z biblické perspektivy byla hříšnost v nitru celkem slušným popisem Temného společníka. Ale pokud tu existovalo nějaké spojení, dávalo by skutečně smysl, aby někdo s „vnitřním králem“ zabil někoho, v němž se pro změnu usídlila hříšnost?

Začínala mi z toho třeštit hlava. Mám si snad myslet, že *sám* král Šalamoun měl svého vlastního Temného společníka? Anebo bych to měl s ohledem na to, že byl nejspíš jedním z biblických hodných hochů, interpretovat tak, že objevil Společníka v bratrovi a kvůli tomu ho zabil? Na druhou stranu: v rozporu s tím, o čem se nás tradice snaží přesvědčit, co když to myslel s tím rozpůlením dítěte vážně?

A co je ze všeho nejdůležitější – opravdu záleží na tom, co se stalo někdy před třemi tisíci lety na opačné straně světa? I kdybychom předpokládali, že král Šalamoun měl skutečně jednoho z opravdových Temných společníků, jak mi to pomůže, abych se stal opět tím děsivě démonickým Dexterem? Co si mám vlastně počít se

vším tímhle fascinujícím historickým folklórem? Nic z toho mi neprozradí, odkud pochází Společník, co je zač, a ani to nejpodstatnější – jak ho zase získat zpět.

Neuspěl jsem. Tak tedy dobrá, nastal čas to vzdát a smířit se s osudem, vydat se na milost a přijmout roli Exdextera, tichého rodinného týpka a bývalého Temného mstitele. Vyrovnat se s tím, že už nikdy neucítím ten tvrdý a chladný dotek měsíčního světla na zelektrizovaných nervových zakončeních, když se ženu nocí jako ztělesnění studené a nabroušené oceli.

Zkusil jsem vymyslet něco, co by mě při mém pátrání inspirovalo k ještě většímu myšlenkovému vzepětí, ale jediné, nač jsem narazil, byla báseň Rudyarda Kiplinga „Když hrdě držíš hlavu, zatímco ji jiní ztrácejí“, anebo něco v tom smyslu. A to mi přišlo nedostatečné. Kiplinga by se mohly učit z paměti tak jediné Ariel Goldmanová a Jessica Ortegová. V každém případě mě mé pátrání nedovedlo k ničemu užitečnému.

Dobrá, jak jinak by někdo mohl nazývat Společníka? Sardonickým komentátorem, poplašným systémem, vnitřním iniciátorem. Vyzkoušel jsem všechno. Některé odezvy na vnitřního iniciátora byly skutečně dost překvapivé, ale nijak nesouvisely s mým pátráním.

Zkusil jsem *pozorovatele. Vnitřní pozorovatel, Temný pozorovatel, Skrytý pozorovatel...*

A poslední pokus, nejspíš související s tím, že se mi myšlenky opět začaly točit kolem jídla, ale i tak to nebylo úplně nelogické: *Hladový pátrač.*

Objevil se znovu převážně blábol z ranku New Age. Ale jeden blog mne zaujal a kliknul jsem na něj. Přečetl jsem si úvodní pasáž, a přestože jsem nevykřikl nahlas „heuréka“, nepochybně šlo o to, co jsem měl na mysli.

„Znovu vyrazit do noci s Hladovým pátračem,“ začínalo to. „Procházet se temnými ulicemi, v nichž se to jen hemží oběťmi, pomalu projíždět připravenou hostinou a cítit tlak bouřící krve, jež brzy vytryskne, aby nás naplnila slastí...“

Výborně. Ta próza je trochu příliš květnatá. A část o krvi možná až příliš nechutná. Ale jinak se jedná o dost zdařilý popis toho, jak se

cítím, když vyřáším ven za jedním ze svých dobrodružství. Prayděpodobně jsem objevil spřízněnou duši.

Četl jsem dál. Všechno souhlasilo s mými zkušenostmi, křížovat nocí s hladovým očekáváním, zatímco vnitřní hlas mi chraptivě našeptává, kam jít. Jenže pak, když vypravěč dospěl k místu, kde bych já zaútočil a pak se dal do krájení, vypravěč místo toho jen udělal odkaz na „ty druhé“ a přidal písmena nějaké abecedy, kterou jsem neznal.

...Anebo znal?

Horečně jsem se začal přehrabovat stolem a hledat složku o dvou bezhlavých dívčinách. Pak jsem z ní vyndal svazek fotografií, prolistoval je – a tam to bylo.

Na příjezdové cestě k domu Goldmanových byla stejná tři písmena vypadající jako znetvořené MLK.

Pohlédl jsem zpět na počítačový monitor: shodovaly se, o tom nebylo pochyb. Tak tohle už nemohla být náhoda. Zjevně šlo o něco velice důležitého; možná jsem dokonce narazil na klíč k pochopení celé téhle šlamastiky. Ano, je to hodně zásadní, zvláště s jednou malou poznámkou pod čarou: jaký to má vlastně význam? Oč se jedná?

A ještě něco – proč jsem musel padnout zrovna na tuhle stopu? Přijel jsem si sem vyřešit soukromý problém se zmizelým společníkem schválně tak pozdě večer, aby mě tu nepronásledovala moje sestřička nebo aby po mně někdo nechtěl nějakou práci. A nyní se ukázalo, že pokud chci svůj problém vyřešit, půjde to jen prací na Debině případu. Jak to přijde, že v poslední době nic není fér?

Dobrá, pokud existuje nějaká odměna za skuhrání, zatím jsem ji neviděl a jistě nespočívá v životě naplněném utrpením a jalovou výřečností. Proto bude lepší, když přijmu, co se nabízí, a uvidím, kam mě to zavede.

Takže za prvé – v jakém jazyce je ten nápis? Byl jsem si celkem jistý, že nejde o čínštinu ani japonštinu, ale co třeba nějaká jiná asijská abeceda, kterou neznám? Připojil jsem se na atlas on-line a začal jsem zkoumat jednotlivé země: Korea, Kambodža, Thajsko. Žádná z nich však nepoužívala písmo ani vzdáleně podobné. Co zbývá? Azbuka? Ta se dá snadno sehnat. Našel jsem si stránku s

kompletní abecedou. Musel jsem ji podrobně prostudovat, některá písmena se zdála podobná, ale nakonec jsem usoudil, že to není ono.

Co dál? Kam teď? Co by udělal někdo doopravdy chytrý, někdo, jako jsem býval já, anebo dokonce někdo jako největší koumák všech dob, no, králi Šalamoune?

Vzadu v hlavě se mi rozezněl malý zvoneček a já ho chvíli nechal pípat, než jsem zvedl sluchátko. Ano, přesně tak, obrátil jsem se na krále Šalamouna. Na chlapíka z bible s vnitřním králem. Cože? Vážně? Říkáte, že je tu nějaké spojení? Opravdu si to myslíte?

Výstřel dost naslepo, ale jednoduše ověřitelný, takže jsem se vydal po nové stopě. Šalamoun by pochopitelně mluvil starou hebrejštinou a ta se dala na síti snadno dohledat. A vypadala jen trochu jako písmena, která jsem objevil na cestičce. Takže nic, žádná spojitost: ipso facto anebo něco odpovídajícího tomuto latinskému rčení.

Ale počkat: původním jazykem Bible, pokud si vzpomínám, není vlastně hebrejšтина, ale něco jiného, ne? Brutálně jsem namáhal šedé buňky mozkové a nakonec jsem na to přišel. Ano, zapamatoval jsem si to ze spolehlivého vědeckého zdroje, z Dobyvatelů ztracené archy. A tím jazykem, který hledám, je aramejšтина.

Znovu bylo rychlé a snadné najít webovou stránku dychtící nás všechny naučit, jak psát aramejsky. A jak jsem se na ni podíval, hned mě popadla vášeň pro učení, protože nebylo pochyb – ta tři písmena se přesně shodovala. Ve skutečnosti šlo o aramejské ekvivalenty MLK, vypadaly i podobně.

Četl jsem dál. Aramejšтина stejně jako hebrejšтина nepoužívala samohlásky. Museli jste si je doplnit sami; vážně velice mazané, protože jste museli nejdřív vědět, o jaké jde slovo, než jste ho mohli přečíst. Proto MLK může být mléko, malík, kráva Milka nebo jakákoli jiná kombinace a žádná z nich nedávala smysl. Alespoň mně ne, což mi přišlo jako podstatné. Ale i tak jsem si začal psát seznamek a zkoušel na něco přijít. Milok, molak, molek...

Znovu se mi něco vynořilo vzadu v mozku a já to honem popadl, vytáhl ven na světlo boží a prohlédl si to. Hele, zase král Šalamoun. Těsně před tím, než zabil svého bratra za to, že má v nitru hříšnost, dal postavit chrám Molochovi. A no jistě, preferovaná výslovnost

Molocha byla Molek, známý jako ohavný bůh Ammonitů.

Tentokrát jsem zadal „kult Molocha“ a prohledal tučet nesouvisejících stránek, než jsem narazil na pár těch pravých, které mi řekly totéž: jeho uctívání bylo typické extatickou ztrátou kontroly a končilo lidskou obětí. Lidé byli zřejmě dohnáni až k transu, ve kterém pak ani nevnímali, že malý Jimmík byl při tom zabítý a upečený, ne nutně v uvedeném pořadí.

Dobrá, tu extatickou ztrátu kontroly jaksi nechápu, i když jsem byl párkrát v Orange Bowl na fotbalu. Připouštím, že mě posedla zvědavost; jakým způsobem toho docilovali? Podíval jsem se na to trochu blíž a zjistil jsem, že nejspíš pomocí hudby, hudby tak podmanivé, že se trans dostavoval téměř automaticky. Jak přesně se to odehrávalo, bylo dost záhadné – nejjasnější, co jsem našel, bylo, že „na ně Moloch seslal hudbu“. To nejspíš znamenalo, že pořádná kapela složená z jeho kněží pochodovala ulicemi s bubny a trumpetami...

Proč bubny a trubky, Dextere?

Protože ty jsem slyšel ve svém snu. Bubny a trubky, splývající do radostného chóru a přinášející pocit, že čirá, věčná slast je hned za dveřmi.

Přišlo mi to jako celkem dobrá pracovní definice extatické ztráty kontroly, co říkáte?

No dobrá, uvažoval jsem dál, vezměme to jen teoreticky a dejme tomu, že se Moloch vrátil. Anebo možná nikdy ani neodešel. Tři tisíce let starý, nechutný bůh z Bible seslal hudbu, aby, ehm – proč vlastně? Aby mi ukradl Temného společníka? Aby zabíjel děvčata v Miami, moderní verzi Gomory? Vrátil jsem se dokonce ke svému dopolednímu podobenství z muzea a pokusil se ho zasadit do skládačky: Šalamoun měl původního Temného společníka, ten nyní přijel do Miami a jako samec lva přebírá vládu nad smečkou, a proto se snaží pozabíjet Společníky, kteří tu sídlí, protože, ehm... proč vlastně?

Mám snad skutečně věřit tomu, že nějaký zloduch ze Starého zákona se přenesl v čase, aby dostal právě mě? Nebylo by rozumnější si místo takových úvah rovnou zarezervovat polstrovanou celu?

Probíral jsem to ze všech stran, a pořád mě nic nenapadalo. Nejspíš se mi začíná spolu se zbytkem života ztrácet i mozek. Anebo jsem jen unavený. Ať tak, nebo tak, nic nedávalo smysl. Potřeboval jsem se o Molochovi dozvědět víc. A protože jsem seděl před počítačem, napadlo mě, jestli nemá náhodou Moloch i svou vlastní webovou stránku.

Šlo jen o pár vteřin, takže jsem to napsal do vyhledávače a po kliknutí jsem probíral seznam nabubřelých nebo lítostivých blogů, počítačových on-line fantasy her a paranoidních okultních fantasmagorií, až jsem konečně objevil stránku, která vypadala slibně. Když jsem na ni klikl, začal se velice pomalu načítat obrázek a pak –

Hluboké a mocné dunění bubnů, naléhavé trubky stoupající nad pulzující rytmus až k bodu, kdy se už nedají zadržet hlasy zaznívající očekáváním slasti nad veškeré pomyšlení – byla to ta hudba, kterou jsem slyšel ve snu.

A pak uprostřed stránky konečně pomalu rozkvetla a zaostřila se kouřící býčí hlava, pod ní dvě vztažené ruce a nad ní tatáž tři aramejská písmena.

A já jen seděl, zíral na to a mrkal v rytmu kurzoru, stále jsem cítil, jak mnou proniká ta hudba a zvedá mě ke žhavým a nádherným výšinám neznámé extáze, slibující naplnění veškerých omamných slastí, které byly kdy myslitelné ve světě skrývané vášně. A poprvé, co si pamatuji, když mě ty vášnivé cizí dojmy zaplavily, pronikaly mnou a konečně zase odpluly – poprvé v životě jsem pocítil něco nového, odlišného a nevítaného.

Strach.

Nedokázal jsem říct proč anebo z čeho, čímž to bylo ještě horší; čirý, neznámý strach mě zachvacoval, procházel mnou a jeho ozvěna zněla z prázdných míst; odnesl si vše až na obraz oné býčí hlavy a strach.

Nic to není, Dextere, utěšoval jsem se. Jen obrázek zvířete a nějaké náhodné noty nepřiliš zdařilé melodie. Naprosto jsem se sebou souhlasil, ale mé ruce neposlouchaly hlas rozumu a mrtvě mi ležely v klíně. Něco na této křižovatce mezi domněle nesouvisejícími světy snu a bdění je propojilo, jako by to něco, co se mi zjevilo ve

spánku a pak vynořilo na monitoru v kanceláři, bylo příliš silné, než abych tomu dokázal čelit, a já s tím nemohl bojovat, musel jsem se jen dívat a sledovat, jak mě to stahuje dolů, přímo do plamenů.

Už ve mně nepřebýval žádný černý a mocný hlas schopný mě proměnit v ocel a vrhnout oštěp proti tomu, co mě ohrožuje, ať je to cokoli. Byl jsem sám, vystrašený, bezmocný a bezradný; Dexter v temnotách s bubákem a všemi jeho neznámými přísluhovači, skrývajícími se pod postelí a připravenými mě popadnout a odtáhnout pryč z tohoto světa do hrůzné žhnoucí říše jekotu a bolesti.

Pohybem, který měl k ladnosti daleko, jsem se nahnul přes stůl, vytrhl šňůru od počítače ze zásuvky a pak zadýchaně klesl zpět na židli a připadal si, jako by mi někdo připojil ke svalům elektrody. Provedl jsem to tak rychle a nemotorně, že mě zástrčka na konci šňůry bolestivě uhodila do čela hned nad levým obočím.

Několik minut jsem nedělal nic, jen oddychoval a sledoval, jak mi po tváři stéká pot a skapává na stůl. Neměl jsem představu, proč jsem se vrhl na elektrický kabel jako barakuda na návnadu a vytrhl ho ze sítě, tedy kromě skutečnosti, že jsem z nějakého důvodu cítil, že to musím udělat, anebo zemřít, aniž bych přitom věděl, jak mě to napadlo, ale nějak se to vynořilo z nové temnoty v lebce a vyburcovalo mě to svou naléhavostí.

A tak jsem seděl ve své klidné kanceláři, poulil oči na setmělý monitor a přemýšlel, kdo jsem a co se právě odehrálo.

Ještě nikdy jsem neměl strach. Strach je emoce a ty přece Dexter nemá. A dostat strach z nějaké webové stránky bylo tak pitomé a nesmyslné, že pro to ani neexistovala slova. A já nikdy nejednám iracionálně, jen když napodobuji lidské bytosti.

Tak proč jsem vytáhl tu šňůru ze zásuvky a proč se mi ruce tak třesou jen kvůli nějaké poklidné melodii a papírové kravské hlavě?

Neexistovaly odpovědi a já si ani nebyl zcela jistý, jestli je chci skutečně najít.

Odjel jsem domů přesvědčený, že mě někdo sleduje, i když celou zpáteční cestu zelo zpětné zrcátko prázdnotou.

Ten druhý byl skutečné moc dobrý, odolný způsobem, který Pátrač už hodně dlouho nezažil. Ukázal se mnohem zajímavější než v

minulosti mnoho jiných. Začal s ním dokonce cítit cosi jako souznění. Opravdu smutné; kéž by jen věci fungovaly jinak. Ale neodvratný osud toho druhého v sobě rovněž skrýval velké kouzlo, a to bylo také dobré.

I takhle daleko za autem toho druhého viděl, jak mu začínají povolovat nervy – různě zpomaloval a zrychloval, neustále si nastavoval zpětná zrcátka. Dobře. Neklid je jen začátkem. Potřebuje, aby ten druhý dospěl daleko za neklid, a k tomu dojde. Ale nejprve je zásadní se ujistit, že bude vědět, co přijde. Zatím se přes všechna vodítka, která mu zanechal, nezdá, že by pochopil.

No výborně. Pátrač bude tedy prostě opakovat stejný vzorec, dokud ten druhý nezjistí, jaká moc a síla jde po jeho stopě. A potom ten druhý už nebude mít na výběr. Přijde za ním jako šťastné jehně na porážku.

Ale do té doby má i pozorování svůj smysl. Dát mu najevo, že je pozorován. Rozhodně mu to neprospěje, ani kdyby zahlédl tvář, která ho pozoruje.

Tváře se mohou změnit. Ale pozorování ne.

KAPITOLA 20

Té noci jsem pochopitelně nespal. Příští den byla neděle; proběhla v oparu únavy a úzkosti. Vzal jsem Codyho a Astor do blízkého parku a sedli jsme si na lavičku, mezitím jsem se pokoušel vydedukovat něco rozumného z haldy nesouvisejících informací a dohadů. Jednotlivé dílky skládačky odmítaly vytvořit ucelený obraz, který by dal smysl. I kdybych je nakonec natlačil do nějaké rádobý jednotné teorie, stejně by mi to nijak nepomohlo pochopit, jak opět najít mého Společníka.

Nejlepší, nač jsem se zmohl, byl rychlokvašený závěr, že Temný společník a jemu podobní se potloukají po světě nejméně tři tisíce let. Ale proč by ten můj měl utíkat před nějakým jiným, to se nedalo říct – zvlášť když jsem se už předtím setkal s druhými a jedinou reakcí bylo jen vzájemné vrčení. Mé podobenství s novým tátou lvem se v pokojně prosluněném parku zdálo obzvlášť přitažené za vlasy; všude okolo se to hemžilo dětmi, které spolu dílem švitořily, dílem si spílaly. Statisticky vzato, dle rozvodových statistik měla polovina z nich nové tatíky a zdálo se, že jen kvetou.

Nechal jsem se zaplavit zoufalstvím, pocitem, který se zdál v rozkošném miamském odpoledni tak trochu absurdní. Společník zmizel, jsem sám a jediným řešením, na něž jsem dokázal přijít, je pustit se do studia aramejštiny. Mohl jsem jen doufat, že mi spadne na hlavu kus ledu z letadla a ukončí mé trápení. S nadějí jsem vzhlédl k obloze, ale ani nebe mi nepřálo.

Další napůl probdělá noc, narušovaná jen opět toutéž podivnou hudbou, která se mi vkrádala do snů a probouzela mě, když jsem se pokoušel vstát a vykročit za ní. Netušil jsem, proč mi připadá jako

dobrý nápad následovat hudbu, a už vůbec jsem nevěděl, kam mě má zavést, ale zřejmě jsem měl někam jít. Prostě jsem se rozpadal na kousky a rychle sklouzával dolů, do šedých vod naprostého šílenství.

V pondělí ráno se zmatený a otlučený Dexter dopotácel do kuchyně, kde mě ihned zuřivě napadl hurikán Rita, která mi zamávala před nosem štosem papírů a několika cédéčky. „Zajímalo by mě, na co myslíš,“ prohlásila, ale já usoudil, že to zcela jistě nepotřebuje vědět a že stačí mizérie, do které zavedly moje úvahy mne. Ale než jsem stačil sesumírovat nějakou nevinnou výmluvu, posadila mě za stůl a začala po něm rozkládat dokumenty.

„Tohle je květinová výzdoba, kterou chce Hans použít,“ spustila a ukázala mi sérii obrázků, na kterých byla zřejmě nějaká vegetace. „Tyhle na oltář? A tyhle jsou možná až moc, ehm, no, já nevím,“ zazoufala si. „Nebudou se nám smát, že jsou příliš bílé?“

Přestože jsem proslulý skvělým smyslem pro humor, napadlo mě až pozoruhodně málo vtipů na bílou barvu, ale než jsem se mohl vyjádřit, Rita mi už strkala pod nos jiný papír.

„Tak dál,“ přeladila. „Tohle je aranžmá místa u stolu. Doufám, že bude ladit s tím, co chce dělat Manny Borque. Asi bysme měli zavolat Vinceovi, ať se s ním spojí.“

„Fajn,“ zasténal jsem.

„Propána, přijdu pozdě,“ vyhrkla, a než jsem stačil říct slovo, hodila mi do klína cédéčka. „Nakonec jsem výběr zúžila jen na šest skupin,“ vysvětlila. „Můžeš si je dnes poslechnout a dát mi vědět, co ty na to? Díky, Dexi,“ vychrlila nesmlouvavě, naklonila se, vlepila mi pusku na tvář a zamířila ke dveřím, nejspíš za novou položkou na svatebním seznamu. „Cody?“ zavolala. „Už musíme, drahousku. Jdeme.“

Následovaly tři minuty zmatku, jenž vyvrcholil tím, že Cody s Astor nakoukli do kuchyně, řekli ahoj a pak konečně práskly dveře a rozhostilo se ticho.

A v tom tichu jsem téměř slyšel, stejně jako v noci, slabou ozvěnu té hudby. Věděl jsem, že bych měl vyskočit ze židle a vyběhnout ze dveří se šavlí mezi zuby – vrhnout se do zářivě jasného dne a najít tu bytost, nebo co to je, vystopovat ji až do její sluje a zabít ji – ale nemohl jsem.

Molochova internetová stránka do mě zasela strach, a i když jsem věděl, že je to hloupost, chyba, kontraproduktivní a ve všech směrech naprosto nedexterovské, nedokázal jsem se jí postavit. Moloch. Jen nějaké hloupé prastaré jméno. Dávný mýtus, který zmizel ze světa před tisíci lety, zanikl spolu se Šalamounovým chrámem. Nebylo to nic, jen výplod prehistorické představivosti, méně než nic – až na to, že jsem se ho děsil.

Zdálo se, že nemám na výběr, jen s pokorně sklopenou hlavou nějak přetrpět den a doufat, že mě nedostane, ať je čímkoli. Cítil jsem se utahaný do morku kostí, možná právě to vyvolávalo ten pocit bezmoci. Ale nemyslel jsem si to. Tušil jsem, že kolem krouží a přibližuje se něco velice zlého; čenichá to v mých stopách a už cítím ostré zuby na šíji.

Jediné, v co mohu doufat, je hrát o čas, ale dříve či později ucítím jeho zatínající se tesáky a pak i já budu mečet, bít kopyty v prachu a zemřu. Nezůstala ve mně žádná bojovnost; vlastně ve mně nezůstalo už skoro nic kromě záblesku lidskosti, který mi oznamoval, že je čas jít do práce.

Popadl jsem Ritina cédéčka a vytrmácel se k autu. A jak jsem stál na zápraží a zastrkoval klíč do zámku, abych zamkl dveře, velice pomalu se od chodníku odlepil bílý avalon a rozjel se pryč s ležérní nestoudností, která pronikla mým kokonem z únavy a zoufalství a zařízla se do mě jako úder čisté hrůzy, který mě odhodil zpět na dveře, cédéčka mi vypadla z rukou a rozsypala se na příjezdové cestě.

Vůz pomalu dojel ke stopce. Pozoroval jsem ho s nervy nadranc, v hlavě prázdno. Ale když jeho zadní brzdová světla pohasla, přidal plyn a vyjel na křižovatku, procítl kousíček Dextera a mě popadl vztek.

Možná to bylo tím naprosto jasným a pohrdavým chováním avalonky, a možná tím, že jsem potřeboval pořádnou dávku adrenalinu místo ranní kávy, kterou jsem si nedal. Ať už to bylo čímkoli, posedlo mě spravedlivé rozhořčení, a než jsem se stačil rozhodnout co dál, vystartoval jsem k příjezdové cestě a skočil za volant. Vrazil jsem klíčky do zapalování, nastartoval a vyřítil se za avalonem.

Ignoroval jsem stopku, přehnal se přes křižovatku a zahlédl vůz, jak o pár ulic dál zahýbá vpravo. Jel jsem mnohem rychleji, než bych měl, a spatřil ho zahýbat vlevo k dálnici US 1. Vjel jsem do mezery a znovu zrychlil, celý dychtivý ho dostat dřív, než mi zmizí v dopravní špičce.

Ztrácel jsem na něj už jen jeden blok, když se stočil na sever na US 1, a já ho sledoval a nevšímal si skřípotu brzd a ohlušujícího sboru klaksonů ostatních motoristů. Avalon byl pouhých deset aut přede mnou a já využíval všech miamských řidičských triků, abych se dostal ještě blíž; soustředil jsem se jen na silnici a ignoroval dělicí pruhy, dokonce jsem si ani neužíval přímo zázračné lidové tvořivosti, co se týče nadávek okolních řidičů. Kořist podnikla protiútok, a přestože nemá už skoro žádné zuby, je připravena k boji bez ohledu na svou bezmocnost. Zuřil jsem – další novinka. Byl jsem zbaven veškeré temnoty a zatlačen do jasně osvětleného prázdného kouta, kde se sbíhají všechny zdi, ale čeho je moc, toho je příliš. Přišel čas, aby Dexter vrátil úder. A přestože jsem si nebyl jistý, co hodlám udělat, až dostihnu druhé auto, rozhodně to dokončím.

Byl jsem půl bloku za avalonkou, když si mě její řidič všiml; okamžitě zrychlil, přešel do levého krajního pruhu tak těsně, že řidič za ním musel dupnout na brzdy a strhnout vůz do strany. Dvě auta za ním do něj narazila z boku a ohlušila mě kakofonie klaksonů a kvílících brzd; taktak jsem se vmáčknul doprava, prosmýkl se kolem havárie a pak jsem strhl vůz opět prudce vlevo do uprázdněného pruhu. Avalonka byla o blok napřed a zrychlovala, ale já sešlápl pedál až na podlahu a řítil se za ní.

Několik bloků zůstávala vzdálenost mezi námi zhruba stejná. Pak avalon dojel kolonu před auty, která havarovala, a já ho začal dotahovat, až jsem byl jen dva vozy za ním, dost blízko, abych viděl velké sluneční brýle zírající na mě ze zpětného zrcátka. A jak jsem se blížil k jeho nárazníku na délku jediného auta, řidič strhl vůz náhle ostře doleva, vjel na středový pás a přešel do proudu aut na druhé straně. Než jsem stihl zareagovat, minul jsem ho. Skoro jsem slyšel jeho škodolibý smích, když se odploušil směrem na Homestead.

Ale já byl rozhodnutý se ho nepustit; ne kvůli tomu, že by mi jeho dostižení mohlo zodpovědět některé z otázek, třebaže to nejspíš byla

pravda. Nemyslel jsem ani na spravedlnost nebo jiný abstraktní pojem. Ne, šlo čistě jen o pobouření a vztek, které vybědly z nějakého dosud nepoužívaného koutu v mém nitru a proudily přímo do plazí části mozku a dolů do kloubů. Toužil jsem vytáhnout neznámého z toho omláčeného vozítka a praštit ho do obličeje. Šlo o úplně nový pocit – touha způsobit někomu tělesnou újmu mě omamovala a byla tak silná, že překryla všechny logické námitky, které mě napadaly, a tak jsem vyrazil přes středový pruh do dalšího kola pronásledování.

Moje auto vydalo příšerný skřípavý zvuk, jak se vyhouplo na prostředek dálnice, a pak sjelo na druhé straně dolů zpět na vozovku; jen o pár centimetrů mě minul obrovský kamion s betonem, ale byl jsem opět na silnici a zamířil za avolonkou v řidším provozu směřujícím na jih.

Daleko přede mnou se pohybovalo několik bílých teček, každá z nich mohla být můj cíl. Sešlápl jsem plyn a vyrazil za nimi.

Silniční bohové ke mně byli milostiví, a tak jsem se souvisle proplétal mezi poklidně jedoucími vozy téměř půl míle, než mě zastavila první červená. V každém pruhu před křižovatkou ukázněně stálo několik aut a nedalo se kolem nich protáhnout – jediné kdybych zopakoval svůj ničitelský trik se středovým pruhem, což jsem také udělal. Sjel jsem z jeho okraje právě včas, abych nadělal velké problémy jasně žlutému hummeru, který se pošetile pokoušel používat silnici rozumným způsobem. Prudce sebou trhl, aby se mi vyhnul, a málem se mu to i podařilo; ozvala se jen lehká rána, když jsem mu jemně narazil do předního nárazníku, projel křižovatkou a zamířil dál, doprovázený další erupcí klaksonové hudby a ječením.

Avalonka musela být asi tak čtyři sta metrů přede mnou, tedy pokud zůstala na US 1, a já byl rozhodnutý její náskok stáhnout. Pobídl jsem své spolehlivé omláčené autíčko a po půl minutě dojel na dohled ke dvěma bílým vozům – jedno z nich bylo Chevy SUV a druhé dodávka. Moje avalonka nikde.

Na chvíli jsem zpomalil – a pak jsem ji koutkem pravého oka znovu zahlédl, jak zahýbá za obchodem s potravinami na parkoviště dálničního obchodního centra. Dupl jsem na plyn, stočil se napříč dvěma pruhy a zahnul na parkoviště. Řidič druhého vozu mě viděl

přijíždět; zrychlil a vjel do ulice vedoucí kolmo k US 1, vyrazil k východu, co mu motor stačil. Prohnal jsem se parkovištěm a pověsil se na něj.

Vedl mě asi míli obytnou čtvrtí, pak zabočil a projel kolem parku, kde na plný plyn pobíhalo nejspíš hned několik školek. Trochu jsem se mu přiblížil – ale hned pak jsem zahlédl, jak silnici přímo před námi přechází nějaká žena s dítětem v náručí a další dvě vede za ruku.

Avalon přidal plyn a přešel přes přechod těsně jim před nosem; žena pokračovala pomalu v přecházení a hleděla na mě, jako bych byl jen nějaký poutač, který nedokáže přecíst. Strhl jsem auto za ni, ale jedno z dětí se najednou rozběhlo zpět, přímo mně do cesty, a tak jsem dupl na brzdy. Dostal jsem smyk a chvíli se zdálo, že smetu celý ten zpomalený a hloupý rodinný hlouček, ale oni dál stáli uprostřed silnice a naprosto nezúčastněně mě pozorovali. Ale konečně se pneumatiky chytily, pootočil jsem volantem, trochu přidal plyn a udělal rychlý půlkruh na trávníku nejbližšího domu. Pak jsem se v oblaku drnů ocitl opět na silnici a pokračoval v honbě za avalonem, který získal slušný náskok.

Pár dalších ulic zůstával náš odstup zhruba stejný, potom se však na mě opět usmálo štěstí. Avalonka přede mnou projela bez zastavení stopku, ale tentokrát ji viděla policejní hlídka, zapnula sirénu a rozjela se za ní. Nebyl jsem si jistý, jestli mám mít radost ze spojence, anebo začít žárlit na konkurenci, ale v každém případě teď bylo mnohem snazší se vézt za blikajícími světly a sirénou, a tak jsem pokračoval v závěsu za hlídkou.

Dvojice přede mnou několikrát ostře zabočila a zrovna jsem si říkal, že je trochu dotahuji, když náhle avalonka zmizela a policejní vůz smykem zastavil. Během pár vteřin jsem k němu dojel a vystoupil z auta.

Přede mnou policista přebíhal krátce zastřižený trávník rozrytý stopami pneumatik, obklopující nějaký dům a končící plavebním kanálem. Avalonka vyčnívala z vody u druhého břehu, a když jsem se tam podíval, vylezl z ní oknem nějaký muž a doplaval pár metrů k protějšmu břehu. Policista chvíli zaváhal, pak se ale vrhl do vody a plaval k poloutopenému vozu. Potom jsem za sebou zaslechl

zakvílení masivních pneumatik. Otočil jsem se.

Ten žlutý hummer zastavil hned za mým autem a vyskočil z něj nějaký ruměný muž s blondatými vlasy a začal na mě ječet. „Ty zkurvene j zmetku!“ zařval. „Nabourals mi auto! Co to do hajzlu vyvádíš?“

Než jsem mu mohl odpovědět, rozezněl se mi mobil. „Pardon,“ řekl jsem a ten blondák kupodivu disciplinovaně zmlkl a nechal mě telefonovat.

„Kde k čertu jseš?“ vyštěkla.

„Cutler Ridge, dívám se na kanál,“ oznámil jsem.

Trvalo jí celou vteřinu, než si to srovnala v hlavě. „Fajn, tak se osuš a pohni zadkem sem na univerzitu. Našli jsme další tělo.“

KAPITOLA 21

Trvalo mi pár minut, než jsem se zbavil řidiče žlutého hummeru, a mohl jsem tam být doted', kdyby nebylo policisty, který skočil do průplavu. Konečně totiž vylezl z vody a připojil se k nám; stál jsem a poslouchal nepřetržitý proud výhrůžek a nadávek, nic z toho nebylo příliš originální. Pokusil jsem se být vstřícný a plný pochopení – ten muž toho měl zřejmě hodně na srdci a já nechtěl, aby utrpěl psychologickou újmu tím, že to bude nucen potlačit, ale měl jsem přece jen naléhavou policejní práci. Snažil jsem se ho na to upozornit, ale zjevně patřil k osobám, které nedokáží současně ječet a naslouchat rozumu.

Takže příchod nespokojeného a mimořádně mokrého policisty posloužil jako vítané přerušení rozhovoru, který byl velmi omezený a jednostranný. „Moc rád bych věděl, co jste zjistil o řidiči toho auta,“ řekl jsem policistovi.

„To se vsadím, že jo,“ odsekl kysele. „Můžete mi ukázat nějaký průkaz?“

„Spěchám na místo činu,“ oznámil jsem mu.

„*Tohle* je místo činu,“ odpověděl. Tak jsem mu ukázal svou průkazku a on ji mimořádně pečlivě prostudoval, na kartičku zatavenou v plastu z něj přitom kapala voda z kanálu. Nakonec přikývl: „Tak jo, Morgane, zmizte odtud.“

Z reakce řidiče hummeru byste mohli usoudit, že mi strážník právě navrhl, ať upálím papeže. „Přece nemůžete tohohle zkurvysyna jen tak pustit!“ zavřeštěl. „Ten zatracenej sráč mi naboural aut'ák!“

Jenže policista, pámbu mu požehnej, do něj jen zabodl pohled, vycedil ještě trochu vody a vyšťekl: „Můžete mi ukázat řidičský a

technický průkaz?“ Přišlo mi to jako skvělá závěrečná replika, a tak jsem využil příležitosti.

Mé ubohé omláčené autíčko vydávalo velice nespokojené zvuky, ale i tak jsem s ním vyjel na silnici směrem k univerzitě; stejně jsem neměl na výběr. Bez ohledu na to, jak je poškozené, mě tam prostě musí dovézt. Pocítil jsem s ním hluboké souznění. Takoví už jsme my dva: dvojice skvěle skvostně sestavených strojů, jejichž původně skvělý provozní stav vzal okolnostmi za své. Jak báječná živná půda pro sebelítost! Kochal jsem se tím několik minut. Vztek, který jsem cítil ještě před chvilí, se vytratil, stekl ze mne a vsákl se do trávníku jako voda z toho policisty. Díval jsem se, jak řidič avalonu doplaval k druhému břehu, vylezl z vody a odešel pryč – bylo to jako všechno ostatní v poslední době – dostal jsem se na stopu a pak mi zase osud podtrhl nohy.

A teď tu je nějaké další tělo a my zatím ani nevíme, co si počít s těmi předešlými. Musíme vypadat jako chrti na závodisti, ženeme se za falešným králíkem, který je vždy o kousek před námi a mučivě poskočí vpřed pokaždé, když si nebohý pes myslí, že do něj už už zatne zuby.

Na univerzitu dorazily přede mnou dva hlídkové vozy a čtyři strážníci právě uzavírali prostor okolo Loweho muzea umění a zatlačovali rostoucí dav. Přivítal mě nějaký zavalitý a svalnatý policista s vyholenou hlavou a ukázal mi, ať jdu za budovu.

Tělo se nacházelo za galerií v hustém podrostu. Debora mluvila s někým, kdo vypadal jako student, a Vince Masuoka dřepěl vedle levé nohy mrtvolý a opatrně dloubal propiskou do něčeho na jejím kotníku. Tělo nebylo vidět z cesty, ale ani se nedalo tvrdit, že bylo nějak zvlášť ukryté. Zjevně bylo spálené jako ta předchozí a uložené přesně jako první dvě, ve strnulé a formální póze s hlavou nahrazenou keramickou býčí hlavou. A opět, když jsem na ně hleděl, čekal jsem podvědomě na nějakou reakci zevnitř. Ale nezaslechl jsem nic kromě mírného tropického vánku ševelícího mi mozkiem. Byl jsem pořád sám.

Jak jsem tam postával ztracený v myšlenkách, přiřítla se na mě Debora a byla ve vrcholné formě. „Trvalo ti to celou věčnost,“ zavrčela. „Kde ses coural?“

„Měl jsem kurz drhání,“ řekl jsem. „Všechno jako u těch předchozích?“

„Vypadá to tak,“ přiznala. „Tak cos zjistil, Masuoko?“

„Myslím, že tentokrát máme stopu,“ ozval se Vince.

„Však už byl sakra čas,“ odsekla Debora.

„Má na kotníku náramek,“ pokračoval Vince. „Je z platiny, takže se neroztavil.“ Vzhlédl k Deboře a obdařil ji tím svým příšerně falešným úsměvem. „Stojí na něm ‚Tammy‘.“

Debora se zamračila a pohlédla k bočním dveřím do galerie. S jedním z policistů tam stál nějaký vysoký muž v kalikovém saku s motýlkem a hleděl ustaraně na Deboru. „Co je to za chlapa?“ zeptala se Vince.

„Profesor Keller,“ řekl jí. „Učitel dějin umění. To on našel tělo.“

Stále se mračící Debora vstala a kývla na strážníka, aby profesora přivedl.

„Profesore...?“ oslovila ho.

„Keller. Gus Keller,“ představil se profesor. Byl to dobře vypadající šedesátník a na levé tváři měl jizvu, která vypadala jako od souboje. Nezdálo se, že by hodlal při pohledu na mrtvolu omdlít.

„Takže vy jste to tělo našel?“ spustila Deb.

„Přesně tak,“ potvrdil. „Přišel jsem zkontrolovat novou expozici, která se tu měla otevírat – umění Mezopotámie, moc zajímavé – uviděl jsem tu v křoví tohle.“ Zamračil se. „Asi tak před hodinou.“

Debora přikývla, jako by tohle všechno už dávno věděla včetně té Mezopotámie, což byl standardní policajtský trik, který vypovídající pobízel k tomu, aby dodávali další podrobnosti, zejména když mohli být alespoň trošičku vinni. Ale na Kellera zřejmě trik nepůsobil. Prostě tam stál a čekal na další otázku a Debora tam prostě taky stála a snažila se nějakou vymyslet. Jsem oprávněně hrdý na své tvrdě vytrénované umělé společenské dovednosti a nechtěl jsem, aby ticho působilo trapně, proto jsem si odkašlal a Keller se podíval na mě.

„Co byste nám mohl říct o té keramické hlavě?“ zeptal jsem se. „Z uměleckého pohledu.“ Debora po mně střelila pohledem, ale mohla jen žárlit, že jsem vymyslel otázku za ni.

„Z uměleckého hlediska? Nic moc,“ pronesl Keller a zadíval se na býčí hlavu nasazenou na těle. „Vypadá jako udělaná v nějaké formě a

pak vypálená ve značně primitivní peci. Možná dokonce jen ve velké troubě. Ale mnohem zajímavější je historicky.“

„Jak to myslíte?“ vypálila Debora, ale on jen pokrčil rameny.

„No, není dokonalá,“ odpověděl. „Ale někdo se pokusil znovu tvořit v určitém velmi starém stylu.“

„V jak starém?“ zeptala se Debora. Keller pozvedl obočí a ušklíbl se, jako by položila špatnou otázku, ale odpověděl.

„Tři až čtyři tisíce let,“ řekl.

„To je hodně staré,“ přispěl jsem ochotně svou troškou do mlýna a oba na mě pohlédli, takže jsem usoudil, že musím dodat něco jakžtakž chytrého, takže jsem hned navázal, „a z jaké části světa může pocházet?“

Keller souhlasně přikývl. To byla chytrá otázka. „Střední východ,“ pronesl. „Podobný motiv známe z Babylonie a ještě dříve z okolí Jeruzaléma. Zdá se, že býčí hlava souvisela s kultem jednoho z dávných bohů. Vlastně jednoho skutečně odporného.“

„Molocha,“ dodal jsem a při vyslovení toho jména se mi okamžitě stáhlo hrdlo.

Debora na mě opět zažírala, naprosto jistá, že jí něco tajím, ale pak pohlédla zpět na Kellera, který pokračoval v objasňování.

„Ano, přesně tak,“ potvrdil. „Moloch měl rád lidské oběti. Zvláště dětské. Šlo o běžnou smlouvu; obětujte své děti a on vám zaručí dobrou úrodu nebo vítězství nad nepřáteli.“

„V tom případě myslím, že se letos můžeme těšit na skvělou sklizeň,“ usoudil jsem, ale nikdo z nich to nepovažoval za hodné ani malého úsměvu. No dobrá, člověk dělá, co může, aby vnesl trochu jasu do tohoto vyprahlého světa, pokud však lidé odmítají reagovat na vaše úsilí, je to jejich škoda.

„A jak to souvisí s tím, že jsou ta těla spálená?“ zajímala se Debora.

Keller se pousmál, reakce na nahrávku na profesionální smeč. „To je samotná podstata toho kultu,“ prohlásil. „Existovala obrovská socha Molocha s býčí hlavou, která byla v podstatě vysokou pecí.“

Vzpomněl jsem si na Halperna a jeho „sen“. Věděl snad o Molochovi předem, nebo k němu přišel stejně jako ta hudba ke mně? Anebo měla celou dobu pravdu Debora a on byl skutečně u té sochy

a zavraždil ty dívky – je to skutečně tak nepravděpodobné, jak to teď vypadá?

„Vysoká pec,“ opáčila Debora a Keller přikývl. „A oni dovnitř házeli lidi?“ zeptala se tónem, který naznačoval, že tomu nechce uvěřit a že je to jen a jen jeho vina.

„No, bylo to ještě mnohem lepší,“ ujistil ji Keller. „Oni tím rituálem uskutečňovali zázrak. Šlo o velice promyšlenou propagandu. Ale právě proto se Moloch tak dlouho těšil popularitě – bylo to přesvědčivé a bylo to vzrušující. Ta socha měla mechanické ruce, které se natahovaly k uctívacům. Když jste jí do nich vložili oběť, vypadalo to, že Moloch obživil a pojídá ji – ruce se pomalu zvedly i s tím nešťastníkem a nacpaly ho do tlamy.“

„A do rozžhavené pece,“ dodal jsem s tím, že mě už nějak dlouho opomíjejí. „Za zvuků té hudby.“

Debora se na mě divně podívala a mně došlo, že dosud o hudbě nepadlo ani slovo, ale Keller se toho chytil a odpověděl.

„Ano, přesně tak. Trubky, bubny, zpěv, vše velice hypnotizující. A hudba stále sílila, jak bůh pozvedal oběť výš do tlamy a pak ji pustil dovnitř. Když se někdo již ocitl v tlamě, rovnou sklouzl hrdlem do žhavé pece. Zaživa. Pro oběť to moc povznášející nebylo.“

Věřil jsem mu každé slovo; slyšel jsem z dálky tiché bubnování a ani pro mne to nebylo nijak povznášející.

„Uctívá ho někdo i dnes?“ zeptala se Debora.

Keller zavrtěl hlavou. „Pokud vím, tak dva tisíce let už ani živá duše,“ odpověděl.

„Tak proč potom k čertu tohle?“ rozčílila se Debora. „Kdo to tedy může dělat?“

„Co jsem vám vyprávěl, není nijak tajné,“ zareagoval Keller. „Jde o slušně zdokumentovaný úsek dějin. Pokud se tomu někdo chvíli věnoval a obstaral si dost informací, klidně mohl spáchat něco takového.“

„Ale proč?“ zazoufala si Debora.

Keller se zdvořile usmál. „Nemám nejmenší ponětí,“ ujistil ji.

„Tak k čemu mi bylo všechno tohle poučování?“ zasténala tónem, který naznačoval, že je na Kellerovi, aby přišel s nějakým vysvětlením.

Obdařil ji laskavým pedagogickým úsměvem. „Nikdy neuškodí dozvědět se něco nového,“ zamentoroval.

„Kupříkladu,“ neudržel jsem se, „jsme zjistili, že tu někde musí být velká socha býčího muže s pecí uvnitř.“

Debora prudce otočila hlavu a znovu do mne zabodla pohled.

Naklonil jsem se k ní a řekl tiše: „Halpern.“ Zamžikala a viděl jsem, že ji to ještě nenapadlo.

„Myslíš, že to nebyl sen?“ zeptala se.

„Už nevím, co si mám myslet,“ pronesl jsem. „Ale jestli někdo doopravdy provádí ten Molochův rituál, proč by k němu neměl používat i správné vybavení?“

„K čertu s tím,“ zavrčela Debora. „Ale kde se dá takový monstrum schovat?“

Keller si taktně odkašlal. „Obávám se, že je to ještě mnohem složitější,“ podotkl.

„Jak to?“ zajímala se Debora.

„No, musíte také nějak zakrýt i ten zápach,“ řekl. „Zápach z pálených lidských těl. Dlouho se drží na místě a je dost nezaměnitelný.“ Znělo to trochu rozpačitě a pokrčil rameny.

„Takže hledáme nějakou gigantickou smrdutou sochu s pecí uvnitř,“ shrnul jsem vesele. „Tu by nemělo být těžké najít.“

Debora se na mě zamračila a já znovu pocítil mírné rozladění nad jejím těžkopádným přístupem k životu – zejména když se k ní nepochybně brzy připojím jakožto stálý obyvatel Říše chmur, tedy pokud se Temný společník náhodou neumoudří a nevyleze ze své skrýše.

„Profesore Kellere,“ řekla, odvrátila se ode mne a dovršila tím opuštěnost svého nebohého bratříčka, „je na tom býčím hnusu ještě něco, co by nám mohlo pomoci?“

Šlo nepochybně o dost chytrou otázku, aby nám trochu pozvedla bojovou morálku, a skoro jsem si vyčítal, že jsem s ní nepřišel já, ale na Kellera neměla žádný účinek, a dokonce ani na Deboru ne; nejspíš jí ani nedošlo, že právě řekla něco významného. Keller však jen zavrtěl hlavou.

„Obávám se, že toto není má parketa,“ řekl. „Znám jen malou část celého pozadí, která souvisí s dějinami umění. Měli byste se zeptat

někoho z filozofie nebo ze srovnávacích dějin náboženství.“

„Třeba profesora Halperna,“ zašeptal jsem znovu a Debora, stále se vzteklým kukučem, přikývla. Obrátila se k odchodu, naštěstí si v poslední chvíli vzpomněla na dobré způsoby, otočila se zpět ke Kellerovi a řekla: „Doktore Kellere, moc jste nám pomohl. Kdyby vás ještě něco napadlo, dejte mi, prosím, vědět.“

„Samozřejmě,“ ujistil ji, Deb mě popadla za rameno a postrčila rychle vpřed.

„Vracíme se zpět na studijní?“ zeptal jsem se zdvořile, když mi rámě začalo odumírat.

„Jo,“ odpověděla. „Ale jestli je do některého z Halpernových kurzů zapsaná nějaká Tammy, vážně nevím, co udělám.“

Konečně jsem osvobodil pohmožděné zbytky ramene z jejího pevného sevření.

„A když nebude?“

Jen potřásla hlavou. „Jdeme tam,“ utála.

Ale když jsme procházeli znovu kolem těla, něco mě chytilo za nohavici; pohlédl jsem dolů.

„Ehm,“ ozval se Vince. Pak si odkašlal. „Dextere,“ zamumlal a já zvedl tázavě obočí. Zrudl a pustil mé kalhoty. „Musím s tebou mluvit,“ zakňoural.

„Vidím,“ odušil jsem. „A nemůže to počkat?“

Zavrtěl hlavou. „Je to dost důležitý,“ namítl.

„No tak dobře.“ Vrátil jsem se tři kroky k němu, stále ještě dřepěl nad mrtvolou. „O co jde?“

Uhnul pohledem, a přestože bylo krajně nepravděpodobné, že by mohl projevit nějakou lidskou emoci, zrudl ještě víc. „Mluvil jsem s Mannym,“ oznámil mi.

„Báječné. A pořád máš ještě všechny ruce a nohy,“ poblahopřál jsem mu.

„On, ehm,“ soukal ze sebe Vince, „chce udělat pár změn. Ehm. V menu. Ve tvém menu. V tom svatebním.“

„Hled'me,“ pronesl jsem přes to, jak staromódně zní „hled'me“, když stojíte nad mrtvým tělem; prostě jsem nedokázal odolat. „Mimochodem, jsou to nákladné změny?“

Vince se zjevně vyhýbal mému pohledu. Rychle kývl. „Jo,“ řekl.

„Prohlásil, že dostal inspiraci. Prej něco novýho a odlišnýho.“

„Zní to přímo skvěle,“ poznamenal jsem ostražitě, „ale myslím, že si nemůžu dovolit inspiraci. Budeme mu to muset zamítnout.“

Vince znovu rychle zavrtěl hlavou. „Ty to nechápeš. Zavolał mi jen z dobrý vůle. Tvrdí, že podle smlouvy má volnou ruku a může si dělat, co chce.“

„A chce o trochu zvýšit cenu?“

Vince se rděl jako o závod. Zamumlal pár slabik a zkusil se dívat ještě víc stranou. „Cože?“ zeptal jsem se. „Co jsi říkal?“

„Dvakrát,“ pípl sice potichu, ale přece jen slyšitelně.

„Dvakrát?“ opáčil jsem.

„Jo.“

„To je pět set dolarů za osobu,“ upřesnil jsem.

„Určitě to bude moc hezký,“ zakňučel už totálně rudý Vince.

„Za pět set dolarů na osobu to musí být mnohem víc než jen *moc* hezký. Nestačí jen zaparkovat auta, nablejskat podlahu a namasírovat všem hostům záda.“

„Tohle bude průlomová věc, Dextere. Nejspíš o vaší svatbě napíšou v nějakým společenským časopise.“

„Jo a nejspíš se bude jmenovat *Malá konta Dnes*. Musíme si s ním promluvit, Vinci.“

Zavrtěl hlavou a dál zíral do trávy. „Já nemůžu,“ ukňourl.

Lidé jsou pozoruhodnou směsicí pošetilosti, neznalosti a hlouposti, nemyslíte? Dokonce i ti, kdo většinu času vše jen předstírají jako Vince. Vida ho, neohroženého technika z oddělení vražd, jen pár centimetrů od mrtvoly zamordované tím nejhrůznějším způsobem, jež ho nechává nevzrušeným jako dubový špalek, a přesto je bez sebe hrůzou při pomýšlení, že by se měl postavit prckovi, který si vydělává na život tvarováním čokolády.

„Tak jo,“ slitoval jsem se. „Promluví si s ním sám.“

Konečně se na mě plaše podíval. „Bud’ opatrněj, Dextere,“ zaškemral.

KAPITOLA 22

S Deborahou jsem se srazil, právě když se obracela s autem a kupodivu na mě i počkala, abych si stačil naskočit; rozjeli jsme se k administrativní budově. Během krátké jízdy mi neměla co říct a já byl natolik zabraný do vlastních problémů, že jsem to kvitoval.

Rychlá prohlídka záznamů s mou novou přítelkyní z kanceláře ukázala, že Halpernovy kurzy nemá ve svém studijním plánu žádná „Tammy“. Ale Debora, která během čekání netrpělivě přecházela sem a tam, byla na špatnou zprávu připravená. „Zkuste předešlý semestr,“ navrhla. Udělal jsem to; zase nic.

„No dobrá,“ prohlásila zamračeně. „Podívejte se na Wilkinsovy třídy.“

Byl to skvělý nápad, a hned, jak jsem začal, na jednu jsem narazil: nějaká si. Tammy Connorová navštěvovala Wilkinsův seminář o situační etice.

„Fajn,“ broukla Debora. „Sežeň její adresu.“

Tammy Connorová bydlela na koleji kousek odtud a Debora neztrácela čas a zaparkovala nepovoleně přímo před vchodem. Než jsem stihl otevřít dveře auta, už byla venku a hnala se dovnitř; pospíchal jsem za ní, co mi síly stačily.

Její pokoj se nacházel ve druhém patře. Debora neztrácela čas s výtahem, ale vyběhla nahoru a brala schody po dvou. A protože se mi nedostávalo při tom tělocviku dost dechu na nějaké námitky, byl jsem zticha. Dopotácel jsem se nahoru právě včas, abych viděl, jak se dveře Tammyina pokoje otevřely a v nich stojí nějaká podsaditá červovlasá dívka s brýlemi.

„Co je?“ zaškaredila se na Deboru.

Deb jí ukázala odznak a zeptala se: „Tammy Connorová?“

Děvče jen zalapalo po dechu a chytilo se za hrdlo. „Panebože, já to věděla,“ vyjekla.

Debora kývla. „Jste Tammy Connorová, slečno?“

„Ne. Jasně že ne, odpovědělo děvče. Jsem Camilla, její spolubydlící.“

„Víte, kde je Tammy, Camillo?“

Dívka vcucle spodní ret a začala ho kousat, zatímco zuřivě vrtěla hlavou. „Ne,“ zamumlala.

„Jak dlouho je pryč?“ zeptala se Debora.

„Dva dny.“

„Dva dny?“ opáčila Debora a pozvedla obočí. „Je to u ní normální?“

Camilla vypadala, že už sežvýkaný ret vyplivne, ale jen vyhrkla: „Já nesmím nic říct,“ a pak pokračovala v jeho okusování.

Debora se na ni dlouze zahleděla a nakonec pronesla: „Myslím, že nám něco budete muset říct, Camillo. Myslíme si, že se Tammy mohla dostat do pořádného průšvihů.“

Přišlo mi to jako nanejvýš optimistický popis toho, že je podle nás mrtvá, ale nechal jsem to být, protože Debina řeč na Camillu zjevně hluboce zapůsobila.

„Ne,“ vykoktala a začala se pohupovat nahoru a dolů, „ne, ne, já věděla, že to nemůže dopadnout dobře.“

„A co podle vás nemohlo dopadnout dobře?“ zajímal jsem se.

„Určitě je chytili,“ zakvílela. „Já jí to říkala.“

„O tom nepochybuju,“ ujistil jsem ji. „Tak co kdybyste to řekla i nám?“

Chvilí poskakovala ještě rychleji. „Ne,“ vyhrkla znovu a pak ze sebe vychrlila: „Začala si s jedním profesorem. Panebože, ona mě za to *zabije!*“

Osobně jsem byl toho názoru, že Tammy už nikoho nezabije, ale pro jistotu jsem se ještě zeptal: „Nosila Tammy nějaké šperky?“

Vykulila na mě oči, jako kdybych se zbláznil. „Šperky?“ vysoukala ze sebe, jako by to slovo bylo v nějaké cizí řeči – třeba v aramejštině.

„Ano, přesně tak,“ dodal jsem povzbudivě. „Prstýnky, náramky –

něco takového?“

„Aha, vy myslíte ten její platinovej nákotníček?“ prohlásila Camilla, podle mě velice úslužně.

„Ano, přesně ten myslím,“ přitakal jsem. „Byl na něm nějaký nápis?“

„M-hm, její jméno,“ řekla. „Panebože, ta na mě ale bude *naštvaná!*“

„A nevíte, se kterým profesorem se to zapletla, Camillo?“ zeptala se Debora.

Camilla upadla zpět do vrtění hlavou. „To vám vážně nesmím říct,“ prohlásila.

„Nebyl to profesor Wilkins?“ nadhodil jsem, a přestože se Debora zrovna dívala na mě, Camillinu uspokojivou reakci přehlédnout nemohla.

„Panebože,“ vyjekla. „Přisahala jsem, že to nikomu neřeknu.“

Stačil hovor z mobilu a měli jsme adresu skromného bytečku na Coconut Grove, kde sídlil dr. Wilkins. Nacházel se v části zvané U Kotviště, což znamenalo, buď že moje alma mater platí profesorům podstatně víc, než je v kraji zvykem, anebo že má pan profesor značné vedlejší příjmy. Když jsme tam zahýbali, spustil se odpolední déšť, nejdřív se přes silnici přehnalo několik krátkých přivalů, pak chvíli jen poprchávalo a nakonec začalo urputně cedit.

Dům jsme našli snadno. Číslo se zřetelně vyjímalo na žluté dvouapůlmetrové zdi ohrazující celý objekt. Příjezdovou cestu uzavírala železná tepaná brána. Debora zajela vedle ní a zaparkovala na ulici; vystoupili jsme a podívali se skrz mříže. Vcelku skromné stavení, ne rozlehlejší než nějakých tři sta sedmdesát čtverečních metrů a téměř padesát metrů od vody, možná ten Wilkins zase není až tak bohatý.

Jak jsme zírali dovnitř a hledali nějaký zvonek, abychom dali na vědomost, že jsme přijeli a přejeme si vstoupit, přední dveře se otevřely a vyšel nějaký muž; měl na sobě jasně žlutou plášťenku. Zamířil k autu zaparkovanému na příjezdové cestě, šlo o modrý lexus.

Debora na něj zahalekala: „Profesore? Jste profesor Wilkins?“

Muž k nám vzhlédl zpod kapuce plášťenky. „Ano?“

„Můžeme si s vámi chvíli promluvit, prosím?“ zavolala Debora. Pomalu k nám zamířil, hlavu mírně nakláněl k Deboře. „Přijde na to. Kdo jste?“

Debora sáhla do kapsy pro odznak a profesor Wilkins se ostražitě zarazil, nepochybně ho napadlo, že na něj může vytáhnout ruční granát.

„Jsme od policie,“ uklidnil jsem ho.

„Vážně?“ zareagoval, a když se obrátil ke mně, najednou mu ten poloviční úsměv zmrzl na tváři, pak zakolísal a nakonec se roztáhl do velice ubohého falešného šklebu. A protože jsem na předstírané emoce a výrazy odborník, byl jsem si tím naprosto jistý – pohled na mou ošuntělou maličkost ho z nějakého důvodu vyděsil a teď se to snažil zamaskovat karikaturou úsměvu. Ale proč? Pokud byl vinen, jistě by pro něj byla horší myšlenka na policii před branami než na Dexteru u dveří. Ale on se místo toho podíval zpět na Deboru a řekl: „No jistě, už jsme se potkali, před mým kabinetem.“

„Přesně tak,“ souhlasila Debora a konečně vylovila odznak.

„Promiňte, ale bude to trvat dlouho? Dost pospíchám,“ zajímal se.

„Prozatím máme jen pár otázek, profesore,“ uklidnila ho Debora. „Zabere to jen minutku.“

„Tak dobře,“ pronesl, střelil pohledem z odznaku zpět k mé tváři a pak se rychle odvrátil. „Jak chcete.“ Otevřel bránu a podržel ji dokořán. „Půjdete dovnitř?“

I když jsme už byli promočení až na kůži, stejně nám perspektiva na chvilkový únik před deštěm přišla jako dobrý nápad, a tak jsme následovali Wilkinse za bránu, po příjezdové cestě a do domu.

Vnitřek byl zařízený ve stylu, kterému říkám klasická nonšalance zbohatlíků z Coconut Grove. Něco takového jsem neviděl od dětských let, když celou oblast ovládl dekorativní styl moderny à la Miami Vice. Ale tohle bylo ze staré školy a vzbuzovalo to ve mně vzpomínky na dobu, kdy se tomu tady říkalo jen Nut Grove kvůli volné bohémské atmosféře.

Podlahy pokrývaly rudohnědé dlaždice, nablýskané tak, že se v jejich odrazu mohl člověk oholit. Ocitli jsme se v jakési hovorně skládající se z kožené sedačky a dvou sladěných křesel postavených hned u velkého panoramatického okna. Z druhé strany okna se

nacházel bar s velkou prosklenou a chlazenou vinotékou a abstraktním obrazem nějaké nahotinky.

Wilkins nás zavedl okolo dvou palmiček v květináčích k sedačce a pár kroků před ní se zarazil. „Aha,“ pronesl a sundal si z hlavy kapuci, „jsme na kožený nábytek příliš mokří. Neposadíme se raději na stoličky?“ A pokynul k baru.

Podíval jsem se na Deboru, ale ta jen pokrčila rameny. „Můžeme klidně stát,“ ujistila ho. „Vážně nám to zabere jen minutku.“

„Tak dobře,“ souhlasil Wilkins. Založil si ruce na prsou a usmál se na Deboru. „Co je tak důležitého, že poslali někoho jako vy do takového deště?“ zacukroval.

Debora mírně zčervenala; nedokázal jsem určit, jestli podrážděním nebo něčím jiným. „Jak dlouho už spíte s Tammy Connorovou?“ vypálila.

Wilkins ihned ztratil šťastný kukuč a na tváři se mu na okamžik mihl velice chladný a nepříjemný výraz. „Kde jste to slyšeli?“ zeptal se.

Pochopil jsem, že se ho Debora pokouší trochu vyvést z rovnováhy, a jelikož je to jedna z mých specialit, hned jsem si přisadil. „Jestli nedostanete definitivu, budete muset prodat tenhle dům?“ pronesl jsem.

Znovu po mně jen střelil pohledem a tentokrát nebyl ani trochu milý. A také mi neodpověděl. „To jsem mohl rušit,“ řekl. „Takže Halpern ve vězení mluvil, co? Jako bych ho slyšel: Udělal to Wilkins.“

„Takže jste s Tammy Connorovou nic neměl?“ vyzvídala Debora.

Wilkins pohlédl zpět na ni a s viditelným úsilím si opět nasadil úsměv. Zavrtěl hlavou. „Je mi líto,“ namítl, „ale na vás jako na zlého poldu si nikdy nezvyknu. Ale počítám, že jinak to vám dvěma funguje, co?“

„Ani ne,“ odpověděl jsem. „Zatím jste neodpověděl ani na jedinou otázku.“

Přikývl. „No jo. A prozradil vám Halpern, že se mi vloupal do kabinetu? Našel jsem ho, jak se přede mnou schovává pod mým vlastním stolem. Bůhví, co tam dole vlastně dělal.“

„A proč myslíte, že se k vám vloupal?“ zeptala se Debora.

Wilkins pokrčil rameny. „Tvrdí, že jsem zesměšnil jeden jeho článek.“

„A udělal jste to?“

Pohlédl na ni, pak vrhl nepříjemný pohled na mě a nakonec se zadíval zase na Deboru. „Detektive,“ pronesl, „snažím se s vámi spolupracovat, a to ze všech sil. Ale vy mě obviňujete hned z několika různých zločinů, takže si nejsem jistý, jestli vám mám odpovídat.“

„Tak proto jste na žádnou otázku neodpověděl?“ zeptal jsem se.

Wilkins mě ignoroval. „Pokud mi vysvětlíte souvislost Halpernova článku s Tammy Connorovou, rád vám pomohu, jak to jen půjde. Ale pokud ne, musím už jít.“

Debora se podívala na mě, nevím, jestli hledala nějakou radu, nebo byla jen unavená zíráním na Wilkinse, proto jsem jí věnoval své nejvýmluvnější pokrčení ramen, a pak se podívala opět na profesora. „Tammy Connorová je mrtvá,“ oznámila mu.

„Proboha,“ vyjekl Wilkins. „Co se jí stalo?“

„Totéž co Ariel Goldmanové,“ řekla Deb.

„A vy jste obě znal,“ dodal jsem příčinlivě.

„Podle mě je znaly tucty lidí. Včetně Jerryho Halperna,“ namítl.

„Zabil snad profesor Halpern Tammy Connorovou, profesore Wilkinsi?“ zeptala se ho Debora. „A jak, když sedí v cele?“

Jen pokrčil rameny. „Já jen říkám, že taky obě dvě znal.“

„A taky udržoval sexuální styky s Tammy?“ nadhodil jsem.

Wilkins se ušklíbl. „Nejspíš ne. Určitě ne s Tammy.“

„Co tím chcete říct, profesore?“ zeptala se Debora.

Wilkins trhl rameny. „Jsou to jen fámy. Však víte, studenti toho napovídají. Podle některých je Halpern gay.“

„Aspoň máte menší konkurenci,“ poznamenal jsem. „Třeba u Tammy Connorové.“

Wilkins se na mě zaškaredil a určitě by mi nahnal strach, kdybych byl čerstvý studentík. „Raději si nejdřív ujasněte, jestli podle vás svoje studentky vraždím, anebo s nimi píchám,“ odsekl.

„A proč ne obojí?“

„Chodil jste někdy na univerzitu?“ zeptal se uštěpačně.

„Abych se přiznal, tak ano,“ překvapil jsem ho.

„Pak byste měl vědět, že se jistý typ dívek baví tím, že sexuálně provokuje profesory. Tammy byla plnoletá a já nejsem ženatý.“

„A není trochu neetické mít sex se studentkou?“ zajímal jsem se.

„Bývalou studentkou,“ odsekl. „Začal jsem s ní chodit, až když uzavřela poslední semestr. A chodit s bývalou studentkou žádný zákon nezakazuje. Zvláště když se vám sama nabídne.“

„Člověk by byl sám proti sobě,“ poznamenal jsem.

„A zesměšnil jste ten jeho článek?“ navázala Debora.

Wilkins se podíval zpět na ni a znovu se usmál. Je skvělé pozorovat někoho skoro tak dobrého jako já, jak přepíná emoce takovým tempem. „Detektive, jak to s tím souvisí?“ namítl. „Podívejte, Jerry Halpern je moc chytrý chlapík, ale... ne zrovna nejvyrovnanější, víte? A při tom tlaku, který teď na něj ze všech stran doléhá, no, prostě se rozhodl, že vedu rozsáhlé spiknutí, které jde po něm, a přitom jsem jediným jeho členem.“ Pokrčil rameny. „Takhle dobrý zase nejsem,“ prohlásil a pousmál se. „Alespoň ne přes spiknutí.“

„Takže podle vás Tammy Connorovou a ostatní zabil Halpern?“ zeptala se Debora.

„To jsem neřekl,“ odpověděl. „Ale jestli je někdo cvok, tak on. Ne já.“ Udělal krok ke dveřím a pohlédl s tázavě zvednutým obočím na Deboru. „A teď, když mě omluvíte, už opravdu musím jít.“

Debora mu podala svou vizitku. „Děkujeme vám za váš čas, profesore,“ prohlásila. „Kdybyste si vzpomněl na něco, co by nám pomohlo, tak mi, prosím, zavolejte.“

„Spolehněte se,“ ujistil ji, přidal úsměv, který by rozvrátil diskotéku, a položil jí ruku na rameno. Podařilo se jí neucuknout. „Opravdu nerad vás vyháním zpátky na dešť, ale...“

Debora se pohnula, podle mě celkem nenápadně setřásla jeho ruku a zamířila ke dveřím. Následoval jsem ji. Wilkins nás vyvedl dveřmi a pak vypustil branou, nasedl do auta, vycouval z příjezdové cesty a odjel. Deb zůstala stát na dešti a sledovala, jak mizí; nejspíš ho tím hodlala znervóznit, aby vyskočil z auta a rovnou se přiznal, ale když uvážím to psí počasí, přišlo mi to jako přehnaná horlivost. Raději jsem vlezl do auta a počkal na ni.

Když modrý lexus zmizel, Deb se konečně posadila vedle mě.

„Sakra, z toho chlapa mám husí kůži,“ prohlásila.

„Myslíš, že on je ten vrah?“ zeptal jsem se. Připadal jsem si divně a nevěděl jsem, jestli i někdo jiný dokáže prohlédnout jeho masku a vidět dravce pod ní.

Podrážděně zavrtěla hlavou. Z vlasů jí odcákla voda a zasáhla mě.

„Myslím, že je to odpornej slizoun,“ prohlásila. „Co myslíš ty?“

„Určitě máš pravdu,“ přitakal jsem.

„Neobtěžoval se popírat vztah s Tammy Connorovou,“ zauvažovala. „Tak proč ale lhal a tvrdil, že chodila na jeho kurz v loňském semestru?“

„Reflex?“ nadhodil jsem. „Protože mu jde o definitivu?“ Zabubnovala prsty na volant, pak se rázně naklonila vpřed a nastartovala. „Nasadím na něj sledovačku,“ pronesla.

KAPITOLA 23

Když jsem se konečně dostal do práce, ležela na mém stole zpráva o nějaké nehodě a já si uvědomil, že se ode mne přes všechny problémy, které zažívám, očekává, že dnes budu pilný jako včelka. Během několika posledních hodin se toho stalo tolik, že jsem jen těžko přivykal představě, že na mě ještě cení dlouhé ostré zuby většina normálního pracovního dne; než jsem se tedy oddal službě veřejnosti, zašel jsem si pro šálek kávy. Napůl jsem doufal, že někdo přinesl a u kávovaru nastražil koblihy nebo jiné pamlsky, ale to byl pochopitelně pošetilý nápad. Objevil jsem jen konvici s trochou převařeného a hodně černé kávy. Nalil jsem si trochu do šálku – zbytek jsem nechal někomu opravdu zoufalému – a trmácel se zpět ke stolu.

Vzal jsem zprávu a dal se do čtení. Aha, někdo zajel s vozidlem patřícím panu Dariu Starzakovi do plavebního kanálu a pak uprchl z místa činu. Sám pan Starzak je prozatím nezastižitelný, výslech se odkládá. Trvalo celkem dlouho, než mi při mhouření očí a popíjení té odporné kávy došlo, že se jedná o zprávu o mém ranním incidentu, a ještě pár dalších minut zabralo, než jsem se rozhodl, co s tím udělám.

Jméno majitele vozu nebylo nic moc – skoro vůbec nic – odkud by se dalo začít, protože to auto bylo nejspíš kradené. Ale předpokládat to a nic nedělat bylo horší než zkusit štěstí a vyjít naprázdno, takže jsem znovu nažhavil počítač.

Nejdřív standardní záležitosti – registrace vozu prozradila adresu u Old Cutler Road v dosti zazobaném sousedství. Dále: policejní záznamy – dopravní přestupky, alimenty; nikde nic. Pan Starzak se ukázal být vzorným občanem, který nepřišel nikdy do konfliktu s dlouhou rukou zákona.

No dobrá, takže co samotné jméno „Darius Starzak“. Darius rozhodně není běžné křestní jméno – alespoň ne v USA. Prohlédl jsem záznamy z imigračního. A k vlastnímu překvapení mě hned čekala trefa do černého.

Tak za prvé, jedná se o *dr.* Starzaka, ne o *pana*. Získal titul PhD. na univerzitě v Heidelbergu, a to z filozofie náboženství, a ještě před pár lety byl profesorem s definitivou na univerzitě v Krakově.

Trocha dalšího zkoumání odhalila, že ho vyhodili za nějaký záhadný skandál. Polština nepatří k mým nejsilnějším jazykům, i když si v lahůdkářství dokážu objednat *kielbasu*. Ale když jsem spustil strojový překlad, vyšlo najevo, že Starzaka vyrazili za členství v nějakém tajném spolku.

Zpráva neuváděla, proč by nějaký evropský vědec, který přišel z obskurního důvodu o místo, toužil sledovat zrovna mě a pak sjet s autem do kanálu. Přišlo mi to jako zásadní opomenutí. Nicméně jsem si vytiskl fotografii Starzaka z jeho imigrační složky. Zamžoural jsem na ni a zkusil si ho představit s velkými slunečními brýlemi, jak jsem ho zahlédl ve zpětném zrcátku avalonu. Mohl to být on. Ale taky to klidně mohl být Elvis. A pokud je mi známo, Elvis má zrovna tolik důvodů, proč mě sledovat, jako Starzak.

Zapátral jsem trochu hlouběji. Pro laboratorního šprta není snadné získat neoficiální přístup do databáze Interpolu, i když je okouzující a chytrý. Ale když jsem si dal pár minut záležet a vyzkoušel několik obzvláště protřelých triků, pronikl jsem do centrální služby a události získaly na obrátkách.

Dr. Darius Starzak figuroval na seznamu hledaných osob hned čtyř států, tedy těch mimo USA, což vysvětlovalo, proč je tady. I když neexistoval důkaz, že by něco spáchal, vládlo podezření, že věděl mnohem víc, než přiznával, o obchodu s válečnými sirotky z Bosny. A složka současně zmiňovala, že není možné zjistit, kde se teď ty děti nacházejí. Což v řeči úředních policejních dokumentů znamená, že je nejspíš zabil.

Teď jsem při čtení něčeho takového měl zaslechnout velké chvějivé zaječení chladného triumfu, škodolibý záblesk dychtivého očekávání – ale nikde nic, ani nejslabší ozvěna, ani jiskřička. Namísto toho jsem pocítil chabý návrat lidského vzteku, který mě

ovládl ráno, když mě Starzak sledoval. Nebyla to rovnocenná náhrada za příliv temné a divoké jistoty od Společníka, na který jsem byl zvyklý, ale lepší něco než nic.

Starzak dělal špatné věci dětem a pak – anebo přinejmenším někdo v jeho autě – se pokusil ublížit i mně. Jen počkej, doposud jsem se nechal otloukat a manipulovat sem a tam jako pingpongový míček, a odevzdaně jsem to snášel, pasivně a bez námitek, propadal jsem se do vzduchoprázdna rezignované podřízenosti, protože mě opustil Temný společník. Ale konečně tu bylo něco, čemu jsem rozuměl, a co bylo ještě lepší, mohl jsem podle toho i jednat.

Záznamy Interpolu mi prozradily, že Starzak je bídák, přesně ten typ člověka, kterého si normálně vybírám jako objekt svého koníčka. Někdo mě sledoval v jeho autě a pak se odhodlal ke krajnímu riziku, že vjel s jeho autem do kanálu, aby mi unikl. Bylo možné, že jeho auto jen někdo ukradl a Starzak je v tom úplně nevinný; ale nemyslel jsem si to a záznamy Interpolu také hovořily proti. Jen pro jistotu jsem se podíval na hlášení o krádežích aut. Žádný záznam o Starzakovi nebo jeho autu jsem nenašel.

Tak dobře: už jsem nepochyboval, že to byl on, a to jen potvrdilo jeho vinu. Věděl jsem, co mám dělat; fakt, že jsem uvnitř prázdný, přece neznamena, že to nemůžu udělat, ne?

Pod vztekem zazářil teplý příliv jistoty a změnil se v pomalý a sebejistý žár. Nebylo to totéž jako zlatý standard jistoty, kterou jsem vždy dostával od Společníka, ale šlo nepochybně o víc než jen nejasné tušení. Byl jsem si jistý, že jednám správně. Kdyby se mi nedostalo pevného důkazu, který jsem obvykle měl, bylo by to zlé, ale Starzak vyhrotil situaci k bodu, kde jsem už neměl pochybnosti, a sám se zařadil do čela mého seznamu. Najdu ho a udělám z něj jen špatnou vzpomínku a vyschlou kapku krve ve své krabičce z růžového dřeva.

A jelikož jsem se poprvé nechával vést emocemi, dovolil jsem, aby ve mně rozkvetla malá a bledá jiskřička naděje. Klidně se může stát, že když vyřídím Starzaka a udělám vše, co jsem nikdy předtím nedělal sám, možná se Temný společník vrátí. Netuším, jak tyhle věci fungují, ale snad to dává alespoň nějaký smysl, ne? Společník byl předtím stále se mnou a pobízel mě – nemůže se znovu objevit,

když vytvořím situaci, kterou potřebuje? A nevběhl mi Starzak přímo do rány a prakticky si nevykoledoval, abych ho vyřídil?

A pokud se Společník nevrátí – proč bych neměl pokračovat sám za sebe? Já to byl, kdo dělal všechnu práci – proč bych tedy nemohl dál plnit své poslání, třebaže ve vyprázdněném stavu?

Všechny odpovědi nakonec zacvakly do vzteklého krvavého „ano“. Na okamžik jsem se zarazil a automaticky čekal na známé potvrzení – slastné zasyčení z temného vnitřního kouta – ale ani tentokrát se pochopitelně nic neozvalo.

Nevadí. Zvládnou to i sám.

Už mnohokrát jsem pracoval dlouho do noci, takže se Rita ani netvářila překvapeně, když jsem jí po večeři oznámil, že se musím vrátit zpět do kanceláře. Musel jsem pochopitelně ještě vybojovat bitvu s Codym a Astor, kteří chtěli se mnou za dobrodružstvím, anebo alespoň abych zůstal doma a hrál si s nimi na schovávanou. Ale po kratším přemlouvání a několika neurčitých výhrůžkách jsem je setřásl a vyklouzl dveřmi do noci. Má noc, poslední zbývající přítel, s mdlým půlměsícem blikajícím na zasmušilém a promáčeném nebi.

Starzak bydlel v areálu s ostrahou, ale nějaký strážný v budce u silnice, který pobírá minimální plat, má zájem spíš o vybírání poplatků než o hlídání objektu před někým s Dexterovými zkušenostmi a hladem. A i když to znamená menší trmácení pěšky poté, co jsem nechal auto na cestě kus od strážní budky, trocha pohybu mi neuškodí. V poslední době jsem příliš často pracoval dlouho do noci a zažil mnoho kalných rán, takže jsem měl radost, že jsem zase v akci a směřuji za smysluplným cílem.

Pomaloučku jsem propátral okolí, našel Starzakovu adresu a přešel kolem, jako bych byl jen soused na večerní procházce. V předním pokoji se svítilo a na příjezdové cestě stálo jediné auto; mělo floridskou poznávací značku s okresem Manatee. V Manatee žije jen tři sta tisíc lidí a přinejmenším každé druhé vozidlo v okolí neslo stejnou značku. Jde o oblíbený trik při pronájmu, který zakrývá skutečnost, že má řidič to auto pronajaté a je pouhý turista, a tedy přípustný cíl pro kdejakého dravce pátrajícího po snadné kořisti.

Cítil jsem slabý příliv horké nedočkavosti; Starzak byl doma a to,

že měl pronajaté auto, zvyšovalo pravděpodobnost, že právě on sjel s vlastním autem do kanálu. Prošel jsem kolem domu a pátral po nějakém znamení toho, že jsem byl zpozorován. Ale ničeho jsem si nevšiml a jen odněkud zblízka zazníval tlumený zvuk televize.

Obešel jsem blok a našel neosvětlený dům, který měl zavřené vnější protipovodňové okenice; jasné znamení toho, že nikdo není doma. Přešel jsem tmavý dvorek a dostal se k vysokému živému plotu, který ho odděloval od Starzakova domu. Protáhl jsem se mezerou v křoví, nasadil si na tvář čistou masku, natáhl rukavice a počkal, až si oči a uši zvyknou na noční šero a klid. A jak jsem jen tak stál, napadlo mě, co když mě někdo vidí a jak směšně musím vypadat. Nikdy předtím jsem si s tím nedělal hlavu; Společníkův radar je neomylný a vždy mě včas varoval před nechtěnými očima. Ale teď, bez vnitřní pomoci, jsem si připadal jako nahý. A když mě ten pocit zaplavil, hned za ním následoval další – naprosté a bezmocné hlouposti.

Co to tu provádím? Porušuji snad každé pravidlo, které až dosud určovalo můj život – vydal jsem se sem spontánně, bez obvyklé pečlivé přípravy, bez skutečného důkazu a bez Společníka. Vždyť je to šílenství. Vyložení si říkám o to, aby mě tu objevili, zavřeli anebo aby mě Starzak rozsekal na kousíčky.

Zavřel jsem oči a naslouchal novým emocím probublávajícím skrze mě. Pocity – jaké to autentické lidské potěšeníčko. Příště se dám zapsat do kuželkářského oddílu. Najdu si diskuzní skupinu na internetu a budu si vyměňovat moudra o svépomoci ve stylu New Age a o alternativním kurýrování hemeroidů bylinkami. Vítej do řad lidstva, Dextere; nekonečně zbytečného a nesmyslného lidstva. Všichni doufáme, že se ti bude líbit tvůj krátký a bolestný pobyt.

Otevřel jsem oči. Měl bych to vzdát a smířit se s tím, že Dexterovy dny jsou už sečteny. Anebo – bych mohl pokračovat, ať už je to seberiskantnější, a znovu nalézt bytost, která vždy byla mé Já. Podniknout akci, která buď přivede zpět Společníka, anebo nastartuje způsob, jak žít bez něj. A pokud Starzak není absolutně jistý, je skoro jistý; já stojím tady a jde o nouzovou situaci.

Alespoň se jedná o jasnou volbu, o něco, co jsem už dlouho nepoznal. Zhluboka jsem se nadechl a vyplížil se co nejtišeji z křoví

na Starzakův dvorek.

Držel jsem se ve stínu a dostal jsem se ke straně domu, kde se napojovala garáž. Byla zavřená – ale Dexterovi jsou zámky pro smích a nepotřeboval jsem pomoc od Společníka, abych ho otevřel a vstoupil do tmavé garáže a tiše za sebou zavřel. U protější zdi stálo jízdní kolo a ponk s moc hezkým nářadíčkem. Zapamatoval jsem si to a přešel ke dveřím, které vedly do domu, přiložil k nim ucho a dlouho poslouchal.

Kromě tichého hučení klimatizace jsem slyšel jen televizi a nic jiného. Pro jistotu jsem ještě chvíli naslouchal a pak jsem velice opatrně pootevřel dveře. Nebyly zamčené a otevřely se tiše bez jediného zvuku; ocítl jsem se ve Starzakově domě, tiše a nenápadně jako jeden ze stínů.

Plížil jsem se chodbou k nafialovělému svitu televize, tiskl jsem se co nejvíc ke zdi, bolestně si vědom toho, že pokud je teď nějakou náhodou někde za mnou, jsem osvětlený jako na divadle. Ale když jsem měl konečně výhled na televizi, uviděl jsem, jak se v křesle pohybuje nějaká hlava, a věděl jsem, že ho mám.

Držel jsem v ruce připravenou smyčku z rybářského vlasce otestovaného na pětadvacet kilogramů; přistoupil jsem blíž. Začaly reklamy a hlava se trochu pohnula; ztuhl jsem, ale znovu se opřel do křesla a já se vrhl přes pokoj a na něj; smyčka se mu utáhla kolem krku a zařízla se do něj hned nad ohryzkiem.

Chvíli se jen velice uspokojivě zmítal, čímž si utahoval smyčku víc a víc. Sledoval jsem, jak se hroutí a chytá se za krk, a přestože to bylo příjemné, necítil jsem tutéž chladnou a divokou slast, která byla jindy vyhrazena pro tyto krásné chvíle. Ale pořád to bylo lepší, než sledovat reklamy, a uvolnil jsem ho, teprve až zfialověl a jeho obrana zeslábla na bezmocný třas.

„Bud' zticha a nehýbej se,“ řekl jsem mu, „a nechám tě dýchat.“

Musím mu připsat k dobru, že okamžitě pochopil a zanechal marného odporu. Povolil jsem trochu smyčku a naslouchal, zatímco lapal po dechu. Jen jeden nádech – a pak jsem znovu přitáhl a vytáhl ho na nohy. „Pojď,“ poručil jsem mu a on šel.

Stál jsem za ním, udržoval jsem tlak na vlasce tak, aby mohl dýchat – jen trochu, když se opravdu snažil – a vedl jsem ho chodbou

do zadní části domu a pak do garáže. Když jsem ho strčil k ponku, upadl na koleno. Ať už šlo o zaškobrtnutí, nebo o hloupý pokus uniknout, neměl jsem na to náladu a přitáhl jsem tak tvrdě, až mu vylezly oči z důlků. Pak jsem sledoval, jak v obličejí zčernal a padl v bezvědomí na zem.

Hodně se mi to tím zjednodušilo; zvedl jsem mu hlavu na ponk a pevně ji připoutal izolační páskou, zatímco byl ještě s otevřenou pusou v bezvědomí. Z jednoho koutku mu vytékal pramének slin a přerývaně a těžce dýchal, i když jsem mu již uvolnil smyčku. A jak jsem se díval dolů na Starzaka připoutaného ke stolu s tou nehezkou tváří a otevřenou pusou, napadlo mě to, co nikdy předtím, totiž že takoví jsme všichni. Takhle to s námi dopadá. Jsme jen kus masa, které dýchá, a když přestane, zůstane jen hniјící odpad.

Starzak začal kašlat a z pusy mu vytekl další hlen. Zazmítal se proti poutající pásce, zjistil, že se nemůže hýbat, a se mžikáním otevřel oči. Řekl něco nesrozumitelného, složeného z příliš mnoha souhlásek, a pak zaostřil zrak a spatřil mě. Ovšemže nemohl vidět přes masku mou tvář, ale zmocnil se mě nepříjemný pocit, že mě stejně poznal. Několikrát pohnul ústy, ale neřekl nic, až nakonec stočil zrak dolů ke svým nohám a pronesl suchým, chraptivým hlasem se středoevropským přízvukem překvapivě nezúčastněně: „Děláte obrovskou chybu.“

Zapátral jsem po nějaké automatické a zlověstné odpovědi, a nic mě nenapadlo.

„Však uvidíte,“ pokračoval tím hrozným klidným a chraptivým hlasem. „Dostane vás tak jako tak, dokonce i beze mě. Už je pro vás pozdě.“

A bylo to tady. V podstatě řekl to, co jsem potřeboval, že mě sledoval se zlovolným záměrem. Ale jediné, co mě v tu chvíli napadlo, byla otázka. „Kdo je to?“

Zapomněl, že je připoutaný ke stolu, a pokusil se zavrtět hlavou. Nešlo to, ale nezdálo se, že by mu to nějak zvlášť vadilo. „Oni si vás najdou,“ zopakoval. „Už brzo.“ Trochu se zavrtěl, jako by se pokoušel mi zamávat, a dodal: „Tak do toho. Zabijte mě. Oni si vás najdou.“

Podíval jsem se dolů na něj, tak bezmocně připoutaného a

připraveného na mé speciální služby; mělo by mě to naplňovat ledovým potěšením z práce, která mě čeká – a nic. Nic mě nenaplňovalo, jen prázdnota a stejný pocit beznadějně marnosti, který mě zachvátil, když jsem čekal před domem.

Setřásl jsem ze sebe záchvěv paniky a zalepil Starzakovi ústa. Trochu sebou cuknul, ale jinak se tvářil dál nevzrušeně a nedával najevo žádné emoce.

Pozvedl jsem nůž a pohlédl na svou znehybnělou a nezúčastněnou oběť. Stále jsem slyšel příšerný vlhký dech, jak mu rachotí nosem dovnitř a ven, a chtěl jsem ho zastavit, zhasnout jeho světla, vypnout toho nechutného tvora, rozřezat ho na kousky a ty zatavit do čistých a suchých pytlíků na odpadky, do nehybných špalků hnojiva, které už víc nebudou hrozbou, nebudou jíst, vyměšovat a bušit okolo sebe v nesmyslném bludišti lidského života...

...a nemohl jsem.

Bezhlesně jsem zavolal po důvěrném třepotu temných perutí, které by mi pročistily hlavu a nažhavily nůž do škodolibého třpytu krutého záměru, ale nic. Nic se ve mně nepohnulo při pomýšlení, že dělám tu břitkou a nutnou práci, kterou jsem tak spokojeně dělával už tolikrát. Jediné, co ve mně přebývalo, byla prázdnota.

Sklonil jsem nůž, odvrátil se a vyšel ven do noci.

KAPITOLA 24

Příštího dne jsem se nějak vyhrabal z postele a dopravil se do práce, přestože mě šířal pocit tupé beznaděje, který v nitru rozkvétal jako růžová zahrádka plná trní. Připadal jsem si obalený oparem tupé bolesti, která mě zraňovala, jen aby připomínala, že nic nemá smysl, že není zjevně žádný důvod, proč podnikat všechny ty nesmyslné pohyby při snídani, dlouhou a pomalou cestu do práce, že na ničem nesejde a jedná se jen o sílu zvyku. Ale všechno jsem to podstoupil, spolehl jsem se na paměť těla, dovedla mě až k židli za můj stůl, posadil jsem se, zapnul počítač a nechal se unášet dnem do šedé otročiny.

Se Starzakem jsem zklamal. Já už nejsem já a nevím, kdo nebo co teď jsem.

Když jsem se vrátil domů, Rita už na mě čekala ve dveřích a tvářila se úzkostně a rozladěně zároveň.

„Musíme se rozhodnout, jaká kapela nám zahraje,“ vypálila. „Rychle, aby si ji nezamluvil někdo jiný.“

„Tak dobře,“ souhlasil jsem. Proč se nerozhodovat o kapele? Dávalo to stejný smysl jako cokoli jiného.

„Posbírala jsem ta cédéčka ze země, kams je odhodil,“ pronesla, „a roztřídila jsem je podle ceny.“

„Hned si je poslechnu,“ ujistil jsem ji, a přestože se dál tvářila rozmrzele, nakonec ji večerní rutina rozptýlila a zklidnila, dala se do vaření a uklízení, zatímco já poslouchal celou řadu rockových kapel, jak hrají *Chicken Dance* a *Electric Slide*. Za normálních okolností by mě to bavilo asi jako bolest zubů, ale protože mě nenapadlo nic na světě, co by bylo lepší, prokousal jsem se celým tím štosem cédéček

a brzy už byl čas jít zase na kutě.

Hodinu po půlnoci se ke mně opět vrátila hudba a tím nemyslím *Chicken Dance*. Byly to bubny a trubky a s nimi i chór hlasů; procházely mým spánkem, pozvedaly mne do nebes a já se probudil na podlaze se vzpomínkou, která mi ještě chvíli doznívala v hlavě.

Zůstal jsem hodně dlouho ležet na zemi, neschopný zformulovat byť jen trochu souvislou představu, co se děje, ale bál jsem se usnout pro případ, že by se to zase vrátilo. Nakonec jsem vylezl zpět do postele a nejspíš i usnul, protože když jsem otevřel oči, svítilo slunce a z kuchyně se ozývaly ranní zvuky.

Bylo sobotní ráno a Rita smažila palačinky s borůvkami, velice vítané postrčení do každodenního života. Cody a Astor se na ně nadšeně vrhli, a kdyby bylo normální ráno, také bych se neudržel. Jenže dnes nebylo normální ráno.

Jen těžko se střízlivě vyjadřuje, o jak ohromný jde šok, když se Dexterovi zoškliví i jídlo. Mám velice rychlý metabolismus a potřebuji neustálý přísun paliva, abych tak udržel své dokonalé soustrojí v chodu. A Ritiny palačinky mají účinnost vysokooktanového bezolovnatého benzínu. Přesto jsem se znovu a znovu přistihoval, jak zírám na vidličku, roztřeseně ustrnulou na půl cesty mezi talířem a ústy, a prostě nedokážu sebrat dost nutného nadšení, abych dokončil jednoduchý pohyb a strčil si sousto do pusy.

Zanedlouho všichni ostatní dojedli a já pořád zíral na poloplný talíř. Dokonce i Rita si všimla, že v Dexterově doméně není něco v pořádku.

„Moc jsi tomu jídlu nedal,“ prohlásila. „Něco se děje?“

„Jde o případ, na kterém teď dělám,“ řekl jsem a napůl to byla pravda. „Pořád na něj musím myslet.“

„Aha,“ poznamenala. „A nechceš mi o něm... chci říct, je hodně drastický?“

„Tím to není,“ odpověděl jsem a uvažoval, co vlastně chce slyšet. „Je jen – hrozně zamotaný.“

Rita přikývla. „Když někdy na to, co tě trápí, nějakou dobu nemyslíš, vynoří se ti pak odpověď sama,“ řekla.

„Možná máš pravdu,“ zauvažoval jsem, jestli náhodou neuhodila

hřebíček na hlavičku.

„Dojíš tu snídani?“ zeptala se.

Pohlédl jsem do talíře s hromádkou nakousnutých palačinek a ztuhlého sirupu. Vědecky řečeno, věděl jsem, že jsou stále vynikající, ale v tu chvíli mi přišly přitažlivé asi jako staré rozmočené noviny. „Ne,“ odpovídal jsem.

Rita na mě vrhla poplašený pohled. Když Dexter nedojí snídani, ocitáme se rázem na neprozkoumaném území. „Proč se třeba neprojedeš na člunu?“ navrhla. „Tak si vždycky nejlépe odpočineš.“ Došla ke mně a položila mi s výrazem bojovné starostlivosti ruku na rameno a Cody s Astor k nám vzhledli s nadějí na projížďku lodí, vepsanou do tváříček; náhle jsem se ocitl na kluzkém ledě.

Vstal jsem. Bylo toho na mě moc. Nedokázal jsem zvládat ani vlastní problémy a nárok, abych na sebe vzal i ty jejich, byl k nesnesení. Ať už za to mohlo mé selhání se Starzakem, hudba, která mě pronásleduje, anebo zatažení do rodinného života, to jsem nedokázal říct. Možná šlo o kombinaci toho všeho, rozkládalo mě to divoce protikladnými silami a nasávalo kousky do víru souvislé normality, ze které se mi chtělo rvát, a současně mi bránila i zafňukat. Ať to je, jak chce, musel jsem odtamtud zmizet.

„Mám ještě nějakou práci,“ vyhrkl jsem a všichni na mě s uraženým údivem pohlédli.

„Ale,“ ozvala se Rita. „A jakou práci?“

„Ohledně naší svatby,“ plácl jsem nazdařbůh, aniž bych tušil, jak na to navážu, ale slepě jsem důvěřoval prvnímu popudu. A naštěstí pro mě alespoň paměť mi fungovala, protože jsem si vzpomněl na rozhovor s červenajícím se podlézavým Vincem Masuokou. „Musím si promluvit s tím stylistou.“

Rita se rozzářila. „Jedeš za Mannym Borquem? Jejda,“ zavrkala, „to je vážně –“

„Jo, to je,“ ujistil jsem ji pohotově. „Vrátím se za chvíli.“ A tak střízlivého sobotního rána ve tři čtvrtě na deset jsem dal spokojeně vale špinavému nádobí a domácímu krbu a nasedl do auta. Silnice byly neobvykle prázdné, a když jsem projížděl po South Beach, nespatriil jsem žádné násilí ani mordy, což bylo vzácné jako sníh ve Fontaine-bleau. Některé věci se ale nezměnily, proto jsem měl

neustále na očích zpětné zrcátko. Na okamžik se mi zazdalo, že mě sleduje jeden malý červený džíp, ale když jsem zpomalil, projel kolem mě. Provoz byl stále řídký a bylo teprve čtvrt na jedenáct, když jsem zaparkoval, vyjel výtahem a zaklepal na dveře Mannyho Borquea.

Rozhostilo se dlouhé zakleté ticho; zaklepal jsem znovu, tentokrát naléhavěji. Právě jsem chtěl zkusit skutečně radikální zabušení, když se dveře otevřely a zamžoural na mě mimořádně pomačkaný a převážně nahý Manny Borque. „Ježíši,“ zakrákal. „Kolik je hodin?“

„Čtvrt na jedenáct,“ oznámil jsem žoviálně. „V podstatě čas k obědu.“ Možná nebyl ještě úplně vzhůru, možná si jen myslel, že něco tak vtipného stojí za zopakování, ale v každém případě se opakoval. „Ježíši,“ pronesl znovu.

„Mohu dál?“ zeptal jsem se zdvořile, on několikrát naprázdno zamrkal a pak otevřel dveře dokořán.

„To bude nejlepší,“ zamumlal a já ho následoval kolem té umělecké příšernosti v hale až k sedačce u okna. Vyskočil na svou stoličku a já se uvelebil na protější.

„Potřebuji si s vámi promluvit o své svatbě,“ spustil jsem, ale on jen krajně nevrle zavrtěl hlavou a zaječel: „Franky!“ Když se neozvala žádná odpověď, opřel se o vyzáblou ruku a druhou začal poklepávat na stůl. „Ta malá krysa dělá, že – k čertu, *Franky!*“ zavřeštěl jako siréna.

Okamžik nato z nitra bytu zaznělo cupitání a objevil se nějaký mladík, rychle se dopínal a uhlazoval si zplihlé hnědé vlasy; před Mannym se zastavil. „Ahoj,“ řekl. „Teda, chci říct dobrý ráno.“

„Okamžitě nám dones kávu,“ poručil Manny stroze, aniž by na něj pohlédl.

„Ehm,“ zakoktal se Franky. „Jasně. Tak jo.“ Půl vteřiny zaváhal, přesně tak dlouho, aby dal Mannymu čas sevřít dětskou pěstičku a zavřískat: „Okamžitě, k čertu!“ Franky zalapal po dechu a odpotácel se do kuchyně, Manny zase opřel svých čtyřicet kil přetékajících podrážděností o pěst a s trpitelským povzdechem zavřel oči, jako by ho týraly nespočetné hordy mimořádně tupých démonů.

Protože začínalo být jasné, že bez kávy nedojde k žádné konverzaci, zadíval jsem se z okna a kochal se výhledem. Na

horizontu se tyčily tři obrovské obchodní lodě a vysílaly k nebi oblaka kouře, blíž k pobřeží se hemžilo celé hejno zábavních plavidel od multimilionářských jachet mířících na Bahamy až k hloučku surfařů těsně u pláže. Od pobřeží se vzdaloval zářivě žlutý kajak a nejspíš mířil na volné moře k některé z obchodních lodí. Slunce svítilo, raci poletovali v honbě za potravou a já čekal, až Manny dostane kofeinovou transfúzi.

Z kuchyně se ozval tříštivý zvuk následovaný Frankyho dušeným zakvilením: „Do hajzlu.“ Manny se pokusil zavřít oči ještě pevněji, jako by tím mohl zažehnat agónii z toho, že je obklopen nervy drásající hloupostí. Uběhlo jen pár minut a Franky konečně dojel se servírovacím stolkem, víceméně beztvarem stříbrnou konvicí a třemi připrclými kameninovými hrnků na průhledném tácu imitujícím malířskou paletu.

Franky roztřeseně postrčil jeden z hrnků k Mannymu a nalil ho plný. Manny usrl, vydal ze sebe srdceryvný povzdech postrádající úlevu a konečně otevřel oči. „Tak dobrá,“ pronesl. Pak se otočil k Frankymu a dodal: „Běž uklidit tu příšernou spoušť, a jestli tam někdy šlápnu na střep, přísahám bohu, že tě vykuchám jako králíka.“ Franky se odpotácel pryč a Manny si dal ještě jeden mikroskopický doušek, načež upřel kalný zrak na mě. „Tak vy si chcete promluvit o své svatbě,“ pronesl, jako by tomu nemohl doopravdy uvěřit.

„Přesně tak,“ ujistil jsem ho a on potřásl hlavou.

„Takový pohledný muž,“ posteskl si. „Proč se pro všechno na světě chcete ženit?“

„Abych ušetřil na daních,“ nabídl jsem. „Můžeme si promluvit o tom menu?“

„Za rozbřesku? V sobotu? Ne,“ odmítl zhnuseně. „Jde o hrůzný, nesmyslný a primitivní rituál,“ navázal a já předpokládal, že mluví spíš o svatbě než o tom menu, i když u Mannyho si člověk nemohl být ničím jistý. „Hluboce mě děsí, že ho chce někdo podstoupit dobrovolně. Ale,“ mávl rezignovaně rukou, „alespoň mám příležitost k experimentům.“

„Napadlo mě, jestli byste nemohl experimentovat trochu levněji?“

„Možná ano,“ prohlásil a poprvé vycenil zuby. Dalo se to však nazvat úsměvem, jen pokud pokládáte za zábavné týrání zvířat. „Ale

ne tentokrát.“

„Proč ne?“

„Protože jsem se už rozhodl, co chci udělat, a vy mi v tom nemůžete nijak zabránit.“

Abych byl upřímný, napadlo mě hned několik způsobů, jak ho zastavit, ale žádný z nich – přes jejich zábavnost – by neprošel přísnou cenzurou Harryho kodexu, a tak jsem měl svázané ruce. „A nezabralo by, kdybych byl roztomilý?“ navrhl jsem optimisticky.

Chlípně mě olízl pohledem. „Jak moc roztomilý?“ uculil se.

„No, často bych říkal prosím a hodně se usmíval,“ zklamal jsem ho.

„To nestačí,“ ušklíbl se. „Zdaleka ne.“

„Vince mi prozradil, že počítáte s pěti stovkami na osobu.“

„Já *nepočítám*,“ zavrčel. „Zvysoka kašlu na počítání nějakých mizerných peněz.“

„Naprosto chápu,“ zkusil jsem ho trochu zklidnit. „Nakonec nejde o vaše peníze.“

„Vaše snoubenka podepsala tu ztracenou smlouvu,“ prohlásil. „Můžu vám napočítat, kolik se mi zachce.“

„Ale musí přece existovat způsob, jak tu cenu trochu srazit,“ neztrácel jsem optimismus.

Jeho zavrčení znovu přešlo do nezaměnitelně vilného šklebu. „Ale ne vsedě,“ nadhodil.

„Tak co můžu udělat?“

„Jestli tím myslíte, jak mě donutit, abych změnil názor, tak nic. Absolutně nic. Až na konec ulice stojí fronta lidí, co dychtí po mých službách – jsem zadaný na dva roky dopředu a prokazuju vám ohromnou laskavost.“ Jeho chlípňý úsměv přešel v cosi nadpřirozeného. „Takže se připravte na zázrak. A na pořádně mastný účet.“

Vstal jsem. Ten malý skřet neustoupí ani o krok a já jsem bezmocný. Hrozně se mi chtělo říct něco jako „Ještě o mně uslyšíte“, ale nezdálo se, že by to mohlo zabrat. Proto jsem jeho úsměv opětoval, řekl jsem „Tak dobrá“ a odešel. Když za mnou zaklaply dveře, zaslechl jsem, jak ječí na Frankyho: „Pro spásu boží, hejbní už tím tlustým zadkem a uklid' ty sračky z mý podlahy.“

Když jsem kráčet k výtahu, ucítil jsem najednou, jak mi po šíji přešel nějaký mrazivý ocelový prstík, a na prchavý okamžik se mne zmocnil slabý neklid, jako by Temný společník vyzkoušel špičkou nohy vodu a pak utekl pryč s tím, že je moc studená. Strnul jsem a pomalu se rozhlédl po chodbě.

Nic. Na opačném konci přede dveřmi zápolil nějaký muž s novinami. Jinak chodba zela prázdnotou. Na chvíli jsem zavřel oči. *Co je?* zeptal jsem se. Žádná odpověď však nepřišla. Stále jsem byl sám. A jestli mě někdo nepozoruje z protějšího pokoje klíčovou dírkou, jde jen o planý poplach. Anebo spíše o zbožné přání.

Nastoupil jsem do výtahu a sjel dolů.

Když se dveře výtahu zavřely, Pátrač se narovnal. Stále měl v ruce noviny, které sebral ze zápraží. Byla to dobrá kamufláž a může se hodit znovu. Hleděl na konec chodby a uvažoval, co bylo v tom bytě tak zajímavého, ale ve skutečnosti na tom nezáleželo. Však to zjistí. Ať už tam jeho muž hledal cokoli, on to zjistí.

Pomalů napočítal do deseti a pak nenuceně zamířil chodbou k bytu, který jeho muž navštívil. Zjistit, proč tam šel, mu zabere jen chvíli. A pak –

Pátrač nevěděl přesně, co se právě teď tomu druhému může honit hlavou, ale někde to vázlo. Nadešel čas ho pořádně postrčit, udělat něco, co by toho druhého rozebralo z pasivity. Pocítil, jak skrze jeho temnou auru moci prosakuje pro něj tak netypický příliv hravosti, a zaslechl tlučení temných křídel v nitru.

KAPITOLA 25

Při celoživotním studiu lidských bytostí jsem zjistil, že bez ohledu na to, jak usilovně se snaží, prostě stále nenašly způsob, kterak zabránit příchodu pondělního rána. Zkoušejí to dál, jistě, ale pondělí i tak vždy přijde a všichni paraziti musí naklusat zpět do svého bezútešného pracovního kolotoče plného nesmyslné dřiny a strádání.

To pomýšlení mě vždy těšilo, a protože rád šířím štěstí všude kolem sebe, rozhodl jsem se přijít se skromnou troškou do mlýna a alespoň částečně zmírnit tvrdý úder nevyhnutelného pondělního rána – dorazil jsem do práce s krabicí koblih a všechny zmizely v záchvatu všeobecného a mimořádně mrzutého podráždění, jinak se to nazvat nedalo, ještě než jsem stačil dojít ke svému stolu. Nanejdůležitěji vážně jsem pochyboval, že by někdo měl lepší důvod než já, proč se cítit mrzutě, ale kdybyste je sledovali, jak se vrhají na koblihy a kysele se na mě šklebí, už byste si tak jistí nebyli.

Vince Masuoka nejspíš také sdílel všeobecný pocit hluboké sklíčenosti. Vpotácel se do mé útulné krychle s výrazem hrůzy a úžasu, muselo jít o reakci na něco skutečně pohnutého, protože to vypadalo skoro upřímně. „Ježiši, Dextere,“ zachraptěl. „Ježiši Kriste.“

„Snažil jsem se ti jednu schovat,“ namítl jsem s tím, že taková muka mohou souviset jedinečně s prázdnou krabicí od koblih. Ale zavrtěl hlavou.

„Ježiši, vůbec tomu nemůžu uvěřit. Je mrtvý!“

„Takže se netváříš takhle kvůli koblihám,“ ujistil jsem se.

„Panebože, a ty jsi za ním zrovna chtěl jít, že jo?“

V každém rozhovoru nadejde okamžik, kdy alespoň jeden ze

zúčastněných musí vědět, o čem se vlastně mluví, a já usoudil, že tento okamžik nastal právě teď.

„Vinci,“ zarazil jsem ho. „Zhluboka se nadechni, začni hezky od začátku a měj na paměti, že oba mluvíme stejnou řečí.“

Vypouklil na mě oči, jako by byl žába a já čáp nebo volavka. „Sakra,“ vyhrkl. „Ty to ještě nevíš, co? Do háje.“

„Tvoje vyjadřovací schopnosti rapidně upadají,“ napomenul jsem ho. „Nemluvíš v poslední době moc často s Deborou?“

„Dextere, je mrtvý. Našli jeho tělo včera v noci.“

„Aha, no tak to určitě zůstane mrtvý dost dlouho, takže mi už konečně stihneš prozradit, o čem tu celou dobu mluvíš.“

Vince na mě zamrkal, oči měl náhle velké jako talířky a vlhké. „O Mannym Borqueovi,“ vydechl. „Někdo ho zavraždil.“

Přiznávám, že mě zaplavily smíšené pocity. Na jednu stranu jsem jistě nelitoval, že se našel někdo jiný, kdo odklidil toho malého trolla způsobem, který jsem z etických důvodů nemohl použít já. Ale na druhou stranu si teď musím sehnat jiného dodavatele – no jistě, měl bych nejspíš podat taky svědeckou výpověď detektivovi, který má případ na starosti. Svářila se ve mně rozmrzelost s úlevou, ale pak jsem si vzpomněl, že mi navíc rozkradli koblihy, a to do jedné.

Proto nakonec zvítězil pocit podráždění z komplikací, které mě teď čekají. Harry mě však dobře vyškolil, takže jsem si hned uvědomil, že podráždění není vhodná reakce na zprávu o smrti osoby, se kterou se znám. Proto jsem se pokusil na tváři vykouzlit co nejpřesvědčivější nápodobu šoku, zájmu a znepokojení. „No páni,“ zakolísal jsem hlasem. „To jsem nevěděl. Už zjistili, kdo to udělal?“

Vince zavrtěl hlavou. „On přece neměl nepřátele,“ zaprotestoval a vůbec si neuvědomil, jak nesmyslně zní jeho tvrzení každému, kdo se někdy setkal s Mannym. „Vždyť ho přece všichni tak *obdivovali*.“

„Já vím,“ ujistil jsem ho. „Byl přece v časopisech a všude.“

„Nemůžu uvěřit, že mu někdo mohl něco takového udělat,“ posteskl si.

Já jsem naopak nemohl uvěřit, že trvalo tak dlouho, než mu někdo něco takového udělal, ale nepřišlo mi taktické říkat to nahlas. „Dobrá, určitě ho chytí. Kdo ten případ vyšetřuje?“

Vince se na mě podíval, jako bych se ho zeptal, jestli podle něj

ráno vyjde slunce. „Dextere,“ řekl vyčítavě. „Měl uříznutou hlavu. Přesně jako ty dvě na univerzitě.“

Když jsem byl mladý a upřímně se snažil zapadnout, hrál jsem nějakou dobu fotbal; jednou jsem dostal tvrdý zásah na solar a několik minut jsem nemohl dýchat. Podobně jsem se cítil i teď.

„Aha,“ bylo jediné, nač jsem se zmohl.

„Takže to přirozeně dali tvojí sestře,“ dodal.

„Přirozeně.“ Najednou mě něco napadlo, a protože jsem celý život přívržencem ironie, zeptal jsem se ho: „Ale nebyl taky upečený, že ne?“

Vince zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl.

Vstal jsem. „Raději si půjdu popovídat s Deborou,“ prohlásil jsem.

Když jsem dorazil do Mannyho bytu, neměla Debora zrovna náladu na povídání. Nakláněla se nad Camillou Figgovou, podsaditou členkou technického týmu, které zvolna táhlo na čtyřicítku; právě nanášela prášek na nohy stolu u okna a pátrala po otiscích. Nevzhlédla ke mně, takže jsem se přemístil do kuchyně, kde se Angel-ne-ten-Batista skláněl nad tělem.

„Angeli,“ ozval jsem se, a protože jsem v první chvíli nevěřil vlastním očím, zeptal jsem se ho: „To má vážně nasazenou dívčí hlavu?“

Přikývl a dloubl do ní tužkou. „Tvoje sestra tvrdí, že jde nejspíš o tu holku z Loweho muzea,“ informoval mě. „Nasadili mu ji, protože je ten chlap takový *bugero*.“

Podíval jsem se blíž na ty dva řezy; jeden těsně nad rameny, druhý hned pod bradou. Ten na hlavě odpovídal řezům, které jsme viděli předtím, byl provedený čistě a pečlivě. Ale ten na těle, nejspíš na Mannyho těle, byl mnohem hrubší, provedený jakoby ve spěchu. Oba řezy byly k sobě pečlivě přiložené, ale pochopitelně se zcela neshodovaly. I sám o sobě, bez vnitřního temného poradního hlasu jsem si uvědomil, že tohle je něco odlišného, a chladný prstík, který mi začal přejíždět po šíji, naznačil, že ten rozdíl může být hodně důležitý – možná dokonce i pro mé současné potíže – ale kromě toho neurčitého a neuspokojivého náznaku jsem neměl nic, jen přetrvávající mizérii.

„Je tu ještě nějaké jiné tělo?“ zeptal jsem se Angela se vzpomínkou na tyranizovaného chudáčka Frankyho.

Angel, aniž by vzhlédl, jen pokrčil rameny. „V ložnici,“ řekl. „Někdo do něj zabodl řeznický nůž. Hlavu mu nechali.“ Zaznělo to trochu uraženě, jak někdo mohl podstoupit všechna ta rizika a obtíže a pak tam nechat hlavu, ale jinak se zdálo, že mi už nemá co říct, tak jsem ho opustil a přešel k sestře; nyní seděla na bobku vedle Camilly.

„Dobré ráno, Deb,“ pozdravil jsem radostně, ale vůbec žádnou radost jsem necítil a nebyl jsem jediný, protože se Debora neobtěžovala na mě ani podívat.

„K čertu s tím, Dextere,“ zaklela. „Jestli pro mě nemáš něco opravdu dobrýho, tak se drž dál, zatraceně.“

„Žádná bomba to není,“ odpověděl jsem, „ale ten chlapík v ložnici se jmenuje Franky. A tenhle je Manny Borque, o kterém se pořád píše v časopisech.“

„Jak to k čertu můžeš vědět?“ zarazila se.

„No, je to trochu trapné,“ povzdechl jsem si, „ale možná jsem jeden z posledních, kdo ho viděl naživu.“

Narovnala se. „Kdy?“

„V sobotu ráno. Okolo půl jedenácté. Zrovna tady.“ Ukázal jsem na kávový hrnek, který zůstal na stole. „Jsou na něm moje otisky.“

Debora na mě nevěřícně vytřeštila oči a pak potřásla hlavou. „Tys ho znal?“ zeptala se. „Byl to tvůj přítel?“

„Najal jsem ho, aby nám zorganizoval svatební hostinu,“ vysvětlil jsem. „Prý v tom byl moc dobrý.“

„M-hm,“ přikývla. „A cos tu dělal v sobotu ráno?“

„Zvedl mi cenu,“ řekl jsem. „Chtěl jsem ho nějak ukecat.“

Rozhlédla se po bytě a pak se podívala z okna na milionový panoramatický výhled. „O kolik si řekl?“ zajímala se.

„O pět set dolarů na osobu,“ prozradil jsem.

Prudce se ke mně otočila. „Proboha,“ zděsila se. „Za co?“

Pokrčil jsem rameny. „To mi neprozradil a taky neslevil.“

„Pět set dolarů na osobu?“ opáčila.

„Je to trochu moc, co? Anebo jsem měl říct *bylo*?“

Debora si dlouho jen žvýkala spodní ret a nemrkala, pak mě najednou popadla za rameno a odtáhla dál od Camilly. Pořád jsem

ještě viděl jednu malou nohu trčet z kuchyňských dveří, kde drahý zesnulý našel svůj předčasný konec, ale Debora mě odtáhla ještě dál až na druhý konec místnosti.

„Dextere,“ pronesla naléhavě, „přisahej, žes ho nezabil ty.“

Jak jsem už několikrát zdůrazňoval, nemám skutečné emoce. Dlouho jsem tvrdě trénoval, abych uměl reagovat jako lidské bytosti, a to skoro ve všech možných situacích – ale tahle mě přistihla nepřipraveného. Jaký je správný výraz tváře, když vás sestra obviní z vraždy? Šok? Vztek? Úžas? Pokud vím, v žádné učebnici se to nepíše.

„Deboro,“ řekl jsem. Nic pronikavě inteligentního, ale nic jiného mě v tu chvíli nenapadlo.

„Protože já tě nehodlám krýt,“ pokračovala. „Ne za něco takovýho.“

„Já bych nikdy –“ řekl jsem. „Tohle není...“ potřásl jsem hlavou a vážně mi to přišlo nespravedlivé. Nejdřív mě opustil Temný společník, pak moje sestra, a teď dokonce i můj důvtip. Zkrátka, jak se stará dobrá kocábka jménem Dexter pomalu potápí, všechny krysy začínají opouštět loď.

Zhluboka jsem se nadechl a pokusil se obnovit disciplínu mezi členy posádky. Debora je jediný člověk na světě, který ví, co jsem skutečně zač, a i když se s tím teprve vyrovnává, myslel jsem, že porozuměla přesným hranicím, které vytyčil její otec Harry, a že také pochopila, že je nikdy nepřekročím. Zjevně jsem se mýlil. „Deboro,“ řekl jsem znovu. „Proč bych –“

„Nech těch keců,“ uťala mě. „Oba víme, že bys to klidně dokázal. Byl jsi tam v době vraždy. A máš i solidní motiv, chtěls ušetřit padesát táců. Buď jsi to udělal ty, nebo jeden chlápek za mřížema.“

Jelikož jsem něco jako umělý člověk, většinou mívám také mimořádně jasnou hlavu, nepopletenou emocemi. Ale připadal jsem si, jako bych se ocitl na pohyblivém písku. Na jednu stranu jsem byl překvapený a mírně zhnusený, jak si může myslet, že bych mohl spáchat něco tak amatérského. Na druhou stranu jsem ji chtěl ujistit, že jsem to nespáchal. A hodlal jsem jí také říct, že kdybych to spáchal, nikdy by tu vraždu nevyřešila, ale to by nebylo prozíravé. Proto jsem se znovu zhluboka nadechl a uklidnil. „Přísahám,“

prohlásil jsem.

Zabodla do mě zkoumavý pohled a dlouho mě pozorovala. „Na mou duši,“ dodal jsem.

Konečně přikývla. „Tak jo,“ utrousila. „Doufám, že mluvíš pravdu.“

„Jo,“ ujistil jsem ji. „Neudělal jsem to.“

„M-hm,“ zamručela. „Tak kdo to udělal?“

To opravdu není fér, že? Chci říct celá ta záležitost se životem jako takovým. Stojím tady a musím se bránit obvinění z vraždy – od mého nevlastního masa a krve! – a současně se ode mě čeká, že ten zločin vyřeším. Nezbylo mi než obdivovat pružnost myšlení, která dovolila Deboře provést takový mozkový kotrmelec, ale také jsem zatoužil, aby své tvůrčí schopnosti zaměřila na někoho jiného.

„Nevím, kdo to udělal,“ prohlásil jsem. „A nemám – nedostal jsem, ehm, ani žádný nápad.“

Dál na mě tvrdě zírala. „A proč bych tomu měla věřit?“ zeptala se.

„Deboro,“ začal jsem a pak se nerozhodně zarazil. Že by nastal správný čas říct jí o Temném společníkovi a o jeho nynější absenci? Rozezněla se ve mně velice nepříjemná série pocitů, skoro jako při nástupu chřipky. Nemůže jít o emoce, zaplavující bezmocné pobřeží jménem Dexter jako obrovské přílivové vlny toxického odpadu? Pokud ano, není divu, že jsou lidé tak ubozí tvorové. Je to příšerná zkušenost.

„Poslyš, Deboro,“ zkusil jsem to znovu a přemýšlel, jak začít.

„Poslouchám, pro všechno na světě,“ odsekla. „Ale ty pořád nic neříkáš.“

„Těžko se o tom mluví,“ pronesl jsem. „Ještě nikdy jsem o tom nikomu neřekl.“

„Tak tohle je skvělá příležitost, kdy začít.“

„Já, ehm – mám něco uvnitř v sobě,“ řekl jsem, vědom si toho, že mluvím jako naprostý idiot, a ucítil jsem, že mi tváře začínají nějak podivně žhnout.

„Co tím myslíš?“ nechápala. „To jako, že máš rakovinu?“

„Ne, je to – slyším, ehm – říká mi to jisté věci,“ vykoktal jsem. Z nějakého důvodu jsem před jejím pohledem musel uhnout očima. Na zdi visela fotografie nahého mužského těla; raději jsem se podíval

zpět na Deboru.

„Ježíši,“ vydechla Debora nevěřicně. „Chceš říct, že slyšíš hlasy? Ježíšikriste, Dexi.“

„Ne,“ zarazil jsem ji. „Není to, jako když někdo slyší hlasy. Ne přesně tak.“

„No a jak teda, k sakru?“ zajímala se.

Musel jsem se znovu podívat na nahotinu na zdi a pak se zhluboka nadechnout, než jsem opět dokázal pohlédnout Deboře do očí. „Když dostanu jeden z těch svých nápadů, však víš, na místě činu,“ spustil jsem, „je to proto, že tahle – bytost – mi to poradí.“ Deboře opět ztuhly rysy, tvář měla jako kámen, jako by naslouchala nějaké hrozné zpovědi, což byla mimochodem pravda.

„Takže ti něco *říká*, co a jak,“ ujistila se. „Hele, něco takovýho povídají lidi, co si myslí, že jsou Batman.“

„To je možné,“ řekl jsem. „Ale jsou pravdivé, chápeš? Ty postřehy a stopy, které pak využívám.“

„Které pak využíváš,“ opáčila.

Znovu jsem se musel podívat stranou. „Je to pryč, Deboro,“ posteskl jsem si. „Něco na tom případu s Molochem to vyděsilo. Ještě nikdy předtím se něco takového nestalo.“

Dlouho neříkala nic a já neviděl žádný důvod, proč ještě něco dodávat.

„Pověděl jsi někdy o tom hlasu tátovi?“ zeptala se konečně.

„Nebylo třeba,“ odpověděl jsem. „Přišel na to sám.“

„A teď jsou tvoje hlasy pryč,“ dodala.

„Byl jen jeden.“

„A proto mi teď o tom případu nemůžeš nic říct.“

„Jo.“

Debora zaťala zuby, až jsem uslyšel, jak zaskřípěly. Pak, aniž by uvolnila sevření, zhluboka vydechla. „Bud' mi lžeš, protože jsi to spáchal,“ zasyčela na mě, „anebo mluvíš pravdu a jseš totální magor.“

„Deb –“

„Tak který možnosti myslíš, že chci věřit, Dextere? No? Který z nich?“

Myslím, že od doby, kdy jsem byl puberták, jsem nepocítil

opravdový hněv, a možná ani tehdy jsem nedokázal cítit skutečné emoce.

Ale když zmizel Temný společník a já klesal až na práh obyčejného lidství, všechny staré hradby mezi mnou a normálním životem padaly a já ucítil něco, co muselo být velmi blízko skutečnému citu. „Deboro,“ vybuchl jsem, „když mi nedůvěřuješ a myslíš si, že jsem to spáchal, tak je mi srdečně jedno, který z těch možností věříš.“

Zabodla do mě pohled a poprvé jsem neuhnul očima, ale opětoval ho.

Nakonec promluvila. „Tak jako tak to musím nahlásit,“ řekla. „Odteď se oficiálně nesmíš přiblížit k ničemu, co souvisí s případem.“

„Nic mi neudělá větší radost,“ ujistil jsem ji. Ještě chvíli na mě upřeně hleděla, pak našpulila pusu a otočila se, aby se vrátila zpět ke Camille Figgové. Chvíli jsem se za ní díval a pak jsem se vydal ke dveřím.

Neměl jsem žádný důvod, proč tu dál zůstat, zvlášť když mi bylo řečeno, oficiálně i neoficiálně, že tu nejsem vítaný. Bylo by hezké říct, že mé city utrpěly újmu, ale překvapivě jsem byl spíš navztekaný. A po pravdě vždy mě šokovalo, že by mě někdo mohl mít opravdu rád, takže jsem pocítil skoro úlevu, když ke mně Debora pro jednu zaujala rozumný postoj.

Věci se teď pro Dextera vyvinuly velmi dobře, ale z nějakého důvodu jsem se necítil jako vítěz, když jsem kráčet ke dveřím a do exilu.

Čekal jsem na výtah, když mě náhle zaskočil chraptivý výkřik: „Hej!“

Otočil jsem se a spatřil ošklivého a mimořádně navztekaného staříka, jak se ke mně žene; na nohou měl sandály a černé podkolenky, které mu sahaly téměř k uzlovitým a svraštělým kolenům. Dál měl na sobě neforemné šortky a hedvábnou košili; celý sálal spravedlivým hněvem. „Jste od policie?“ vyštěkl na mě.

„Ne tak docela,“ upřesnil jsem.

„A co moje zatracený noviny?“ domáhal se.

Výtahy jsou dnes tak pomalé, že? Ale snažím se být zdvořilý,

když nemám na výběr, proto jsem se na toho starého blouznivce konejšivě usmál. „Nelíbí se vám vaše noviny?“ zeptal jsem se.

„Ale já ty svoje zatracený noviny vůbec *nedostal*,“ zaječel na mě a celý z té námahy zfalověl. „Už jsem volal a říkal vám o tom a ta barevná holka v telefonu mi řekla, ať zavolám do těch novin! Přitom jsem viděl, jak je ten kluk *ukradl*, a ona mi klidně zavěsí!“

„Takže vám ty noviny ukradl nějaký kluk,“ ujistil jsem se.

„Vždyť vám to povídám!“ zaječel a hlas mu vzrušením přeskočil, což mi čekání na výtah nijak nepříjemnilo. „Na co platím ty zatracený daně, když se pak na mě vytahuje nějaká telefonistka? Ona se mi *vysmála*, k čertu se vším!“

„Můžete si přece obstarat jiné noviny,“ pokusil jsem se ho uklidnit.

Ale on se neuklidňoval. „Co mi to tu říkáte? Jiný noviny? V sobotu ráno, v pyžamu? Měl jsem takhle shánět jiný noviny? Proč radši nechytáte kriminálníky?“

Výtah tiše cinkl na znamení, že konečně přijel, ale já o něj najednou už neměl zájem; něco mě totiž napadlo. Tu a tam mě vážně něco napadne. Většina nápadů se nikdy nevynoří až na hladinu, nejspíš protože se tak usilovně snažím podobat člověku. Ale tento se pomalu vynořil, jako plynová bublina stoupá na povrch skrz bahno, a objevil se mi v mozku. „V sobotu ráno?“ zeptal jsem se. „Pamatujete si, v kolik to bylo?“

„Jasně že si vzpomínám, v kolik to bylo! Řekl jsem to tý holce, když jsem vám volal, bylo to v deset třicet v sobotu ráno a ten kluk mi ukradl moje noviny!“

„Jak víte, že to byl nějaký kluk?“

„Protože jsem se díval špehýrkou na dveřích, tak proto!“ zaječel na mě. „Myslíte, že snad vyjdu ven na chodbu, a předtím se nepodívám špehýrkou, když odvádíte takhle mizernou práci? Na to zapomeňte!“

„Když říkáte ‚kluk‘,“ řekl jsem, „jak byl vlastně starý?“

„Hele, vašnosto,“ odsekl. „Pro mě je kluk každej pod sedmdesát. Ale tenhle kluk měl maximálně dvacet a na zádech nesl takovej ten batůžek, jakej teď mají všichni.“

„Můžete toho kluka popsat?“ zeptal jsem se.

„Nejsem slepej,“ odušil. „Stál tam s mýma novinama a měl jedno z těch odpornejch tetování, co ho teď všichni nosí, hnedle tady na krku!“

Ucítíl jsem, jak mi po šíji přeběhly kovové prstíky, a předem jsem znal odpověď, ale zeptat jsem se musel. „Jaké tetování?“

„Ale, jeden z těch odpornejch japončickéjch znaků. Vymlátili jsme z těch Japončků duši a za to si teď smíme kupovat jejich auta a nechávat svoje děti potetovávat těma jejich pohanskejma čmáranicema, no, je to fér?“

Zdálo se, že se teprve začíná rozehřívat, a přestože jsem obdivoval, jakou má ve svém věku vitalitu, došlo mi, že je nejvyšší čas předat ho zodpovědným činitelům, tedy mé sestře, což ve mně vzbudilo jisté zadostiučinění – nejen že jí předhodím lepšího podezřelého, než je chudáček do deprese dohnaný Dexter, ale především že jí pověším na krk tohohle okouzlujícího páprdu jakožto alespoň malou odplatu za to, že mě podezírala. „Pojďte se mnou,“ vyzval jsem starocha.

„Nikam nepůjdu,“ odsekl.

„Copak si nechcete promluvit s opravdovým detektivem?“ řekl jsem vemlouvavě a hodiny tréninku, které jsem věnoval svému úsměvu, se teď vyplatily, protože se zamračil, rozhlédl okolo a pak zakrákal: „Tak dobrá,“ a následoval mě zpět k místu, kde seržantka sestra vrčela na Camillu Figgovou.

„Řekla jsem ti, ať se držíš dál,“ vyštěkla přesně s tím nábojem vřelosti a půvabu, který jsem od ní očekával.

„Tak jo,“ zaševalil jsem. „A mám si s sebou zase odvést toho očitého svědka?“

Debora otevřela pusu a pak ji ještě několikrát zavřela a znovu otevřela, jako by nacvičovala dýchání lekající ryby.

„Nemůžeš přece – to není – prokristapána, Dextere,“ vykotala nakonec ze sebe.

„Můžu, je to možné, neber jméno boží nadarmo,“ opravil jsem ji ve všech třech bodech. „Ale mezitím by ti tady ten ctihodný kmet chtěl něco zajímavého říct“

„Jak si dovoluujete říkat o mně, že jsem kmet?“ zavřískl.

„To je detektiv Morganová,“ poučil jsem ho. „Velí tady.“

„Ženská?“ ušklíbl se. „Nedivím se, že nedokážou nikoho chytit. Ženská a detektiv,“ prohlásil zhnuseně.

„A nezapomeňte jí říct i o tom batůžku,“ připomněl jsem. „A o tetování.“

„O jakým tetování?“ ožila Deb. „Co to do hajzlu meleš?“

„A mluví jako dlaždič,“ odfrkl si staroch. „Fuj!“

Usmál jsem se na sestřičku. „Příjemný pokec,“ rozloučil jsem se.

KAPITOLA 26

Nemohl jsem najisto počítat s tím, že mne oficiálně povolají zpět, ale nechtěl jsem odejít moc daleko, abych nepropásl příležitost laskavě přijmout sestřinu omluvu. Proto jsem se doloudal jen k předním dveřím bývalého bytu bývalého Mannyho Borquea, kde si mě mohli v příhodný čas všimnout. Vrah naneštěstí neodcizil ten obrovský umělecký balon zvířecích zvratků na stojanu u dveří. Byl stále tam, přímo uprostřed mé poflakovací zóny, a zatímco jsem tam vyčkával, musel jsem se na něj dívat.

Přemítal jsem, jak dlouho potrvá Deboře, než ze staříka vymáčkne informaci o tom tetování a než jí to docvakne. A při tom přemítání jsem zaslechl, jak zvýšeným hlasem pronáší závěrečné rituální fráze, jimiž končí výslech, děkuje staříkovi za jeho pomoc a vyzývá ho, aby jí zavolal, pokud si ještě na něco vzpomene. Potom ti dva došli ke dveřím, Debora starocha pevně držela za předloktí a nesmlouvavě ho kormidlovala ven z bytu.

„Ale co ty moje noviny, slečinko?“ zaprotestoval dotčeně, když otevírala dveře.

„Je to seržantka slečinka,“ opravil jsem ho a Debora se zaškaredila.

„Zavolejte do těch novin,“ poradila mu. „Pošlou vám náhradní.“ Pak ho v podstatě vystrčila ze dveří, kde zůstal chvíli stát a viditelně se třásl vzteky.

„Padouchové vítězí na všech frontách!“ zaječel a pak, naštěstí pro nás, Debora zabouchla dveře.

„Hele, má pravdu,“ upozornil jsem ji.

„No jo, snad by ses ale nemusel tvářit tak odporně spokojeně,“

řekla.

„A ty by ses na druhou stranu mohla zkusit tvářit mnohem spokojeněji,“ odpověděl jsem. „Je to on, ten její přítel, jak se jmenuje.“

„Kurt Wagner,“ připomněla.

„Výborně,“ řekl jsem. „Pan Povinná péče. Je to Kurt Wagner a ty to víš.“

„Vím houby,“ odsekla. „Pořád může jít jen o náhodu.“

„No, to může,“ připustil jsem. „A také existuje matematická pravděpodobnost, že slunce vyjde na západě, ale ne moc velká. Koho jiného ještě máš?“

„Toho odpornýho pošuka Wilkinse,“ řekla.

„Někdo ho sleduje, že?“

Odfrkla si. „Jo, ale víš, jací jsou. Klidně si zdřímnou nebo zajdou na záchod, a přitom pak přísahají, že toho chlápka nespustili z očí. A ten chlap, co ho mají hlídat, si zatím odskočí a zmasakruje pár fanynek.“

„Takže si vážně myslíš, že to může být náš vrah? I když ten kluk byl tady přesně v době, kdy Mannyho někdo zavraždil?“

„Tys tu byl v tu dobu taky,“ namítna. „A tahle vražda není jako ty předchozí,“ dodala. „Spíš připomíná jen lacinou kopii.“

„Tak jak se sem dostala hlava Tammy Connorové?“ zeptal jsem se. „Dělá to Kurt Wagner, Deb, musí to být on.“

„No dobrá,“ připustila. „Nejspíš je to on.“

„Nejspíš?“ podivil jsem se a skutečně mě to překvapilo. Všechno ukazuje na toho mladíka s tetováním na krku, a Debora váhá.

Dlouho na mě upřeně zírala a nešlo o žádný vřelý a milující sesterský pohled. „Pořád ještě to můžeš být ty,“ pronesla.

„Tak mě pro jistotu zavři,“ nabídl jsem jí. „Bylo by to prozíravé, ne? Kapitán Matthews by měl radost, protože jsi provedla zatčení, média by tě zbožňovala, protože jsi strčila za mříže vlastního bratra. Mistrovský tah, Debora. Dokonce i skutečný vrah by měl radost.“

Debora neřekla nic, jen se otočila a odešla do kuchyně. Když jsem se nad tím zamyslel, usoudil jsem, že jde o dobrý nápad. A tak jsem se taky sebral a odešel opačným směrem, ven z bytu a zpátky do práce.

Zbytek dne byl daleko uspokojivější. Našla se dvě těla, muži, běloši, v jednom BMW zaparkovaném u kraje dálnice Palmetto. Nějací pobertové se pokusili to auto ukrást, těla objevili a nahlásili to, když předtím vymontovali zvukovou aparaturu a airbagy. Jasnou příčinou smrti byla mnohonásobná střelná zranění. Pro vraždy, které vykazují určitý styl a úspornost, média s oblibou používají přívlastek „gangsterská“. Ale tentokrát nebudeme pátrat po žádném gangu. Ta dvě těla a také celý vnitřek auta, prostě vše bylo doslova pokropeno olovem a stříkající krví, jako by měl vrah problémy s tím, za který konec se drží zbraň. Vzhledem k oknům proděravělým kulkami jako řešeto byl učiněný zázrak, že nezastřehli i nějakého motoristu, který jel kolem.

Zaměstnaný Dexter je spokojený Dexter a v autě i na okolní dlažbě bylo tolik příšerné zaschlé krve, že mě zaměstnala na hodiny, ale překvapivě ani pak jsem nebyl spokojený. Už takhle jsem měl na krku spoustu příšerných věcí, a teď ještě tahle neshoda s Deb. Nebylo by přesné tvrdit, že Deboru miluju, protože jsem neschopný lásky, ale byl jsem na ni zvyklý a dával jsem přednost tomu, když byla nablízku a navíc se mnou v rozumné míře spokojená.

Kromě pár běžných sourozeneckých sporů, když jsme byli menší, jsme se s Deborou vážně pohádali jen zřídka. A proto mě trochu překvapilo zjištění, jak mě tahle hádka rozrušila. Přes skutečnost, že jsem netvor bez duše, který miluje zabíjení, přece jen mi trochu vadí, když o mně smýšlí tímhle způsobem, zvláště když jsem jí dal čestné slovo jako obr lidožrout, že jsem úplně nevinný; alespoň v tomhle případě.

Chci se svou sestrou dobře vycházet, ale také mě trochu zlobilo, že svou roli zástupce Jeho Veličenstva Zákona bere až příliš vážně a není právě ochotná být mojí parťáčkou a důvěrnicí.

Pochopitelně mělo smysl vyplývat na tuto záležitost spoustu spravedlivého rozhořčení, protože zrovna nebylo do čeho píchnout – prkotiny jako svatby, tajemná hudba a ztracení Společníci se přece vždycky vyřeší samy od sebe, ne? A analýza krevních stop je jednoduchá rutina, která si žádá jen minimální soustředění. Abych to dokázal, nechal jsem myšlenky plynout a zatím jsem si duševně rochnil v sebelítosti, a kvůli tomu jsem podklouzl na sražené krvi a

spadl na koleno hned vedle BMW.

Šok z kontaktu s vozovkou hned doprovodil vnitřní šok; zášleh strachu a chladu, který mnou pronikl, povstal z té hnusné lepkavé spouště a vnikl přímo do mého prázdného Já a trvalo dlouho, než jsem se opět dokázal pořádně nadechnout. Klid, Dextere, pomyslel jsem si. Je to jen drobná a bolestivá připomínka toho, kdo jsi, odkud jsi přišel a kam až tě dohnal stres. Nemá to nic společného s místním tyátrek.

Podářilo se mi vstát bez fňukání, ale kalhoty jsem měl natržené, koleno rozbité a jednu nohavici potřísněnou ohavnou, napůl zaschlou krví.

Krev vážně nesnáším. A dívat se na sebe a vidět ji na svých šatech, jak se mě přímo *dotýká* – při tom naprostém chaosu, ve který se teď změnil můj život, a při zívající propasti po Společníkovi, která mě celého pohltila – byla ta krev posledním hřebíčkem do rakve. To, co jsem pocítil, byly nepochybně emoce a rozhodně nešlo o nic příjemného. Celý jsem se roztřásl a málem i vykřikl; ale nakonec jsem se ovládl, i když jen tak tak, znovu se dal dohromady a plahočil se dál.

Necítil jsem se o moc lépe, ale zvládl jsem zbytek dne, když jsem se celý převlékl do čistého oblečení, které mají prozíraví analytici krevních vzorků vždy při ruce, a pak konečně přišel čas na návrat domů.

Jak jsem jel na jih k Ritě po Old Cutler, zavěsilo se za mne nějaké malé červené geo a drželo se mě jako klíště. Sledoval jsem ho ve zpětném zrcátku, ale neviděl jsem řidiči do tváře a vzpomínal jsem, jestli jsem ho náhodou něčím nevědomky nenaštval. Měl jsem silné pokušení dupnout na brzdy a své autíčko rovnou sešrotovat, ale ještě jsem nebyl tak úplně na dně, abych uvěřil, že by mi zničení auta mohlo nějak pomoci. Zkusil jsem toho druhého ignorovat, třeba jde jen o jednoho z davu pološílených miamských řidičů s blíže neurčenými skrytými úmysly.

Ale držel se mě dál, přilepený na několik decimetrů, a tak mě začalo zajímat, co to může být za skryté úmysly. Zrychlil jsem. Geo také zrychlilo a zůstalo těsně za zadním nárazníkem.

Zpomalil jsem, geo rovněž.

Přejel jsem dva jízdní pruhy a nechal za sebou sbor vzteklých klaksonů a les vztekle vztyčených prstů. Geo mě následovalo.

Kdo je to? Co ode mě chce? Co když třeba Starzak ví, že jsem to byl já, kdo ho připoutal, a teď se za mnou vydal v jiném voze s tím, že se pomstí? Anebo je to tentokrát někdo jiný – a pokud ano, tak kdo? A proč? Nedokázal jsem uvěřit, že by autíčko za mnou řídil sám Moloch. Jak by mohl nějaký pradávný bůh získat řidičský průkaz? Ale někdo za mnou byl a zjevně měl v plánu se mě ještě nějakou dobu držet, a já nerušil, o koho jde. Zjistil jsem, že dychtím po odpovědi a pátrám po něčem, co už tu není, a pocit ztráty a prázdnoty jen posílil mou nejistotu, vztek a stísněnost a já si uvědomil, že sípavě dýchám skrze zaťaté zuby a ruce mám křečovitě sevřené kolem volantu a pokryté studeným lesklým potem; pomyslel jsem si, že toho mám právě tak dost.

A jak jsem se duševně připravoval dupnout na brzdou, vyskočit z auta a rozmlátit tomu druhému řidiči obličej na kaši – červené geo náhle opustilo závěs za mým nárazníkem, odbočilo vpravo do vedlejší ulice a ztratilo se v miamské noci.

Takže nakonec o nic nešlo; jen o naprosto normální psychózu pod vlivem dopravní špičky. Další průměrně bláznivý miamský řidič zabíjející nudu při dlouhé cestě domů tím, že si hraje na mašinku a vagónek s autem před sebou.

A já byl jen takový zmatený, otlučený a paranoidní bývalý netvor se zaťatými pěstmi a křečovitě sevřenými čelistmi.

Jel jsem domů.

Pátrač odbočil a pak se vrátil zpět. Proplétal se mezi ostatními vozy, nyní pro toho druhého neviditelný, zahrnul do stejné ulice a dojel k domu stojícímu hned za tím, u kterého ten druhý zastavil. Líbilo se mu sledovat ho tak těsně a donutit ho, aby začal panikařit. Provokoval toho druhého, aby prověřil jeho připravenost, a to, co zjistil, bylo nanejvýš uspokojivé. Šlo o dokonale vyvážený proces, kterým se ten druhý dotlačil přesně do toho pravého duševního rozpoložení. Udělal to už mnohokrát předtím a dobře znal příznaky. Nervózní, ale ne na pokraji zhroucení, kam teprve musí dospět. Ale ne teď.

Nastal čas popohnat události.
Dnešní noc bude výjimečná.

KAPITOLA 27

Když jsem dojel k Ritinu domku, večere už byla hotová. Uvážím-li, čím jsem prošel a co si o tom myslím, mohli byste usoudit, že už nikdy nevezmu nic do úst. Ale když jsem vešel dovnitř, zaútočila na mě vůně jídla; Rita upekla vepřové s brokolicí, rýží a fazolemi a jen velice málo věcí na tomto světě se dá srovnat s Ritiným pečeným vepřovým. A tak poněkud uchlácholený Dexter nakonec odstrčil prázdný talíř a těžce vstal od stolu. Po pravdě, i zbytek večera se nesl v mírně utišujícím duchu. Hrál jsem si s Codym, Astor a dalšími dětmi ze sousedství na schovávanou až do večerky a pak jsme se s Ritou usadili na pohovku a dívali se na nějaký seriál o jednom protivném doktorovi, pak jsme šli spát.

Normalita zase není tak špatná, zvláště ne s Ritiným pečeným vepřovým, a Cody s Astor mě udržovali v bdělém stavu. Možná bych mohl žít nějak zprostředkovaně skrze ně jako vysloužilý hráč baseballu, který se po skončení kariéry stane trenérem. Musí se toho hodně naučit a coby učitel bych třeba dokázal oživit dny své zašlé slávy. Ano, je to smutné, ale šlo by alespoň o malou náhražku.

A jak jsem odplouval do říše spánku, přistihl jsem se při myšlence, že to konec konců zase není tak zlé; inu, už bych také mohl znát život lépe.

To hloupé sebeuspokojení mi vydrželo až do půlnoci, kdy jsem se probral a spatřil v nohách postele stát Codyho. „Někdo je venku,“ oznámil.

„Tak fajn,“ zamumlal jsem v polospánku a vůbec mě neudivilo, proč mi to říká.

„Chtějí dovnitř,“ dodal.

Posadil jsem se. „Kde jsou?“

Cody se otočil a zamířil do chodby, šel jsem za ním. Byl jsem napůl přesvědčený, že měl jen zlý sen, ale přece jen, tohle je Miami a takové věci se tu občas stávaly, i když zřídkačdy častěji než tak pětsetkrát nebo šestsetkrát za noc.

Cody mě odvedl dozadu ke dveřím na dvůr. Asi tři metry od nich se zastavil a strnul, já s ním.

„Tady,“ dodal tiše.

Ovšemže tady. Nešlo o zlý sen, alespoň ne o takový, při kterém byste museli spát.

Knoflík dveří se pohyboval, otáčel se, jako by se někdo zvenčí pokoušel dostat dovnitř.

„Běž probudit mámu,“ pošeptal jsem Codymu, „a řekni jí, ať zavolá policii.“ Podíval se na mě, jako bych ho zklamal, že jsem nevyběhl hned ze dveří s granátem v ruce a nevyřídil to sám, ale pak se otočil a zamířil chodbou zpět do ložnice.

Tiše a opatrně jsem se připlížil ke dveřím. Na zdi vedle nich byl vypínač reflektoru osvětlujícího zadní dvůr. Když jsem se po něm natáhl, knoflík na dveřích se přestal otáčet. Světlo jsem zapnul i tak.

Okamžitě, jako kdyby to způsobilo stisknutí vypínače, něco začalo bušit na přední dveře.

Obrátil jsem se a utíkal k nim – a na půl cestě vešla do chodby Rita a narazila do mě. „Dextere,“ vyjekla. „Co je – Cody říkal –“

„Zavolej policii,“ poručil jsem jí. „Někdo se k nám snaží vloupat.“ Podíval jsem se na Codyho za ní. „Jdi pro sestru a všichni se schovejte do koupelny. Zamkněte se tam.“

„Ale kdo by – my přece nejsme –“ vykoktala Rita.

„Běž,“ řekl jsem jí a protáhl se kolem ní k předním dveřím.

A znovu, když jsem rozsvítil venkovní světlo, tlučení okamžitě přestalo...

...jen aby se ozvalo jinde, nejspíš na kuchyňské okno.

A přirozeně, že když jsem doběhl do kuchyně, znovu to přestalo, ještě dřív než jsem rozsvítil.

Pomaloučku jsem se připlížil k oknu nad dřezem a opatrně vykoukl ven.

Nic. Jen noc a živý plot a sousedův dům, jinak vůbec nic.

Narovnal jsem se a chvíli jen tak stál, čekal jsem, že se ten zvuk ozve znovu z nějaké části domu. Nic. Uvědomil jsem si, že zadržuju dech, a honem jsem vydechl. Ať už šlo o cokoli, přestalo to. Bylo to pryč. Uvolnil jsem zaťaté pěsti a zhluboka se nadechl.

A pak se rozkřičela Rita.

Otočil jsem se tak rychle, že se mi podvrkl kotník, i tak jsem dohopsal ke koupelně v rekordním čase. Dveře byly zamčené, ale zevnitř jsem slyšel, jak něco škrábe na okno. Rita zaječela: „Běžte pryč!“

„Otevřte dveře,“ zavolal jsem a chvíli na to mi odemkla Astor.

„Je to v okně,“ oznámila, podle mě celkem nevzrušeně.

Rita stála uprostřed koupelny a tiskla si pěsti k ústům. Cody stál před ní jako ochránce a v ruce držel záchodový zvon; oba hleděli na okno.

„Rito,“ oslovil jsem ji.

Otočila se ke mně, oči vytřeštěné a plné strachu. „Co od nás chtějí?“ zeptala se, jako kdybych znal odpověď. A možná bych ji i znal, za normálního stavu – „normální“ definuji jako celý předchozí úsek svého života, když jsem měl svého Společníka, který mě doprovázel a šeptal mi strašlivá tajemství. Ale teď jsem věděl jen to, že nějakí Oni chtějí dovnitř, a vůbec jsem netušil proč.

Také jsem neměl ponětí, co Oni chtějí, ale teď se mi to nezdálo tak důležité jako skutečnost, že zřejmě něco chtějí a myslí si, že to máme my. „No tak,“ vyzval jsem je. „Pojďme všichni pryč odtud.“ Rita se obrátila ke mně, ale Cody dál stál na místě. „Jdeme,“ řekl jsem, Astor vzala Ritu za ruku a vyběhly ze dveří. Položil jsem Codymu ruku na rameno a postrčil ho jemně za matkou, předtím jsem mu ohleduplně vykroutil zvon z ruky, pak jsem se otočil k oknu.

Ten zvuk pokračoval, ostré škrábání, jako by se někdo pokoušel prodrápat skrz sklo. Aniž bych uvažoval, udělal jsem pár kroků dopředu a udeřil do okna gumovým zakončením zvonu.

Zvuk ustal.

Dlouho se neozývalo nic, jen můj dech, který byl, jak jsem si uvědomil, poněkud zrychlený a nepravidelný. A pak, nedaleko, jsem uslyšel policejní sirénu prořezávající noční klid. Vycouval jsem z

koupelny s očima stále upřenýma na okno.

Rita seděla na posteli s Codym po jednom boku a Astor po druhém. Děti se zdály celkem klidné, ale Rita byla zjevně na pokraji hysterie. „Je to v pořádku,“ řekl jsem. „Policie už jede.“

„Seržantka Debbie?“ zeptala se mě Astor a dodala toužebně: „Myslíš, že někoho zastřelí?“

„Seržantka Debbie je v posteli a spí,“ oznámil jsem jí. Siréna už byla blízko a vůz se skřípěním pneumatik zastavil před naším domem a s celou paletou rachotivých zvuků vypnul motor. „Už jsou tady,“ řekl jsem jim a Rita vyskočila z postele a popadla děti za ruce.

Všichni tři mě následovali ven z ložnice, a než jsme se dostali k předním dveřím, už se na ně ozvalo zaklepání, zdvořilé, ale pevné. Život nás nicméně učí opatrnosti, a tak jsem ještě zavolal: „Kdo je to?“

„Tady policie,“ pronesl nějaký drsný mužský hlas. „Dostali jsme hlášení o možném vloupání.“ Znělo to autenticky, ale pro jistotu jsem nechal řetěz na dveřích, jen pootevřel a vyhlédl ven. V pořádku, stáli tam dva strážníci v uniformách, jeden hleděl na dveře, druhý byl odvrácený a hlídal okolí a silnici.

Zavřel jsem dveře, vyhákl řetěz a znovu otevřel. „Pojďte dál, strážníku,“ vyzval jsem ho. Jméno na štítku hlásalo RAMIREZ a já si uvědomil, že ho znám od vidění. Ale on se nepohnul, aby vstoupil dovnitř, jen zůstal zírat na mou ruku.

„Tak co tu máte za problém, šéfe?“ zeptal se a kývl k mé ruce. Podíval jsem se a zjistil, že stále ještě držím záchodový zvon.

„Aha,“ řekl jsem a odložil ho za dveře do stojanu na deštníky. „Pardon. Měl jsem ho na sebeobranu.“

„M-hm,“ zabručel Ramirez. „Počítám, že záleží na tom, co měl v ruce ten druhý.“ Vešel do domu a zavolal přes rameno na parťáka: „Podívej se ještě dozadu na dvůr, Williamsi.“

„Jo,“ utrousil Williams, šlachovitý černý čtyřicátník. Zašel za dům a zmizel za rohem.

Ramirez stál uprostřed pokoje a díval se na Ritu a děti. „Tak o co tu jde?“ zeptal se, a než jsem stačil odpovědět, pohlédl na mě a přimhouřil oči. „Neznám vás odněkud?“ zarazil se.

„Dexter Morgan,“ představil jsem se. „Patřím k technickému

týmu.“

„No jasně,“ prohlásil. „Co se tu stalo, Dextere?“

Řekl jsem mu to.

KAPITOLA 28

Policisté se u nás zdrželi asi čtyřicet minut. Důkladně prohlédli dvůr, okolí, a nenašli nic, což je zjevně nepřekvapilo a po pravdě to nebyl velký šok ani pro mě. Když skončili s pátráním, Rita jim udělala kávu a nakrmila je ovesnými koláčky, které napekla.

Ramirez si byl jistý, že šlo pouze o partu kluků, kteří nás chtěli jen trochu postrašit; pokud ano, rozhodně uspěli. Williams se upřímně snažil být přesvědčivý a ujišťoval nás, že jde jen o kanadský žertík a že to skončilo. Když odcházeli, Ramirez dodal, že během noci ještě párkrát projedou kolem. Jenže i s těmito povzbudivými slovy Rita proseděla zbytek noci v kuchyni nad šálkem kávy, neschopná znovu usnout. Co se mě týče, vrtěl jsem se a převracel v posteli plné tři minuty, než jsem odplul znovu do Spánkovic.

A jak jsem sjížděl po úbočí dlouhé černé hory spánku, dolehla ke mně opět ta hudba. Přinášela omamný pocit štěstí a pak ten žár na tváři...

Nějak jsem se ocitl na chodbě a Rita mnou trásla a opakovala mé jméno. „Dextere, probud’ se,“ žadonila. „Dextere.“

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Chodíš ve spaní,“ řekla. „A zpíváš si. Spíš a přitom si zpíváš.“

A tak jitřenka, růzovoprstá, našla nás oba za kuchyňským stolem, jak popíjíme kávu. Když se konečně v ložnici rozezněl budík, Rita vstala a šla ho zaklapnout, pak se vrátila a pohlédla na mě. Já se podíval na ni, ale nějak nebylo co říct, a pak do kuchyně přišli Cody a Astor, nezbylo nám, než se nějak protlouct ranní rutinou a vyrazit do práce a automaticky předstírat, že je všechno přesně tak, jak má být.

Jenže pochopitelně nebylo. Někdo se mi pokoušel proniknout do hlavy a zatím se mu to až příliš dobře dařilo. A teď se snažil proniknout i do mého domu a já ani nevěděl, kdo to je a co chce. Musel jsem předpokládat, že to všechno nějak souvisí s Molochem a také s nepřítomností mého Společníka.

A jádrem toho všeho bylo, že se mi někdo snaží něco udělat a že se k tomu čím dál víc blíží.

Došlo mi, že mimovolně uvažuji o tom, že mě chce zabít jeden z opravdových živoucích pradávných bohů. Takže za prvé, oni neexistují. A i kdyby existovali, proč by se někdo z nich zahazoval se mnou? Zjevně nějaký člověk využívá celé té záležitosti s Molochem jako zástěrky, aby se cítil mocnější a důležitější a aby přesvědčil své oběti, že má zvláštní magické schopnosti.

...Jako například proniknout mi do snu a donutit mě slyšet hudbu? Tohle žádný lidský dravec nedokáže. A také by nedokázal vyděsit Temného společníka.

Jediné možné odpovědi byly nemožné. Možná šlo jen o projevy celkového vyčerpání, ale nedokázal jsem přijít na žádné realistické vysvětlení.

Když jsem ráno dojel do práce, neměl jsem čas to promyslet lépe, protože mě ihned povolali k dvojnásobné vraždě v tichém marihuanovém doupěti na Grove. Dva teenagery svázali, podřezali a pak jen tak pro formu do každého ještě vpálili pár kulek. A přestože jsem to určitě měl považovat za hrozné zvěrstvo, ve skutečnosti jsem byl vděčný za příležitost vidět mrtvá těla, která nebyla upečená a měla hlavu. Hned vše vypadalo normální, dokonce pokojné, alespoň na chvíli. Rozprášil jsem tuhle a tamhle luminol, spokojený, že mám práci, která na chvíli přehluší tu hrůznou hudbu.

Také mi to dalo čas k přemýšlení a hned jsem toho využil. Takové výjevy vídám každý den a devět z deseti vrahů říká věci jako: „Prostě mi ujely nervy“ nebo „Když mi došlo, co vlastně dělám, bylo už pozdě.“ Samé velké výmluvy, ze kterých jsem byl spíše pobavený, protože já vždy věděl, co dělám, vždyť právě proto jsem to dělal.

A pak se mi vloudila jistá myšlenka – zjistil jsem, že bez svého Temného společníka nedokážu Starzakovi nic udělat. To znamená,

že je za můj sklon odpovědný Společník, ne já. Třeba i všichni ti druzí, kterým jen „ujely nervy“, dočasně hostili něco podobného, proč ne?

Až doted' mě ten můj nikdy neopustil; byl neustále zahnízděný ve mně, necoural se nikde po ulicích a nestopoval prvního špatně naloženého ničemu, který šel právě kolem.

No dobrá, nechme to na chvíli být. Předpokládejme, že někteří Společníci putují a někteří se zahnízd'ují. Může se tím vysvětlit to, co Halpern popsal jako sen? Mohlo do něj něco vstoupit, donutit ho zabít dvě dívky a pak ho odvést domů a uložit do postele, než ho zase opustilo?

Neznal jsem odpověď. Ale věděl jsem, že pokud na tom něco je, jsem ještě v hlubším průšvihy, než jsem si myslel.

Když jsem se vrátil zpět do kanceláře, byl čas na oběd a na záznamníku jsem měl vzkaz od Rity, abych nezapomněl, že mám v půl třetí schůzku s jejím pastýřem. A tím pastýřem nemyslím někoho s fujarou, povalujícího se na louce. Jakkoli to vypadá nepravděpodobně, tohoto pastýře najdete v kostele, tedy pokud tam z nějakého záhadného důvodu zavítáte. Mám-li mluvit za sebe, vždy jsem předpokládal, že pokud by nějaký bůh existoval, jistě by nikdy nedovolil, aby něco takového, jako jsem já, vedlo spokojený život. A jestli se mýlím, tak ať při mém vstupu do kostela klidně pukne oltář.

Jenže mému uvážlivému vyhýbání se církevním stavbám je nyní konec, neboť Rita chtěla, aby svatební obřad provedl přímo její duchovní pastýř, a ten svůj souhlas zjevně podmiňoval tím, že si nejdřív potřebuje ověřit mé lidské kvality. Poprvé ovšem neodvedl příliš dobrou práci, neboť Ritin první manžel byl narkoman, který ji pravidelně mlátil, a panu reverendovi to jaksi uniklo. A pokud ten duchovní pastýř přehlédl už dříve něco tak zřejmého, pravděpodobnost, že u mě bude úspěšnější, je vskutku mizivá.

Nicméně Rita na tom muži dost lpěla, a tak jsme zamířili ke starému kostelu s korálovými zdmi na zarostlém pozemku na Grove, jen půl míle od místa činu, kde jsem pracoval dopoledne. Rita mi vyprávěla, jak tam měla biřmování a že zná reverenda už hodně dlouho. Nejspíš to pro ni bylo důležité a já to schvaloval, neboť jsem díky svému koníčku prozkoumal nitro hned několika služebníků

božích. Tedy díky svému bývalému koníčku.

Reverend Gilles na nás čekal ve své kanceláři – anebo se tomu říká ambit, azyl nebo nějak podobně? Fara mi vždy zněla spíš jako farma, místo, kde najdete čtyřnohé, ne dvounohé ovečky. Možná to byla sakristie – přiznávám, že si terminologií nejsem jistý. Má nevlastní matka Doris mě zkoušela brát do kostela, když jsem byl mladý, ale po několika politováníhodných incidentech se ukázalo, že tudy cesta nepovede, a Hany zasáhl.

Reverendova studovna byla obložená knihami s velmi nepravděpodobnými názvy, nabízejícími jistě velice užitečné rady, jak zvládnout věci, které by podle boha bylo lepší vůbec nedělat. Bylo tam i několik knih nabízejících vhled do duše ženy, i když neuváděly, o kterou ženu se jedná, a další poskytující informace, jak to udělat, aby Kristus makal za vás, což, jak jsem doufal, neznamenovalo za minimální mzdu. A jedna se týkala dokonce křesťanské chemie, což mi připadlo poněkud přehnané, pokud nenabízela recept na starý trik přeměny vody ve víno.

Mnohem zajímavější byla kniha s gotickým písmem na vazbě. Naklonil jsem hlavu, abych si přečetl název, spíš jen ze zvědavosti, ale když jsem to udělal, pocítil jsem, jak mnou projel šok, jako by mi někdo nacpal do krku led.

Stálo tam *Posedlost démony; fakta, nebo fikce?* A jak jsem si přečetl název, jasně jsem zaslechl slaboučké cvaknutí, jak do sebe věci konečně zapadly.

Pro nějakého pozorovatele zvenčí by bylo snadné jen potrást hlavou a prohlásit: no ne, ten Dexter je ale hlupák, že ho to ještě netrklo. Ale pravda je, že netrklo. Démon má přece tolik negativních rysů a souvislostí, že? Dokud se mnou byla neviditelná bytost, nezdálo se důležité definovat tyto tajemné pojmy. Teprve nyní, když zmizela, potřebuji nějaké vysvětlení. A proč ne takovéhle? Je sice trochu starosvětské, ale právě ta starobylost naznačuje, že na tom může něco být, některé nitky vedou až ke všem těm nesmyslům okolo Šalamouna a Molocha a také k tomu, co se mi dnes děje.

Byl Temný společník skutečně démon? A znamená snad Společníkova nepřítomnost, že byl vyhnán? A pokud ano, tak čím? Něčím nesnesitelně dobrým? Nevzpomínám se, že bych něco

takového potkal v poslední době, v životě, no prostě někdy. Spíše jen opaky.

Dokáže však vyhnat démona i něco doopravdy a výrazně zlého? Co vlastně může být zavilejšího než démon? Co třeba Moloch? Anebo může démon z nějakého důvodu vyhnat sám sebe?

Snažil jsem se utěšit myšlenkou, že mám konečně alespoň dobré otázky, ale necítil jsem se vůbec klidný a přemítání náhle skončilo, když se otevřely dveře a ctihodný reverend Gilles vplul dovnitř samý úsměv a mumlal: „Skvělé, skvělé.“

Reverend byl padesátník, moc dobře živěný, takže předpokládám, že obchod s desátky funguje, jak má. Přímo se na nás vrhl, Ritu objal a poplácal po tváři, pak se obrátil ke mně a věnoval mi srdečné chlaské potřesení rukou.

„Skvělé,“ zopakoval a ostražitě se na mě usmál. „Takže vy jste Dexter.“

„Nejspíš ano,“ zareagoval jsem. „Prostě si nemůžu pomoci.“

Přikývl, skoro jako by mu to dávalo smysl. „Posad'te se, prosím, a udělejte si pohodlí,“ vyzval nás, obešel stůl a usedl do velkého otáčecího křesla.

Vzal jsem ho za slovo a uvelebil jsem se na židli z červené kůže naproti stolu, ale Rita si nervózně sedla jen na krajíček své židle.

„Rito,“ oslovil ji a znovu se usmál. „To je skvělé. Takže jste připravená zkusit to znovu, ano?“

„Ano, já – je to – chci říct, že ano,“ zakoktala se Rita a pronikavě zrudla. „Ano, chci.“ Podívala se na mě se zářivě ruměným úsměvem. „Ano, jsem připravená.“

„Výborně, výborně,“ potěšil se a přenesl výraz nadšeného zájmu na mě. „A teď vy, Dextere. Velice rád bych se o vás dozvěděl něco víc.“

„No, abych odněkud začal, tak jsem právě podezřelý z vraždy,“ oznámil jsem mu důstojně.

„Dextere,“ okřikla mě Rita, a ač to bylo nemožné, zrudla ještě víc.

„Policie si myslí, že jste někoho zabil?“ zeptal se reverend Gilles.

„No, všichni ne,“ upřesnil jsem. „Jen moje sestra.“

„Dexter pracuje v policejní laboratoři,“ vyhrkla Rita. „Jeho sestra je detektiv. On jen – on jen tak žertuje.“

Znovu přikývl. „Smysl pro humor je pro každý vztah hodně důležitý,“ prohlásil. Na okamžik se odmlčel, zatvářil se zamyšleně a ještě upřímněji a pak se zeptal: „Jaký máte vztah k Ritiným dětem?“

„Cody a Astor Dextera přímo zbožňují,“ vpadla Rita, šťastná, že už neprobíráme můj statut podezřelé osoby.

„Ale jaký vztah má Dexter *k nim*?“ nedal se zmást.

„Mám je rád,“ ujistil jsem ho.

Reverend Gilles přikývl a řekl: „Dobře. Velice dobře. Děti někdy dělají problémy. Zvláště když nejsou vaše.“

„Cody a Astor dokáží skvěle dělat problémy,“ pronesl jsem. „Ale mně to nevadí.“

„Budou potřebovat pečlivou výchovu,“ upozornil. „Po tom všem, čím prošly.“

„Já už je vychovám,“ ubezpečil jsem ho, nicméně podrobnosti jsem si nechal prozíravě pro sebe. Jen jsem dodal: „A ony jsou na mou výchovu celé žhavé.“

„Výborně,“ rozzářil se. „Takže se tu s nimi uvidíme v nedělní škole, že?“ Přišlo mi to jako nestydatý pokus o vydírání, aby se z nás stali pravidelní přispěvatelé do kostelní pokladničky, ale Rita už dychtivě kývala, a tak jsem se k ní přidal. Kromě toho jsem nepochyboval, že ať si kdo chce co chce říká, Cody a Astor si najdou duchovní útěchu někde dočista jinde.

„A teď vy dva,“ změnil spokojeně téma, pohodlně se opřel v křesle a podrbal se na hřbetu ruky. „Vztah v dnešním světě potřebuje mít pevný základ ve víře,“ pronesl a s očekáváním na mě pohlédl. „Dextere? Jak je to s vaší vírou?“

No, a bylo to tady. Můžete si být jistí, že když se dáte do hovoru s nějakým velebníčkem, najde si způsob, jak začít mluvit o věcech spadajících do tohoto tématu. Nevím, jestli je horší lhát faráři než lhát někomu jinému, ale chtěl jsem mít náš rozhovor co nejrychleji a nejbezbolestněji za sebou, což by se nestalo, kdybych mu řekl pravdu. Jen si představte, že bych si třeba odkašlal a řekl mu něco jako: „Ano, reverende, mám velkou víru – v lidskou chamtivost a hloupost a také ve sladkost nabroušeného nože za měsíčné noci. Mám víru v temné a neviditelné, v chladné uchechtávání vnitřního stínu, v dokonalou čistotu nože. Ale ovšem, mám víru, reverende, a

ještě mnohem víc – mám jistotu, protože jsem sestoupil až na dno a vím, že to, co tam je, je reálné; je to můj svět, ve kterém žiju.“

Jenže jsem nemohl počítat, že bych tím uchlácholil tohoto muže, a určitě si také nemusím dělat hlavu s tím, že bych za lhaní faráři mohl jít do pekla. Pokud nějaké peklo skutečně existuje, mám v něm už dávno předplacenou první řadu. A tak jsem prostě jen řekl: „Víra je velice důležitá,“ a on se zatvářil, jako že je s tím spokojený.

„Výborně,“ poznamenal a kradmo mrkl na hodinky. „Dextere, máte nějaké otázky ohledně naší církve?“

Nejspíš logická otázka, ale zastihla mě nepřipraveného, protože jsem se domníval, že budu odpovídat jen já, ne se i na něco ptát. Byl jsem dokonale připravený na vyhýbavé odpovědi přinejmenším ještě hodinu – ale na co se mám ptát? Používají hroznovou šťávu, nebo víno? Je kostelní kasička kovová, nebo dřevěná? Považují tancování za zločin? Prostě jsem nebyl připravený. A on navíc vypadal, že se skutečně zajímá o vědění. A tak jsem úsměv reverenda Gillese konejšivě opětoval a odpověděl: „Vlastně bych rád věděl, co si myslíte o posedlosti démony.“

„Dextere!“ okřikla mě Rita a nervózně se zasmála. „To není – To přece nemyslíš –“

Reverend Gilles zvedl ruku a zarazil ji. „To je v pořádku, Rito,“ prohlásil blahosklonně. „Myslím, že vím, proč se na to Dexter ptá.“ Zaklonil se v křesle, pokýval hlavou a obdařil mě laskavým a moudrým úsměvem. „Dextere, už jste asi hodně dlouho nebyl v kostele.“

„Ano, dost dlouho,“ přiznal jsem.

„Myslím, že zjistíte, že nová církev je dobře připravená na moderní svět. A jádro víry – boží láska – ta se nemění,“ řekl. „Ale to, jak ji chápeme, někdy ano.“ A pak na mě doopravdy zamrkal. „Myslím, že se shodneme na tom, že démoni jsou dobří na Halloween, ne na nedělní bohoslužby.“

Inu, bylo dobré dostat odpověď, i když jinou, než jakou jsem hledal. Vlastně jsem ani nečekal, že by reverend Gilles vytáhl grimoár a pronesl zaříkávání, ale přiznávám, že jsem byl trochu zklamaný. „Tak dobře,“ řekl jsem.

„Nějaké další otázky?“ zeptal se s velice spokojeným úsměvem.

„O naší církvi nebo třeba něco o obřadu?“

„Ani ne,“ řekl jsem. „Přijde mi naprosto jasný.“

„My si to také myslíme,“ přitakal. „Dokud je Kristus na prvním místě, vše ostatní zapadne samo na své místo.“

„Amen,“ dodal jsem pohotově. Rita po mně střelila varovným pohledem, ale reverend vypadal potěšeně.

„Tak výborně,“ uzavřel, vstal a napřáhl ruku. „Termín je 24. června,“ připomněl. Také jsem vstal a potřásl si s ním rukou. „Ale čekám, že vás uvidím už předtím,“ připomněl. „Každou neděli v deset hodin se tu konají velké moderní bohoslužby.“ Opět na mě zamrkal a stiskl mi ruku opravdu po chlapsku. „Akorát stihnete nedělní fotbal.“

„To je báječné,“ ujistil jsem ho a pomyslel si, jak je milé, když obchodník vychází vstříc potřebám svých zákazníků.

Pustil mou ruku, otočil se k Ritě a srdečně ji objal. „Rito,“ řekl. „Sdílím tvou radost.“

„Děkuju,“ zafňukala mu Rita na rameni. Ještě na chvíli se k němu přitiskla a pak se opět narovнала, otřela si nos a pohlédla na mě. „Děkuju ti, Dextere,“ řekla. Za co, to jsem nepochopil, ale je vždy příjemné patřit ke šťastnému houfu.

KAPITOLA 29

Poprvé za dlouhou dobu jsem se nemohl dočkat, až se vrátím do své kanceláře. Ne kvůli krevním vzorkům – ale kvůli ideji, která na mě sestoupila ve studovně reverenda Gillese. Posedlost démony. Znělo to hezky. Nikdy jsem si nepřipadal posedlý, přestože si mi Rita občas sedla na klín. Ale bylo to alespoň nějaké vysvětlení, navíc s historickým pozadím, a já se chtěl co nejdříve vydat po této stopě.

Nejdřív jsem zkontroloval záznamník a maily: žádné zprávy kromě rutinní připomínky, aby zaměstnanci udržovali pořádek kolem kávového automatu. A ani žádná pokorná omluva od Deb. Po několika opatrných dotazech jsem se dozvěděl, že je někde venku a snaží se zatknout Kurta Wagnera, což byla pro mě úleva, protože to znamenalo, že nejde po mně.

Problém je vyřešen a svědomí mám čisté, takže jsem se začal věnovat posedlosti démony. A znovu na čestném místě figuroval starý dobrý král Šalamoun. Očividně byl se slušným počtem démonů jedna ruka, většina z nich se pyšnila prapodivnými jmény s hned několika „Z“. Poroučel jim jako nějakým nevolníkům, přinutil je pracovat a stavět jeho velký chrám, což byl tak trochu šok, protože jsem ze všech stran vždy slýchal, že chrám je dobrá věc, a určitě musel existovat nějaký jejich zákon ohledně práce démonů. Víte, když my jsme tak citliví na ilegální imigranty, co nám trhají pomeranče, neměli by mít všichni ti bohabojní patriarchové nějaký druh předpisů proti démonům?

Ale stálo to tam černé na bílém. Král Šalamoun se s nimi bratříčkoval celkem v pohodě, a to jako jejich šéf. Jim se pochopitelně nelíbilo, že je někdo poručníkuje, ale neměli na výběr.

Což ovšem nabízelo zajímavou možnost, že je možná může ovládat i někdo jiný a pokoušel se o to i s Temným společníkem, který proto uprchl před nedobrovolnou službou. Na chvíli jsem se nad tím zamyslel.

Největším problémem této teorie bylo, že nevysvětlovala ten vše zaplavující pocit smrtelného ohrožení, který mne ovládl tehdy poprvé, když byl Společník ještě se mnou. Dokážu porozumět neochotě vykonávat práci proti své vůli, ale to je přece něco úplně jiného než smrtelná hrůza, kterou ve mně tato intervence vzbudila.

Znamená to snad, že Společník nebyl démon? Anebo to, co jsem zažíval, byly pouhé záchvaty psychózy? Zcela vymyšlené paranoidní halucinace o krvelačném pronásledování a přibližující se hrůze?

A dále, každá světová kultura v dějinách věřila, že idea posedlosti je něco reálného. Ale já ji prostě nedokázal nijak spojit se svým problémem. Cítil jsem, že zde existuje nějaká souvislost, ale nezjevila se žádná velká Myšlenka.

Náhle bylo půl šesté a já dychtivěji než jindy vypadl z práce a zamířil do nejistého domácího útočiště.

Příští ráno jsem seděl v kanceláři a psal hlášení o jedné obzvlášť hloupé mnohonásobné vraždě. Dokonce i v Miami se vyskytují obyčejné vraždy a toto byla jedna z nich – přesněji tři a půl z nich, protože v márnici ležela tři těla a jedno na jednotce intenzivní péče v Jacksonově nemocnici. Jednalo se o prostou střilečku z jedoucího auta v jedné z mála čtvrtí, kde se držely nízké ceny pozemků. Nebyl důvod tomu věnovat drahocenný čas, protože existovala spousta svědků a všichni se shodovali, že to spáchal někdo jménem „Sráč“.

Nicméně formuláře jsou od toho, aby se vyplňovaly, a tak jsem strávil půl dne na místě činu a dokazoval, že nikdo náhle nevyběhl ze dveří a nerozporcoval oběti zahradnickými nůžkami, zatímco do nich Sráč střílel z projíždějícího auta. Snažil jsem se vymyslet nějaký zajímavý způsob, jak sdělit, že všechny krevní stopy odpovídají střelbě z pohybuující se zbraně, ale nudnost takového počínání mi způsobovala šilhání, a jak jsem nepřítomně zíral na monitor, začalo mi zvonit v uších, změnilo se to v dunění gongů a vrátila se noční hudba; čistě bílou textovou stránku jakoby přelila clona odporné

vlhké krve, vyřinula se na mě, zaplavila kancelář a naplnila celý viditelný svět. Vyskočil jsem ze židle a několikrát zamrkal, než vidina přešla, ale zůstal jsem roztřesený a marně přemítal, co se právě stalo.

Začalo mě to navštěvovat v plném denním světle, dokonce když sedím za stolem na policejním oddělení, a to se mi vůbec nelíbilo. Buď to sílí a přibližuje se, anebo se to noří stále hlouběji a dovádí mě k totálnímu šílenství. Schizofrenici slyšívají hlasy – slyšívají také hudbu? A dá se vůbec Temný společník označit za takový hlas? Nebyl jsem snad celou dobu šílený a nerozbijí nyní napadrt' mou uměle vypracovanou normalitu dostrašeného Dextera nějaká závěrečná ataka duševní nemoci?

Nemyslím, že by to bylo možné. Harry mě přece vychoval, zajistil, abych byl v pořádku – Harry by věděl, že jsem šílený, a ujistil mě, že nejsem. A Harry se nikdy nemýlil. Takže tím je to dané a já jsem v pořádku, v pořádku, díky.

Tak proč tedy slyším tu hudbu? Proč se mi třesou ruce? A proč potřebuji mít v sobě nějakého ducha, abych jen nesesedl na zemi a necucal si prst jako nemluvně?

Nikdo v budově zjevně nic neslyšel – jen já. Jinak by se chodby již zaplnily tancujícími nebo vřeštícími postavami. Ne, do mého života se vplížil strach, stíhá mě rychleji, než dokážu prchat, naplňuje můj vnitřní ohromný prázdný prostor, kde se kdysi chočil Společník.

Neměl jsem nic, čeho bych se mohl dál chytit. Pokud tomu chci porozumět, budu potřebovat nějakou informaci zvenčí. Podle mnoha různých pramenů jsou démoni skuteční – město Miami je plné lidí, kteří tvrdě pracují, aby je udrželi každý den co nejdál od sebe. A přestože babalao prohlásil, že s celou věcí nechce mít nic společného, a zmizel, jak nejrychleji mohl, zdálo se, že ví, oč jde. Byl jsem si celkem jistý, že santería bere posedlost vážně. Ale nevádí, Miami je nádherné a rozmanité město, určitě najdu někoho jiného, koho se budu moci zeptat a kdo mi dá jinou odpověď – možná dokonce i tu, kterou hledám. Opustil jsem svou kancelář a vydal se na parkoviště.

Strom života se nachází na okraji Liberty City, oblasti Miami, kam by se pozdě v noci neměli vydávat turisté z Iowy. Několik

zdejších ulic obsadili haitští přistěhovalci a mnoho budov natřeli na strakato zářivými barvami, jako by nedokázali sehnat dost jedné. Na některých byly nástěnné malby zobrazující venkovský život na Haiti. Vypadalo to, že protekci mají kohouti a kozlové.

Na Stromu života byl namalovaný velký strom, celkem věrně, a pod ním protáhlé siluety dvou mužů bušících na vysoké bubny. Zaparkoval jsem hned před obchodem a vešel dovnitř, ozval se zvoneček a dveře za mnou hlasitě zapadly. Zezadu, z prostoru za závěsem z korálků, nějaká žena zpěvavě pronášela něco kreolsky; postavil jsem se ke skleněnému pultu a čekal. Stěny obchodu lemovaly regály s množstvím sklenic a lahviček, naplněných tajemným obsahem – tekutým, pevným a do třetice neurčitým. Jedna nebo dvě zřejmě obsahovaly i něco, co kdysi bývalo živé.

Po chvíli rozhrnula závěs nějaká žena a postavila se za pult. Byla vyzáblá jako lunt, měla okolo čtyřicítky, vysoké lícní kosti a pleť jako sluncem vybělený mahagon. Na sobě měla splývavé červenožluté šaty a hlavu zdobil turban ve stejných barvách. „Aha,“ poznamenala se silným kreolským přízvukem. Pochybovačně si mě přeměřila a mírně potřásla hlavou. „Jak vám můžu pomoci, pane?“

„No, víte,“ spustil jsem a pak jsem se zarazil. Odkud mám vlastně začít? Nemohu jí přece oznámit, že jsem byl posedlý a že chci svého démona zase zpátky – ta nebožačka by mě mohla vykropit kuřecí krví.

„Pane?“ ozvala se netrpělivě.

„Něco bych potřeboval,“ řekl jsem a byla to pravda. „Nemáte nějaké knihy o posedlosti demony? Ehm – v angličtině?“

Našpulila nesouhlasně rty a rezolutně zavrtěla hlavou. „Nejsou to démoni,“ odsekla. „A proč to chcete vědět – jste snad reportér?“

„Ne,“ ujistil jsem ji. „Já jen, ehm, zajímá mě to. Jsem jen zvědavý.“

„Zvědavý na voodoo?“ vyštěkla.

„Jen na tu část o posedlosti,“ upřesnil jsem.

„Pche,“ ulevila si, a pokud to vůbec bylo možné, její nesouhlas ještě zesílil. „A proč?“

Někdo převelice moudrý musel kdysi říct, že když všechno ostatní selže, zkuste pravdu. Zní to tak dobře, že jsem jistě nebyl první, koho

to napadlo, a stejně mi už nic jiného nezbyvalo. A tak jsem to zkusil.

„Víte,“ svěřil jsem se. „Já, ehm, nejsem si jistý. Myslím, že jsem byl možná posedlý. Před nějakou dobou.“

„Ha,“ vyhrkla. Dlouze a pronikavě na mě pohlédla a pak jen pokrčila rameny. „Možná,“ usoudila nakonec. „A proč to říkáte?“

„Já jen, ehm... já mám pocit, no víte. Že něco jiného bylo, ehm. Uvnitř mě? Že mě pozoruje?“

Odplivla si na podlahu, nanejvýš podivné gesto od tak elegantní ženy, a potřásla hlavou. „Ach, vy bílí,“ pronesla. „Ukradli jste nás a přivedli sem, vzali jste nám všechno. A pak, když jsme z toho ničeho, co jste nám nechali, udělali něco, najednou se chcete přidat. Pche.“ Zahrozila na mě prstem jako učitel na provinilého žáčka. „Poslouchajte, bělochu. Jestli do vás vstoupí duše, poznáte to. Není to jako ve filmu. Jde o velké požehnání a,“ dodala se zlovoleným úšklebkem, „nestává se to bílým.“

„No, vlastně...“ zkusil jsem ji přerušit.

„Ne,“ pokračovala. „Dokud nechcete, dokud nepožádáte o to požehnání, nepřijde.“

„Ale já CHCI,“ namítl jsem.

„Pche,“ opakovala. „Nikdy k vám nepřijde. Jen marníte můj čas.“ Pak se obrátila a vrátila se za korálkový závěs do zadní části obchodu.

Nemělo smysl tam dál čekat, než se jí obměkčí srdce. Nepřipadalo mi to pravděpodobné – a ani se mi nezdálo, že by vůdú mělo odpovědi ohledně Temného společníka. Řekla, že duše přijde, jen když je povolána, a že jde o požehnání. Přinejmenším šlo o jinou odpověď, protože jsem si nepamatoval, že bych zavola Temného společníka a pozval ho dál – byl ve mně prostě odjakživa. Ale abych si byl naprosto jistý, zastavil jsem se na chodníku před obchodem a zavřel oči. *Prosím, vrať se zpět do mě*, zavola jsem v duchu.

Nic se nestalo. Nasedl jsem do auta a vrátil se do práce.

Dost zajímavá volba, pomyslel si Pátrač. Vůdú. Byla v tom ovšem jistá logika, to nemohl popřít. Ale co bylo skutečně zajímavé, prozradilo to něco o tom druhém; *vydal se správným směrem – a je velice blízko*.

A až objeví jeho příští drobnou stopu, bude ten druhý ještě mnohem blíže. Jeho hoch tak panikaří, že mu málem vyklouzl. Ale to se mu nepodaří; hodně mu pomohl a brzy se mu dostane jeho temné odměny.

Stejně jako tomu druhému.

KAPITOLA 30

Sotva jsem se opět uvelebil na své služební židli, do mé krychličky vešla Debora a posadila se na skládací židli naproti stolu.

„Kurt Wagner zmizel,“ oznámila mi.

Čekal jsem, co dál, ale už nic neřekla, tak jsem jen přikývl. „Přijímám tvou omluvu,“ poznamenal jsem.

„Nikdo ho neviděl od sobotního odpoledne,“ navázala. „Jeho spolubydlící vypověděl, že se choval jako zdrogovaný, ale nic mu nechtěl říct. Jen se přezul a zase odešel, to je všechno.“ Zaváhala a pak dodala: „Nechal tam svůj ruksak.“

Přiznávám, že mi to trochu zvedlo náladu. „Co v něm bylo?“ zeptal jsem se.

„Stopy krve,“ pronesla, jako by připouštěla, že si vzala poslední bonbon ze sáčku. „Shoduje se s krví Tammy Connorové.“

„No dobře,“ přikývl jsem. Nezdálo se mi správné připomenout skutečnost, že tu krvavou práci zadala někomu jinému. „To je moc dobrá stopa.“

„Jo,“ přitakala. „Je to on. Musí to být on. On zabil Tammy, strčil její hlavu do ruksaku a zabil i Mannyho Borquea.“

„Vypadá to tak,“ připustil jsem. „Je to škoda – zrovna jsem si začínal zvykat na to, že jsem vinný já.“

„Ale nedává mi to smysl, sakra,“ namítla Debora. „Ten kluk dobře studuje, je v plaveckém mužstvu, z dobrý rodiny – všechno s ním je v pořádku.“

„Takový slušňák,“ poznamenal jsem. „Ani se mi nechce věřit, že spáchal ty hrozné věci.“

„No jo,“ pronesla Debora. „Já vím, do háje. Naprostý klišé. Ale k

čertu s tím – zabil svou holku, fajn. Možná dokonce její spolubydlící, protože to viděla. Ale proč ty ostatní? A proč ten hnus s jejich upalováním, býčima hlavama a tím, jak se jmenuje, Molukem?“

„Moloch,“ řekl jsem. „Moluky jsou ostrovy v Indonésii.“

„To je jedno,“ odsekla. „Ale nedává to smysl, Dexi. Chci říct,“ rozhlédla se a na chvíli jsem si pomyslel, že se mi nakonec přece jen omluví. Ale mýlil jsem se. „Pokud to dává nějaký smysl,“ řekla, „tak jediná ten *tvůj*. V těch věcech, co znáš jen ty.“ Pohlédla na mě, ale pořád se tvářila rozpačitě. „To, však víš – chci říct, je to, ehm – vrátilo se to? Ten tvůj, ehm...“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Nevrátilo se to.“

„Aha,“ zareagovala. „Do háje.“

„Zařadila jsi Kurta Wagnera mezi hledané osoby?“ zeptal jsem se.

„Znám svou práci, Dexi,“ ujistila mě. „Jestli je někde v oblasti Miami-Dade, dostaneme ho a pátrá po něm policie na celé Floridě. Pokud zůstal na Floridě, někdo z nich ho najde.“

„A pokud není na Floridě?“

Tvrdě na mě pohlédla a já v ní uviděl jejího otce, takhle se vždy díval Harry, ještě než ho skolila nemoc, po mnoha letech u policie; unaveně a s vědomím, že je někdy prohra nevyhnutelná. „Tak to nejspíš unikne,“ řekla. „A já zavřu tebe, abych si zachránila zadek.“

„Skvělé,“ pokusil jsem se tvářit v tvář bezvýchodné šedi na všech frontách o veselý tón, „musíme jen doufat, že jezdí v hodně nápadném autě.“

Odfrkla si. „Je to červené geo, takový ten mini džíp.“

Zavřel jsem oči. Byl to velice podivný pocit, ale jako by mi náhle všechna krev v těle stekla do nohou. „Řekla jsi červené?“ slyšel jsem se, jak říkám až pozoruhodně klidně.

Neozvala se žádná odpověď, a tak jsem otevřel oči. Debora na mě zírala s takovým podezřením, že by se dalo přímo krájet.

„Co se k čertu děje?“ zeptala se. „Zase jeden z těch hlasů?“

„Nějaké červené geo mě sledovalo včera večer až domů,“ vysvětlil jsem. „A pak se ke mně někdo pokusil vloupat.“

„A sakra,“ zavrčela na mě, „a kdys mi chtěl všechno tohle říct?“

„Hned jak se rozhodneš, že se mnou zase mluvíš,“ odpověděl jsem.

Debora zrudla do velice uspokojivého odstínu a sklopila oči ke špičkám bot. „Měla jsem práci,“ prohlásila nepřiliš přesvědčivě.

„To Kurt Wagner taky,“ dodal jsem.

„No dobře, propána,“ řekla a já věděl, že je to veškerá omluva, které se mi kdy dostane. „Jo, má červený auto. Do hajzlu,“ řekla a stále hleděla k zemi, „myslím, že ten staroch měl pravdu. Zlí hoši vítězí.“

Nerad vidím sestřičku takhle deprimovanou. Věděl jsem, že přišla chvíle na nějakou uklidňující poznámku, něco, co by rozjasnilo pochmurný den a potěšilo její srdce, ale běda, nic mě nenapadlo. „Dobrá,“ prohlásil jsem nakonec, „jestli zlí hoši stále vítězí, alespoň máš o práci postaráno.“

Konečně se na mě podívala, ale úsměvu jsem se nedočkal. „Jo,“ řekla. „Někdo včera večer v Kendalu zastřelil svou ženu a dvě děti. Musím se na to podívat.“ Vstala a pomalu se narovнала do postoje, který alespoň vzdáleně připomínal její obvyklou formu. „Půjdu hrát za náš tým,“ dodala a vyšla z mé kanceláře.

Od samého začátku se jednalo o ideální partnerství. Noví tvorové si uvědomovali sami sebe a díky tomu se s nimi mnohem snadněji manipulovalo – a přinášeli TOMU mnohem větší uspokojení. Také se zabíjeli navzájem daleko ochotněji a TO nemuselo čekat dlouho na nového hostitele – a už se ani nezkoušelo reprodukovat. Dychtivě ponoukalo svého hostitele k zabíjení a těšilo se, toužilo znovu cítit to podivné a nádherné vzdouvání.

Ale když ten pocit přišel, šlo o pouhé zachvění, polechtal TO jen úponkem pocitu a pak se ztratil, než by rozkvetl a přinesl úrodu.

TO bylo zmatené; proč tentokrát nefungovala reprodukce? Musí existovat nějaký důvod a TO bylo důsledné a úspěšné při hledání odpovědí. V průběhu mnoha let, jak se noví tvorové měnili a zdokonalovali, TO experimentovalo. A postupně objevilo podmínky umožňující reprodukci. Vyžádalo si to poměrně hodně zabíjení, než bylo TO spokojené, že našlo odpověď, ale pokaždé, když zdvojilo závěrečnou formuli, vzniklo nové vědomí a prchlo v bolesti a hrůze do světa a TO bylo spokojené.

Fungovalo to nejlépe, když byli hostitelé trochu vyvedeni z

rovnováhy bud' nápoji, které začali vyrábět, anebo nějakým druhem transu. Oběť musela vědět, co přichází, a pokud bylo přítomné i nějaké obecenstvo, jejich emoce se přidávaly k zážitku a umocňovaly ho.

A pak tu byl oheň – oheň byl skvělý způsob, jak zabíjet oběti; jako by uvolňoval jejich esenci všechnu najednou ve velkém ječivém výboji účinné energie.

A konečně, vše fungovalo lépe s mladými tvory. Emoce všech byly obecně mnohem silnější, zejména u rodičů. Bylo to nádherné, mnohem krásnější než cokoli, co si TO dokázalo představit.

Oheň, trans, mladé oběti. Jednoduchá formule.

TO začalo tlačit nové hostitele k tomu, aby vytvořili způsob, jak tyto podmínky zajistit permanentně. A hostitelé s TÍM překvapivě nadšeně spolupracovali.

KAPITOLA 31

Když jsem byl hodně malý, viděl jsem jednou v televizi varietní číslo. Nějaký muž umístil na konce pružných tyčí talíře a držel je ve vzduchu tím, že tyče rozvibroval, takže se talíře rychle otáčely. A kdyby zpomalily nebo se k nim otočil zády, třeba jen na okamžik, jeden z talířů by sklouzl a rozbil se o zem a brzy za ním všechny ostatní.

To je skvělá metafora života, nemyslíte? Všichni se snažíme udržet své talíře ve vzduchu, a jak je jednou roztočíte, nesmíte je už spustit z očí a musíte je bez ustání a bez odpočinku dál roztáčet. Až na to, že v životě někdo neustále přidává další talíře, schovává tyče a mění gravitační zákony, když se zrovna neřádíte. A pokaždé, když si myslíte, že máte všechny své talíře bezpečně roztočené, najednou uslyšíte za zády hrozný tříštivý zvuk a celá řada talířů, o kterých jste vůbec nevěděli, že jsou vaše, začne padat na zem.

Tak třeba jsem hloupě předpokládal, že tragická smrt Mannyho Borquea mi ubrala jeden talíř, o který se už nemusím starat, protože teď si mohu najmout na svatbu organizátora, který nám vystrojí hostinu, jak má být, za 65 dolarů na osobu, obloženou mísu a chladicí box plný sodovky. Mohl jsem se soustředit na velice reálný a důležitý problém, jak se dát opět dohromady. A tak s přesvědčením, že na domácí frontě klid, jsem se jen na chvilku od ní odvrátil a hned mě odměnil ohromný třesk za zády.

Dotyčný metaforický talíř se roztrhl, když jsem se po práci vrátil do Ritina domu. Vládlo tam takové ticho, že jsem si v první chvíli myslel, že tam nikdo není, ale rychlý pohled ukázal něco mnohem podivnějšího. Cody a Astor seděli nehybně na pohovce a Rita stála

nad nimi s výrazem, který by snadno změnil čerstvé mléko na jogurt.

„Dextere,“ pronesla a v hlase jí zazněla trouba posledního soudu, „musíme si promluvit.“

„Ovšem,“ řekl jsem a její výraz mě natolik šokoval, že i pouhá myšlenka na nějaký zlehčující bonmot se rozpadla v prach, který rozfoukal chladný vítr, jenž od ní čísel.

„Tyhle děti,“ oznámila Rita. Zjevně šlo o kompletní sdělení, ačkoli dál jen hleděla a nic neříkala.

Jistě, věděl jsem, které děti má na mysli, a tak jsem povzbudivě přikývl. „Ano,“ ujistil jsem ji.

„Aááá,“ vydala ze sebe.

No, pokud má Rita takové potíže dát dohromady souvislou větu, není divu, proč doma vládlo ticho, než jsem přišel. Ztráta konverzačních schopností si nepochybně žádá od diplomatického Dextera trochu aktivity, pokud ze sebe chceme do večere vymáčknout víc než sedm slov. A tak jsem se do toho se svou pověstnou odvahou pustil. „Rito,“ začal jsem, „vyskytl se nějaký problém?“

„Áááá,“ vydala ze sebe znovu, což neznělo moc povzbudivě.

No dobrá, jednoslabičný výraz má omezené vyjadřovací možnosti, i když jste talentovaní řečníci jako já. A jelikož se mi od Rity zjevně nemělo dostat žádné pomoci, podíval jsem se na Codyho a Astor, kteří se od chvíle, co jsem přišel dovnitř, ani nepohnuli. „No dobrá,“ vyzval jsem je. „Můžete mi tedy vy dva říct, co se stalo vaší matce?“

Vyměnili si jeden ze svých proslulých výmluvných pohledů a potom se obrátili zpět ke mně. „My jsme nechtěli,“ řekla Astor. „Byl to jen omyl.“

Nic moc, alespoň však celá věta. „To moc rád slyším,“ ubezpečil jsem je. „Tak co byl omyl?“

„Chytili nás,“ řekl Cody a Astor do něj šťouchla loktem.

„My jsme *nechtěli*,“ opakovala důrazně a Cody se k ní udiveně otočil, než si vzpomněl, na čem se dohodli; zazírala na něj, on jednou mrkl a pak na mě slavnostně kývl.

„Omyl,“ potvrdil.

Bylo milé vidět, jak hezky táhnou za jeden provaz jako jednotná fronta, ale nepřiblížilo mě to ani o krok k pochopení toho, o čem

vlastně mluvíme; a mluvíme o tom – někdo více, někdo méně – už několik minut, a přitom čas je důležitý faktor, neboť se blíží doba večere a Dexter vyžaduje pravidelné krmení.

„Nic víc z nich nedostaneš,“ přisadila si Rita. „A přitom očividně LŽOU. Nemá přece možné, abyste svázali Villegovic kočku OMYLEM?!“

„Ale neumřela,“ zapípala Astor tím nejtenčím hláskem, jaký jsem od ní kdy slyšel.

„A k čemu byly ty zahradnické nůžky?“ vyzvídala Rita.

„Nepoužili jsme je,“ odpověděla Astor.

„Ale chtěli jste, nebo ne?“ nedala se zmást Rita.

Dvě hlavičky se bezradně otočily ke mně a chvíli na to se ke mně obrátila i Rita.

Nepochybně to bylo naprosto bezděčné, ale už mi pomalu začalo docházet, co se odehrálo, a nebylo to nic z mírumilovného předměstského života. Omladina se zjevně pokusila studovat nezávisle na mně. A co je horšího, jaksi se z toho stal můj problém; děti ode mne čekaly, že je z toho nějak vysekám, zatímco Rita se jen třásla na to, až nabije a spustí na mě zničující palbu. Ovšemže to nebylo fér, jediné, čeho jsem se dopustil, byl spořádaný příchod domů z práce. Ale jak jsem už mnohokrát poznamenal při různých příležitostech, sám život není fér a stěžovat si můžete maximálně na nádraží, takže je lepší přijmout věci, tak jak jsou, zachránit, co se dá, a pokračovat v krasojízdě.

A přesně o to jsem se také pokusil, i když jsem nepochyboval, že marně. „Jsem si jistý, že existuje nějaké rozumné vysvětlení,“ prohlásil jsem a Astor se okamžitě rozzářila a začala dychtivě přikyvovat.

„Byl to omyl,“ trvala uspokojeně na svém.

„Nikdo nesváže kočku, nepřipoutá ji na pracovní stůl v garáži a nestojí nad ní se zahradnickými nůžkami OMYLEM!“ vybuchla Rita.

Abych byl upřímný, věci se trochu komplikovaly. Na jedné straně mě pochopitelně potěšilo, že jsem konečně získal jasnou představu toho, v čem je problém. Ale na druhou stranu jsme se dostali na nejistou půdu, kde je každé vysvětlení ošemetné, a nemohl jsem si

pomoci, čím méně se o tom Rita dozví, tím to bude pro ni lepší.

Myslel jsem, že máme s Astor a Codym jasno v tom, že nebudou podnikat sólové lety, dokud je nenaučím používat křídla. Ale oni se zjevně rozhodli neuposlechnout, a přestože se jim jejich vzpoura nanejvýš uspokojivě nevyplatila, stále je na mně, abych je z toho dostal. Dokud si nevtloučou do hlavy, že tohle už rozhodně nikdy nesmějí opakovat – a nesmějí sejít z Harryho cesty, na kterou je postavím – s radostí je nechám plácet se v tom, co si nadrobí.

„Víte, že to, co jste udělali, bylo špatné?“ zeptal jsem se jich. Svorně přikývli.

„A víte, *proč* to bylo špatné?“ pokračoval jsem.

Astor se zatvářila krajně nejistě, pohlédla na Codyho a pak vyhrkla: „Protože nás přistihli!“

„Vidíš? Tady to máš!“ zakvílela Rita a do hlasu se jí vkradla hysterie.

„Astor,“ řekl jsem s pohledem upřeným na ni a vůbec jsem nezamrkal. „Tohle není vhodná doba na vtípky.“

„Jsem ráda, že to aspoň někomu přijde vtipné,“ ozvala se Rita. „Protože mně to vtipné nepřipadá.“

„Rito,“ prohlásil jsem nejkonejšivějším tónem, na který jsem se zmohl, a pak s vychytralostí získanou roky výcviku, jak vypadat jako normální lidský jedinec, jsem dodal: „Myslím, že tohle je právě jeden z těch případů, o kterých mluvil reverend Gilles, kdy mám vystupovat jako autorita.“

„Dextere, tihle dva právě – já vůbec nevím, co – a TY –!“ zavzlykla, a přestože byla na pokraji pláče, měl jsem radost, že se jí alespoň začala vracet schopnost řeči. Naštěstí mi v hlavě naskočila scéna z jednoho starého filmu a já přesně věděl, jak by se měl v této situaci zachovat opravdový člověk.

Přešel jsem k Ritě, nasadil ten nejvážnější výraz a položil jsem jí ruku na rameno.

„Rito,“ pronesl jsem a pocítil velkou hrdost na to, jak vážně a mužně zazněl můj hlas. „Nemáš od toho patričný odstup a necháváš city, aby ti zastíraly úsudek. Ti dva potřebují jasné stanovisko a já jim ho můžu dát. Koneckonců,“ dodal jsem, jak mi v paměti vytanula jedna věta a udělalo mi radost, že dokážu stále držet krok, „mám teď

být jejich otcem.“

Mohl jsem čekat, že to bude poslední hřebíček do rakve Ritina sebeovládání a vyústí to do slzavého údolí; tak se i stalo, protože jen jsem to dořekl, roztrásly se jí rty, z tváře zmizel hněv a z očí se vyřinul malý potůček slz.

„Tak dobře,“ zaštkala, „prosím tě, já – promluv s nima.“ Hlasitě popotáhla a vyběhla z pokoje.

Dopřál jsem Ritě její dramatický odchod a chvíli jsem počkal, aby patřičně vyzněl; pak jsem se vrátil zpátky k pohovce a pohlédl dolů na oba provinilce. „Takže,“ spustil jsem, „co se stalo s tím ‚my rozumíme‘, ‚slibujeme‘, ‚počkáme‘?“

„Trvá ti to dlouho,“ odpověděla Astor. „Nic jsme spolu nedělali, jen jednou, a kromě toho nemáš vždycky pravdu, tak jsme si řekli, že už dál nebudeme čekat.“

„Jsem připravený,“ dodal Cody.

„No jistě,“ prohlásil jsem ironicky. „Pak je ale vaše máma tím největším detektivem na světě, protože jste byli připravení, a ona vás stejně přistihla.“

„Dex-te-re,“ zakňourala Astor.

„Ne, Astor, zavři pusu a chvíli mě poslouvejte.“ Zatvářil jsem se co nejprísneji, chvíli se zdálo, že chce ještě něco říct, ale pak se přímo v našem obýváku odehrál zázrak. Astor si to rozmyslela a skutečně zavřela pusu.

„Výborně,“ navázal jsem. „Hned na začátku jsem vám řekl, že to musíte dělat podle mého. Nemusíte si myslet, že mám vždycky pravdu,“ Astor vydala jakýsi zvuk, ale pusu neotevřela, „ale musíte udělat, co vám řeknu. Jinak vám nepomůžu a vy skončíte ve vězení. Jiná možnost není. Jasně?“

Je docela možné, že si nevěděli rady s novým tónem, jakým jsem s nimi mluvil, ani s novým rozdělením rolí; najednou jsem už nebyl Dexter na hraní, ale něco naprosto odlišného, Dexter démonické disciplíny, což nikdy předtím doopravdy nezažili. Zaraženě se na sebe podívali; raději jsem je přitlačil ještě víc ke zdi.

„Chytili vás,“ připomněl jsem. „Co se stane, když vás chytí?“

„Domácí vězení?“ pronesl nejistě Cody.

„M-hm,“ přitakal jsem. „A co když je vám třicet?“

Astor se nejspíš poprvé v životě nezmohla na odpověď a Cody už vyčerpal dvouslovný příděl. Pohlédli na sebe a pak sklopili oči k zemi.

„Moje sestra seržantka Debora a já travíme celé dny tím, že chytáme lidi, co dělají takovéhle věci,“ vysvětlil jsem. „A když je chytíme, skončí v kriminále.“ Usmál jsem se na Astor. „To je domácí vězení pro dospělé. Ale mnohem horší. Musíš sedět v malém pokoji ne větším než tvoje koupelna, zamčená celý den a taky v noci. Čůráš do díry v zemi. Jíš plesnivé odpadky a běhají tam krysy a švábi.“

„Dextere, my víme, co je vězení,“ zaprotestovala.

„Opravdu? Proč se tam teda tak ženete?“ zeptal jsem se. „A víte, co je to Starý sršoun?“

Astor si znovu prohlížela špičky svých bot, Cody se na mě ještě ani nepodíval.

„Starý sršoun je elektrické křeslo. Pokud vás chytí, přivážou vás ke Starému sršounovi a usmaží vás jako slaninu. Přejde vám tohle jako zábava?“

Zavrtěli hlavami jako že ne.

„Takže úplně první lekcí je nenechat se chytit,“ řekl jsem. „Vzpomínáte si na pirani?“ Přikývli. „Vypadají dravě, takže lidé vědí, že jsou nebezpečné.“

„Ale, Dextere, my přece nevypadáme dravě,“ namítla Astor.

„Ne, nevypadáte,“ souhlasil jsem. „A ani to nechcete. My jsme lidi, ne pirani. Ale princip je stejný – vypadat jako něco, čím nejste. Protože když se stane něco zlého, všichni hned pátrají po nich – po nebezpečných lidech. Musíte vypadat jako sladké, roztomilé, normální děti.“

„A můžu se i malovat?“ zajímala se Astor.

„Až budeš starší,“ zarazil jsem ji.

„Ale tohle říkáš skoro o všem!“ obvinila mě.

„A myslím to o všem vážně,“ opáčil jsem. „Tentokrát vás chytili, protože jste podnikali na vlastní pěst a nevěděli jste, co vlastně děláte. A nevěděli jste, co děláte, protože jste mě neposlechli.“

Usoudil jsem, že mučení už trvalo dost dlouho, a tak jsem se posadil na pohovku mezi ně. „Takže už nikdy nedělejte nic beze mě, platí? A když mi to slíbíte, tentokrát to raději dodržte.“

Oba se podívali pomalu na mě a pak přikývli. „Slibujeme,“ prohlásila Astor tiše a Cody jí ještě tišeji přizvukoval. „Slibuju.“

„Tak dobrá,“ uspokojil jsem se. A vzápětí jsem jim slavnostně potřásl ručkami.

„Výborně,“ vyzval jsem je. „A teď se utíkejte omluvit mámě.“ Oba vyskočili a zářili úlevou, že už je ta hrůza za nimi, a já také vyšel ven z pokoje a cítil jsem sebeuspokojení, které jsem až dosud nikdy nepoznal.

Možná na té otcovské roli přece jen něco bude.

KAPITOLA 32

Sün-c' byl velice moudrý muž, a to navzdory skutečnosti, že je už tak dlouho po smrti. Než zemřel, napsal knihu *O umění válečném* a jedním z jeho nejchytřejších postřehů bylo, že pokaždé, když se stane něco hrozného, existuje způsob, jak to využít ve svůj prospěch, pokud se na věci podíváte ze správného úhlu. Přitom nejde o nějaký blábol ve stylu kalifornského New Age, hlásající, že pokud vám život nadělí jen citrony, vždycky z nich můžete upéct citrónovou buchtu. Jedná se spíš o velice praktickou radu, která přijde vhod mnohem častěji, než byste si mysleli.

Tak například v této chvíli: můj problém spočíval v tom, jak pokračovat ve výcviku Codyho a Astor v Harryho cestě, když je jejich matka odhalila. Při hledání řešení jsem si vzpomněl na starého dobrého Sün-c' a zkusil odhadnout, jak by se asi zachoval on. Jistě, on byl generál, takže by nejspíš napadl levé křídlo jízdou nebo něco podobného, ale v principu to vyšlo nastejno.

Takže když jsem vedl Codyho a Astor za jejich štkající matkou, rychle jsem pátral v podrostu Dexterova mozku po nějaké malé poučce či nápadu, který by mi pradávný generál odsouhlasil. A zrovna když se náš trojlístek zastavil před pofňukávající Ritou, dostal jsem nápad a hned se ho chytil.

„Rito,“ spustil jsem klidně, „myslím, že to můžu zastavit dřív, než se nám to vymkne z rukou.“

„Slyšels to – vždyť už se nám to vymklo,“ namítla a odmlčela se kvůli tragickému vzlyku.

„Dostal jsem nápad,“ oznámil jsem jí. „Chci, abys mi je přivezla do práce, hned jak jim skončí škola.“

„Ale to není – víš, nezačalo to všechno právě kvůli –“

„Už jsi někdy slyšela o léčbě šokem?“ přerušil jsem ji.

Chvilí na mě jen tak zírala, znovu zavzlykala, a pak pohlédla na dvojici dětí.

A tak se stalo, že příští odpoledne v půl čtvrté se již Cody a Astor střídali při nahlížení do mikroskopu ve forenzní laboratoři. „To je vlas?“ vyjekla Astor.

„Přesně tak,“ ujistil jsem ji.

„Vypadá tak *obrovskej*!“

„Většina částí lidského těla je obrovská, zvlášť když se na ně díváš pod mikroskopem,“ poučil jsem ji. „A teď se podívej na ten druhý.“

Rozhostilo se studijní ticho, narušené jen jednou, když ji Cody zatahal za ruku a ona ho odstrčila a řekla: „Nech toho, Cody.“

„Všimla sis něčeho?“ zeptal jsem se jí.

„Nevypadají stejně,“ usoudila.

„Taky že nejsou stejné,“ poznamenal jsem. „Ten první je tvůj. A ten druhý můj.“

Ještě chvíli pokračovala v jejich prohlížení, pak vzhledla od okuláru. „Máš pravdu,“ potvrdila. „Jsou různé.“

„A bude to ještě lepší,“ ujistil jsem ji. „Cody, dej mi svou botu.“

Cody si velice ochotně sedl na zem a stáhl si levou tenisku. Vzal jsem ji od něj a podržel v ruce. „Pojď se mnou,“ vyzval jsem ho. Pomohl jsem mu na nohy a on za mnou poskakoval do nejbližšího rohu. Zvedl jsem ho na židli a podržel botu tak, aby viděl na podrážku. „To je tvoje bota,“ řekl jsem. „Je čistá, nebo špinavá?“

Pozorně si ji prohlédl. „Čistá,“ prohlásil.

„To si jen myslíš,“ zpražil jsem ho. „Dávej pozor.“ Vzal jsem si malý kovový kartáček a očistil podrážku, pečlivě jsem vymetl téměř neviditelnou nečistotu z drážek vzorku podrážky do Petriho misky. Pak jsem přenesl malý vzorek na sklíčko a zastrčil ho pod mikroskop. Astor se hned hnala k okuláru, ale Cody ji předběhl.

„Teď já,“ pronesl. „Moje bota.“ Pohlédla na mě a já jen přikývl.

„Je to jeho bota,“ potvrdil jsem. „Můžeš se podívat hned po něm.“

Hned to přijala jako spravedlivé a ustoupila, Cody se vyškrábal na stůl. Krátce jsem se podíval do okuláru, abych zaostřil, a uvítal jsem,

že na sklíčku je vše, v co jsem doufal. „Aha,“ poznamenal jsem a ustoupil. „A teď mi řekni, mladý rytíři Jedi, co vidíš.“

Cody se mračil několik minut do mikroskopu, až se Astorin netrpělivý tanec už nedal snášet a oba jsme se na ni podívali. „Dlouho ti to trvá,“ postěžovala si. „Teď jsem na řadě já.“

„Jen chvíličku,“ ozval jsem se a pak se obrátil zpět ke Codymu. „Řekni mi, co vidíš.“

Zavrtěl hlavou. „Špínu,“ pronesl.

„Dobrá, a teď ti řeknu, co vidím já.“ Pohlédl jsem opět do okuláru a spustil: „Tak nejdřív je tu zvířecí chlup, nejspíš patří nějaké kočkovité šelmě.“

„To je ta kočka,“ doplnila Astor.

„Pak je tu nějaká půda s vysokým obsahem dusíku – nejspíš zahradnická hlína, kterou používáte do květináčů.“ Mluvil jsem s ním, aniž bych se na něj díval. „Kde jsi chytil tu kočku? V garáži? Tam kde máma schovává květináče a dává do nich rostliny?“

„Ano,“ připustil.

„M-hm. Hned jsem si to myslel.“ Podíval jsem se zpět do mikroskopu. „Aha – koukni. To je syntetické vlákno z koberce. Je modré.“ Pohlédl jsem na Codyho a zvedl obočí. „Jakou barvu má koberec ve tvém pokoji, Cody?“

Vykulil oči a pak řekl: „Modrou.“

„Jo. Kdybych to myslel vážně, srovnal bych ho s vláknem, které bych si vzal ve tvém pokoji. A byl bys vyřízený. Mohl bych dokázat, že jsi s tou kočkou byl ty.“ Znovu jsem nahlédl do okuláru. „No ne, někdo tu měl nedávno pizzu – no, a tady je taky kousek popcornu. Vzpomínáš si minulý týden na ten film?“

„Dextere, já se chci kouknout,“ škemrala Astor. „Jsem na řadě.“

„Tak dobře,“ řekl jsem a postavil jsem ji na druhou židli vedle Codyho, takže také dosáhla na mikroskop.

„Nevidím ten popcorn,“ prohlásila okamžitě.

„Ta nahnědlá kulička nahore na kraji,“ vysvětlil jsem jí. Chvíli byla potichu a pak ke mně vzhledla.

„Tohle všechno přece nemůžeš poznat,“ namítla. „Ne, když se jen koukneš do mikroskopu.“

Rád přiznám, že jsem se předváděl, ale koneckonců, o tom to

přece celé bylo, a tak jsem byl připravený. Vzal jsem kroužkový zápisník, který jsem měl už přichystaný, a otevřel ho. „Ale můžu,“ překvapil jsem je. „A ještě mnohem víc. Podívejte.“ Otočil jsem na stránku, která ukazovala fotografie několika různých zvířecích chlupů, pečlivě vybraných, aby byly vidět vzájemné rozdíly. „Tady je kočičí chlup,“ ukázal jsem. „Naprostο odlišný od kozího, vidíte?“ Obrátil jsem stránku. „A tady jsou vlákna z koberců. Úplně jiná než tahle, ta jsou z košíl, a tahle zase z utěrek.“

Oba se natlačili ke mně a zírali do notýsku, prolistovali těch deset, dvanáct stránek, které jsem dal dohromady, abych jim dokázal – jak předvídavé – že si v tom mikroskopu nevymýšlím. Všechny byly pečlivě upravené, aby forenzní věda vypadala ještě víc bystrozraká a všemocná než sám čaroděj ze země OZ. Ale abych byl spravedlivý, my skutečně dokážeme většinu toho, co jsem jim ukazoval. Sice to při chytání zloduchů většinou není moc platné, ale proč bych jim to měl prozrazovat a kazit jim magické odpoledne?

„Podívejte se znovu do mikroskopu,“ vyzval jsem je po pár minutách. „Zjistíte, o co víc tam teď uvidíte.“ Udělali to, velice dychtivě, a chvíli vypadali naprostο šťastní.

Když konečně opět vzhledli ke mně, povzbudivě jsem se na ně usmál a řekl: „A všechno pouze z jedné čisté boty.“ Zavřel jsem notýsek a sledoval, jak o tom přemýšlejí. „A to jsme použili jen mikroskop,“ dodal jsem a kývl na ostatní vybavení kanceláře plné naleštěných přístrojů. „Jen si představte, co všechno dokážeme zjistit, když použijeme veškeré tohle vybavení.“

„Jo, ale mohli jsme to udělat klidně bosí,“ namítla Astor.

Přikývl jsem, jako kdyby to, co řekla, dávalo smysl. „Ano, to jste mohli,“ přitakal jsem, „ale pak bych udělal nejspíš něco takového – podej mi ruku.“

Astor na mě pár vteřin zkoumavě hleděla, jako by se bála, že bych jí mohl uříznout paži až u ramene, ale pak ji přece jen pomalu natáhla. Uchopil jsem ji a potom jsem jí nůžtičkami, které jsem vyndal z kapsy, přešel pod nehty. „Počkej, až uvidíš, co všechno tam máš,“ oznámil jsem jí.

„Ale já si myla ruce,“ namítla Astor.

„Na tom nesejde,“ poučil jsem ji. Nanesl jsem droboučké

výškrabky na další sklíčko a upevnil je do mikroskopu. „Takže pozor,“ řekl jsem.

KLAP.

Říci, že jsme všichni ztuhli, zní trochu melodramaticky, ale bylo to tak; všichni jsme ztuhli. Děti se podívaly na mě a já se podíval na ně; svorně jsme zapomněli dýchat.

KLAP.

Ten zvuk se přibližoval a bylo obtížné si uvědomit, že jsme stále na policejní stanici a v naprostém bezpečí.

„Dextere,“ zakníkla Astor třaslavým hláskem.

„Jsme na policejním velitelství,“ řekl jsem. „Vůbec nic nám tu nehrozí.“

KLAP.

Zastavilo se to, hodně blízko. Chloupky na krku se mi zježily a otočil jsem se ke dveřím, které se začaly pomalu otevírat.

Seržant Doakes. Stál tam ve dveřích a nevraživě na nás zíral, nejspíš šlo o jeho permanentní výraz. „Vy,“ zamumlal a ten zvuk vycházející z úst bez jazyka byl téměř tak zneklidňující jako jeho zjevení.

„No ano, já,“ odtušil jsem. „Je milé, že si na mě vzpomínáte.“

Udělal potácivý krok dovnitř a Astor seskočila ze židle a odpelášila pryč k oknu, co nejdál od dveří. Doakes se zarazil a pohlédl na ni. Pak se jeho oči obrátily ke Codymu, který také slezl ze židle, stál tam a zíral na Doakese velkýma nemrkajícíma očima.

Doakes hleděl na Codyho; Cody hleděl na něj a Doakes pak ze sebe vydal něco, co se dalo popsat jen jako hluboký nádech Darth Vadera. Pak otočil hlavu ke mně a udělal jeden rychlý krok blíž a málem ztratil rovnováhu. „Vy,“ pronesl znovu, tentokrát to spíše zasyčel. „Bepi!“

„Bepi?“ opáčil jsem a skutečně jsem byl spíše zmatený, než že bych ho chtěl provokovat. Víte, když už tu mermomocí chce kulhat a strašit děti, alespoň si s sebou mohl vzít nějaký notes a tužku, aby měl čím komunikovat.

Ale takové ohleduplné gesto bylo zjevně nad jeho chápání. Namísto toho ze sebe vydal další darthvaderovské zasípění a pomalu ukázal ocelovým pařátem na Codyho. „Bepi,“ zopakoval, roztáhl rty

a zavrčel.

„Myslí mě,“ řekl Cody. Otočil jsem se k němu, překvapený, že ho slyším mluvit s Doakesem právě tady, jako by oživila nějaká noční můra. Ale ovšem, Cody přece nemá žádné noční můry. Prostě se jen díval na Doakese.

„A co ti chce, Cody?“ zeptal jsem se.

„Viděl můj stín,“ odpověděl Cody.

Seržant Doakes udělal další nejistý krok ke mně. Jeho pravý pařát cvakl, jako by se rozhodl z vlastní vůle mě napadnout. „Vy. Gepe. Zvůbo.“

Bylo zřejmé, že má něco na srdci, ale ještě zřejmější, že se musí omezit jen na vzteklé koulení očima, protože se nedá porozumět omezeným zvukům, které vycházejí z jeho zmrzačených úst.

„Vyvym. Vy. Gepe,“ zasyčel a zaznělo to jako tak zřetelné odmítnutí všeho, čím je Dexter, že jsem nakonec pochopil, že mě z něčeho obviňuje.

„Co chcete?“ řekl jsem. „Nic jsem neprovedl.“

„Kuk,“ vychraptěl a ukázal znovu na Codyho.

„Kdepak,“ zavrtěl jsem hlavou. „Na ‚kuk‘ si už dávno nehrajeme.“ Přiznávám, že jsem mu záměrně nerozuměl; snažil se říct „kluk“, ale vyslovil jen „kuk“, protože neměl jazyk, ale každý disponuje jen určitou mírou trpělivosti. Doakesovi by už mělo konečně dojít, že jeho pokusy o hlasovou komunikaci mají jen mizivou úspěšnost, ale on to stále znovu zkoušel. Copak ten chlap nemá ani trochu slušnosti?

Naštěstí pro nás všechny zazněl z chodby klapot kroků a dovnitř vpadla Debora. „Dextere,“ vyhrkla. Zarazila se, když spatřila ten divoký panoramatický výjev: Doakese s pařátem napřaženým ke mně, Astor vmáčknutou do okna a Codyho, jak zvedá ze stolu skalpel a hodlá ho použít na Doakese. „Co se tu k čertu děje?“ vyjela. „Doakesi?“

Velmi pomalu nechal ruku klesnout, ale oči upíral dál na mě.

„Hledám tě, Dextere. Kde trčíš?“

Byl jsem jí za její včasný příchod natolik vděčný, že jsem si odpustil poznámku o tom, jak je její otázka hloupá. „Proč? Jsem tady a vzdělávám děti,“ pronesl jsem. „Co se děje?“

„Jedu na Dinner Key,“ prozradila. „Našli tam tělo Kurta Wagnera.“

KAPITOLA 33

Debora nás mrštila do provozu rychlostí Říkal-si-hurikán. Pokusil jsem se vymyslet nějaký zdvořilý způsob, jak jí sdělit, že se jedeme podívat na mrtvolu, která nám nejspíš neuteče, takže by mohla laskavě trochu zpomalit, ale nedokázal jsem přijít na žádnou frázi, jež by neměla za následek, že pustí volant a popadne mě pod krkem.

Cody a Astor byli příliš mladí, než aby jim došlo, že se ocitli ve smrtelném nebezpečí, a vypadali, že si divokou jízdu ze zadního sedadla náramně užívají, dokonce se zapojili do hry a spokojeně opětovali pozdravná gesta, kterými nás obdarovali jiní motoristé, a pokaždé, když jsme někoho předjeli, mu svorně ukázali vztyčené prostředníčky.

V LeJeune na dálnici US 1 došlo k hromadné srážce tří vozů, která na okamžik zpomalila provoz a my museli zvolnit a vlekli jsme se hlemýždím tempem. Jelikož jsem už nemusel zadržovat dech, abych potlačoval výkřiky hrůzy, pokusil jsem se od Debory vyzvědět, za čím přesně se tak divoce ženeme.

„Jak byl zabit?“ zeptal jsem se jí.

„Zrovna jako ti ostatní,“ řekla. „Spálený. A tělu chybí hlava.“

„A jseš si jistá, že jde o Kurta Wagnera?“ namítl jsem.

„Můžu to dokázat? Zatím ne,“ odpověděla. „Jsem si jistá? Sakra jo.“

„Proč?“

„Našli poblíž jeho auto,“ vysvětlila.

Byl jsem přesvědčený, že za normálních okolností bych přesně věděl, proč si někdo bere hlavy jako fetiš a kde je mám hledat a proč.

Ale teď, když jsem uvnitř zcela opuštěný, pochopitelně nebyly

normální okolnosti.

„Ale to přece nedává žádný smysl, ne?“ namítl jsem.

Debora zavrčela a praštila dlaní do volantů. „To mi povídej,“ ucedila.

„Ty ostatní oběti přece musel mít na svědomí Kurt,“ poznamenal jsem zamyšleně.

„Tak kdo ho zabil? Jeho skautskej vedoucí?“ odsekla, opřela se o klakson a protlačila se řadou aut do vedlejšího pruhu. Udělala myšku nějakému autobusu, šlápla na plyn a propletla se asi padesátimetrovou kolonou, až jsme se ocitli za zácpou. Soustředil jsem se na to, abych nezapomněl dýchat, a připomínal si, že stejně všichni musíme jednoho krásného dne zemřít, takže když to vezmeme globálně, co na tom záleží, jestli nás teď Debora všechny zabije? Nebylo to sice nějak zvlášť uklidňující, ale zachránilo mě to před potupným vřeštěním a vyskakovaním z okna auta, dokud se Debora nezařadila zpět do správného pruhu na opačné straně US 1.

„To bylo boží,“ zajásala Astor. „Můžeme to udělat znovu?“

Cody dychtivě přikyvoval.

„A příště můžeme pustit i sirénu,“ napadlo Astor. „Jak to, že nehoukáte na sirénu, seržantko Debbie?“

„Neříkej mi Debbie,“ odsekla Debbie. „Prostě nemám ráda sirény.“

„A proč ne?“ navázala Astor.

Debora se zhluboka nadechla a střelila po mně koutkem oka.

„Je to logická otázka,“ přisadil jsem si.

„Dělají moc hluku,“ prohlásila Debora. „A teď mě už necháš řídit, platí?“

„Tak jo,“ řekla Astor, ale neznělo to moc přesvědčivě.

Až na Grand avenue jsme pak jeli mlčky a já se zkusil nad celou věcí zamyslet – abych mohl přijít s něčím, co by alespoň trochu mohlo pomoci. Nic jsem nevymyslel, ale napadlo mě něco, nač mělo cenu se zeptat.

„Co když je Kurtova vražda jen náhoda?“ pronesl jsem.

„Tomu přece ani ty nevěříš,“ odpověděla.

„Ale jestli byl na útěku,“ nedal jsem se zmást, „třeba se pokoušel sehnat falešné doklady od nesprávných lidí, anebo se nechat

propašovat ze státu. Ostatně za takových okolností mohl narazit na spoustu ostrých hochů.“

Neznělo to pravděpodobně dokonce ani mně, ale Debora se nad tím stejně na pár vteřin zamyslela, žvýkala si dolní ret a nepřítomně mačkala klakson, když projížděla kolem dodávky jednoho z hotelů.

„Ne,“ usoudila nakonec. „Byl spálený, Dextere. Jako ty první dvě holky. Tohle by oni nekopírovali.“

Znovu jsem pocítil slabé zatřepetání v bezútěšné vnitřní prázdnotě, v prostoru kdysi obývaném Temným společníkem. Zavřel jsem oči a zkusil najít alespoň střípek svého dřívějšího stálého druha, ale nebylo tam nic. Otevřel jsem oči právě včas, abych viděl, jak se Debora protáhla kolem zářivě rudého ferrari.

„Lidé čtou noviny,“ namítl jsem. „Vraždy podle předlohy jsou běžné.“

Znovu se dala do přemýšlení a pak opět zavrtěla hlavou. „Ne,“ dodala přesvědčeně. „A nevěřím na náhody. Ne u něčeho takovýho. Spálení a bez hlav, to nemůže být jen shoda okolností. Ani náhodou.“

Naděje vždy umírá poslední, ani nevím proč, ale i tak jsem musel připustit, že má nejspíš pravdu. Setnutí a upálení není právě standardní postup pro normálního, poctivě si vydělávajícího vraha, většina z nich by vás mnohem spíš vzala něčím po hlavě, uvázala vám k nohám kotvu a hodila vás do zálivu.

Takže jsme se vši pravděpodobností jeli zhlédnout tělo někoho, o kom jsme si byli jisti, že vraždil, a přitom byl zabit stejným způsobem jako jeho oběti. Kdybych byl tím spokojeným starým Dexterem, jistě bych si užíval tu pikantní ironii, ale v současném stavu mi to všechno přišlo jen jako další mrzutost v mé spořádané existenci.

Ale Debora mi nedala čas na sebezpytování a pěstování zahořklosti; prodrala se provozem v centru Coconut Grove a zahrnula na parkoviště vedle Přímořského parku, kde se již rozjížděl důvěrně známý cirkus. Stály tam tři policejní vozy a Camilla Figgová pátrala se štětečkem po otiscích na otlučeném červeném geu, stojícím u jednoho z parkovacích automatů; nejspíš šlo o auto Kurta Wagnera.

Vystrčil jsem hlavu ven a rozhlédl se kolem; dokonce i bez

vnitřního hlasu našeptávajícího mi rady jsem si hned uvědomil, že něco není v pořádku. „Kde je tělo?“ zeptal jsem se Debory.

Ta už byla na cestě k bráně jachtařského klubu. „Na ostrově,“ vysvětlila stručně.

Jen jsem zamrkal a vystoupil z auta. Z nějaké příčiny, kterou jsem neznal, mi představa těla na ostrově zježila vlasy, ale když jsem pohlédl přes vodu, spatřil jsem jen, jak odpolední větřík čechrá koruny borovic na bariérových písečných ostrůvcích za Dinner Key a protahuje i prázdnotou v mém nitru.

Debora mě šťouchla loktem. „Jdeme,“ poručila.

Podíval jsem se na zadní sedadlo na Codyho a Astor, kteří teprve teď zvládli nástrahy pojistek u bezpečnostních pásů a hrnuli se za auta. „Zůstaňte tady,“ přikázal jsem jim. „Za chvíli se vrátím.“

„A kam jdeš?“ vyzvídala Astor.

„Musím zajet na tamten ostrov,“ vysvětlil jsem.

„Tam je ta mrtvola?“ zajímala se.

„Ano,“ přiznal jsem.

Podívala se na Codyho, pak zpět na mě. „Chceme taky,“ oznámila mi.

„Nepřipadá v úvahu,“ pronesl jsem rezolutně. „Už minule jsem s tím měl dost problémů. Kdybych vás vzal podívat se na druhou mrtvolu, vaše matka by ze mě udělala rovnou třetí.“

Cody usoudil, že je to legrace, vydal něco jako uchechtnutí a zavrtěl hlavou.

Uslyšel jsem nějaký výkřik a podíval se branou do přístaviště. Debora už stála na molu, jen jen nastoupit do připraveného policejního člunu. Zamávala na mě a znovu zakřičela: „Dextere!“

Astor dupla, aby získala mou pozornost, a já se na ni podíval. „Zůstaňte tady,“ poručil jsem, „já už musím jít.“

„Ale, Dextere, my se chceme projet na tom člunu,“ zaškemrala.

„Jenže to nejde,“ oznámil jsem. „Ale jestli se budete chovat slušně, vezmu vás o víkend na svou loď.“

„Kouknout se na nějakou jinou mrtvolu?“ nadchla se Astor.

„Ne,“ zklamal jsem ji vzápětí. „Nějakou dobu teď žádné mrtvoly neuvidíte.“

„Ale slíbils nám to!“ prohlásila.

„Dextere!“ zaječela znovu Debora. Zamával jsem na ni, což se nezdálo jako reakce, kterou očekávala, protože na mě vztekla mávla.

„Astor, musím už jít,“ prohlásil jsem. „Zůstaňte tady. Promluvíme si o tom později.“

„Pořád jen později,“ zamumlala vzdorně.

Když jsem procházel branou, zastavil jsem se a oslovil uniformovaného policistu, velkého a silného muže s černými vlasy a hodně nízkým čelem. „Mohl byste dohlédnout na moje děti, které jsou támhle?“ požádal jsem ho.

Nevlídne na mě zazíral. „Copak jsem nějaká pečovatelská služba?“

„Jde jen o pár minut,“ řekl jsem. „Jsou moc dobře vychované.“

„Tak hele, kámo,“ spustil, ale než mohl dokončit, zaklapaly kroky a vedle nás stála Debora. „Kde K ČERTU vězíš, Dextere,“ vybuchla, „pohni zadkem a vlez do toho člunu!“

„Promiň,“ řekl jsem. „Musím najít někoho, kdo mi pohlídá děti.“

Debora zaskřípala zuby. Pak se podívala na velkého policistu a přečetla si jeho štítek. „Suchinsky,“ poručila. „Dohlídněte na ty zatracený děti.“

„Ale no tak, seržantko,“ zasténal. „Prokristapána.“

„Prostě dávejte pozor, co dělá, pro spásu boží,“ vyštěkla. „Můžete je třeba něco naučit. Dextere – nasedni už konečně do toho zkurvenýho člunu, okamžitě!“

Pokorně jsem se obrátil a cupal k tomu zkurvenému člunu. Debora se prohnala kolem mě, a když jsem skákal dovnitř, už seděla; policista u kormidla zamířil k jednomu z menších ostrůvků a kličkoval mezi zakotvenými jachtami.

Přístav Dinner Key vroubí několik nevelkých ostrovů, které ho chrání před větrem a vlnami, což je jeden z důvodů, proč je to tak dobré kotviště. Dobré je ovšem jen za normálních okolností, jak dokazují samy ostrůvky. Jsou totiž pokryté troskami člunů a dalšího námořního svinstva, za což mohou hurikány z poslední doby; tu a tam si z nich nějaký bezdomovec vybuduje přístřešek, chatrč z lodních trosek.

Ostrůvek, na který jsme směřovali, patřil k těm nejmenším. Na pláži spočívala v absurdním úhlu polovina čtrnáctimetrové lodi na

sportovní rybolov a na větvích borovic na břehu uvízly kusy polystyrénu a potřhaného plátna, plastové střepy z palub a pytle na odpadky. Jinak byl ostrov ve stavu, v jakém ho kdysi opustili indiáni – mírumilovný kousek země pokrytý australskými borovicemi, kondomy a pivními plechovkami.

Pochopitelně až na tělo Kurta Wagnera, které tu nejspíš nezanechali indiáni. Leželo uprostřed ostrůvku na malém palouku; stejně jako ta předchozí bylo naaranžováno do formální polohy s napnutýma rukama podél boků a nohama těsně u sebe. Tělu chyběla hlava a oblečení nejspíš zuhelnatělo během spalování, velice se tak podobalo těm ostatním – až na to, že tentokrát tu byl ještě malý doplněk. Kolem krku visel na koženém řemínku cínový medailon o velikosti vejce. Naklonil jsem se blíž, abych se podíval; byla to býčí hlava.

Ještě jednou jsem pocítil zvláštní ťuknutí ve své prázdnotě, jako by některá moje část poznala, že tohle je významné, ale netušil jsem proč ani jak to vyjádřit jen tak sám za sebe, bez Temného společníka.

Vince Masuoka dřepěl vedle těla a zkoumal nějaký nedopalek cigarety; Debora si klekla vedle něj. Jednou jsem je obešel a podíval se na danou scénu ze všech úhlů: inu, idylický život policejní. Nejspíš jsem doufal, že mohu přijít na nějakou drobnou, leč významnou stopu. Třeba na pohozený řidičák vraha nebo na jeho písemné přiznání. Ale nic takového tam nebylo, nic než písek s otisky nesčetných bot a vítr.

Klekl jsem si najedno koleno vedle Debory. „Hledáš tetování, že?“ zeptal jsem se jí.

„To bylo úplně to první,“ řekl Vince. Natáhl ruku v gumové rukavici a jemně tělo nadzvedl. A bylo tam, napůl zakryté pískem, ale stále viditelné, pouze horní část byla uříznutá a chyběla, pokračování bychom nejspíš našli na nezvěstné hlavě.

„Je to on,“ prohlásila Debora. „Tetování, auto hned vedle – je to on, Dextere. Kéž bych věděla, co znamená to tetování.“

„Je to aramejsky,“ prozradil jsem.

„Odkud to k čertu víš?“ zarazila se Debora.

„Můj výzkum,“ odpověděl jsem a sehnul se až k tělu. „Podívej.“ Zvedl jsem z písku borovou větvíčku a použil ji jako ukazovátka.

Část prvního písmena chyběla, zmizela spolu s hlavou, ale zbytek byl zřetelný a shodoval se s mou jazykovou lekcí. „Tady je M, tedy to, co z něj zůstalo. A tady L a K.“

„A co to má do hajzlu znamenat?“ chtěla vědět Debora.

„Moloch,“ řekl jsem a při vyslovení toho jména jsem i zde na jasném slunci ucítil, jak mnou projel slabý a iracionální záchvěv chladu. Zkusil jsem ho setřást, ale nepříjemný pocit zůstal. „Aramejšťina nemá samohlásky. Takže se M, L, K čte jako Moloch.“

„Anebo jako mlíko,“ namítla Debora.

„Hele, Deb, jestli si myslíš, že by si náš vrah nechal na krk vytetovat mlíko, potřebovala bys dovolenou.“

„Ale jestli je Wagner Moloch, kdo ho potom zabil?“

„Wagner zabije ostatní,“ pronesl jsem a pokusil se, aby to vyznělo současně zamyšleně i přesvědčivě, skutečně obtížný úkol. „A pak, hm...“

„Jo,“ odsekla. „To ,hm‘ už mě taky napadlo.“

„A dala jsi sledovat Wilkinse.“

„Propána, tak sledujeme Wilkinse, no.“

Znovu jsem se podíval na tělo, ale nebylo na něm nic, co by mi prozradilo něco, co bych nevěděl, takže v důsledku skutečně nic. Nedokázal jsem zastavit mozek, aby nepřemítal dokola stále totéž; pokud byl Wagner Moloch, a Wagner je teď mrtvý, zabitý Molochem...

Postavil jsem se. Na okamžik se mi zatočila hlava, jako by do mě narazilo jasné světlo, a z dálky jsem uslyšel tu příšernou hudbu, jak začíná pronikat do slunečního odpoledne a na okamžik jsem si byl jistý, že ten bůh na mě odněkud zblízka volá; skutečný reálný bůh, a ne jen nějaký psychotický vtipálek.

Zatřásl jsem hlavou, abych ji umlčel, a málem jsem upadl. Ucítil jsem, jak mě něčí ruka popadla za rameno, aby mi pomohla získat zpět rovnováhu, ale jestli to byla Deb, Vince nebo sám Moloch, to jsem nepoznal. Odněkud z dálky jakýsi hlas volal mé jméno, ale zpěv narůstal, kadence stoupala k důvěrně známému rytmu démonické hudby. Zavřel jsem oči a ucítil na tváři žár a hudba ještě zesílila. Někdo se mnou zatřásl, tak jsem otevřel oči.

Hudba ustala. Ten žár bylo jen miamské slunce s větrem kupícím

mraky k odpolední přeháňce. Debora mě držela za předloktí, třásla mnou a trpělivě znovu a znovu opakovala mé jméno.

„Dextere,“ říkala. „Hej, Dexi, no tak. Dextere. Dextere.“

„Tady jsem,“ pronesl jsem, i když jsem si tím nebyl tak docela jistý.

„Jseš v pořádku, Dexi?“ zajímala se.

„Nejspíš jsem vstal moc rychle,“ řekl jsem.

Zatvářila se pochybovačně. „M-hm,“ zabručela.

„Vážně, Deb, už jsem v pořádku,“ ujistil jsem ji. „Aspoň si to myslím.“

„Tak ty si to myslíš,“ opáčila.

„Jo. Myslím, že jsem se prostě jen moc rychle postavil.“

Ještě chvíli na mě hleděla, pak mě pustila a ustoupila. „Tak dobře,“ pronesla. „Jestli dokážeš vlézt do člunu, můžeme se vrátit zpátky.“

Možná jsem byl stále ještě omámený, ale její slova mi jaksi nedávala smysl, téměř jako by byla složena jen z nesouvisejících slabik. „Zpátky?“ opáčil jsem.

„Dextere,“ řekla. „Máme šest těl a náš jediný podezřelý tu leží na zemi bez hlavy.“

„Přesně tak,“ zamumlal jsem a znovu uslyšel pod svým hlasem slabý zvuk bubnů, „takže kam vlastně jedeme?“

Debora sevřela pěsti a zaťala zuby. Podívala se dolů na tělo a na okamžik jsem si pomyslel, že na něj plivne. „A co ten chlap, cos ho zahnal do kanálu?“ zeptala se nakonec.

„Starzak? Ne, ten říkal...“ zarazil jsem se, ale ne včas, protože Debora po tom hned skočila.

„On něco říkal? A kdy jsi s ním, k čertu, *mluvil*?“

Abych byl upřímný, opravdu jsem byl stále ještě trochu omámený a nejdřív jsem mluvil, a teprve potom myslel, takže jsem se ocitl na hodně nejisté půdě. Nemohl jsem dost dobře oznámit sestře, že jsem s ním mluvil právě včera v noci, když jsem ho přivázal ke stolu a pokusil se ho rozřezat na kousíčky. Ale krev se mi musela vrátit rychle do mozku, protože jsem promptně odpověděl: „Chci říct, že to tak *vypadalo*“ opravil jsem se. „Vypadalo to, že jen..., no, já nevím,“ navázal jsem. „Myslím, že to bylo jen něco osobního, třeba

že jsem ho nějak potupně předjel na dálnici.“

Debora na mě chvíli jen vztekle zírala, ale pak nejspíš přijala to, co jsem řekl, otočila se a kopla do písku. „No, nemáme nic jinýho,“ prohlásila. „Tak neuškodí, když si ho proklepneme.“

Nepřišlo mi jako dobrý nápad jí prozradit, že jsem si ho už proklepl dost zevrubně, daleko nad rámec běžného policejního postupu, a tak mi nezbývalo, než souhlasně přikývnout.

KAPITOLA 34

Na ostrůvku už nic k vidění nebylo. Vince a další laboratorní krysy by si toho dávno všimli a naše přítomnost jim jen překážela. Debora hořela netrpělivostí a chtěla hned zpátky na souš zastrašovat podezřelé. Tak jsme se vrátili na pláž a nastoupili do člunu ke krátké cestě přes záliv do přístaviště. Když jsem vystupoval na molo a vracel se na parkoviště, cítil jsem se už trochu lépe.

Neviděl jsem nikde Codyho a Astor, tak jsem zašel za strážníkem Ploskolebcem. Než jsem stačil něco říct, sám mě seznámil s vývojem situace: „Děcka jsou v autě. Chtěly si se mnou hrát na strážníky a zloděje, a já nejsem pečovatelská služba.“

Nejspíš byl přesvědčený, že ta jeho věta o pečovatelské službě je vtipná k potrhání a zaslouží si repete; než bych riskoval, že ji znovu zopakuje, raději jsem jen přikývl, poděkoval mu a přešel k Debořině autu. Cody a Astor nebyli vidět, až dokud jsem se nedostal úplně k vozu, a na chvíli jsem se zarazil, jestli nejsou v nějakém jiném autě. Ale pak jsem je spatřil, krčili se na zadním sedadle a zírali na mě vytřeštěnýma očima. Zkusil jsem otevřít dveře, ale byly zajištěné zevnitř. „Můžu dál?“ zavolal jsem skrz sklo.

Cody chvíli zápolil s mechanismem a pak se dveře otevřely.

„Co se děje?“ zeptal jsem se jich.

„Viděli jsme toho strašidelného muže,“ oznámila Astor.

Nejdřív mi nedošlo, o čem to mluví, a tak jsem nechápal, proč se mi po zádech začal řinout pot. „Koho myslíte tím strašidelným mužem?“ zeptal jsem se. „Támhletoho policistu?“

„Dex-terre,“ zasténala Astor. „*Strašidelného*, ne hloupého. Jako když jsme se tehdy dívali na ty hlavy.“

„Toho *samého* strašidelného muže?“

Vyměnili si tázavý pohled a Cody pokrčil rameny. „Tak trochu,“ přeložila Astor.

„Viděl můj stín,“ dodal Cody svým tichým zastřeným hlasem.

Bylo dobré, že je hoch takhle otevřený, a co bylo ještě lepší, teď už jsem věděl, proč ten ledový pot na zádech. Říkal už něco o svém stínu dřív, ale já ho neposlouchal. Teď přišel čas to napravit. Vlezl jsem si k nim na zadní sedadlo.

„Jak víš, že viděl tvůj stín, Cody?“

„On to *říkal*,“ vysvětlila Astor. „A Cody viděl ten *jeho*.“

Cody přikývl, aniž by spustil oči z mé tváře a hleděl na mě s obvyklým ostražitým výrazem, který nic neprozrazoval. A přesto jsem mohl říct, že mi naprosto důvěřuje, že se o to postarám, ať už jde o cokoliv. Kéž bych mohl sdílet jeho optimismus.

„Když mluvíš o tom stínu,“ zapátral jsem opatrně, „myslíš ten na zemi, který dělá slunce?“

Cody zavrtěl hlavou.

„Máš kromě něho ještě další stín,“ navázal jsem.

Cody se na mě podíval, jako bych se ho zeptal, jestli nosí kalhoty, ale přikývl. „Uvnitř,“ řekl. „Jako jsi měl ty.“

Opřel jsem se do sedadla a snažil se tvářit jakoby nic. „Vnitřní stín“. To je dokonalý popis; elegantní, stručný a výstižný. A dlužno dodat, že jakožto vlastník jednoho z nich jsem pocítil velké dojetí.

Dojetí ovšem neslouží žádnému užitečnému cíli, a doposud se mi dařilo se mu vyhýbat. Proto jsem se duševně oklepal a zauvažoval, co se stalo s hrdými věžemi hradu Dexter, kdysi tak vznešenými a ověncenými hedvábnými praporci čistého rozumu. Vzpomínám si velice dobře, že jsem býval chytrý, a přesto jsem přehlížel něco takhle důležitého a přehlížel jsem to příliš dlouho. Problémem totiž nebylo, co mi řekl Cody. Skutečným problémem bylo, proč jsem mu neporozuměl už dřív.

Cody viděl dalšího dravce a poznal ho, když stínový tvor uvnitř uslyšel zařvání konkurenčního netvora, přesně jako jsem já rozpoznával ostatní, když byl můj Společník ještě doma. A tento druhý poznal přesně stejným způsobem, co je Cody zač. Ale proč to vyděsilo Codyho a Astor tak, že se schovali v autě –

„Řekl vám ten muž něco?“ zeptal jsem se jich.

„Dal mi tohle,“ odpověděl Cody. Zvedl žlutohnědou obchodní vizitku a já si ji od něj vzal.

Na vizitce byla stylizovaná býčí hlava, přesně stejná jako ta, kterou jsem právě viděl na ostrově na krku Kurtova těla. A pod ní se nacházela dokonalá kopie Kurtova tetování. M, L, K.

Přední dveře auta se otevřely a Debora skočila za volant. „Jedeme,“ oznámila. „Usaďte se.“ Vrazila klíček do zapalování a nastartovala dřív, než jsem se stačil nadechnout.

„Počkej minutu,“ vyzval jsem ji, jen co jsem byl schopen řeči.

„*Nemám* ani tu zajebanou minutu,“ odsekla. „Jedeme.“

„Byl tady, Deb,“ řekl jsem.

„Prokristapána, Dexi, KDO byl tady?“

„Já nevím,“ přiznal jsem.

„Tak odkud k čertu víš, že byl tady?“

Natáhl jsem se dopředu a podal jí vizitku. „Nechal tu tohle,“ řekl jsem.

Debora si vzala kartičku, pohlédla na ni a pak ji upustila na sedadlo, jako kdyby byla potřená hadím jedem. „Sakra,“ zavrčela. Pak vypnula motor. „Kde ji nechal?“

„U Codyho,“ odpověděl jsem.

Obrátila se a prohlédla si nás tři, hezky jednoho po druhém. „Proč by ji nechával u dítěte?“ zeptala se.

„Protože –“ spustila Astor, ale já jí rychle zacpal dlaní pusy.

„Neplet’ se do toho, Astor,“ poručil jsem jí, než stačila vyžbleptnout něco o stínech.

Nadechla se, ale pak si to rozmyslela a zůstala potichu, uražená, že jsem ji umlčel, ale na nějaký čas byl od ní pokoj. Chvilí jsme tam jen tak seděli všichni čtyři jako jedna velká nešťastná rodina.

„Proč ji prostě jen nezastrčil za stěrač nebo neposlal poštou?“ zajímala se Debora. „A proč nám tu zatracenou věc k čertu dával? Proč si ji pro spásu boží vůbec dal vytisknout?“

„Dal ji Codymu, aby nás zastrašil,“ nabídl jsem. „Říká nám: Vidíte? Můžu vás zasáhnout tam, kde jste nejzranitelnější.“

„Předvádí se,“ dodala Debora.

„Ano,“ souhlasil jsem. „Taky si myslím.“

„No, do háje, tak tohle je první věc, co udělal, která dává alespoň nějaký smysl.“ Praštila dlaní do volantů. „Chce si s náma hrát na chyt'-mě-když-to-dokážeš, stejně jako všichni ostatní psychoušové, ale tuhle hru já taky umím hrát. A já toho sviňáka chytnu.“ Podívala se zpět na mě. „Dej tu vizitku do sáčku na důkazy,“ poručila, „a zkus od dětí nějak získat jeho popis.“ Otevřela dveře, vyskočila ven a šla si promluvit s tím velkým strážníkem, se Suchinským.

„Dobrá,“ otočil jsem se ke Codymu a Astor, „vzpomínáte si, jak ten muž vypadal?“

„Jo,“ přikývla Astor. „Opravdu si s ním budeme hrát tak, jak řekla tvoje sestra?“

„Ona ale nemyslela ‚hrát‘ jako když si hrajeme na schovávanou,“ vysvětlil jsem. „Jde o to, že nás provokuje, abychom ho chytili.“

„A jak se to teda liší od schovky?“ zarazila se.

„Při schovce se nezabíjejí lidi,“ poučil jsem ji. „Tak jak ten muž vypadal?“

Pokrčila rameny. „Byl starej.“

„To jako hodně starý? S bílýma vlasama a vráskama?“

„Ale ne. Starej jako ty,“ upřesnila.

„Aha takže *starý*“ povzdychl jsem si a ledová ruka smrti mi přejela po čele a cítil jsem, jak mě zachvacuje senilní křehkost a třas. Tak to nebyl slibný start k použitelnému popisu, ale nakonec je jí jen devět a všichni dospělí jí splývají v šedý průměr. Bylo jasné, že Debora udělala dobře, když si vybrala raději výsledk toho přituplého strážníka. Tohle byl beznadějný případ. Nicméně jsem to musel zkusit.

Zasáhla mě náhlá inspirace – anebo její záblesk, když uvážím současný úpadek svých mentálních schopností, něco, co se za ni alespoň mohlo vydávat. Dávalo by smysl, kdyby ten strašidelný muž byl Starzak a šel po mně. „Vzpomínáte si ještě na něco? Třeba když mluvil, neměl cizí přízvuk?“

Zavrtěla hlavou. „Myslíš třeba jako Francouz? Ne, mluvil normálně. Kdo je Kurt?“

Bylo by přehnané říct, že mi při její odpovědi div nepuklo srdce, ale určitě jsem v hrudi pocítil nějakou podezřelou aktivitu. „Kurt je ten mrtvý, na kterého jsem se právě byl podívat. Proč to chceš

vědět?“

„Ten muž to povídal,“ vysvětlila Astor, „povídal, že Cody bude jednou mnohem lepší pomocník než Kurt.“

Dexterova vnitřní obloha se zatáhla a udeřil mráz. „Vážně?“ poznamenal jsem. „To je od něj laskavé.“

„Dextere, vždyť říkáme, že vůbec nebyl laskavej, byl strašidelněj.“

„Ale jak tedy vypadal, Astor?“ zazoufal jsem si. „Jak ho můžeme najít, když nevíme, jak vypadá?“

„Nemusíš ho chytat, Dextere,“ vysvětlila mi tím samým mírně podrážděným tónem, kterým se hovoří s tupci. „Řekl, že až přijde vhodný čas, najdeš ho.“

Svět se na okamžik zastavil, jen na tak dlouho, abych ucítil, jak mi ze všech pórů vyprýštily ledové kapky, jako by byly na pérka. „Co přesně řekl?“ zeptal jsem se, když se vše opět nastartovalo.

„Řekl, ať ti povím, že ho najdeš, až přijde čas,“ odpověděla. „Právě jsem ti to říkala.“

„A jak to řekl?“ nedal jsem se odbýt. „Řekni tátovi? Řekni tomu muži? Jak?“

Znovu si útrpně povzddechla. „Řekni *Dexterovi*,“ pronesla pomalu a důrazně, abych to pochopil i já. „To jseš ty. Povídal: ‚Řekni Dexterovi, že mě najde, až přijde čas.‘“

Nejspíš mě to mělo vyděsit ještě víc. Ale kupodivu nevydělalo. Namísto toho jsem pocítil úlevu. Nyní jsem to věděl s jistotou; někdo po mně skutečně jde, bůh nebo smrtelník, na tom teď už nesejde, a opravdu mě chce dostat, až přijde čas, ať už to znamená kdykoli.

Pokud ho dřív nedostanu já.

To je ale hloupý nápad, úplně jako ze středoškolské šatny. Až dosud jsem nedokázal být ani jednou alespoň půl kroku před záhadným neznámým, natož ho odhalit. Nedokázal jsem nic, jen sledoval, jak mě loví, děsí, pronásleduje a dovádí do stavu temné nejistoty, kterou jsem nikdy předtím ani vzdáleně nepocítil.

Věděl, kdo jsem, co jsem a kde mě najde, a já nemám ani tušení, jak vypadá. „Prosím tě, Astor, tohle je důležité,“ zkusil jsem to znovu. „Byl hodně vysoký? Měl vousy? Byl to Kubánek? Černoch?“

Opět trhla ramínky. „Prostě normálka,“ odpověděla. „Běloch. Měl

brýle. Normální muž. Vždyť víš.“

Nevěděl jsem, ale nemusel jsem to přiznat, protože Debora prudce otevřela dveře a vklouzla zpět za volant. „Ježíšikriste,“ zasténala. „Jak může bejt někdo tak blbej a přitom se dokázat sám oblíct?“

„Takže strážník Suchinsky ti toho moc neřekl?“ zeptal jsem se.

„Nakecal toho spoustu,“ přiznala Debora. „Ale všechno jen bezduchý bláboly. Podle něj ten muž mohl řídit nějaký zelený auto, ale to je asi tak všechno.“

„Modrý,“ ozval se Cody a všichni jsme se na něj podívali. „Bylo modrý,“ řekl znovu.

„Jsi si jistý?“ zeptal jsem se ho a on přikývl.

„Takže mám věřit malýmu klukovi?“ zavrčela Debora. „Anebo poldovi s patnáctiletou praxí a hlavou plnou sraček místo mozku?“

„Neměla bys říkat ty ošklivý slova,“ napomenula ji Astor. „Už mi dlužíš pět a půl dolaru. A stejně má pravdu Cody, bylo to modrý auto. Viděla jsem ho taky a bylo modrý.“

Podíval jsem se na Astor, ale cítil jsem na sobě tíhu Debořina pohledu, a tak jsem se obrátil zpět k ní.

„No?“ vyzvala mě.

„No,“ opáčil jsem. „Bez ošklivých slov, tohle jsou dvě mimořádně bystré děti a strážník Suchinsky se nikdy nedostane do Mensy.“

„Takže mám věřit těmhle dvěma,“ zavrčela.

„Já jim věřím.“

Debora si to chvíli přežvýkávala v hlavě a skutečně k tomu i hýbala čelistí, jako by se snažila rozkousat něco hodně tvrdého. „Tak jo,“ prohlásila konečně. „Takže teď už vím, že jezdí v nějakým modrým auťáku, ten má v Miami jen každý třetí. Prozrad' mi, jak nám tohle pomůže.“

„Wilkins má modré auto,“ upozornil jsem.

„Wilkinse přece sledujeme, zatraceně,“ vyštěkla.

„Tak těm agentům zavolej.“

Chvíli na mě zírala a kousala si rty, pak vytáhla vysílačku a vystoupila z auta. Chvíli do ní mluvila a pak jsem slyšel, jak přechází do jekotu. Nakonec do ní pronesla několik opravdu ošklivých slov; Astor na mě vrhla pohoršený pohled a zavrtěla hlavou. A pak se k nám Debora vrátila a mrskla sebou na sedadlo.

„Ten hajzl,“ vybuchla.

„Ztratili ho?“

„Ne, je přímo tam, ve svém domě,“ odpověděla. „Zrovna přijel a vešel dovnitř.“

„Kde byl?“

„To nevědí,“ řekla. „Ztratili ho při střídání směn.“

„Cože?“

„DeMarco nastupoval a Balfour odcházel,“ vysvětlila. „Vyklouzl jim, právě když se měnili. Ale přísahají, že nebyl pryč dýl než deset minut.“

„Bydlí pět minut jízdy odtud.“

„Jo, já vím,“ přiznala kysele. „Tak co uděláme?“

„Nech je, ať dál hlídají Wilkinse,“ poradil jsem jí. „A mezitím si jed’ promluvit se Starzakem.“

„Pojedeš se mnou ne?“ zarazila se.

„Ne,“ zklamal jsem ji, protože jsem rozhodně netoužil vidět Starzaka a pro jednu jsem měl po ruce i dokonalou výmluvu. „Musím odvézt děti domů.“

Trpce na mě pohlédla. „A co když to nebude ani Starzak?“ zeptala se.

Zavrtěl jsem hlavou. „Nevím,“ přiznal jsem.

„Bezva,“ povzdechla si. „Já taky ne.“ Po chvíli znovu nastartovala. „Připoutejte se.“

KAPITOLA 35

Když jsme se vrátili zpět na velvyslanectví, bylo už dost po páté, a tak jsem navzdory zahořklým pohledům Debory nalodil děti do svého skromného vozítka a zamířil domů. Většinu cesty zůstaly zaražené, zjevně ještě trochu otřesené ze setkání se strašidelným mužem. Ale byly to houževnaté děti, což zřetelně prokázala skutečnost, že stále ještě mohly mluvit i přes to, co na nich spáchal jejich biologický otec. Když jsme byli jen deset minut od domova, Astor se začala vracet do normálu.

„Škoda že neřídíš stejně jako seržantka Debbie,“ spustila.

„Rád bych se dožil vyššího věku,“ namítl jsem.

„Proč nemáš sirénu?“ zajímala se. „Nechceš ji?“

„Technici nefasují sirény,“ poučil jsem ji. „A navíc bych ji stejně nechtěl. Raději jsem zdrženlivý.“

Ve zpětném zrcátku jsem viděl, jak se zamračila. „Co to znamená?“ zeptala se.

„To znamená, že nechci vzbuzovat pozornost,“ řekl jsem. „Nechci, aby si mě lidé všimli. Přesně to se musíte naučit i vy dva,“ dodal jsem pohotově.

„Všichni přece chtějí, aby si jich ostatní všimli,“ namítl. „Každý se přece chová tak, aby se na něj druzí dívali.“

„Vy dva jste jiní,“ odporoval jsem. „Vždycky budete jiní a nikdy nebudete jako ti ostatní.“ Dlouho nic neříkala, tak jsem na ni zase mrknul do zpětného zrcátka. Dívala se na své nohy. „To není nutně špatné,“ dodal jsem. „Jaké je jiné slovo pro normální?“

„Nevím,“ broukla sklesle.

„Obyčejný,“ řekl jsem. „Opravdu chceš být obyčejná?“

„Ne,“ odpověděla a už to neznělo tak nešťastně. „Ale když nebudeme obyčejní, lidi si nás všimnou.“

„A právě proto se musíte naučit zdrženlivosti,“ zdůraznil jsem, v hloubi duše potěšený vývojem rozhovoru, který jen potvrdil to, co jsem řekl na začátku. „Musíte předstírat, že jste *doopravdy* normální.“

„Ale tak se nikdy nikdo nedoví, že jsme odlišní,“ namítla. „Vůbec nikdo.“

„A o to jde,“ uzavřel jsem.

Podívala se na bratra a odehrál se mezi nimi další z těch dlouhých tichých rozhovorů. Užíval jsem si ticho a věnoval se plně řízení ve večerní dopravní zácpě a pěstování sebelítosti.

Jenže po několika minutách Astor spustila znovu. „To znamená, že bysme neměli říct mámě, co jsme dnes dělali,“ prohlásila.

„Můžete jí vyprávět o tom mikroskopu,“ nadhodil jsem.

„Ale o tom ostatním ne?“ vyzvídala Astor. „O strašidelném muži a o jízdě se seržantkou Debbie?“

„Přesně tak,“ ujistil jsem ji.

„Ale my přece nikdy nemáme lhát,“ namítla. „A zvlášť ne mamince.“

„Právě proto jí nevyprávějte všechno,“ vysvětlil jsem. „Nemusí přece vědět o věcech, které by jí dělaly starosti.“

„Ale ona nás má ráda,“ nedala se Astor. „Chce, abysme byli šťastní.“

„Ano,“ souhlasil jsem. „Ale měla by si myslet, že jste šťastní způsobem, kterému dokáže porozumět. Jinak nebude šťastná *ona*.“

Rozhostilo se další dlouhé ticho, než Astor konečně řekla, právě když jsme zahýbali do naší ulice: „Má ten strašidelný muž taky mámu?“

„Skoro určitě ano,“ odpověděl jsem.

Rita musela čekat hned za dveřmi, protože jen co jsme přijeli a zaparkovali, dveře se rozlétly a přišla nás přivítat. „Ahoj, rodino,“ zavolala vesele. „Tak co jste se vy dva dnes naučili?“

„Viděli jsme špínu,“ rozpovídal se Cody. „Z mojí boty.“

Rita zamžikala. „Vážně?“ zeptala se.

„A byl tam taky kousek popcornu,“ přidala se Astor. „A dívali

jsme se do mikrofону a z něj se dá poznat, kde jsme byli.“

„Mikroskopu,“ opravil ji Cody.

„To je jedno,“ mávla Astor rukou. „A taky se dalo poznat, čím to byl vlas. A jestli je chlup z kozy nebo z koberce.“

„Páni,“ zareagovala Rita a vypadala dílem zaujatě, dílem nejistě. „Takže jste měli hezký den?“

„Jo,“ ujistil ji Cody.

„Výborně,“ pronesla Rita. „Tak co kdybyste si šli napsat úkoly a já vám zatím udělám něco k snědku.“

„Fajn,“ řekla Astor a odpelášila s Codym po cestičce do domu. Rita je sledovala, dokud nezmizeli uvnitř, pak se obrátila, zavěsila se do mě a šli jsme pomalu za nimi.

„Takže to proběhlo dobře?“ zeptala se váhavě. „Víš, s tím – zdáli se dost, ehm...“

„Taky že jsou,“ ujistil jsem ji. „Myslím, že už začínají chápat, jaké následky můžou mít ty jejich vylomeniny.“

„Ale neukazoval jsi jim nic příliš ošklivého, že ne?“ zajímala se.

„Vůbec ne. Dokonce nedošlo ani na krev.“

„Výborně,“ uspokojila se a položila mi hlavu na rameno, což je nejspíš součástí ceny, kterou musíte zaplatit, když si někoho berete. Možná jde prostě jen o veřejný způsob, jak si ženy značkují své teritorium, v kterémžto případě si mohou gratulovat, že si k tomu nezvolila tradiční zvířecí způsob. V každém případě projevování citů prostřednictvím fyzického kontaktu není pro mne příliš srozumitelné a připadám si při tom trochu nejistě, ale objal jsem ji kolem ramen, protože vím, že jde o správnou lidskou reakci, a šli jsme dovnitř za dětmi.

Jsem si celkem jistý, že se to nedalo označit za sen. Ale v noci se mi do nebohé, těžce zkoušené hlavy znovu vkradly ty zvuky, hudba a zpěv a kovové dunění, které jsem slyšel už předtím, a opět jsem ucítil na tváři žár a zášleh divošské rozkoše stoupající z mého tajného niterného prostoru, který byl nyní už tak dlouho opuštěný. Procitl jsem a zjistil, že stojím u vchodových dveří s rukou na knoflíku, pokrytý potem, spokojený, naplněný a vůbec ne tak znepokojený, jak jsem správně měl být.

Pochopitelně jsem znal pojem „náměšičnost“. Ale také jsem z úvodního kurzu psychologie na univerzitě věděl, že k důvodům, proč někdo chodí ve spaní, většinou nepatří poslech hudby. A také jsem věděl, v samotném jádru svého Já, že bych měl cítit úzkost, strach, svíjet se hrůzou nad věcmi, které se odehrávají v mém nevědomí. Nepatří tam, není ani možné, aby tam byly – a přesto tam jsou. A já se cítím šťastný, že je tam mám. To bylo na tom všem vůbec nejděsivější.

Ta hudba není v Dexterově svatyni vítaná. Nechci ji. Chci, aby zmizela. Ale ona přichází a pokračuje a proti mé vůli mi přináší nadpřirozenou slast a pak mě žene ke dveřím, očividně se mě snaží vylákat ven a...

...a pak co? Byl to úder z mysli příšery pod postelí, přímo z plazího mozku, ale...

Šlo o nějaký náhodný popud, neprozkoumaný pohyb mé nevědomé mysli, jenž mě vyhnal z postele a dovedl chodbou až ke vchodovým dveřím? Anebo se mě pokoušelo zmanipulovat něco jiného, abych otevřel a pustil to dovnitř? Ten muž řekl dětem, že ho ve správný čas najdu – nastal už správný čas?

Chce někdo, aby se Dexter ocitl uprostřed noci sám a v nevědomém stavu?

Taková brilantní myšlenka – byl jsem na ni nezřízeně hrdý, protože znamenala, že jsem zjevně utrpěl poškození mozku a nemohu už být pokládán za přičetného. Už zase prošlapávám nové cesty v říši hlouposti. Je to nemožná, idiotská, stresem navozená hysterie. Nikdo na světě nemůže takhle zbůhdarma marnit čas; Dexter přece není pro nikoho dost důležitý, jedině pro Dextera. A abych to dokázal, zapnul jsem venkovní světlo a otevřel dveře.

Na protější straně ulice asi patnáct metrů západně nastartoval nějaký vůz a odjel pryč.

Zavřel jsem dveře a zamkl na dva západy.

Nyní opět přišla chvíle, abych se usadil ke kuchyňskému stolu, usrkával kávu a rozvažoval o velkých záhadách života.

Když jsem si sedl, hodiny ukazovaly tři třicet dva, a v šest ráno Rita konečně přišla do kuchyně.

„Dextere,“ pronesla s ospalým úžasem.

„Ano, jsem to já,“ ujistil jsem ji a jen s krajním vypětím sil jsem uměle udržoval veselou fasádu.

Zamračila se. „Co se děje?“

„Vůbec nic,“ uklidnil jsem ji. „Jen jsem prostě nemohl spát.“

Rita sklonila hlavu k zemi, přešourala se ke kávovaru a nalila si šálek. Pak si sedla za stůl proti mně a usrkla. „Dextere,“ řekla vemlouvavě, „je úplně normální udělat si rezervaci.“

„No jistě,“ souhlasil jsem, aniž bych měl sebemenší představu, o čem to mluvím. „Jinak bys nedostala volný stůl.“

Mírně zavrtěla hlavou a nasadila unavený úsměv. „Však víš, co myslím,“ prohlásila, což nebyla pravda. „Jde o svatbu.“

Vzadu v mozku mi zablikalo nějaké malé a bledé světélko a já málem vyhrkl *Aha*. No ovšem, svatba. Lidské ženy jsou posedlé po svatbách, a to i když nejde o jejich. Když se však jedná o tu jejich, tato idea zaujme každý okamžik jejich bdělé i spící mysli. Rita zkrátka všechno, co se děje, teď vidí jen skrze svatební brýle. Pokud nemohu spát, tak jen kvůli špatným snům vyvolaným naší svatbou.

Na druhou stranu já nebyl podobně postižený. Měl jsem spoustu důležitých problémů, které mi dělaly starost, a svatba u mě běžela na autopilota. V danou chvíli se někde objevím, proběhne to, a tím pádem skončí. Jenže tenhle pohled jistě Rita nesdílela, ať už se mi zdál sebezrozumnější. Ne, musel jsem přijít s nějakým přípustným vysvětlením své nespavosti, a navíc jsem ji potřeboval znovu ujistit o svém nadšení pro tu skvělou blížící se událost.

Rozhlédl jsem se po kuchyni po nějaké nápovědě a konečně jsem uviděl dvě krabice na svačinu, položené vedle dřezu. Skvělý začátek; sáhl jsem hluboko do sedliny svého rozbahnělého mozku a vytáhl to jediné, co jsem našel a nebylo rozmočené na kaši. „Co když nejsem dost dobrý pro Codyho a Astor?“ zeptal jsem se. „Jak jim můžu dělat tátu, když jím ve skutečnosti nejsem? Co když to nesvedu?“

„Ale, Dextere,“ namítl, „jseš ten nejbáječnější táta. Naprosto tě zbožňují.“

„Jenže,“ navázal jsem a snažil se znít hodnověrně a současně nějak dokončit započatou větu, „jenže zatím jsou malé. Co až vyrostou? Až se budou chtít dozvědět víc o svém *skutečném* otci –“

„Vědej už o tom sráči všechno, co potřebujou vědět,“ zasyčela

Rita. Překvapila mě; ještě nikdy jsem ji neslyšel promluvit takhle hrubě.

A nejspíš tak ani nikdy nemluvila, protože začala rudnout. „Ty jsi jejich skutečný otec,“ pokračovala už normálně. „Ty jsi ten, ke komu vzhlížejí, koho poslouchají a koho mají rády. Jsi přesně takový otec, jakého potřebují.“

Nejspíš měla alespoň částečně pravdu, protože jsem byl jediný, kdo je mohl naučit Harryho cestu a další věci, které potřebovaly znát. Ale měl jsem podezření, že právě tohle Rita neměla na mysli. Nezdálo se mi však taktické to zmiňovat, a tak jsem prostě jen řekl: „Chci v tom vážně být dobrý. Nesmím selhat, ani na okamžik.“

„Ale, Dexi,“ řekla, „lidé selhávají každou chvíli.“ Měla naprostou pravdu; už mnohokrát jsem si všiml, že selhání zřejmě patří k jednomu z identifikačních rysů tohoto živočišného druhu. „Ale budeme se snažit a nakonec vše dopadne dobře. Opravdu. Jistě si povedeš skvěle, však uvidíš sám.“

„Vážně si to myslíš?“ zeptal jsem se nepatrně zahanbený tím, jak podle jsem ji obelhával.

„Já to VÍM,“ ujistila mě s patentovaným Řitiným úsměvem. Natáhla se přes stůl a popadla mě za ruku. „Nenechám tě selhat,“ zavrkala. „Teď jseš můj.“

Byl to jasný zábor vlastnictví, rušící Lincolnovo Prohlášení o zrušení otroctví a hlásající, že mě vlastní. Přesto to na mě nezapůsobilo nijak zvlášť nepříjemně, a tak jsem to nijak nekomentoval. „No dobře,“ řekl jsem jen, „dejme si snídani.“

Naklonila hlavu na stranu a chvíli mě pozorovala; nejspíš jsem naladil nějakou falešnou notu, ale pouze párkrát zamrkala a pak utrousila: „Tak jo.“ Vstala a začala kuchtit.

Ten druhý přišel v noci ke dveřím, otevřel je a pak je se strachem zavřel – už se nemohl mýlit. Cítil ten strach. Slyšel volání, přišel a měl strach. Pátrač už o tom nemohl pochybovat.

Přišel čas.

Ted’.

KAPITOLA 36

Byl jsem na smrt unavený, zmatený, a co je nejhorší, stále ještě vyděšený. Při každém bezstarostném zatroubení jsem sebou škubl, až se napjal bezpečnostní pás, a hledal nějakou zbraň, abych se postavil na odpor, a pokaždé, když se na mě pověsilo nějaké nevinné auto a chvíli jelo jen pár centimetrů za zadním nárazníkem, přistihl jsem se, jak zírám do zpětného zrcátka a čekám na nějaký pohyb překračující hranici běžného motoristického nepřátelství, anebo na náhlé vzednutí té prokleté hudby, která mi poletuje hlavou.

Něco mě pronásleduje. Pořád nevím, proč nebo co to je, kromě nejisté spojitosti s nějakým pradávným bohem, ale věděl jsem, že jde po mně, a dokonce i kdyby mě to nemohlo dostat přímo, udolá mě to natolik, že mi kapitulace bude připadat jako spása.

Jaká je lidská bytost křehká nádoba – a bez Společníka, jádra mého Já, ze mě zbyla jen ubohá nápodoba lidské bytosti. Slabá, měkká, pomalá a hloupá, slepá, hluchá a necitlivá, bezmocná, beznadějná a ztrápená. Ano, téměř jsem byl zralý si prostě lehnout a nechat se tím převálcovat, ať je to cokoli. Vzdát se; dovolit hudbě, aby mě zaplavila a odnesla do radostně zpívajícího ohně a prázdné blaženosti smrti. Nebude žádný boj, žádné odmítání, nic, jen konec všeho toho, co je Dexter. A po několika nocích jako tato s tím budu smířen a srozuměn.

Ani práce mi nepřinesla úlevu. Debora stála na číhané, a sotva jsem vystoupil z výtahu, už se na mě vrhla.

„Starzak zmizel,“ ohlásila. „Ve schránce má poštu za několik dní, před dveřma noviny – Je pryč.“

„Ale to je dobrá zpráva, Deb,“ prohlásil jsem. „Jestli utekl,

nedokazuje to, že je vinen?“

„Nedokazuje to ani prd,“ odsekla. „To samý se stalo s Kurtem Wagnerem a nakonec jsme ho našli mrtvýho. Jak můžu vědět, že Starzak nedopadne stejně?“

„Můžeme ho zařadit mezi hledané osoby,“ prohlásil jsem. „Tak se k němu možná dostaneme první.“

Debora kopla do zdi. „K čertu, zatím jsme se nikam nedostali jako první, anebo alespoň včas. Pomoz mi s tím, Dextere,“ zasténala. „Jinak se z toho zcvoknu.“

Mohl jsem jí prozradit, že na mě má ten případ ještě daleko horší vliv, ale nepřišlo mi to příliš laskavé. „Pokusím se,“ ubezpečil jsem ji místo toho a Debora se shrbeně odšourala chodbou pryč.

Nestačil jsem ani dojít do svého doupátka, když mě přepadl Vince Masuoka, tvář staženou do ohromného falešného šklebu. „Kde jsou moje koblihy?“ obvinil mě.

„Jaké koblihy?“ nechápal jsem.

„Jsi na řadě,“ vysvětlil. „Dnes jsi měl donést koblihy ty.“

„Měl jsem blbou noc,“ namítl jsem.

„Takže teď máme mít všichni kvůli tomu i blbý ráno?“ navztekal se. „Jaká je v tom spravedlnost?“

„Nedělám do spravedlnosti, Vinci,“ upozornil jsem ho. „Jen do krevních vzorků.“

„Pche,“ zareagoval. „A zjevně ani do koblih.“ A hrdě odkrácel pryč s téměř přesvědčivým výrazem spravedlivého rozhořčení a nechal mě uvažovat, že si nevzpomínám, že by někdy předtím měl nade mnou vrch ve slovní přestřelce.

Vida, další známka toho, že mi ujíždí vlak: skutečně se blíží konečná pro dobráčka dodělávajícího Dextera?

Zbytek pracovního dne byl dlouhý a příšerný, přesně takový, jaký si pod tímto označením představíte. Tohle nebylo nic pro Dextera; vždy jsem se v práci dokázal něčím zaměstnat, svým umělým způsobem jsem v ní byl spokojený a nikdy jsem nesledoval hodiny ani nereptal. Možná jsem měl svou práci rád, protože jsem si uvědomoval, že patří k mé hře, je dílkem ve velké komedii života pro Dextera a smrti pro lidi. Ale skutečně dobrá komedie potřebuje alespoň jednoho diváka, a jelikož jsem teď sám, oloupený o své

vnitřní publikum, její humor mi jaksi uniká.

Hrdinně jsem přeťpěl dopoledne, navštívil jednu mrtvolu v centru města a pak jsem se vrátil k nesmyslné laboratorní práci. Zbytek dne jsem zabil objednávkami tenčících se zásob chemikálií a dalšího vybavení a sepisováním zprávy. A právě když jsem uklízel stůl a chystal se domů, zazvonil telefon.

„Potřebuju tvou pomoc,“ oznámila mi nekompromisně sestra.

„Ovšemže potřebuješ,“ potvrdil jsem. „Konečně to dokážeš přiznat.“

„Jsem až do půlnoci ve službě,“ pokračovala a naprosto ignorovala můj vtipný a peprný bonmot, „a Kyle sám nedokáže nasadit a zavřít okenice.“

V tomto životě se až příliš často ocitám uprostřed dlouhého rozhovoru, a přitom netuším, o čem se vlastně mluví. Je to hodně znepokojující, nicméně kdyby si všichni ostatní uvědomili, že jsou na tom v podstatě stejně, zejména ti ve Washingtonu, náš svět by byl mnohem lepší.

„A proč vlastně potřebuje Kyle nasazovat okenice?“ zeptal jsem se.

Debora jen zasykla. „Ježíšikriste, Dextere, kdes byl celý den? Blíží se sem hurikán.“

Klidně jsem jí mohl odpovědět, že ať už jsem dělal cokoli, rozhodně jsem neměl čas se povalovat a poslouchat zprávy o počasí. Namísto toho jsem jen poznamenal: „Tak hurikán, no vida. Jak vzrušující. A kdy k nám dorazí?“

„Snaž se tam dostat do šesti. Kyle tě bude čekat,“ oznámila.

„Tak dobře,“ souhlasil jsem, ale už zavěsila.

A protože mluvím plynne deborsky, usoudil jsem, že ten hovor mohu pokládat za formální omluvu za její nedávný nesmyslně nepřátelský postoj ke mně. Nejspíš se již vyrovnala s Temným společníkem, zvláště když už zmizel. Mělo mi to udělat radost. Ale když uvážím, jaký jsem prožil den, spíš mi to připadlo jako další hřebíček do rakve chudáčka deptaného Dextera. A jako třesnička na dortu se s krajní nestoudností přiznane nějaký hurikán, který si vybral právě tuhle chvíli pro své nesmyslné harašení. Cožpak bolesti a strádání, jež musím snášet, nebude konce?

No dobrá; život je strádání. Vydal jsem se ke dveřím, abych neprošvihl schůzku s Debořiným milencem Kylem Chutským.

Avšak ještě než jsem nastartoval, zavolał jsem Ritě, která by měla být podle mých výpočtů již téměř doma.

„Dextere,“ ozvala se udýchaně. „Nevzpomínám si, kolik jsme koupili balených vod, a fronty v supermarketu se táhnou až na parkoviště.“

„No tak budeme pít pivo,“ navrhl jsem.

„Myslím, že s konzervama jsme na tom dobře, až na to dušené hovězí, leží nám tam už přes dva roky,“ navázala, aniž připustila, že by třeba chtěl něco říct i někdo jiný. Tak jsem ji nechal drmolit a doufal, že bude nakonec muset přece jen zpomalit. „Před čtrnácti dny jsem zkontrolovala baterky,“ pokračovala. „Vzpomínáš, když vypadla na čtyřicet minut elektřina? A náhradní baterie do nich jsou v ledničce, na dolní polici vzadu. Mám s sebou Codyho a Astor, po vyučování už neměli ve škole žádný program, ale někdo jim při hodině vyprávěl o hurikánu Andrew a myslím, že Astor je z toho trochu vystrašená, takže až se vrátíš domů, třeba by sis s nimi o tom mohl promluvit. Vysvětlí jim, že jde jen o velkou bouřku a že se nikomu nic nestane, jen se bude chvíli blýskat a hřmět a bude foukat pořádný vítr. A jestli cestou domů uvidíš nějaký obchod, kde není spousta lidí, rozhodně se tam zastav a kup nějaké vody, co nejvíc. A taky led, myslím, že na polici nad myčkou máme mrazicí box, můžeme ho naplnit ledem a dát do něj málo trvanlivé potraviny. Aha – a co tvoje loď? Bude v pořádku, anebo bys ji potřeboval někam schovat? Myslím, že než se setmí, mohli bychom uklidit věci ze zahrady dovnitř, určitě to zvládneme a nejspíš se nám to stejně vyhne.“

„Dobře,“ uklidnil jsem ji. „Přijedu domů o trochu později.“

„V pořádku. Jejda – v tomhle supermarketu není tak narváno. Zkusíme se dostat dovnitř, dokonce se tu dá i zaparkovat. Tak ahoj!“

Nepokládal bych to nikdy za možné, ale Rita se očividně naučila mluvit bez nadechování. Anebo se vynořila z řeči k nádechu jen každou hodinu jako velryba. Ale i tak šlo o působivý výkon a poté, co jsem ho byl svědkem, jsem se cítil mnohem lépe připravený na připevňování okenic s jednorukým přítelem své sestry. Nastartoval

jsem a pohroužil se do dopravního ruchu.

Pokud je zdejší dopravní špička zosobněním chaosu, pak dopravní špička v kombinaci s příchodem hurikánu je učiněný konec světa s propuknuvším šílenstvím typu *když už musíme zemřít, ty půjdeš jako první*. Všichni řídili, jako by skutečně museli zabít každého, kdo se ocitne mezi nimi a jejich překližkou na okna a baterkami. Do Debořina domku v Korálových štítech to nebylo daleko, ale když jsem konečně zahýbal na její příjezdovou cestu, připadal jsem si, jako kdybych přežil apačskou zkoušku dospělosti.

Jak jsem vylézal z auta, otevřely se dveře a vyšel ven Chutsky. „Ahoj, kámo,“ zahalekal. Přátelsky mi zamával kovovým hákem, který měl místo levičky, a šel mě přivítat na cestu. „Vážně jsem moc rád, žeš mi přijel na pomoc,“ řekl. „S tímhle zatraceným hákem se mi blbě nasazujou a dotahujou matky.“

„A ještě hůř se s ním můžeš podrbat na nose,“ opáčil jsem, trochu podrážděný jeho žoviálním tónem.

Ale místo aby se urazil, rozchechtal se. „Máš recht. A ještě daleko hůř se s ním utírá zadek,“ dodal. „Tak pojď. Všechn materiál mám vzadu.“

Následoval jsem ho na zadní dvůr, kde měla Debora malý a silně zarostlý plácek. Ale k mému úžasu už nebyl zarostlý. Stromy, které se nad ním nakláněly, měly prostřihané neposlušné větve a tráva prodírající se spárami mezi dlaždicemi zmizela. Místo toho se tam usadily tři pečlivě upravené růžové keřiky a skalka s nějakými okrasnými květinami; v rohu pak stál pečlivě naleštěný zahradní gril.

Podíval jsem se na Chutského a zvedl tázavě obočí.

„No jo, já vím,“ zabručel. „Možná je to až příliš zženštilý, co?“ Pokrčil rameny. „Už mě vážně nudilo jen tu sedět a kurýrovat se; prostě mám rád, když jsou věci hezky upravený, v tom jsem větší pedant než tvoje sestra.“

„Vypadá to moc hezky,“ připustil jsem.

„M-hm,“ zamručel, jako bych ho opravdu obvinil ze zženštilosti. „Tak jo, dejme se do toho.“ Kývl ke stohu vlnitého plechu opřenému o zeď domku – Debořiny protihurikánové zábrany. Morganovi byli druhou generací Floridánů a náš otec Hany nás vycepoval k tomu, abychom vždy měli dobré okenice. Kdo ušetří na okenicích, utratí

mnohem víc za opravy domu, když selžou. Dávalo mi to smysl, zvláště když jsem nikdy neměl sklon škudlit každý dolar. Odjakživa jsem předpokládal, že dlouho předtím, než stihnu odejít do důchodu, budu už dávno buď mrtvý, anebo zavřený.

Nevýhodou Debořiných vysoce kvalitních okenic byla jejich váha a ostré hrany. Museli jsme mít pořádné rukavice – anebo v Chutského případě rukavici. Nejsem si ale jistý, jestli patřičně ocenil, kolik ušetřil za tu druhou. Přišlo mi, že pracuje tvrději, než by musel, jako by mi dával najevo, že není zas tak handicapovaný a že mou pomoc v podstatě nepotřebuje.

Tak jako tak, za čtyřicet minut jsme měli všechny okenice na svých místech a patřičně zajištěné. Chutsky naposledy pohledem zhodnotil ty, které kryly francouzské okno na dvore, a očividně spokojený s naším pozoruhodným fortem zvedl levou ruku, aby si otřel pot z čela; v poslední chvíli se zarazil, než si stačil zabodnout hák do tváře. Trochu hořce se uchechtl a pohlédl na protězu.

„Pořád jsem si na to nezvykl,“ řekl a potřásl hlavou. „Třeba se v noci probudím a svědím mě neexistující klouby.“

Na to se jen těžko dala vymyslet nějaká chytrá nebo dokonce společensky přijatelná odpověď. Nikde jsem se nedočel, co se má říkat někomu, kdo mluví o pocitech, které má v amputované ruce. Zdálo se, že si i Chutsky uvědomuje trapnost situace, protože mě obdařil krátkým suchým uchechtnutím, z něhož však nevyzařovalo nic veselého.

„No jo,“ pronesl nuceně. „Naštěstí ten starej mezek pořád dokáže kopat jako kůň.“ Nepřišlo mi to jako vhodné přirovnání, protože mu chyběla i pravá noha a nějaké kopání nepřicházelo v úvahu. Ale i tak mě potěšilo, jak se vyhrabal z deprese, a proto se mi zdálo příhodné s ním souhlasit.

„O tom přece nikdo nikdy nepochyboval,“ ujistil jsem ho. „A já vím, že budeš zase v pořádku.“

„No jo, díky,“ zareagoval nepříteli přesvědčivě. „Jenže to nejseš ty, koho musím přesvědčit. Jde o pár starých křenů v Beltway. Nabídl mi kancelářskou práci, ale...“ nedokončil a jen pokrčil rameny.

„Měj rozum,“ namítl jsem. „Přece se nemůžeš vrátit zpátky k bondovskému životu, to přece chápeš, ne?“

„Ale v tom jsem dobrej,“ pronesl. „A jednu chvíli jsem byl vůbec nejlepší.“

„Možná ti chybí ten adrenalin,“ nadhodil jsem.

„Možná,“ připustil. „Co takhle pivo?“

„Díky,“ řekl jsem, „ale dostal jsem příkaz shora, abych dovezl vody a led, než je všude vyprodají.“

„Správně,“ souhlasil. „Děsná představa, pít mojito bez ledu.“

„To je jedna z hrozeb hurikánu,“ dodal jsem.

„Díky za pomoc,“ rozloučil se.

Když jsem jel domů, provoz byl snad ještě horší. Někteří lidé se hnali pryč s drahocennými deskami překližky, připoutanými ke střeše auta, jako by právě vyloupili banku. Všichni byli vzteklí z toho, jak stáli hodinu ve frontě a číhali, jestli se někdo nepokouší předbíhat a jestli na ně ještě něco zbude, až se dostanou na řadu.

Zbytek lidí na silnici spíchal zaujmout jejich místa ve frontě a planul nenávistí ke každému, kdo je před nimi a možná vykoupí poslední baterie ve státě Florida.

Společně to vytvářelo rozkošnou směs nepřátelství, vzteku a paranoie, což by mě normálně mimořádně potěšilo. Ale veškerá naděje na dobrou náladu okamžitě pohasla, když jsem si uvědomil, že si něco pobrukuji, nějakou známou melodii, kterou jsem nejdříve nebyl schopen zařadit a nedokázal jsem ji vypudit z hlavy. A když jsem ji nakonec poznal, veškeré potěšení z rozjařeného večera bylo to tam.

Šlo o hudbu z mého snu.

O hudbu, která se mi v hlavě přehrávala s pocitem žáru a pachem spáleniny. Byla prostá, monotónně se opakující a nijak zvlášť přitažlivá, ale broukal jsem si ji sám od sebe při jízdě po dálnici South Dixie, broukal jsem si ji a cítil potěšení z opakujících se not, jako by to byla ukolébavka, kterou mi kdysi zpívala matka.

A stále jsem netušil, co to má znamenat.

Jsem si jistý, že ať se v mém podvědomí odehrávalo cokoli, bylo to způsobeno něčím jednoduchým, logickým a snadno pochopitelným. Na druhou stranu jsem nedokázal vymyslet žádný jednoduchý, logický a snadno pochopitelný důvod, proč ve spánku

slyším hudbu a cítím na tváři žár.

Rozbzučel se můj mobil, a jelikož provoz okolo mě právě dospěl do stádia zacpanosti, hovor jsem přijal.

„Dextere,“ ozvala se Rita, ale málem jsem její hlas nepoznal. Zněl slabě, ztraceně a naprosto zlomeně. „Jde o Codyho a Astor,“ řekla. „Zmizeli.“

Věci se vyvíjely uspokojivě. Noví hostitelé byli až zázračně ochotní. Začali se sdružovat a stačilo jen trochu přesvědčování a zanedlouho se chovali, jak TO zamýšlelo. Postavili velké kamenné budovy, kde drželi potomky TOHO, vymýšleli složité rituály s hudbou uvádějící je do transu a nadšeně pomáhali, takže za čas jich bylo příliš mnoho, než aby se dali uhlídat. Pokud se záležitosti pro hostitele vyvíjely dobře, zabili z vděčnosti několik jedinců ze svých řad. Pokud se záležitosti vyvíjely špatně, zabíjeli je v naději, že TO způsobí, aby se vyvíjely lépe. A vše, co muselo TO dělat, bylo jen dát věcem volný průběh.

S nově nabytým volným časem začalo TO zvažovat důsledky své reprodukce. Poprvé, když došlo k vzednutí a vylíhnutí, dotklo se TO novorozeného, uklidnilo ho, pohltilo jeho strach a podělilo se o vědomí. A novorozený zareagoval s radostnou dychtivostí, rychle a vděčně se naučil vše, co mu TO mohlo nabídnout, a spokojeně se k němu připojil. A pak byli čtyři noví, osm, šedesát čtyři – a náhle jich bylo příliš. Při takovém množství prostě nebylo kam jít. Dokonce i noví hostitelé se začali bouřit nad počtem obětí, které Oni potřebovali.

TO bylo praktické, když nic jiného. Rychle si uvědomilo podstatu problému a vyřešilo ho – zabilo téměř všechny Ostatní, které zplodilo. Pár jich uniklo pryč do světa a hledalo nové hostitele. TO si podrželo pouze několik Ostatních a vše bylo opět pod kontrolou.

Za nějaký čas se ti, kdo uprchlí, začali mstít. Zřídili si konkurenční chrámy a rituály a vysílali proti TOMU své armády. A bylo jich mnoho. Povstal obrovský chaos a trval velice dlouho. Ale protože TO bylo nejstarší a nejzkušenější, nakonec postupně všechny Ostatní přemohlo až na hrstku zbylých, kteří se skryli.

Ti vstoupili do individuálních hostitelů, chovali se nenápadně a

mnoho z nich přežilo. Ale TO se za tisíciletí naučilo, jak je důležité čekat. TO mělo k dispozici veškerý čas a mohlo si dovolit být trpělivé, pomalu vypátrat a zabít ty, kdo unikli, a pak zvolna a opatrně znovu vybudovat velkolepý a nádherný kult sebe sama.

TO udržovalo svůj kult naživu; skrytý, ale živý.

A TO číhalo na Ostatní.

KAPITOLA 37

Moc dobře vím, že svět není příjemné místo. Mohou se tu stát nespočetné ohavné věci, zejména dětem; může je unést nějaký cizinec nebo rodinný přítel nebo rozvedený otec; mohou se zatoulat a ztratit se, spadnout do jímky, utonout v sousedově bazénu – a s blížícím se hurikánem se nabízí ještě víc možností. Seznam je omezený jen jejich představivostí a Cody a Astor jsou na tom s představivostí přímo znamenitě.

Ale když mi Rita oznámila, že děti zmizely, ani jsem nepomyslel na jímky, dopravní nehody ani motorkářské gangy. Věděl jsem, co se s Codym a Astor stalo, věděl jsem to s chladnou a nezvratnou jistotou, mnohem jasnější a zřejmější než všechno, co mi kdy našeptal Společník. V hlavě jsem měl jen jedinou myšlenku a ani mě nenapadlo ji zpochybňovat.

Půl vteřiny poté, co jsem zaregistroval Ritina slova, mi mozek zaplavily obrazy: auta, která mě sledovala; noční návštěvníci klepající na dveře a okna; strašidelný muž zanechávající dětem svou vizitku; a co bylo nejpřesvědčivější, i jedna břitká věta, kterou pronesl profesor Keller: „Moloch má rád děti.“

Netušil jsem, proč Moloch touží právě po mých dětech, ale bez nejmenší pochybnosti jsem věděl, že to právě on – anebo ona či ono? – si je vzal. A věděl jsem, že to pro Codyho a Astor neznamená nic dobrého.

Neztrácel jsem čas bezpečnou jízdou domů, prohnal jsem se provozem jako rodilý Miaman, kterým také jsem, a za pár minut jsem už vyskakoval z auta. Rita stála v dešti na konci příjezdové cesty a vypadala jako malá utrápená myška.

„Dextere,“ přivítala mě a hlas měla prázdný jako smrt. „Prosím tě, proboha, Dextere, najdi je.“

„Zamkni dům,“ poručil jsem, „a pojed’ se mnou.“

Chvilí na mě nevěřicně zírala, jako bych ji právě vyzval, ať se vykašle na děti a zajede si se mnou na partičku kuželek. „Honem,“ pobídl jsem ji. „Vím, kde jsou, ale potřebujeme pomoc.“

Rita se otočila a zaběhla do domu, já zatím vytáhl mobil a zavolał. „Co je?“ ozvala se Debora.

„Potřebuju tvou pomoc,“ oznámil jsem jí.

Rozhostilo se krátké ticho a pak ke mně dolehlo krátké uchechtnutí beze špetky humoru. „Ježíšikriste,“ vybuchla, „řítí se sem hurikán, všichni grázlové už čekají, až to vypukne, jen aby mohli vyrazit do ulic, a ty potřebuješ mou pomoc!“

„Cody a Astor zmizeli,“ řekl jsem. „Má je Moloch.“

„Dextere,“ vydechla.

„Musím je najít, co nejrychleji, a potřebuju tvou pomoc.“

„Přijed’ sem,“ pronesla úsečně.

Když jsem odkládal telefon, přiběhla po cestě s velkým cákáním Rita, vzala to rovnou přes louže, které se už vytvořily. „Zamkla jsem,“ oznámila. „Ale, Dextere, co když se vrátí a my budeme pryč?“

„Nevrátí se,“ ujistil jsem ji. „Ne, dokud je nepřivedeme.“ Určitě nešlo o uklidňující poznámku, kterou toužila slyšet; zacpala si ústa pěstí a vypadalo to, že se vši silou snaží nezačít křičet. „Nasedni do auta, Rito,“ vyzval jsem ji. Otevřel jsem jí dveře a ona na mě pohlédla zpoza těch napůl snědených kloubů. „No tak,“ řekl jsem a ona si konečně vlezla dovnitř. Sedl jsem si za volant, nastartoval a otočil vůz k výjezdu na silnici.

„Řekl jsi,“ vykoktala Rita a já si s úlevou všiml, že už vyndala pěst z úst, „řekl jsi, že víš, kde jsou.“

„Přesně tak,“ ujistil jsem ji, zahrnul bez rozhlížení na dálnici US 1 a vyrazil vpřed řídnoucím provozem.

„A kde jsou?“ zeptala se.

„Vím, kdo je má,“ vysvětlil jsem. „A Debora nám pomůže zjistit, kam je odvezl.“

„Panebože, Dextere,“ zapípala Rita a začala tiše naříkat. I kdybych právě neřídil, nevěděl bych, co mám udělat nebo říct, a tak jsem se jen soustředil na to, abych nás dostal na velitelství živé.

Vítr a déšť útočily v prudkých poryvech, ale zatím jen tu a tam a většina Miami už seděla doma a zaplňovala formuláře pro pojišťovny seznamem věcí, které hodlá nahlásit jako zničené přírodní katastrofou, takže provoz nebyl tak zlý. Jeden obzvlášť silný poryv větru nás málem smetl z dálnice, ale jinak to šlo rychle.

Debora na nás čekala na příjmu. „Pojďte do mé kanceláře,“ poručila, „a řekněte mi, co víte.“ Následovali jsme ji k výtahu a vyjeli nahoru.

„Kancelář“ byla pro místo, kde Debora pracovala, poněkud přehnané označení. Šlo o jednu z krychlí v přepažené místnosti. Do nevelkého prostoru byl vtěsnán stůl, židle a ještě dvě další skládací židličky pro návštěvy a teď navíc i my tři. „Tak dobrá,“ pronesla. „Co se stalo?“

„Oni... poslala jsem je ven na dvůr,“ spustila Rita. „Aby si posbírali všechny hračky a další věci. Než přijde hurikán.“

Debora přikývla. „A pak?“ pobídla ji.

„Zašla jsem dovnitř vybalit zásoby, co jsem nakoupila kvůli tomu hurikánu,“ řekla Rita. „A když jsem zase vyšla ven, byli pryč. Já nevěděla – trvalo to jen pár minut a oni...“ Rita ukryla tvář do dlaní a rozplakala se.

„Přiblížil se k nim někdo?“ zajímala se Debora. „Nějaká cizí auta v okolí? Cokoliv podezřelého?“

Rita zavrtěla hlavou. „Ne, nic, prostě jen zmizeli.“

Debora pohlédla na mě. „K čertu, Dextere,“ zavrčela. „Co to má znamenat? To je všechno? Jak víš, že si u sousedů nehrajou s nintendem?“

„Ale no tak, Deboro,“ vybuchl jsem. „Jestli jseš utahaná a nechce se ti pracovat, tak to řekni rovnou. Ale jinak nech těch keců. Víš stejně dobře jako já –“

„Ne, nevím nic, a ty taky ne,“ utála mě.

„Tak sis asi seděla na uších,“ odsekl jsem a uvědomil si, že už mluvím stejně ostře jako ona, což mě mírně překvapilo. Emoce? A

já? „Ta vizitka, kterou dal z ničeho nic Codymu, nám jasně říká, na čem jsme.“

„Až na to, že nevíme kde, proč ani kdo,“ zavrčela. „A já pořád marně čekám, až od tebe uslyším nějaký vysvětlení.“

Přestože jsem byl dokonale připravený začít vrčet zase já na ni, neměl jsem ve skutečnosti co vrčet. Měla pravdu; zmizení Codyho s Astor ještě nutně neznamená, že jsme tím automaticky dostali novou informaci, která nás zavede k našemu vrahovi. Znamená to jen, že se sázky dramaticky zvýšily a nesmíme ztrácet čas.

„A co Wilkins?“ nadhodil jsem.

Jen mávla rukou. „Sledujou ho,“ namítla.

„Tak jako posledně?“

„Prosím vás,“ vmísila se Rita a do hlasu se jí vkradla hysterie, „o čem to mluvíte?! Copak není způsob, jak prostě – copak nemůžete...?“ Hlas se jí zlomil do nového přívalu vzlyků a Debora se podívala zpět na mě. „Prosím vás,“ zakvílela Rita.

A její nárek rozvibroval něco v mém nitru a zdálo se, že přihodil poslední střípek bolesti do prázdné závratě uvnitř mé duše a ten zapadl na své místo a spustil stavidla vzdálené hudby.

Vstal jsem.

Cítil jsem, že se nejistě kymácím, a slyšel jsem, jak Debora vyslovuje mé jméno, a pak mě uchvátila hudba, tichá, ale neodbytná, jako by tu byla odjakživa a jen čekala na chvíli, kdy ji budu moci slyšet bez rušivých vlivů, a jak jsem se zaměřil na dunění bubnů, povolala mě. Povolala mě, tak jako mě už povolávala celou dobu, ale nyní mnohem naléhavěji, stoupala blíž a blíž k nejzazší extázi a vyzývala mě, ať přijdu, následuji ji, ať se vydám touto cestou, ať přijdu za ní.

A vzpomínám si, že jsem se cítil velice šťastný, neboť čas konečně nadešel, a přestože jsem slyšel Deboru a Ritu, jak na mě mluví, nezdálo se mi, že by něco z toho, co říkají, mohlo být důležité, ne když mě hudba povolává a slibuje, že konečně nadešla chvíle dokonalého štěstí. A tak jsem se na ně usmál a myslím, že jsem i řekl: „Omluvte mě,“ a vyšel z místnosti, nestaraje se o jejich zmatené výrazy. Vyšel jsem ven a zamířil na kraj parkoviště, odkud vycházela hudba.

Čekal tam na mě vůz, což mě potěšilo ještě víc, a pospíšil jsem k němu, kráčel jsem tanečními kroky v rytmu hudby, a když jsem k němu došel, zadní dveře se otevřely a pak už si na nic nevzpomínám.

KAPITOLA 38

Ještě nikdy jsem nebyl tak šťastný.

Slast mě zasáhla jako kometa, brázdící mocně a nemilosrdně temnou oblohu a ženoucí se ke mně nepředstavitelnou rychlostí, aby mne pohltila a odnesla pryč do bezhraničného vesmíru extáze a vševědoucí jednoty, lásky a porozumění a blaženosti bez konce, ve mně a o mně a všude okolo mě a navždy.

Řítla se ke mně přes bezcestou noční oblohu v teplém a oslepujícím závoji jásavé lásky a houpala mne v kolébce nekonečného štěstí, štěstí, štěstí... A jak jsem se vznášel stále výš a rychleji a ještě přesycenější veškerým možným štěstím, přehnalo se přese mne burácivé zabouchnutí dveří, a když jsem otevřel oči, byl jsem v nějaké malé tmavé místnosti bez oken, s velice tvrdou betonovou podlahou a zdmi a neměl jsem ponětí, kde jsem, ani jak jsem se sem dostal. Nade dveřmi svítilo nějaké velmi slabé světélko a já ležel na podlaze v jeho přísvitu.

Štěstí zmizelo, úplně celé, a nic ho nespěchalo nahradit, pouze pocit, že ať už se ocitnu kdekoli, nikdo mi již nikdy nevrátí ani štěstí, ani svobodu. A přestože v místnosti nebyly nikde býčí hlavy, ať už keramické nebo jiné, ani se po podlaze neválely staroaramejské časopisy, nebylo těžké si je domyslet. Následoval jsem hudbu, cítil extázi a ztratil vědomou kontrolu. Což znamená, že mě s největší pravděpodobností dostal do spárů Moloch, ať už skutečný, nebo mytický.

Nicméně je dobré nebrat věci za samozřejmé. Možná jsem jen v náměsíčním stavu došel k někomu do skladiště a vyjít ven je pouze otázkou otočení knoflíku na dveřích. Vyhrabal jsem se s mírnými

obtížemi na nohy – cítil jsem se omámeně a trochu nejistě; usoudil jsem, že ten, kdo mě sem přivedl, k tomu využil nějaký druh drogy. Chvilí jsem zůstal stát a soustředil se na to, aby mi kobka přestala ujíždět pod nohama, a po několika nádeších se mi to i povedlo. Udělal jsem krok stranou a dotkl se zdi; velice bytelné betonové panely. Dveře vypadaly stejně solidně; byly pevně zamčené, a když jsem se do nich opřel ramenem, ani nezarachotily. Obešel jsem kobku – byla opravdu sotva prostornější než větší přístěnek. Uprostřed byl odtokový kanál, žádné jiné zařízení ani vybavení jsem neviděl. To nevypadalo příliš povzbudivě, neboť to znamenalo, že mám použít odtok k osobní potřebě, anebo se neočekává, že tu budu tak dlouho, abych musel na toaletu. Pokud platila druhá možnost, zdráhal jsem se uvěřit, že by brzký odchod z tohoto místa pro mě znamenal nějaké zlepšení.

Ne že bych s tím mohl něco dělat, veškeré plány už někdo udělal za mě. Přečetl jsem *Hraběte Monte Christo* a *Zajatce na Zendě*, a tak jsem věděl, že pokud se mi podaří zmocnit něčeho, jako je lžice nebo přezka z opasku, mohl bych se snadno prokopat ven, tak za patnáct let. Ale Oni mě netaktně zapomněli vybavit lžící, ať už Oni byli kdokoli, a také přezku mi zjevně sebrali i s celým opaskem. Alespoň mi to o Nich něco prozradilo. Byli velice opatrní, což nejspíš znamenalo, že i zkušený, a postrádali i tu nejzákladnější slušnost, protože je naprosto nezajímalo, že by mi bez opasku mohly spadnout kalhoty. Stále jsem však neměl ponětí, co jsou zač a co mohou ode mne chtít.

Nic z toho nebyla dobrá zpráva.

A nic z toho mi ani náznakem nenapovědělo, co bych měl dělat kromě toho, že si sednu na studenou betonovou podlahu a budu čekat.

Takže jsem si sedl a čekal.

Říká se, že rozjímání je dobré pro duši. Lidé se v minulosti stále pokoušeli najít klid a mír, čas jen pro sebe bez rušivých vlivů, jen aby mohli rozjímát. A teď se mi toho dostalo – klid a mír bez rušivých vlivů, ale já stejně zjistil, že je mimořádně obtížné se prostě jen natáhnout na pohodlnou betonovou podlahu, ponořit se do rozjímání a prospět své duši.

Předně proto, že jsem si nebyl jistý, jestli nějakou mám. A i kdybych měl – jaké by to bylo pomýšlení, že mi dovolovala po všechny roky páchat tak strašlivé věci? Nezaulal snad místo hypotetické duše, kterou mají disponovat lidé, Temný společník? A nyní, když jsem bez něj, neroste mi ta skutečná a neudělá ze mě nakonec člověka?

Uvědomil jsem si, že vlastně už rozjímám, ale jaksi se mi nedaří dosáhnout skutečného pocitu naplnění. Mohl jsem rozjímat, dokud mi zuby nevypadnou, a stejně jsem neměl šanci přijít na to, kam zmizel můj Společník – anebo kde jsou Cody a Astor. A také mě to nedostane z téhle kobky.

Znovu jsem vstal a obešel ji, tentokrát pomaleji, a zapátral po nějakém slabém místě. V jednom rohu byl průduch pro větrání – skvělá příležitost k útěku, jen kdybych byl malý jako fretka. A vedle dveří byla elektrická zásuvka. Nic víc.

Zastavil jsem se u samotných dveří a ohmatal je. Byly neobyčejně těžké a silné a neposkytly mi ani záblesk inspirace, jak je vylomit, otevřít zámek nebo se jinak skrz ně dostat bez použití trhavín nebo buldozeru. Znovu jsem se rozhlédl po místnosti, ale nikde v rohu jsem žádný buldozer neviděl.

Jsem v pasti. Zamčený, chycený, vydaný napospas, uvržený do odporného vězení – ani vymýšlení synonym mi nezlepšilo náladu. Přitiskl jsem tvář na dveře. Jaký má vlastně smysl doufat? V co doufat? Ze mě propustí zpět do světa, kam už nepatřím? Nebylo by lepší pro všechny zúčastněné, aby dopadený Dexter prostě zmizel a zapomnělo se na něj?

Přes tloušťku dveří jsem něco zaslechl, nějaký vysoký zvuk, jak se zvenčí blíží. A jak se ten zvuk blížil, poznal jsem ho; nějaký mužský hlas hádající se s jiným, vyšším a velice povědomým.

Astor.

„...hloupost!“ říkala, když kráčela kolem mých dveří. „Já přece nemusím...“ a byli pryč.

„Astor!“ zavolal jsem co nejhlasitěji, i když jsem věděl, že mě přes ty tlusté dveře nemůže slyšet. A abych dokázal, že je hloupost všudypřítomná a věčná, zabušil jsem na dveře oběma rukama a znovu zařval: „Astor!“

Žádná odpověď pochopitelně nepřišla, tedy až na mravenčení v obražených pěstích. A protože jsem nic dalšího nevymyslel, sklouzl jsem na podlahu, opřel se o dveře a čekal na smrt.

Nevím, jak dlouho jsem tam seděl opřený o dveře. Přiznávám, že dřepět tam jako pecka nebylo právě hrdinské. Vím, že bych měl vyskočit jako jelen, vytáhnout tajný dekódovací prsten a prodrat se skrz zeď utajovanými radioaktivními schopnostmi. Ale byl jsem vysátý. Slyšet Astorin vzdorný hlásek na druhé straně dveří bylo oním posledním hřebíčkem do rakve. Temný rytíř už neexistuje. Nezůstalo ze mě nic, jen obálka, a ta se právě začíná rozlepovat.

Tak jsem seděl, zhroucený a přimáčkly na dveře a nic se nedělo. Právě jsem byl uprostřed plánování, jak se oběsit na šňůře od světla, když jsem ucítil na druhé straně dveří nějaké šustění. Pak na ně někdo zatlačil.

Já byl pochopitelně v cestě, a tak to přirozeně zabořilo; vážné přiskřípnutí přímo v zadní části mé lidské důstojnosti. Reagoval jsem pomalu a oni zatlačili znovu. Znovu to zabořilo. A z té bolesti, z prázdnoty náhle vyklíčilo cosi jako první jarní květina a rozkvetlo to do košatosti, prostě nádhera.

Rozzuřil jsem se.

Nešlo jen o pouhé podráždění, naštvání z toho, že někdo bezohledně použil mé pozadí jako zarážku; doopravdy jsem se naštvával, posedl mě vztek, rozčílil jsem se nad nedostatkem jakékoli úcty ke MNĚ, nad tím, že mě někdo pokládá za levné zboží, za něco, co si zavře do skladu a může si to pošupovat každý, kdo má jednu ruku a špatnou náladu. Už nezáleželo na tom, že jsem si ještě před chvílí o sobě myslel totéž, teď na tom nesešlo – byl jsem rozzuřený, v ukázkovém stavu amoku, a bez přemýšlení zatlačil zpět na dveře, co nejsilněji jsem dokázal.

Setkal jsem se s překvapeným odporem a pak závora opět zaklapla. Vstal jsem a pomyslel si *Tak!*, aniž bych skutečně věděl, co tím chci říct. Jak jsem sledoval dveře, začaly se znovu otevírat a já se do nich opět opřel a zabouchl je. Bylo to až zázračně uspokojující a hned jsem se cítil nejlépe za hodně dlouhou dobu, ale jak ze mě část toho oslepujícího vzteku opadla, došlo mi, že je pro mě to přetahování sice osvěžující, leč na druhou stranu je nesmyslné a

dříve či později skončí mou porážkou; nemám žádnou zbraň ani jiný nástroj, a ať je na druhé straně dveří kdokoli, může proti mně použít prakticky cokoli.

Jak jsem o tom přemýšlel, dveře se znovu prudce pootevřely a zarazila je až má nastavená noha, a jak jsem je automaticky přibouchl zpět, něco mě napadlo. Bylo to hloupé, vykradené z arzenálu Jamese Bonda, ale mohlo to fungovat; a stejně jsem neměl co ztratit. A já, když dostanu nápad, hned přejdu do rázné akce, takže sotva jsem dorazil ramenem dveře, ustoupil jsem stranou a čekal.

No ovšem, jen okamžik na to se dveře s třeskotem rozlétly, tentokrát jsem jim nekladl žádný odpor, a jak narazily do zdi, vpotácel se dovnitř muž v nějaké uniformě, který ztratil rovnováhu. Hmátl jsem mu po paži, místo ní se mi podařilo chytit ho za rameno, ale stačilo to, a vši silou jsem se otočil a mrštil jím hlavou napřed proti zdi. Ozvala se uspokojivá rána, jako bych shodil ze stolu velký meloun, a muž se odlepil od zdi a zřítíl se obličejem rovnou na betonovou podlahu.

A ejhle, najednou tu byl Dexter znovuzrozený a triumfující, hrdě stál na obou nohou, tělo jeho nepřítele bezmocně spočívalo před ním na zemi a otevřené dveře vedly na svobodu, k záchraně a možná i k lehké večeři.

Rychle jsem strážného prohledal, vzal mu svazek klíčů, velký kapesní nůž a automatickou pistoli, kterou nejspíš nebude v nejbližší době potřebovat, a pak jsem opatrně vyklouzl na chodbu a zavřel za sebou dveře. Někde tu na mě čekají Cody a Astor a já je najdu. Co udělám pak, jsem ještě nevěděl, ale na tom nesejde. Prostě je najdu.

KAPITOLA 39

Budova měla přibližně rozměry typického velkého domu na Miami Beach. Ostražitě jsem se proplížil dlouhou chodbou, která končila u dveří podobných těm, se kterými jsem si právě hrál na přetlačovanou. Přešel jsem po špičkách k nim a přiložil k nim ucho; neslyšel jsem vůbec nic, ale byly tak masivní, že to vlastně nic neznamenal.

Opatrně jsem uchopil knoflík a pomalu a plynule jím otočil. Nebylo zamčeno, tak jsem je pootevřel.

Ještě opatrněji jsem nakoukl dovnitř a neviděl nic, co by mohlo spustit poplach, jen nějaký nábytek, který vypadal jako z pravé kůže; hned jsem si v duchu udělal poznámku, že to nahlásím na Ochranu zvířat. Šlo o celkem elegantní pokoj, a když jsem otevřel ještě víc, spatřil jsem na opačném konci moc hezký mahagonový bar.

Ale ještě mnohem zajímavější byla sbírka trofejí vedle něj. Lemovala asi sedm metrů stěny a ve skleněných vitrínách, sotva viditelných, jsem viděl v mnoha řadách lidské hlavy. Všechny pečlivě konzervované, každá ve své vlastní vitrínce. Nepočítal jsem je, ale musela jich být víc než stovka. Než jsem stačil vejít dovnitř, zaslechl jsem nějaký hlas, krajně chladný a suchý, a přesto ještě lidský.

„Trofeje.“ Nadskočil jsem a zamířil směrem ke zvuku. „Pamětní stěna věnovaná našemu bohu.“ Seděl tam nějaký stařec, klidně se na mě díval, ale pohled na něj byl jako úder do žaludku. „Uchováváme je z každé oběti,“ řekl. „Pojď dál, Dextere.“

Stařec nevypadal nijak hrozivě. Vlastně jsem ho sotva viděl, byl zabořený v jednom z těch velkých kožených křesel. Pomalu se

stařeckou obezřetností vstal a obrátil ke mně tvář chladnou a hladkou jako vodou ohlazená skála.

„Už jsme na tebe čekali,“ prohlásil, i když, pokud jsem mohl říci, byl v pokoji zcela sám, tedy až na ty hlavy. „Jen pojď.“

Vážně nevím, jestli to bylo tím, co řekl, nebo jak to řekl – anebo úplně něčím jiným. Ale v každém případě jsem měl najednou pocit, jako kdyby v pokoji došel vzduch. Veškerá zuřivost a touha utéct ze mě jaksi stekly do loužičky kolem nohou a pronikla mnou obrovská skřípavá prázdnota, jako by na světě už nic nezbylo, jen marná bolest, a on byl jejím vládcem.

„Nadělal jsi nám spoustu problémů,“ oznámil mi.

„Aspoň nějaká útěcha,“ odpověděl jsem. Bylo velmi obtížné to vyslovit a dokonce i mně to znělo hodně chabě, nicméně stařec se zatvářil trochu rozladěně. Udělal nepatrný krok ke mně a já zjistil, že se mimoděk snažím scvrknout. „Mimochodem,“ ozval jsem se ve snaze nenuceně přejít fakt, že si připadám, jako že se rozpouštím, „kdo je to My?“

Naklonil hlavu na stranu. „Myslím, že to víš,“ řekl. „Už jsi nás sledoval dost dlouho.“ Udělal další krok vpřed a mně se mírně podlomila kolena. „Ale v zájmu zdvořilé konverzace,“ dodal, „jsme stoupenci Molocha. Dědici krále Šalamouna. Už tři tisíce let udržujeme naživu jeho kult a střežíme jeho tradici. A jeho moc.“

„Stále mluvíte v množném čísle,“ upozornil jsem.

Přikývl a ten pohyb mě bolestně zasáhl. „Jsou tu i ostatní,“ řekl, „ale to My je, jistě to víš dobře sám, za Molocha. Přebývá ve mně.“

„Ale – pak to vy jste zabil ty dívky? A všude mě sledoval?“ zeptal jsem se a musím připustit, že mě překvapilo pomyšlení, že by tenhle stařík tohle všechno dokázal.

Doopravdy se usmál, ale necítil jsem se proto lépe. „Ne v této osobě, ne v tomto těle.“

„Takže – chcete říct, že vás může opustit?“

„Ovšem,“ odpověděl. „Moloch se může pohybovat, jak se mu zachce. Je to bůh. Pro zvláštní úkoly se usadí v někom jiném.“

„Je skvělé mít nějaké hobby,“ poznamenal jsem. „Ale proč jste nechali být ta těla na univerzitě?“

„Chtěli jsme, aby se policie zaměřila na Halperna,“ prohlásil.

„Copak není jeden z vás?“ podivil jsem se.

„On? Ne,“ ujistil mě stařec přívětivě. „Hned jak ho propustíte, skončí u ostatních,“ kývl k trofej ním vitrínám plných hlav.

„Pak ale ty dívky vlastně nezabil on.“

„Ano, zabil,“ řekl. „Když byl pod kontrolou jednoho z dítek Molochoových.“ Naklonil hlavu na stranu. „To právě ty ze všech lidí asi chápeš nejlépe, že?“

Ovšemže jsem věděl, o čem mluví. Ale neodpovědělo mi to na žádnou z mých hlavních otázek. „A jak do toho zapadám já?“

„Ty do toho zapadáš tak,“ prohlásil, „že jsi na sebe upozornil a my víme, co jsi.“

„A jak jsem vlastně vzbudil vaši pozornost?“ zeptal jsem se a vzpomněl si na ohromnou práci, kterou mi dalo být co nejnenápadnější.

„Zabil jsi Alexandra Macauleye,“ řekl.

„Takže Úhoř byl jedním z vás?“

Nepatrně zavrtěl hlavou. „Byl to jen poskok. Dodával materiál pro naše obřady.“

„Vodil vám santusáky a vy jste je zabíjeli,“ upřesnil jsem.

Pokrčil rameny. „Když to bereš takhle. V každém případě, od chvíle, co jsi zlikvidoval Úhoře, jsme tě sledovali a zjistili, co jsi.“

„A co tedy jsem?“ zeptal jsem se, hlavně v zájmu plynulé konverzace, ale také proto, že mě to mimořádně zajímalo. Bylo to obtížné s vyschlými ústy a stále sílícím pocitem, který se až nepříjemně podobal strachu – a všechno jen z pouhé přítomnosti tohoto starce.

„Jsi anomálie,“ prohlásil. „Něco, co by nemělo existovat.“

Připouštím, že bývaly doby, kdy bych s jeho tvrzením souhlasil, jenže teď se doba změnila. „Nechci vypadat nezdvořile,“ namítl jsem, „ale má existence se mi celkem líbí.“

„To ale nezáleží na tobě,“ řekl. „Máš uvnitř sebe něco, co pro nás představuje hrozbu. Hodláme se toho zbavit a tebe také.“

„Nerad vás zklamu,“ namítl jsem, jistý si, že mluví o mém Společníkovi, „ale on už ve mně není.“

„Já vím,“ ujistil mě už trochu podrážděně, „ale původně do tebe vstoupil kvůli těžkému traumatu, které jsi utrpěl. A teď je s tebou

svázaný. Ale je to také zvrhlé dítě Molocha, a to svazuje *nás s tebou*.“ Zašermoval na mě prstem. „Proto dokážeš slyšet tu hudbu. Skrze spojení se svým Pátračem. A když ti teď způsobíme dostatečné utrpení, vrátí se zpět k tobě jako můra k plameni.“

Tohle se mi tedy vážně nelíbilo a mohl jsem jen sledovat, jak se mi rozhovor stále víc vymyká z rukou, naštěstí jsem si v poslední chvíli uvědomil, že koneckonců zbraň držím v ruce já. Namířil jsem ji na starce a vypjal se do plné, byť roztřesené výšky.

„Kde jsou moje děti?“ zeptal jsem se.

Zdálo se, že si z pistole mířící mu na žaludek nic nedělá, což mi trochu nabouralo sebevědomí. U pasu mu visel velký a ošklivě vypadající nůž, ale nepokusil se po něm hmátnout.

„To se tě už netýká,“ oznámil. „Teď patří Molochovi. Moloch má rád děti.“

„Chci je zpátky,“ prohlásil jsem.

Přezíravě mávl rukou. „Nedělej si starosti, jsou tady, na Toro Key.“

Bylo dobré vědět, kde jsem, a dávalo dokonalý smysl, že jsem právě tady. Toro Key se nacházel daleko od pevniny a celý byl soukromý; všichni věděli, že ho hlídají ozbrojené stráže, které odhánějí všechny zbloudilé jachtaře pryč. Ale kromě skutečnosti, že obvykle je potěšující zjistit, kde jste, v tomto případě to pouze vyvolalo spoustu dalších dotěrných otázek – třeba: Kolik je tu stráží? Jak se přes ně dostanu? Jak se dostanu z ostrova?

„Pokud vám to nevádí,“ řekl jsem a zamával pistolí, aby si jí lépe všiml, „tak bych si je rád vyzvedl a vypadl pryč.“

Ani se nepohnul, jen hleděl na mě a já jasně spatřil, jak se v jeho očích rozepjala obrovská černá křídla, která zamávala a zaplnila celou místnost, a než jsem stačil stisknout spoušť, nadechnout se nebo zamrkat, začaly dunět bubny, naladěné na rytmus, který jsem měl uložený v nitru, k němu se připojily trubky a chór hlasů jej pozvedl do výše a ke štěstí a já zkameněl na místě.

Mohl jsem vidět a ani ostatní smysly mě neopustily, ale slyšel jsem pouze hudbu a mohl dělat jen to, co mi hudba poroučela. A připadalo mi, že říká, že hned za dveřmi na mě čeká opravdové štěstí, jen tam musím vyjít a vzít si ho, nabrat si plné ruce a srdce nikdy

nekončící slastí, touhou skoncovat s tímto světem; viděl jsem, jak se obracím ke dveřím a nohy mě samy vedou vstříc šťastnému osudu.

Jak jsem se otočil ke dveřím, otevřely se a dovnitř vešel profesor Wilkins. Držel také pistoli a sotva se na mě podíval. Místo toho pokývl starci a upozornil ho: „Je čas.“ Sotva jsem ho přes bouři pocitů a sílící hudbu slyšel, hnal jsem se ke dveřím.

Někde hluboko pod vším tímhle se ozýval slabý ječivý hlásek Dextera; křičel, že věci nejsou tak, jak by měly být, a požadoval změnu směru. Ale byl to jen slabounký hlásek, zatímco hudba zněla tak nahlas, hlasitěji než vše, co jsem kdy slyšel v tomto zázračně krásném světě, a vůbec mě nezajímalo, co se mnou bude dál.

A já to udělal, vypochoďoval jsem ke dveřím v rytmu všudypřítomné hudby, jen matně jsem si uvědomoval, že stařec jde se mnou, ale nijak mě to, a ani nic jiného, vlastně nezajímalo. Stále jsem ještě v ruce držel pistoli; ani se neobtěžovali mi ji sebrat a mě zase nenapadlo ji použít. Na ničem už nezáleželo, jen na tom, abych kráčel za hudbou a k blaženosti.

Stařec mě předešel a otevřel dveře a do tváře mi zavanul horký vzduch, jak jsem vyšel ven a spatřil boha, jeho samého, zdroj hudby, pramen všeho, velkou a nádhernou fontánu extáze, korunovanou býčími rohy, stála přede mnou. Tyčila se nad vším ostatním, její velká bronzová hlava čněla do výšky devíti metrů, mohutné ruce se natahovaly ke mně, v otevřeném břiše žhnul nádherný žár. Srdce se mi rozbušilo a já vykročil k ní a nevšímal si postav stojících okolo a pozorujících mě, i když jedna z nich byla Astor. Když mě uviděla, vykulila oči a začala se jí pohybovat pusa, ale neslyšel jsem, co říká.

A slaboučký Dexter hluboko v mém nitru vykřikl hlasitěji, ale jen tak, že byl slyšet, ani zdaleka ne dost nahlas, abych ho poslechl. Kráčel jsem k bohu a viděl žár ohně v jeho nitru, díval jsem se, jak se míhají plameny v jeho břiše a tančí bičovány větrem. A když jsem byl k soše tak blízko, jak to jen šlo, když jsem došel k otevřené peci v jejím břiše, zastavil jsem se a čekal. Netušil jsem nač, ale věděl jsem, že to přijde a odnese mě to pryč do zázračné věčnosti, a tak jsem čekal.

Objevil se Starzak a držel za ruku Codyho, dotáhl ho až k nám; Astor se vytrhla strážci vedle ní, ale na tom nezáleželo, protože tu

byl bůh a jeho paže se začaly sklánět, rozpínat a natahovat, aby mě objaly a sevřely ve svém horkém a nádherném sevření, a já se nad tím tetelil štěstím, už jsem neslyšel Dexterův protestující vysoký a nesmyslný hlásek, neslyšel jsem nic, jen hlas boha promlouvajícího ke mně z hudby.

Vítr se opřel do ohně, až vyšlehl z pece; Astor ke mně doběhla a strčila do mě, já zavrával a opřel se o bok sochy. Ovanul mě žár vycházející z božího břicha. Pocítil jsem jen chvilkové rozladění, opět jsem se narovnal a znovu sledoval zázrak božích paží klesajících dolů; strážce postrčil Astor dopředu, aby sdílela boží objetí, a pak jsem ucítil zápach, jak se něco pálí, a nohama mi projela bolest. Podíval jsem se dolů a spatřil, že mi hoří kalhoty.

Bolest, způsobená ohněm, mi projela tělem a vyčistila pavučiny zastírající mou mysl. Náhle byla hudba jen zvukem z reproduktoru a vedle mě stáli Cody a Astor a zjevně jim hrozilo velké nebezpečí. Jako by se protrhla přehrada a v přívalu vod natekl zpět i Dexter. Otočil jsem se ke strážci a odstrčil ho od Astor. Pohlédl na mě s krajním úžasem a poroučel se k zemi; v pádu mě popadl za ruku a strhl mě s sebou. Alespoň jsem ho oddělil od Astor a vyrazil mu z ruky nůž, a jak se ke mně na zemi obracel, rychle jsem nůž popadl a nesmlouvavě mu ho vrazil do břicha.

Pak se ale bolest nohou stala nesnesitelnou a já se rychle soustředil na uhašení kouřících nohavic, válel jsem se po zemi a bušil do nich, dokud jsem oheň neudusil. Sice bylo skvělé, že jsem už nehořel, ale těch několik vteřin umožnilo Starzakovi a Wilkinsovi se vzpamatovat a vrhnout se ke mně. Rychle jsem zvedl ze země pistoli a vrávoravě jsem se postavil, abych jim čelil.

Kdysi hodně dávno mě Harry učil střílet; skoro jsem teď slyšel jeho hlas, tak jsem zaujal střeleckou pozici, vydechl a chladně stiskl spoušť. Zamiř doprostřed a dvakrát zmáčkni. Starzak se skácel. Zamiř na Wilkinse a opakuj postup. A pak na zemi ležela jejich těla a vypukl ohromný poprask, jak zbývající přihlízející prchali do bezpečí; náhle jsem stál vedle boha sám a kolem se rozhostilo ticho až na svistot větru. Otočil jsem se, abych zjistil proč.

Stařec se zmocnil Astor a svíral ji pod krkem v sevření, které bylo mnohem mocnější, než se zdálo možné s ohledem na jeho křehké

tělo. Přistrčil ji blíž k otevřené peci. „Odhod' zbraň,“ poručil, „jinak to děvče shoří.“

Neviděl jsem žádný důvod zpochybňovat jeho tvrzení a ani žádný způsob, jak mu v tom zabránit. Všichni ostatní se rozutekli, zůstali jsme tam jen my.

„Když odhodím pistoli,“ namítl jsem a doufal, že to zní rozumně, „jak můžu vědět, že ji stejně nestrčíte do ohně?“

Zavrčel na mě a stále mi to způsobovalo bolestnou agónii. „Nejsem vrah,“ odpověděl. „Musí to být vykonáno správně, jinak je to jenom vražda.“

„Nějak v tom nevidím rozdíl,“ poznamenal jsem.

„Ani nemůžeš. Jsi anomálie,“ řekl.

„A jak můžu vědět, že nás stejně všechny nezabijete?“ odsekl jsem.

„Ty jsi ten, koho potřebuji vydat ohni,“ odušil. „Odhod' zbraň a můžeš to děvče zachránit.“

„To nezní moc přesvědčivě,“ namítl jsem a hrál o čas, třeba se mi naskytne šance, jak situaci zvládnout.

„A ani nemusí,“ pronesl. „Tohle není patová situace – na ostrově je spousta dalších lidí a už brzy se vrátí. Nemůžeš je všechny postřílet. A je tu stále ještě bůh. Ale protože se zjevně nedokáže rozhodnout, co kdybych tvou holčičku párkrát řízl, třeba by tě její krev přesvědčila?“ Sáhl k pasu, ale nahmatal jen prázdné pouzdro a zamračil se. „Můj nůž,“ zabručel a pak výraz překvapení na jeho tváři rozkvetl do krajního úžasu. Zůstal na mě beze slova zírat s otevřenou pusou, jako by chtěl spustit operní árii.

A pak klesl na kolena, zamračil se a padl přímo na obličej – a ze zad mu trčel nůž – a za ním stál Cody, mírně se usmíval, když sledoval, jak stařec klesá, a pak se podíval na mě.

„Říkal jsem, že jsem připravený,“ pronesl.

KAPITOLA 40

Hurikán se v poslední chvíli stočil na sever a nás zasáhla jen spousta deště a trocha větru. Nejhorší bouře nás minula daleko na sever od Toro Key a Cody, Astor a já jsme strávili zbytek noci v elegantním pokoji; pohovkou jsme zabarikádovali jedny dveře a velkým čalouněným křeslem druhé. Zavolal jsem Deboře z mobilu, který jsem v pokoji objevil, a pak jsem nám udělal provizorní lůžko z polštářů za barem s tím, že masivní mahagon by nám v případě potřeby poskytl dodatečnou ochranu.

Nebylo toho zapotřebí. Seděl jsem s ukořistěnou pistolí celou noc na hlídce, pozoroval dveře a také spící děti. A jelikož nás nikdo nerušil, nemusel jsem k tomu využívat veškerý svůj brilantní mozek, a tak jsem hodně přemýšlel.

Přemýšlel jsem o tom, co řeknu Codymu, až se probudí. Když vrazil do starce nůž, všechno se změnilo. Ačkoliv si myslí opak, není ještě připravený jen proto, co udělal. Spíš si tím vše zkomplikoval. Teď bude pro něj cesta velmi dlouhá a těžká a já vůbec nevím, jestli jsem dost dobrý, abych ho na ní udržel. Nejsem Harry a nikdy nebudu jako Harry. Harryho vedla láska, a já funguji na dočista jiném principu.

A na jakém vlastně? Co je teď Dexter bez své Temnoty?

Jak mohu doufat, že dokážu dál žít, a dokonce učit děti, jak žít, když mám uvnitř obrovské zející prázdno, kde vždy bývalo to, co tvořilo samotný základ mého Já? Stařec řekl, že se ke mně Společník vrátí, když zažiju dostatečně velkou bolest – musím se tedy sám mučit, abych ho povolal zpět domů? A jak bych to měl provést? Právě jsem s hořícími kalhotami sledoval, jak Astor málem vhodili

do ohně – a ani to nestačilo k přivolání Společníka.

Když za úsvitu dorazila Debora s jednotkou rychlého nasazení a s Chutským, pořád jsem neměl žádné odpovědi. Na ostrově nikoho nenašli a neobjevili ani žádné stopy, kam se mohli všichni podít. Těla starce, Wilkinse a Starzaka dostala identifikační štítky a každé svůj pytel a my nastoupili do velké helikoptéry Pobřežní stráže k letu na pevninu. Cody a Astor byli pochopitelně nadšení, i když se moc snažili nedávat to najevo. A po mnoha objetích a slzavém údolí vyprodukovaném Ritou a také po ovzduší všeobecné pohody z dobře vykonané práce se život zase vrátil do starých kolejí.

Přesně tak: život šel dál. Nic nového se nestalo, nic ohledně mého nitra se nevyřešilo a nevyjevil se žádný nový přístup. Prostě jen návrat agresivní a prázdné každodenní existence, která mě ubíjela daleko víc než veškerá fyzická bolest na světě.

Stále jsem se cítil vyhořelý, ne pouze prázdný, ale nějak vyřízený, jako by všechno, pro co jsem doposud žil, bylo nenávratně pryč, ukončené, a zůstala ze mne jen prázdná slupka přežívající na vzpomínkách.

Stále jsem se snažil nalézt odpověď, jak vyrovnat vnitřní ztrátu, která mě deptala, a stále bez úspěchu. Začínalo mi připadat, že už nikdy nenaleznu sám sebe. A navíc v otupělosti, která se mě zmocnila, jsem nemohl pocítit dost intenzivní bolest, která by mi přivedla zpět Temného společníka. Všichni jsme byli v bezpečí a veškeří zlosynové buď zahynuli, nebo utekli, ale mě se to nijak nedotýkalo. Pokud vám to přijde sobecké, mohu jen namítnout, že jsem nikdy nepředstíral, že nejsem vyloženě sobecká bytost – alespoň dokud mě někdo nezačal pozorovat. Nyní bych se měl nejspíš naučit *doopravdy* žít a ta představa ve mně vzbuzovala neosobní a mdlou nechuť, kterou jsem nemohl setřást.

Ten pocit ve mně přetrvával několik dalších dnů a konečně ustoupil do pozadí, ale jen natolik, abych se s ním dokázal smířit jako se svým novým základním laděním. Dexter Dodeptaný. Naučím se chodit shrbeně, oblékat se jen do šedé a všechny děti na mně budou zkoušet drobné zvilosti a naschvály, protože jsem tak smutný a vyhaslý.

A nakonec, až se dožiju nestoudného stáří, prostě někde padnu, nikým nepovšimnut, a vítr rozfouká můj prach po lhostejných ulicích.

Život šel dál. Dny se měnily v týdny. Vince Masuoku postihlo organizační šílenství, sehnal nějakého nového a rozumnějšího organizátora svatební hostiny, opatřil mi smoking a konečně, když nadešel svatební den, dovezl mě včas k přeplněnému kostelu na Coconut Grove.

A tak jsem stál před oltářem, poslouchal varhany a čekal s novou přítuplou trpělivostí, až Rita slavnostně projde uličkou a uzavřeme spolu trvalý svazek. Byla to moc hezká scéna, kež bych ji dokázal patřičně ocenit. Kostel se zaplnil svátečně oblečenými lidmi – netušil jsem, že má Rita tolik přátel! Možná bych si teď také mohl najít pár přátel, aby mi stáli po boku v novém šedivém a bezcílném životě. Oltář pokrývaly květiny a vedle mě přešlapoval Vince, nervózně se potil a každých pár vteřin si křečovitě otíral ruce o kalhoty.

A pak varhany nasadily na novou a hlasitější notu, všichni v kostele vstali a otočili se dozadu. Už přicházeli; v čele Astor v krásných bílých šatíčkách, vlasy nakroucené do kudrlin a v ruce třímala obrovský koš s květinami. Za ní kráčel Cody ve fráčku, vlasy přilíznuté k hlavě a nesl sametový polštářek s prsteny.

Poslední šla Rita, a když jsem spatřil ji a děti, zdálo se mi, že vidím, jak ke mně pochoduje samo zosobnění nesmyslné agónie mého nového života, života naplněného rodičovskými schůzkami, rodinnými výlety na kolech, hypotékami a setkáními Sousedských bezpečnostních hlídek a skauty a skautkami a fotbalem a novými botami a rovnátky; pochodovala tu veškerá nastávající neživotná a bezbarvá druhořadá existence – a utrpení, které to ve mně vzbudilo, bylo tak oslepujivě ostré, dech beroucí, téměř větší, než jsem dokázal snést, a bolest tak hořká, že jsem zavřel oči...

...a pak jsem se na to vše znovu podíval a ucítil uvnitř podivné zašramocení, narůstající naplnění a dostavil se pocit, že všechno je tak, jak má být, teď a už navždy, svět bez konce; že se nyní spojuje dohromady, co už nikdy nesmí být rozděleno.

A udivený tím pocitem správnosti jsem se otočil, abych se podíval na Codyho a Astor, jak vystupují po schodech, aby se postavili ke

mně. Astor vypadala dokonale šťastná, takový výraz jsem u ní ještě neviděl, a také to mě naplnilo pocitem klidu a správnosti. A za ní Cody, tak důstojný při krátkých opatrných krocích a slavnostní svým tichým způsobem. Viděl jsem, že se jeho rty pohybují a sděluje mi nějakou tajnou zprávu, a tak jsem na něj vrhl tázavý pohled. Znovu začal pohybovat rty a já se naklonil, abych ho slyšel.

„Tvůj stín je zpátky,“ zašeptal.

Pomalů jsem se napřímil a zavřel oči, jen na prchavý okamžik. Jen na tak dlouho, abych uslyšel tlumené zasyknutí, důvěrně známé uchechtnutí na přivítanou.

Společník se vrátil.

Otevřel jsem oči, znovu zpět ve světě, kde bylo vše na svém místě; už mi nevadilo, že tu stojím obklopený květinami a světlem a hudbou a štěstím, ani že ke mně vystupuje Rita a nemůže se dočkat, až mě uchvátí, a to do nejdelší smrti. Svět je opět celistvý, přesně jak má být; je místem, kde měsíc zpívá své oslavné hymny a temnota pod jeho tváří je opakuje v dokonalé harmonii, narušované jen kontrapunktem nabroušené oceli a slastí lovu.

Už žádná šed'; život se vrátil k blyštivým čepelím a temným stínům, na místa, kde se Dexter skrývá před denním světlem, aby se mohl v noci vyplížit ven a být tím, k čemu je předurčen: Dexterem Mstitelem, démonem děsu ve svazku s bytostí opět zahnížděnou v nitru.

A cítil jsem, jak se mi po tváři rozlévá široký radostný úsměv, právě když Rita vystoupila vzhůru a připojila se ke mně, úsměv, který přetrval během těch krásných slov, jež zazněla, a během potřásání rukama, protože opět, navždy a upřímně mohu svůj slib opakovat znovu.

Budu. Ano. Budu, opravdu budu.

A s radostí.

ZÁVĚR

Vysoko nad bezcílným shonem města TO pozorovalo a čekalo. Jako vždy toho bylo hodně k vidění a TO nikam nespěchalo. Udělalo to tak již mnohokrát v minulosti a bude to dělat znovu, bez konce a navždy. Proto tu TO bylo. Právě teď muselo zvážit mnoho různých možností a není důvod něco dělat, stačí je zvažovat, dokud nebude jasné, která z nich je ta pravá. A pak TO začne znovu, shromáždí své věrné, poskytne jim opět své zázraky a TO znovu ucítí nadšení, slast a vzdouvající se naplnění skrze jejich bolest. Všechno znovu přijde. Chce to jen počkat na pravou chvíli. A TO má k dispozici veškerý čas světa.

EDICE CLASS

1	Ian Rankin	Na šikmé ploše
2	Linda Fairsteinová	Přesný zásah
3	Carol O'Connellová	Porota musí zemřít
4	James Grippando	Mimo podezření
5	Robert B. Parker	Špatný obchod
6	Stuart Woods	Nelítostný souboj
7	Linda Howardová	Začátek sezóny
8	Ridley Pearson	Staré hříchy
9	Jefferson T. Parker	S chladnou hlavou
10	George Pelecanos	Odvrácená tvář města
11	Patricia MacDonaldová	Ztracená nevinnost
12	Val McDermidová	Dívka na zabití
13	Tim Cockey	Vražda prvního stupně
14	Tim Green	Pátý anděl
15	P. J. Parrish	Ostrov mrtvých
16	Peter Spiegelman	Černé mapy
17	Robert B. Parker	Tajemství zvědavé slečny
18	Graham Hurley	Okno do tmy
19	Reggie Nadelsonová	Vlčí máky
20	Lawrence Sanders	McNallyho výzva
21	April Smithová	Vražda za úsvitu
22	Nancy Pickardová	Prsten pravdy
23	Harold Robbins	Město hříchu
24	C. J. Box	Sběratel trofejí
25	Stuart Woods	Smrt v New Yorku
26	Alafair Burkeová	Kde se stala chyba

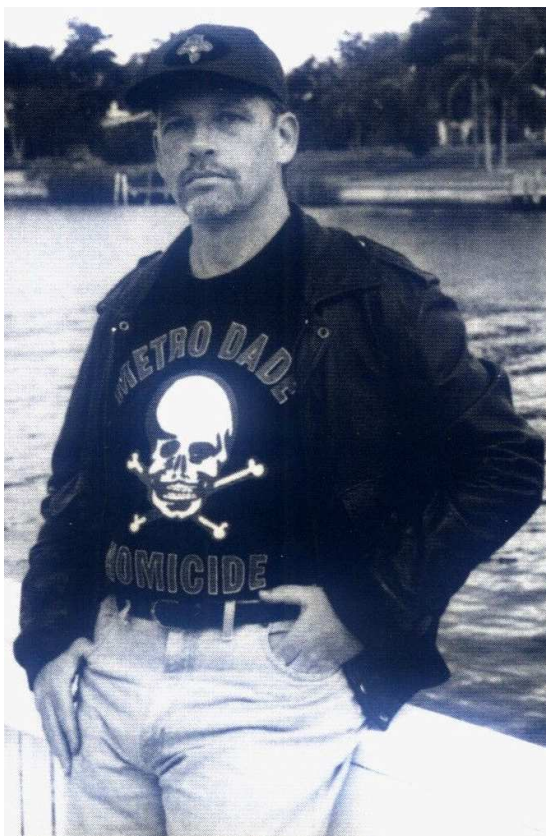
27	Val McDermidová	Záhada zimní zahrady
28	Thom Racina	Smrtelná hra
29	Stuart Woods	Mrazivý ráj
30	Stella Cameronová	Polibek na rozloučenou
31	Michael A. Hawley	Dvojitá léčka
32	Robert B. Parker	Poslední sbohem
33	Jan Burkeová	18-Sbírka detektivních povídek
34	Carl Hiaasen	Naostro
35	Ian Rankin	Mrtvé duše
36	Linda Fairsteinová	Lovná zvěř
37	Stuart Woods	Špinavá práce
38	C. J. Box	Otevřená sezóna
39	Mark Nykanen	Přehlídka kostí
40	Carol O'Connelllová	Tajemství domu Winterů
41	Ridley Pearson	Smrtící ostří
42	Val McDermidová	Průšvih
43	Keith Ablow	Popření
44	David Rosenfelt	Náhlá smrt
45	Janet Evanovich	Dvakrát řež, jednou měř
46	Linda Howardová	Všichni muži královny
47	Patricia MacDonaldová	Krutý zločin
48	Lawrence Sanders	McNallyho alibi
49	Lynne Heitmanová	Přistávací dráha
50	Robert B. Parker	Zub za zub
51	Ian Rankin	Tma
52	P. J. Tracy	Chceš hrát?
53	Beverly Connorová	Tajemství oběšenců
54	Thom Racina	Smrtelný mráz
55	Alafair Burkeová	Kdo má právo soudit
56	Tim Cockey	Nůž v zádech
57	Linda Fairsteinová	Předčasný pohřeb
58	Christopher Fowler	Vražda za oponou
59	J. A. Konrath	Whisky s ledem
60	Margaret Murphyová	Soumrak
61	George Pelecanos	Drsné město
62	Carol Higgins Clarková	Mrtvá na pláži

63	John Harvey	Stojaté vody
64	Graham Hurley	Smutek nosí černou
65	P. J. Parrish	Vražedný déšť
66	Lisa Scottoline	Ďáblův kout
67	J. A. Janceová	Dávný případ
68	T. Jefferson Parker	Temná voda
69	Robert B. Parker	Smrt v lavicích
70	Janet Evanovich	Než bys do tří napočítal
71	Alex Barclayová	Zrádný maják
72	Stuart Woods	Princ z Beverly Hills
73	Faye Kellermanová	Hořký med
74	J. A. Konrath	Bloody Mary
75	John Case	Kód zrození
76	Keith Ablow	Projekce
77	P. J. Tracy	Živá návnada
78	Christopher Fowler	Podzemní proudy
79	Margaret Murphyová	Předivo stínů
80	Ian Rankin	Podivné hry
81	Val McDermidová	Jasná šance
82	Karen Rose	Nic neříkej!
83	Faye Kellermanová	Modlitba za mrtvé
84	John Case	Maska smrti
85	James Grippando	Byla tak krásná
86	Ethan Black	Brána do pekel
87	Walter Mosley	Polibek s chutí skořice
88	Jeff Lindsay	Drasticky děsivý Dexter
89	Robert B. Parker	Příliv
90	Tim Cockey	Červený pohřebák
91	C. J. Box	Mimo dosah
92	Marcia Muller	Prokleté údolí
93	Julie Kenner	Šifra Givenchy
94	Val McDermidová	Smrtící geny
95	Reginald Hill	Kosti a mlčení
96	Carol O'Connell	Škola zločinu
97	Ruaridh Nicoll	Srdce bílého muže
98	Alafair Burke	Ostře sledovaný případ

99	Lawrence Sanders	Vražda v bludišti
100	Patricia MacDonald	Hranice odvahy
101	Margaret Murphy	Nepohodlní
102	Richard Burke	Znehybnění
103	P. J. Parrish	Bezměsíčné noci
104	John Case	Tanec duchů
105	Robert B. Parker	Kouřová clona
106	Jeff Lindsay	Drasticky dojemný Dexter
107	James Lee Burke	Pegasův pád
108	Janet Evanovich	Čtyřka na zabít
109	Lisa Scottoline	Dvojitý život
110	Ian Rankin	V dvojitých ohni
111	P. J. Tracy	Smrtelný běh
112	Keith Ablow	Nutkání
113	Lawrence Sanders	Nájemný vrah
114	Stephen Leather	Chladnokrevně
115	Laura Lippman	Silná trojka
116	Paul McAuley	Třetí oko
117	Carol Higgins Clarková	Případ pro dva
118	Robert B. Parker	Stodolarová holka
119	J. A. Konrath	Koktejl smrti
120	Christopher Fowler	Sedmdesát sedm hodin
121	James Grippando	Dědic nesmí zemřít
122	Kathy Reichs	Svaté kosti
123	Robert B. Parker	Vražda z titulní strany
124	Christopher Fowler	Schodiště do temnot
125	Ian Rankin	Hlas krve
126	Tony Hillerman	Mluvicí bůh
127	Janet Evanovich	Od desítky k pěti
128	Katherine Hall Page	Tělo v závěji
129	Val McDermidová	Vrtochy hvězd
130	Jefferson Bass	Oltář v jeskyni
131	Barbara Nadel	Vášeň zabíjet
132	Alex Barclayová	Návštěvník
133	Richard Hawke	Ďábel v ulicích
134	Jeff Lindsay	Dexter v temnotách

135 John Harvey	Krev mé krve
136 Graham Hurley	Krev a med
137 Jefferson Bass	Z masa a kostí
138 Carol Higgins Clarková	Krajka
139 Kathy Reichs	Kosti v písku
140 Robert B. Parker	Drobné mince
141 Keith Ablow	Psychopat
142 P. J. Tracy	Sněžná slepota
143 Richard Hawke	Mrazivý den v pekle
144 Julie Kenner	Matrix podle Manola
145 John Harvey	Popel a kosti
146 Graham Hurley	Pohřešovaný
147 Ian Rankin	Důvod k vraždě
148 Robert B. Parker	Poslední šance
149 Lawrence Sanders	Past na vraha
150 Kathy Reichs	Kosti na popel

Je zlo živoucí? Doktor Jerry Halpern se to pokouší zjistit v rámci své průpravy na velký doktorát. Mezitím se Dexter Morgan potýká s několika nepříjemnostmi, které na něj dolehly – v neposlední řadě jde i o plánování svatby s Ritou, aby dovršil svůj převlek za hodného hochy. Pak však Dexe coby policejního analytika povolají k případu: jeden z Halpernových studentů je nalezen upálený, zneužitý a bez hlavy (zjevně jde o oběť nějakému dávnému božstvu) – a Dexter si uvědomí, že se může jednat ještě o někoho daleko zvrácenějšího, než je on sám. Brzy se zdá, že Temný společník v Dexterově hlavě prchl a ukryl se. A když něco takhle vyděsí vašeho přátelského sériového vraha ze sousedství, víte, že jde o něco vážného... A jak kolem Halperna a Dextera krouží smrt, ukazuje se, že je to velmi osobní; zejména když má teď Dex rodinu, kterou musí chránit. Dexter si postupně uvědomuje, že nevlastní děti s ním nejspíš sdílejí jeho mimořádného koníčka – fascinaci smrtí. Dokáže jim pomoci usměrnit jejich touhu po krvi, tak jako on ovládá tu svou? Ale aby se to Dexterovi podařilo, musí se vyrovnat s jedním zmrzačením seržantem z minulosti, a co je ještě důležitější: musí zůstat naživu...

JEFF LINDSAY (nar. 14. června 1952) je zatím autorem knih *Drasticky děsivého Dextera* a *Drasticky dojemného Dextera*. Na motivy těchto románů byl loni natočen velmi úspěšný TV seriál, který v současnosti vítězně táhne světem. V hlavní roli Dextera se představí oblíbený seriálový herec Michael C. Hall.

Autor žije na jižní Floridě s manželkou a třemi dcerami.

Kromě psaní hostuje v show pro PBS na Floridě a je mistrem světa v karate.

Více viz na www.dexter-books.com